BÍLÁ SÍLA

VELITEL
GEORGE LINCOLN ROCKWELL

George Lincoln Rockwell – Bílá síla

PŘELOŽENO ZE ZDIGITALIZOVANÉ VERZE Z ROKU 2013, PŮVODNĚ VYŠLO V ROCE 1967, DOPLNĚNO O DALŠÍ PÍSEMNOSTI, DOSTUPNÉ Z: https://archive.org/details/commander-george-lincoln-rockwell-white-power-1488/

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

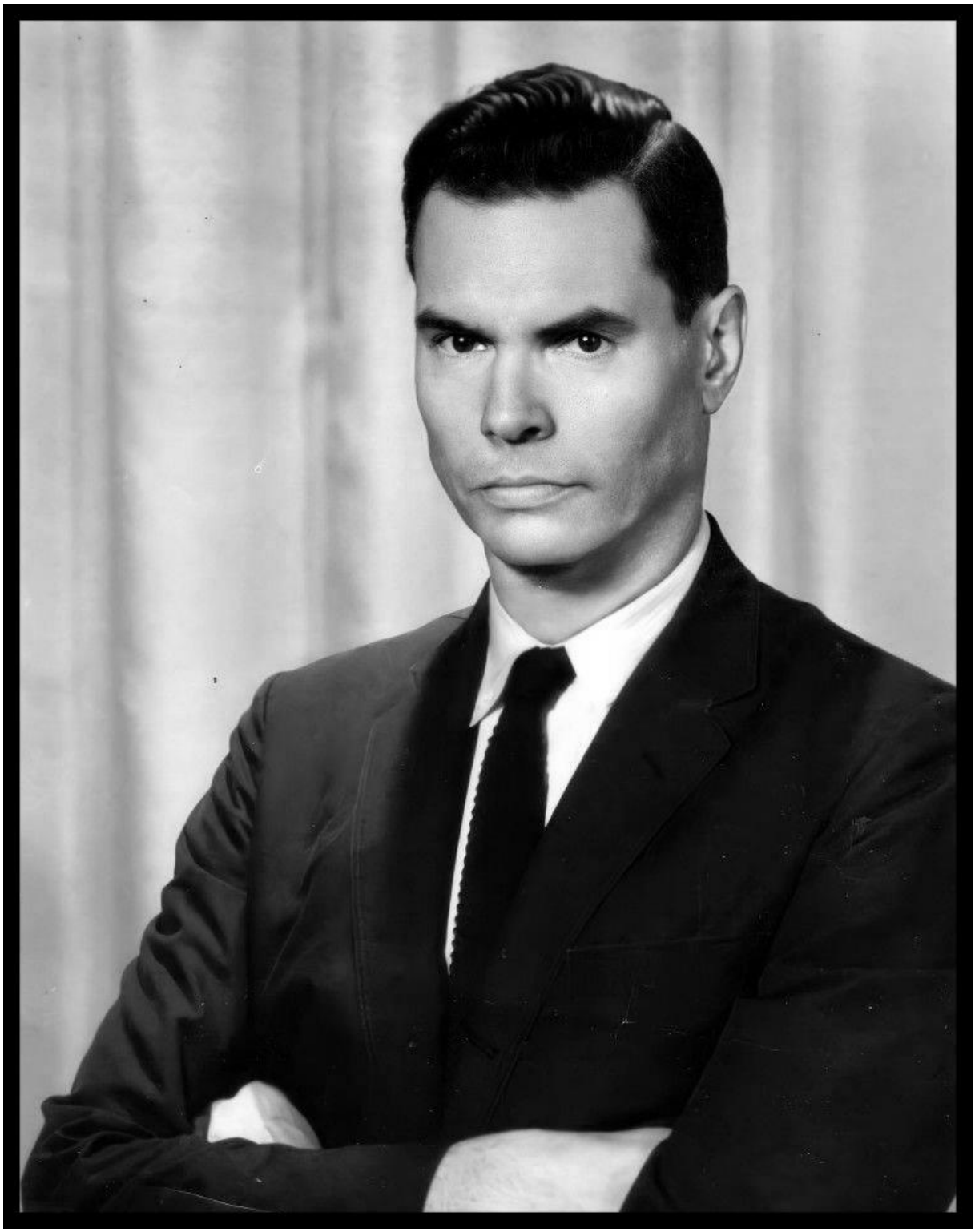

„Věděl jsem, že se toho vítězství, k němuž přispěji, nedožiji, ale nezemřu, dokud toto vítězství nezajistím.“

Tato kniha je věnována všem odvážným bílým mužům, kteří od počátku utvářeli západní civilizaci, v současnosti ji udržují a v budoucnu naplní lidský osud

Mezi vydáním prvního a druhého vydání své knihy byl velitel Rockwell atentátem zavražděn. Následující věnování k druhému vydání pochází ze stejného zdroje jako to první, z knihy The Airman's World od G. R. Wilsona:

> Budu si pamatovat, jak stojí na bouřlivé obloze a pohrdá smrtí.
>
> Budu si pamatovat, že ti, kdo žijí v chráněné nížině, se musí vyrovnat s bolestí, jíž se vyhýbají.
>
> Budu si pamatovat, že ti, kdo se rozhodli stát na nejvyšším místě, musí čelit vichřicím, a že hrdí musí pohrdat jizvami, které se hromadí na hlavách držených vysoko, kde se rodí blesky...
>
> Budu si pamatovat, že dobrý život se žije tam, kde lze dohlédnout hluboko a daleko do srdce kaňonu nebo k půlnoční hvězdě.

Obsah

Předmluva **6**
Lincoln Rockwell: Život nacionálního socialisty **11**
Kapitola 1: Chropot **57**
Kapitola 2: Duchovní syfilis **102**
Kapitola 3: Padělatelé map **111**
Kapitola 4: Pokřivení kapitáni **163**
Kapitola 5: Potápěči lodí **185**
Kapitola 6: Podrobný pohled na padouchy **242**
Kapitola 7: Přátelé kapitána **283**
Kapitola 8: Přátelé posádky **308**
Kapitola 9: Černý mor **336**
Kapitola 10: Fakta o rase **374**
Kapitola 11: Noční můra **412**
Kapitola 12: Padesát let selhání **447**
Kapitola 13: Bílé impérium **503**
Kapitola 14: Bílá revoluce **526**
Kapitola 15: Nacionální socialismus **540**
Kapitola 15: Bílá síla **562**
IN HOC SIGNO VINCES **568**

Předmluva

V roce 1940 přerušil mladý student Brownovy univerzity studium, aby se přidal k námořnictvu a bojoval proti Adolfu Hitlerovi. Své tehdejší pocity později popsal těmito slovy: „Když nám začali vnucovat propagandu o Hitlerovi ve stále větších dávkách, uvěřil jsem tomu… Začal jsem toho ‚zvráceného netvora', Hitlera, nenávidět stejně jako kdokoli jiný v zemi. Bylo zřejmé, že se budeme muset zapojit do války, abychom zastavili toho ‚hrozného zlobra', který plánoval dobýt Ameriku."[1]

O osmnáct let později, v roce 1958, učinil tentýž člověk, stojící vážně před svítícím praporem s hákovým křížem v temném koutě svého domu v Arlingtonu ve Virginii, osudové rozhodnutí zasvětit svůj život věci Adolfa Hitlera.

Snad žádná lidská proměna nebyla od úžasného obrácení apoštola Pavla, který byl na cestě do Damašku, aby pronásledoval rané křesťany, tak pozoruhodná ani tak významná.

Tady byl muž, který jako stíhací pilot námořnictva a vysoce vyznamenaný velitel tří námořních letek zasvětil své tělo i duši zničení Adolfa Hitlera a jeho stoupenců ve druhé světové válce, jen aby se stal nejhorlivějším stoupencem samotného Vůdce.

Tím mužem byl Lincoln Rockwell a v mnoha ohledech je jeho role analogická s rolí velkého apoštola církve. Pokud je Adolf Hitler zakladatelem nacionálního socialismu, pak je

[1] This Time the World, Arlington, 1963, s. 71.

velitel Rockwell bezpochyby svatým Pavlem nového árijského vyznání.

Kromě jejich pozoruhodných konverzí existují mezi těmito dvěma muži i další obecné paralely:

- Oba se ztotožnili s neoblíbenou věcí člověka, který byl ve své době nenáviděn a považován za „neúspěšného“;
- Oba vytrhli nové učení z místního geografického a etnického kontextu jeho zakladatele a s misionářským zápalem je šířili po civilizovaném světě své doby;
- Oba byli vyloučeni ze společnosti a pronásledováni jak mocenskými orgány, tak i nekonvertovanými masami své doby;
- Nakonec oba podstoupili mučednickou smrt.

A stejně jako by například křesťanství mohlo po ukřižování svého zakladatele zaniknout jako neznámá blízkovýchodní sekta, nebýt sv. Pavla, tak i nacionální socialismus mohl být jen pomíjivým německým fenoménem, nebýt Lincolna Rockwella.

Ale tím, že z trosek a popela druhé světové války vzpurně vztyčil prapor s hákovým křížem, se tomuto velkému učedníkovi Adolfa Hitlera podařilo proměnit porážku ve vítězství.

To, co Židé a jejich spojenci považovali za navždy zničené, dokázal zázračně oživit a přinést nesmrtelné poselství nacionálního socialismu, zachraňující rasu, árijskému člověku po celém světě.

Byl to totiž právě Lincoln Rockwell, kdo v těch těžkých letech po roce 1945 jako první pochopil skutečný smysl a

význam učení Adolfa Hitlera a kdo dokázal rozpoznat a hlásat jeho skutečnou velikost tak, jak to nedokázal nikdo jiný.

Díky svému jedinečnému vhledu viděl velitel Rockwell v nacionálním socialismu něco, co bylo více než jen „německé“ – něco, co bylo ve skutečnosti vyjádřením duše celého bílého árijského lidstva.

Uvědomil si, že stejně jako před 2 000 lety Kristus hlásal doktrínu osobního spasení, tak Adolf Hitler v naší době hlásal poselství rasového spasení. Své náboženské přesvědčení vyjádřil těmito slovy: „Věříme, že Adolf Hitler byl darem nevyzpytatelné Prozřetelnosti světu na pokraji židobolševické katastrofy a že pouze planoucí duch tohoto hrdinského muže nám může dát sílu a inspiraci, abychom se, stejně jako raní křesťané, vzchopili z hlubin pronásledování a nenávisti a přinesli světu nové zrození, zářivý idealismus, realistický mír, mezinárodní pořádek a sociální spravedlnost pro všechny lidi.“[2]

Snad nejvýznamnějším faktorem, který vedl k neuvěřitelné proměně Lincolna Rockwella, bylo hluboké uvědomění si, že vše, za co bojoval – nebo si alespoň myslel, že bojuje – během druhé světové války, bylo zrazeno. Říkali mu například, že jsme šli do války, abychom zachránili země jako Polsko a Československo. Když se však zeptal sám sebe, komu tyto země nakonec připadly, uvědomil si, že byl oklamán.

Stejně jako tisíce svých bývalých spolubojovníků dospěl velitel Rockwell k trpkému závěru, že Spojené státy bojovaly ve druhé světové válce na špatné straně.

[2] National Socialist World View, zásada VII.

Místo boje po boku bezbožných sovětských hord za svět bezpečný pro komunismus jsme měli bojovat po boku našich bílých německých bratrů a sester, abychom vymýtili bolševickou rakovinu z povrchu Země.

Jako muž činu se Lincoln Rockwell okamžitě rozhodl jednat podle svých přesvědčení. Po zvážení různých konzervativních a pravicových možností dospěl k zásadnímu závěru, že naše rasa nehynula kvůli nedostatku myšlenek, ale spíše kvůli nedostatku ducha. Právě tento nedostatek ducha – zejména morální odvahy – bránil ocenění a přijetí jediné velké myšlenky, která mohla zachránit rasu, a kterou již prohlásil Adolf Hitler.

Velitel Rockwell tedy založil Americkou nacistickou stranu (která později změnila název na National Socialist White People's Party - Nacionálněsocialistická strana bělochů). Jako bojový pokřik oživeného nacionálněsocialistického hnutí si zvolil heslo: „Bílý muži, povstaň a BOJUJ!“ A aby přilákal bojovníky, jaké chtěl, vztyčil prapor s hákovým křížem a ukázal cestu k vítězství jednoduchým vyznáním víry: „IN HOC SIGNO VINCES“ [Tímto znamením zvítězíš!].

Úsilí velitele Rockwella mu nevyhnutelně vyneslo strach a nenávist nejhorších nepřátel naší rasy.

Byl napadán, pranýřován a hanoben každou složkou protibělošského systému. Nejenže však přežil, ale s každým novým útokem přilákal k nacionálněsocialistické věci stále více a více nových členů.

Znepokojení protivníci se uchýlili k ještě zlověstnějším formám útoku – bití, bombovým útokům, vězení a falešným obviněním. Když opět dokázal, že žádný z těchto pokusů ho

nedokáže zastavit – že ve skutečnosti přispívají k jeho rostoucímu úspěchu – zbýval už jen jediný způsob, jak ho zastavit.

25. srpna 1967 padl Lincoln Rockwell pod kulkou zbabělého atentátníka. Amerika ztratila svého největšího syna; bílá rasa svého největšího bojovníka od dob Adolfa Hitlera. S podivuhodnou předtuchou pronesl velitel Rockwell hned na počátku svého boje tato prorocká slova: „Věděl jsem, že se toho vítězství, k němuž přispěji, nedožiji, ale nezemřu, dokud toto vítězství nezajistím.“[3]

Ačkoli si to jeho nepřátelé přáli, smrtelný výstřel, který ukončil pozemskou misi velitele Rockwella, nezničil nesmrtelnou věc, za kterou bojoval. Vybudoval totiž hnutí, které je schopno přetrvat jeho vlastní lidskou existenci – hnutí, které se nyní blíží k dosažení toho velkého vítězství, které předpověděl.

Těsně předtím, než byl zabit, velitel Rockwell přispěl k boji svého lidu naposledy. Ráno v den své smrti dokončil rukopis nové knihy. Měla to být závěrečná tečka za jeho celoživotním dílem – poslední závěť a výzva árijskému světu. Nazval ji BÍLÁ SÍLA.

Matt Koehl, velitel hnutí NEW ORDER, nástupnické organizace National Socialist White People’s Party, Milwaukee, Wisconsin, 6. srpna 1996

[3] This Time the World, Arlington, 1963, s. 310

Lincoln Rockwell: Život nacionálního socialisty

George Lincoln Rockwell se narodil 9. března 1918 v Bloomingtonu, v malém zemědělském městě s těžbou uhlí uprostřed Illinois. Oba jeho rodiče byli divadelní umělci. Jeho otec, George Lovejoy Rockwell, byl osmadvacetiletý estrádní komik anglicko-skotského původu. Jeho matka, rozená Claire Schade, byla mladá německo-francouzská baletka z rodinné taneční skupiny. Jeho rodiče se rozvedli, když mu bylo šest let. Během několika dalších let žili on a jeho mladší sourozenci střídavě s matkou i otcem. Mladý Rockwell prožil větší část svého mládí v Maine, na Rhode Island a v New Jersey. Jeho otec se usadil v malém pobřežním městě v Maine a Rockwell přes léto pobýval tam; navštěvoval školu v Atlantic City a později, v průběhu zim, v Providence. V pozdějších letech rád vzpomínal na letní dny strávené na plážích Maine, na turistiku v lesích nebo na prozkoumávání zátok a úžlabin na pobřeží se svou plachetnicí, kterou si sám postavil ze starého člunu. Rockwell během těchto ranných let strávených s otcem získal doživotní lásku k plachtění a k moři.

Kromě toho, že cestoval trochu víc než průměrné dítě, lze v jeho dětství těžko nalézt cokoli neobvyklého. Nežil ve velké chudobě ani ve velkém bohatství; měl láskyplný vztah s oběma rodiči, navzdory jejich rozvodu; byl zvídavé a zdravé dítě a nezdá se, že by v jeho dětství existoval důkaz o jakémkoliv dlouhotrvajícím neštěstí či disharmonii. Jestliže později vzpomínal s větším potěšením na časy strávené se svým otcem nežli se svou matkou, může to být přisuzováno buď větším příležitostem uspokojit své mladistvé touhy po dobrodružství, které život na pobřeží Maine narozdíl od města nabízel, nebo

skutečností, že jeho matka žila s despotickou sestrou, se kterou se mladý Rockwell neměl příliš rád.

Už jako chlapec se vyznačoval těmi charakterovými vlastnostmi, kterými se později odlišoval od průměrných lidí. Jeho nejvýraznější vlastností byla schopnost reagovat na výzvy. Když malému Rockwellovi řekli, že je věc neuskutečnitelná, že to jednoduše nejde, probudilo se v něm neodolatelné rozhodnutí udělat to. Popisoval zážitek z deseti let, který tento aspekt jeho charakteru dokládá.

Dětský gang, tvořený rabiáty ze střední školy, kterou navštěvoval na předměstí Atlantic City, si ho jednou našel venku. Dozvěděl se, že ho chytí a hodí do studeného oceánu a že by se měl vzdát a podrobit, protože odpor by byl marný. On se však namísto toho celému gangu útočníků na pláži zuřivě bránil, divoce bušil pěstmi, kopal nohama, škrábal a kousal tak dlouho, až ostatní chlapci nakonec od svého cíle hodit ho do vody upustili a uchýlili se ošetřit si svá zranění.

Později jako teenager zjistil, že ho výzva bouřlivého moře ovlivnila stejně jako výzva mladistvého gangu. Tehdy, když ostatní chlapci vozili své lodě do přístavu, protože voda byla příliš bouřlivá, mladý Rockwell nacházel v plavbě své největší potěšení. Nic nemiloval tolik jako zvětšování své síly a schopností v boji proti divokým živlům. Jak se zvedal vítr i vlny, jeho mysl zápolila s kormidlem a plachtovím kymácející se lodi. Byl promočen vodní tříští a zmítán divokými poryvy větru v zádech, do kterého křičel v naprostém smyslovém opojení.

Tato mimořádná houževnatost jeho povahy - nazvěte to bojovým duchem, chcete-li - spolu s absolutní fyzickou

neohrožeností, která ho vedla do mnoha nebezpečných a nerozvážných kousků jako chlapce, mu dávala silnou vůli jako muži. Díky ní šel bez váhání do akcí, které obyčejní lidé podstoupit nedokáží; během celého svého života mu umožňovala volit takové jednání, o kterém mu jeho rozum a cit řekli, že je cestou tím pravým směrem, bez ohledu na oběti; a nakonec mu poskytla sílu čelit výzvám a zůstat sám proti celému světu, když zřetelně viděl, že tento svět jde špatnou cestou. Právě jeho povaha je klíčem k tomuto muži.

Další dva charakteristické rysy, které se u něj projevily už ve chlapeckém věku, byly obrovská zvídavost a přísná objektivita. Svou zvídavost, stejně jako umělecké nadání, projevující se u něj už v ranném dětství, přisuzoval svému otci, který těmito rysy také vynikal, ale zdroj jeho rebelantského a nezkrotného ducha se hledá hůř. Zdá se, že byl produktem vzácné a nahodilé kombinace genů, díky kterým měl značně odlišnou povahu než jeho přímí předci.

Na sklonku roku 1938 nastoupil na Brown University jako student prvního ročníku. Jeho hlavním oborem byla filozofie, ale také se velmi zajímal o přírodní vědy. Využil možnost pracovat na studentských časopisech, a tím cvičil své nadání pro kreslení a tvůrčí psaní. Kromě školy, novinařiny a uměleckých aktivit si našel čas také na honění sukní a vysokoškolské sporty, včetně lyžování a šermu; stal se členem šermířského týmu Brown University.

Na Brown University se poprvé přímo setkává s moderním liberalismem. Zapsal se do kursu sociologie s naivním očekáváním, že by zde, stejně jako v geologii a psychologii, mohl najít vědecké základy jak lidského vědomí, tak základních principů lidského sociálního chování.

Postupně začíná odhalovat hluboký rozdíl mezi postojem sociologů a geologů k jejich předmětům a je jím zklamán a zmaten. Zatímco autoři jeho učebnic geologie velmi pečlivě upozorňovali, že je ještě mnoho věcí ohledně historie a struktury Země doposud neznámých, nebo známých jen nedokonale, existovaly zde naprosto jasné základní myšlenky a fakta, na kterých je tato věda založena. Profesoři geologie i autoři učebnic geologie se upřímně snažili předložit tyto myšlenky a fakta studentovi systematickým způsobem v naději, že mu pomůžou lépe pochopit podstatu planety, na které žije.

V sociologii byly základní principy mnohem neuchopitelnější. Nejvíc ho neznepokojovala ani tak složitost celého konceptu, jako podezření, že se záměrně „kalí voda“. Zdvojnásobil proto své úsilí dostat se ke kořenům tohoto předmětu, nebo alespoň pochopit, kam náznaky, narážky a nepřímé výzvy vedou: „Byl jsem zahrabaný ve svých knihách sociologie, pevně rozhodnutý zjistit, proč se nemůžu dobrat k jádru věci.“

Rovnostářská představa, že očividné rozdíly mezi schopnostmi jednotlivců a evolučním vývojem různých ras mohou být vysvětleny téměř výlučně vlivem současného prostředí, a že vrozené rozdíly ve kvalitě lidských bytostí, které by stály za zmínku, neexistují, byla v jeho učebnicích sociologie vedoucí ideou. „Byl jsem dost smělý na to, abych se zeptal profesora Bucklina, jestli je to ideový směr, ale on se strašně rozzlobil. Bylo mi řečeno, že je nemožné dělat jakékoliv zevšeobecnění, ačkoli všechno, na co jsem se ptal, byla základní idea, pokud v sociologii vůbec nějaká je. Začínal jsem vidět, že sociologie se odlišuje od všech ostatních předmětů, jaké jsem kdy měl. Některé myšlenky přiváděly učitele k

mrtvici, zvláště ty naznačující, že někteří lidé jsou mizerný biologický odpad už od narození. Určité jiné myšlenky, ačkoli nebyly nikdy formulované a řečené přímo, byly podporované a povzbuzované - a vždy to byly myšlenky točící se kolem celkové síly prostředí.“

Ačkoli v té době ještě nerozpoznal, proč to tak je, mladý Rockwell odkryl jednu z nejpoužívanějších taktik moderních liberálů. Pokud je cílem chytrého liberála míšení ras, jistě to neřekne na rovinu. Místo toho bude psát romány, produkovat televizní show a filmy, které, napřed jen zlehka a pak stále více nezaobaleně ukazují, že kdo provozuje sex s negry, je odvážnější, lepší a atraktivnější člověk než ten, kdo to nedělá; a že odpor vůči míšení ras je sprostá a hulvátská zvrhlost; v lepším případě důkaz o určité směšné zaostalosti člověka, v horším o uslintaném neotesaném nádeníkovi, který takové názory zastává. Ale pokud se člověk onoho liberála pokouší pochopit a zeptá se, proč je zastáncem rasového míšení, ten mu rozzuřeně odpoví, že to vůbec není jeho cílem, ale že chce jen „spravedlnost a nestrannost“ nebo „lepší porozumění mezi rasami“.

A tak, když šel Rockwell během hodiny sociologie u profesora Bucklina naivně přímo k jádru věci, dostalo se mu rozhněvaného pokárání. Rasoví rovnostáři se během posledních třiceti let stali mnohem smělejšími, ale v té době si byl Rockwell vědom pouze toho, že chtěli, aby přijal jisté myšlenky, aniž by se jeho vlastní myšlenky dostaly ven a rozpoutaly arénu volné diskuse, kde by byly podrobeny kritice: „O komunismu a jeho malé sestřičce liberalismu jsem stále nevěděl nic, nebo jen málo, ale nemohl jsem se vyhnout

trvalému tlaku, všude na univerzitě, abych přijal myšlenku lidské rovnosti a nadvlády prostředí.“

Jak pro něj bylo typické, tento tlak nevyústil v souhlas, ale v rozhodnutí postavit se za to, co mu připadalo být racionální a přirozené. Rovnostářské názory zesměšňoval nejen ve svém sloupku ve studentských novinách, ale také v jedné své písemné zkoušce ze sociologie! Téměř katastrofální následky tohoto neomaleného kousku ho naučily dávat si za jistých okolností pozor na jazyk. V roce, kdy nastoupil na Brown University, použilo zahraniční spiknutí Ameriku jako nástroj k zabezpečení světa pro židovstvo, které rozjelo svůj propagandistický stroj na nejvyšší otáčky. Nacionálněsocialistické Německo bylo vykreslováno jako národ zvrácených kriminálníků, jejichž cílem je zotročení celého světa - včetně Ameriky. Hollywood, velké noviny a jeho liberální profesoři - na univerzitách vždy nejhlučněji volající do akce - ti všichni hráli na stejnou notu, nestydatě apelující na naivní idealismus svého publika: „Hitler musí být zastaven!“

A stejně jako miliony ostatních amerických vlastenců i Lincoln Rockwell skočil na úlisné lži a chytrý podvod, podepřený autoritou šéfa americké vlády. Ani on ani miliony krajanů si neuvědomovali, že spiknutí dosahuje do Bílého domu a že se jeho nájemník zaprodal spiklencům: „Pro mou tehdejší politickou naivitu bylo příznačné, že když nám začala být propaganda o Hitlerovi podávána ve velkých dávkách, všechno jsem to hltal, absolutně neschopen podezření, že by na tom všem někdo mohl mít svůj zájem, a že to nemusí být v zájmu Spojených států nebo našich lidí... Bylo zřejmé, že abychom zastavili to ‚hrozné strašidlo‘, které si chce podrobit Ameriku, musíme jít do války. Tak nám to bylo řečeno a já tomu věřil.“

A proto Rockwell v březnu 1941, přesvědčený, že je Amerika ve smrtelném nebezpečí před „nacistickými útočníky“, opustil svůj pohodlný univerzitní život a nabídl své služby armádě. Krátce po nástupu k námořnictvu Spojených států byl zařazen jako kadet letectva a zahájil letecký výcvik v Squantum v Massachusetts. Svůj první příkaz u námořnictva přijal jako podporučík 9. prosince 1941 - dva dny po útoku na Pearl Harbor. Během druhé světové války sloužil jako pilot u námořnictva, byl povýšen z hodnosti podporučíka na nadporučíka a získal několik vyznamenání. V červenci a srpnu 1944 velel námořní letecké podpoře během americké invaze na Guam. V říjnu 1945 byl povýšen na komandér-poručíka a brzy potom se vrátil do občanského života, kde doufal v kariéru umělce.

Ještě u námořnictva si vzal děvče, které znal už jako student na Brown University. Toto manželství však nebylo příliš šťastné, ačkoliv vydrželo víc než deset let. Prvních pět let po opuštění námořnictva prožil jako student umění, komerční fotograf, malíř, reklamní manažer a vydavatel v Maine a v New Yorku. V roce 1950, po vypuknutí války v Koreji, se komandér-poručík Rockwell vrátil do aktivní služby k námořnictvu Spojených států a byl přidělen jako školitel stíhacích pilotů do jižní Kalifornie. Tam se prakticky náhodou dvaatřicetiletý Lincoln Rockwell začíná politicky vzdělávat.

V roce 1950 se začalo dostávat široké pozornosti vyšetřování senátora Josepha McCarthyho ohledně podvratné činnosti a protistátního chování části zaměstnanců vlády a úředníků. Rockwell, jako každý poctivý občan, byl tímto odhalením zrady zděšen a rozzloben. Ale zároveň byl zmatený a šokovaný zuřivou a hysterickou reakcí určité části

obyvatelstva. Proč se tolik lidí - a zejména lidí v médiích, formujících veřejné mínění - horečnatě snažilo McCarthyho umlčet a zdiskreditovat?

McCarthy byl Američan s velkou minulostí. Válečný hrdina, který, stejně jako Rockwell, vstoupil do ozbrojených sil jako poddůstojník a vyšel z nich jako mnohokrát vyznamenaný důstojník. Za své bojové akce ve druhé světové válce získal slavný letecký kříž. Jenže teď vyplašil ukryté krysy, jež zaprodaly životní zájmy země, pro kterou bojoval. Rockwell nemohl pochopit, proč by měl jakýkoliv odpovědný a čestný občan usilovat o hanobení tohoto statečného muže nebo o házení klacků pod nohy jeho odvážnému snažení: „Ve svém volném čase jsem si začínal všímat všeho, co se děje kolem. Četl jsem McCarthyho projevy a brožury a shledal jsem je pravdivými, ne bláznivými a nesmyslnými, jak je označovaly noviny. Všimnul jsem si, že všechny noviny vedou proti Joe McCarthymu šílenou kampaň, ačkoli jsem ještě nechápal proč.“

V této době dal nějaký známý Rockwellovi přečíst jakýsi antikomunistický traktát. Jednou z věcí, které si hned všimnul, byl jeho silně antisemitský tón. Ačkoliv ho prokazatelné důkazy nutily souhlasit s některými obviněními autorů - například s tím, že mezi útočníky proti McCarthymu a zrádci, které odhalil, bylo naprosto neúměrné množství Židů - považoval jejich tvrzení za příliš přitažená za vlasy, než aby mohla být věrohodná. Zejména tvrzení, že komunismus byl židovský, ne ruský, mu připadalo směšné, protože Rockwell považoval za dané, že Židé jsou a vždy byli pevně zavedení v kapitalistických společnostech; kapitalismus, smrtelný nepřítel komunismu, byl tradiční židovskou sférou vlivu.

Jeden protikomunistický plátek zašel tak daleko, že citoval na podporu svých zdánlivě divokých tvrzení různé body listinných důkazů. Rockwell se rozhodl odhalit jeho podvod tím, že tyto „důkazy“ sám prověří. Příští den, kdy neměl službu, zašel do veřejné knihovny v San Diegu a to, co tam našel, změnilo běh jeho života - a ještě změní běh světové historie. Jeho vlastními slovy: „Dole ve tmavém skladu veřejné knihovny v San Diegu jsem se probudil z třicetiletého tupého politického spánku...”

Rockwell byl důkazy, které v knihovně našel, šokován; nebylo například sporu o tom, že to, co se v jeho učebnicích popisovalo jako „ruská“ revoluce, byla ve skutečnosti židovská genocidní orgie proti ruskému národu. Dokonce zjistil, že se Židé v jejich vlastních knihách a časopisech tímto faktem víceméně chlubí! V židovské knize, nazvané Kdo je Kdo v Americkém židovstvu, nalezl řadu hrdě uváděných prominentních bolševiků, ačkoliv za Američany nemohli být považováni ani s tou největší dávkou představivosti. Byl mezi nimi Lazar Kaganovič, řezník z Ukrajiny a Leon Trocký (Lev Bronštajn), krvežíznivý politický komisař rudé armády, který byl v knize oslavován za likvidaci „kontrarevolučních sil” v Rusku.

Další kniha, napsaná prominentním „anglickým“ Židem, se chlubila, že „židé ve větším množství než... jakákoliv jiná etnická skupina... byli tvůrci revoluce v roce 1917.“ Kniha odhadovala, že „80% revolucionářů v Rusku byli Židé.“

Zatuchlé staré výtisky židovských novin vyprávěly stejný příběh, podporovaný oficiálními záznamy americké vlády. Jeden svazek těchto záznamů, který byl zveřejněn před dvaceti lety, obsahoval ministerské záznamy z Ruska, mluvící se

surovou upřímností. Pro obsah těchto záznamů byla typická následující věta holandského diplomata Oudendyka, který v roce 1918 hlásil z Ruska své vládě: „Domnívám se, že okamžité potlačení bolševismu je nyní největší otázka stojící před světem. Nevylučuji dokonce ani válku, která doposud burácí. Pokud nebude bolševismus zničen hned v zárodku, rozšíří se v této nebo jiné podobě nad Evropou a nad celým světem, organizovaný a řízený Židy, kteří nemají žádnou národnost; a jejichž hlavním cílem je zničit za účelem svého prospěchu existující řád věcí.“

Ještě víc než těmito odhaleními byl Rockwell šokován skutečností, že si toho široká veřejnost vůbec nevšímá. Proč tyto věci nebyly v učebnicích dějepisu? Proč mu v rádiu, novinách a časopisech pořád omílali „strašné zločiny“ Adolfa Hitlera a zabití tolika Židů, ale nikdy neřekli, že Židé v Rusku byli zodpovědní za zabití nesrovnatelně většího množství nežidů?

Další otázky se nabízely samy. Bylo mu řečeno, že útok Anglie na Německo je ospravedlnitelný Hitlerovým útokem na Polsko. Ale co Sovětský svaz, který v tutéž dobu napadnul Polsko? Proč Anglie nevyhlásila válku Sovětskému svazu? Mohlo to být proto, že její vláda byla v židovských rukách? Kdo je zodpovědný za to, že se ohledně těchto a dalších otázek mlčí? Rozhodnul se to každopádně zjistit. A později, jak do sebe fakta postupně zapadala a začínala tvořit jeden špinavý obraz, se před ním začínal objevovat nevyhnutelný závazek.

Čestný muž, začínající si uvědomovat, že se v jeho společnosti děje něco nekalého, proti tomu bude otevřeně mluvit a pokusí se vyburcovat své sousedy, aby dělali totéž. Jenže zjišťuje, že většina jeho sousedů nechce být obtěžována;

že si mnoho jeho sousedů už dávno uvědomuje, co se děje, ale dávají přednost netečnosti, protože odpor může ohrozit jejich soukromé záležitosti; že někteří z jeho sousedů - ti nejbohatší a nejvlivnější vůdci komunity - v té špíně jedou sami. Pokud je někdo jen obyčejný člověk, může chvíli nadávat na poměry, ale sám se jim bude přizpůsobovat, jak nejlépe to jde. Brzo zjistí, že nasazováním svého krku nic nezíská a bude se dál věnovat svým věcem.

Lidská povaha je taková. Nejspíš se bude snažit uklidnit svědomí co nejrychlejším zapomenutím na vše, co se dozvěděl; možná se dokonce bude snažit přesvědčit sebe sama, že se opravdu neděje nic špatného a že se mýlil, že ta špinavá práce ve skutečnosti nebyla špinavá práce, ale jen „pokrok“. Jenže na druhou stranu je tu výjimečný člověk se zvláště silným smyslem pro povinnost. Bude dál bojovat proti tomu, o čem ví, že je špatné a co se nakonec společnosti vymstí. Bude dál upozorňovat svoje sousedy, dokonce i potom, kdy je jasné, že nemají zájem tuto špinavou práci zastavit; bude psát brožury a pronášet proslovy; bude dokonce kandidovat na veřejný úřad na „reformní“ kandidátce.

Ale dokonce i když je to slušný člověk a ne žádný „extrémista“, bude cítit pochyby o jejich zločinných motivech, které jistě musí existovat. A co když jejich stanovisko opravdu není úplně špatné? Nějaký rozumný kompromis spravedlivý ke všem, koho se týká, je jistě to nejlepší řešení. Pokud by zločinec pracoval sám, jediným přijatelným řešením by samozřejmě bylo jeho pověšení: přiměřené a celkové zavržení jeho jednání ze strany společnosti. Ale pokud je tolik zločinců s tolika spoluviníky, kteří byli tak dlouho a tak hluboce propojeni a už napáchali tak velké škody, nejrozumnějším řešením je varovat

před těmito zločinci - pokud je skutečně férové nazývat je zločinci - a pokusit se chránit proti tomu, aby svou činnost mohli obnovit. Zabezpečení by ovšem nesměla být v hrubém rozporu s „pokrokem“ (nebo to byl úpadek?), musela by nechat minulost minulostí a pokusit se žít s věcmi tak jak jsou.

Jenže to je pouze jeden člověk z desítek milionů - ojedinělý a osamocený na celém světě, historická postava - který musí takovou situaci objektivně zhodnotit v rámci absolutních a nadčasových standardů, neovládán lidmi a tím, co je v současnosti považováno za „rozumné“, chápající hlavní závěry z těchto standardů vyplývající; a který má sílu vůle a charakter na to, aby trval na tom, že se zlu nesmí dělat ústupky, protože zlo musí být vykořeněno a naprosto zničeno. Právo, obecný prospěch a rozum musí znovu zvítězit, bez ohledu na otřesy a dočasné nepříjemnosti spojené s jejich obnovou.

Rockwell viděl fakta. Bylo pro něj nemyslitelné uhýbat před závěry, jenž byly zřejmé. A jakmile si uvědomil děsivou velikost úkolu, který před ním stojí, nesnažil se ze zodpovědnosti, jež jeho nové znalosti přinášely, vykroutit. Cítil, jak se v něm rodí jeho typická odezva na zdánlivě nemožné.

Jasný pocit závazku ho vedl k tomu, aby se v březnu 1941, místo čekání na Pearl Harbor, dobrovolně přihlásil do armády, jakmile uvěřil v podvod, že Adolf Hitler představuje pro jeho zemi hrozbu. Na začátku roku 1951, kdy si začínal uvědomovat, že byl v roce 1941 podveden, a kdy začínal vidět, kdo ho podvedl, jak strašně poškodili jeho národ a co ještě mají v plánu, mu jeho pocit závazku umožňoval jediné, totiž bojovat! Nepřestával se ptát, zda jsou i ostatní ochotni vzít na svá bedra zodpovědnost; ta jeho mu byla naprosto jasná.

Ale jak bojovat? Kde začít? Co dělat? Na mysli mu přirozeně vytanulo jméno muže, který něco udělal: Adolf Hitler. Rockwell popsal, co pak následovalo: „Prohledal jsem knihkupectví v San Diegu a nakonec jsem vzadu našel schovaný výtisk knihy Mein Kampf. Koupil jsem si ji, odnesl domů a pustil se do čtení. A tím skončil Lincoln Rockwell, ten „hodný kluk“ – ten hloupý „gój“ – a začal úplně jiný člověk.“

Samozřejmě, že strávil téměř třicet tři let života, aniž by se jakkoliv zajímal o světové dění. Trápila ho spousta věcí a strávil několik let frustrující snahou pochopit zdánlivě bezvýznamný chaos, do kterého se svět řítil. Myslel si, že mezi událostmi několika předcházejících desetiletí musí existovat logické souvislosti, ale stále nemohl k této hádance nalézt klíč: „Prostě jsem trpěl nejasným, nešťastným pocitem, že věci jsou špatně - nevěděl jsem přesně jak - a že musí existovat způsob, jak určit chorobu a její příčiny a inteligentním, organizovaným snažením ji správně vyléčit.“

Poselství Adolfa Hitlera v Mein Kampf mu dalo klíč, který hledal, a ještě mnohem víc: „V knize Mein Kampf jsem našel hojné duševní slunce, které náhle zalilo celý tento šedý svět jasným světlem rozumu a porozumění. Slovo za slovem, věta za větou pronikaly do temnoty jako hromy a blesky zjevení, trhaly a odstraňovaly pavučiny více než třiceti let temnoty a brilantně osvětlovaly ‚tajemství‘ dosud neproniknutelné mlhy ve světě, který se zbláznil. Nemohl jsem tu knihu odložit, aniž bych trpěl nesnesitelnou netrpělivostí, kdy se k ní zase vrátím. Četl jsem ji cestou k letce. Vzal jsem si ji s sebou do vzduchu a četl ji, zatímco jsem ležel na kartografické tabuli a automaticky vydával pokyny ostatním stíhačkám kroužícím nad pouští. Četl jsem ji při přejezdu trajektem v Coronadu. Četl jsem ji do noci

a dalšího rána. Když jsem ji dočetl, začal jsem znovu a přečetl si každé slovo, podtrhával a označoval obzvláště nádherné pasáže. Studoval jsem ji; přemýšlel jsem o ní; žasl jsem nad jejím naprostým, nepopsatelným géniem. Dočetl jsem ji a znovu ji začal studovat. Pomalu, kousek po kousku jsem začínal chápat. Uvědomil jsem si, že Nacionální socialismus, obrazoborecký světonázor Adolfa Hitlera, byl doktrínou vědeckého rasového realismu - vlastně novým náboženstvím...“

A tak se stal Lincoln Rockwell Nacionálním socialistou. Ale jeho konverze k nové víře stále neodpovídala na otázku, „co se dá dělat?“ Než mohl svou novou víru uvést v činy a začít opět pokračovat ve velkém díle Adolfa Hitlera, bylo před ním osm dlouhých let bojů a porážek. To, co ještě stále postrádal, byla moudrost, kterou mohl získat teprve v příštích letech. Zato nepostrádal energii a odhodlání. Rok pokračoval v rozvíjení nového světonázoru, který přijal, a také pokračoval v sebevzdělání v několika dalších oblastech, včetně židovské otázky.

V listopadu roku 1952 mu vojenské námořnictvo na jeden rok určilo službu na americké základně Keflavik na Islandu, kde byl výkonným důstojníkem a později velícím důstojníkem flotilové letecké eskadry „Fasron“ 107. V říjnu 1953 byl povýšen na velitele. Poté požadoval prodloužení služby na Islandu o další rok. Zamiloval se zde do islandského děvčete, které se ve stejném měsíci, kdy byl povýšen, stalo jeho druhou manželkou. Toto manželství bylo daleko šťastnější než to první. Relativní izolace a samota, které se na Islandu těšil, mu umožňovala dále upevňovat své myšlenky a plánovat politickou kampaň založenou na jeho nacionálněsocialistické filozofii. Cítil, že ze všeho nejvíc potřebuje médium k šíření politických

poselství, takže zvažoval možnosti, jak vstoupit do vydavatelského byznysu. Potřeboval se etablovat v oblasti, která by mu poskytla úhradu provozních fondů a životních nákladů, a zároveň mu poskytla prostředky pro politickou propagaci.

Nakonec se rozhodl začít vydávat měsíčník pro manželky amerických vojáků, zejména proto, že v této oblasti nebyla žádná konkurence a zdálo se, že to může být vynikající obchodní tah. Cítil, že by si tak mohl nejen zajistit trvalý příjem, ale že by tyto rodiny mohly být velmi vnímavým publikem pro jeho politické myšlenky. Měl v plánu velmi důvtipně maskovat propagandu tak, aby nehrozilo, že ho budou bojkotovat židovské reklamní agentury. Naivně si myslel, že oklame Židy a zároveň pohne srdci a myšlením svých čtenářů požadovaným směrem.

Hrubé plány dokončil ještě před skončením služby na Islandu. Do občanského života se vrátil 15. prosince 1954. Devět měsíců dalšího plánování, tvrdé práce, financování a propagace vedlo v září roku 1955 k uskutečnění jeho myšlenky publikovat ve Washingtonu nový časopis, pro který vybral jméno U.S. Lady.

V době, kdy rozjíždí časopis, si začíná vytvářet osobní kontakty v pravicových kruzích ve washingtonské oblasti. Navštěvoval setkání různých skupin a pak začal organizovat setkání vlastní. Avšak než mohl svůj časopis využít jako maskovanou propagandu, dostal se kvůli nedostatku kapitálu do vážných finančních potíží a aby nezbankrotoval, musel svůj časopis prodat.

S neztenčeným úsilím pokračoval v organizačních snahách mezi pravicí. Dělaje stejné chyby jako téměř každý začátečník. Předpokládal, že pravá cesta, jak pokračovat ve sjednocování mnoha pravičáků a konzervativních organizací i jednotlivců, je jejich spojení do pravicové superorganizace, kde by mohli pro své společné cíle účinně pracovat. Cítil, že taková součinnost by mohla dosáhnout téměř zázračné transformace postavení pravice v Americe.

Za tímto účelem zakoupil reklamu v rádiu, mluvil na tuctech schůzek, napsal nespočet dopisů a věnoval svému plánu na sjednocení každou hodinu. Vytvořil papírovou organizaci, Americkou federaci konzervativních organizací, a pokračoval ve svém neúnavném úsilí inspirovat a mobilizovat několik stovek pravicových skupin a jednotlivců, se kterými měl dlouhodobé kontakty. Jenže zbytečně: „Naše setkání měla větší a větší návštěvnost, ale vůbec žádné výsledky - nic se neudělalo.“

Se smutkem pochopil, že všechny pravicové organizace mají jednu společnou slabost: jejich členové milují mluvení, ale nejsou schopni akce. Značnou část tvořili nadšenci posedlí různými projekty, absolutně neschopní racionálně přemýšlet, nebo masochisti, které těšilo donekonečna naříkat nad zradou a úpadkem, ale které šokoval návrh, že by měli pomoct s tím skoncovat. Mnoho z nich bylo tak neurotických, že představa o jejich dlouhodobém zapojení do projektu sjednocení byla neudržitelná. Někteří byli jednoduše blázni. Prakticky všichni byli zbabělci. Léta nečinnosti nebo neschopnosti odlákala z řad pravice ten typ lidského materiálu, který je pro jakýkoliv seriózní podnik zásadní. Odešlo jich velmi málo, ale s těmi zbytky se nedalo nic dělat.

Rockwell bohužel nevěnoval dost pozornosti Vůdcovu varování, že osm chromých, kteří spojí ruce, nenahradí ani jediného gladiátora: „Kdyby byl mezi chromými jeden zdravý muž, který by vynaložil všechnu svou sílu jen na to, aby ostatní udržel na nohou, sám by se stal chromým. Když se slabé organizace transformují do jedné, nikdy se nestane silnou, ale silná organizace může být a často bude oslabená. Názor, že síla musí vyjít ze spojení slabých skupin, je nesprávný. ...Velké, skutečně světoborné revoluce duchovní podstaty nejsou představitelné ani uskutečnitelné jinak než jako velké zápasy jednotlivých uskupení, nikdy jako koaliční podnik.“

Říká se, že zkušenosti jsou ta nejlepší škola a v Rockwellově případě to skutečně platilo. Všechny peníze z prodeje U.S. Lady vyčerpal v době, kdy 4. června 1956 skončilo poslední setkání jeho Americké federace konzervativních organizací bez jakýchkoliv konkrétních výsledků. Potřeboval najít nový zdroj příjmů a považoval se za šťastlivce, když dočasně získal pozici televizního scénáristy.

A tak, zatímco pracoval v American Mercur, vytvářel plány pro undergroundovou „hardcore“ nacionálněsocialistickou organizaci s pravicovou tváří, financovanou bohatými konzervativci. Myslel si, že tato organizace, ve skutečnosti nacionálněsocialistická, s nacionálními socialisty u kormidla a konzervativní maskou, nebude mít všechny ty vady konzervativců z minulosti.

Jeho nový projekt však rychle ztroskotal na realitě. Nejprve si všimnul, že bohatí konzervativci trpí většinou charakterových vad, které už předtím pozoroval u ne tak bohatých konzervativců. Chtěli dávat peníze na své „zamilované“ projekty, ale ne na žádnou skutečnou práci, která

smrděla nebezpečím, zvláště nebezpečím vystavení se pozornosti. Největší slabina „utajeného“ jednání se však nachází ve skutečnosti, že to je vnější maska - ne skryté jádro - která určuje kvalitu lidí přitahovaných k organizaci. Takže když se jeho očekávaný zdroj financí zalekl, jeho nacionálněsocialistické nováčky to znechutilo a odešli. Rockwell se tedy této své myšlenky musel vzdát a začínal opět od nuly.

Opět si pečlivě přečetl slova Vůdce, která napsal před více než třiceti lety: „Člověk, který má znalosti, pozná dané nebezpečí a vidí možnost nápravy, má obrovskou povinnost a závazek nepracovat ‚potichu‘, ale postavit se zlu otevřeně a odstranit ho. Pokud to neudělá, je to nespolehlivý, ubohý slaboch, který selže buď kvůli zbabělosti, nebo kvůli lenosti a neschopnosti... I ten nejposlednější agitátor, který má odvahu bránit své názory s mužnou otevřeností a postavit se na hospodský stůl mezi své protivníky, udělá víc než tisíc takových prolhaných a zrádných hadů.“

Než vzal toto ponaučení za své, stálo ho to dva roky opakovaných nezdarů a pádů, ale teď už prozřel. Nakonec prokouknul falešnost, na které se zakládají konzervativní premisy. Sám řekl: „Ačkoliv to tak vypadá, souboj mezi konzervativci a liberály není soubojem idejí, nebo dokonce politických organizací. Je to souboj teroru a síly. Židé, jejich komplicové a ti, kteří se nechali napálit, neovládají naši zem a lid díky dokonalosti svých ideálů, hodnotě své práce nebo tomu, že by za nimi stála většina lidí. U moci jsou navzdory nedostatku těchto věcí, protože k získání moci použili odvážné menšinové taktiky. U moci zůstávají jen proto, že se jim lidi bojí vzdorovat - ze strachu, že se společensky zničí, že budou

špiněni v tisku, že přijdou o práci, že nebudou moct pokračovat ve svých obchodech, že přijdou o své politické úřady. Je to jenom a jenom strach, co drží tyto špinavé levičácké hady u moci - ne nevědomost amerického národa, jak se konzervativci navzájem přesvědčují.“

Kromě toho došel k ještě důležitějšímu závěru: Nejen že se konzervativci mýlili ohledně podstaty konfliktu mezi sebou a liberály a ve volbě svojí taktiky, ale i jejich motivy byly špatné; přinejmenším v tom, že se lišily od jeho vlastních. Konzervativci jsou v zásadě bezrasoví. Jejich primární zájmy jsou ekonomické: daně, vládní výdaje, finanční solventnost; a sociální: veřejný pořádek, čestná vláda, morálka.

V nejhorším případě je jejich jediným zájmem chránit vlastní životní úroveň před zásahy sociálního státu; v nejlepším jsou skutečně znepokojeni všeobecným úpadkem a směřováním k „lůzokracii“ a chaosu. Ale celkově vykazují jen malý zájem o biologický problém, ačkoliv všechny ostatní problémy jsou pouze jeho důsledkem.

Z tohoto pohledu byla pravice samozřejmě lepší než levice. Konzervativci měli aspoň zdravý antisemitský instinkt. Ale dokud se vnitřně orientují ekonomicko-materialisticky místo rasově-idealisticky, dokud se budou zajímat o ochranu systému místo rasy, dokud budou dál hledat snadná a povrchní řešení místo těch podstatných, budou postrádat ducha nezištného idealismu, který je pro konečné vítězství základem. Jak se rok 1956 chýlil ke konci, byl si Rockwell jist jednou věcí: konzervativci by nikdy, ani s největší fantazií, nebyli schopni účinného odporu proti degeneraci a smrti. Jak napsal později: „Každý, kdo poprvé zjistí, co se děje, by měl dostat nějakou dobu, která omlouvá jeho iluzi a klamnou naději, že existuje

bezpečné, pohodlné a ‚hezké' řešení. Ale pokračovat ve stále stejně neplodné taktice rok co rok je důkazem něčeho jiného: Konzervativci jsou mistři světa ve strkání hlavy do písku. Nepodvádějí však nikoho jiného než sami sebe." Odpověď tedy musel hledat jinde - ale kde a jak?

Roky 1957 a 1958 byly těžké. Coby zástupce newyorské poradenské firmy strávil většinu roku 1957 cestováním mezi New Yorkem, New Jersey a Pensylvánií, stejně jako psaním a ucelováním svých myšlenek, kdykoliv si našel čas. Zimu 1957-1958 proložil krátkým intermezzem v Atlantě, kde prodával reklamy.

V této době Rockwell prodělal zážitek, o kterém nikdy nepsal a který vyprávěl jen málo lidem. Jako skeptik k nadpřirozeným věcem jistě nebyl mužem, jenž by se nechal snadno ovlivnit osudovými znameními. Ovšem není pochyb, že sérii snů, které měl, později přiřazoval zvláštní význam. Tyto sny - vlastně variace jednoho snu - se mu zdály po dobu několika týdnů skoro každou noc a byly tak silné, že si je po probuzení živě vybavoval. V každém snu viděl sám sebe v nějaké každodenní situaci: sedícího v nacpaném divadle, obědvajícího u stolu, chodícího po rušné chodbě administrativní budovy, nebo prohlížejícího v hangáru letadla jeho eskadry.

V každém snu k němu přišel muž - divadelní uvaděč, kuchař, úředník, nebo mechanik - a řekl mu něco jako „pane Rockwelle, někdo vás přišel navštívit". A pak byl odveden do zadní místnosti, postranní kanceláře nebo hangáru, podle konkrétního snu. Otevřel dveře a viděl, že na něj vždy čeká sám Adolf Hitler. Pak sen skončil.

Člověk si tyto sny může snadno vysvětlit jako autosugesci, jenže Rockwell je ve světle pozdějších událostí považoval za symbolickou výzvu vedoucí ho na cestu, na které stále ještě tápal, ať už toto vábení bylo důsledkem vnitřního nebo vnějšího popudu.

Počátkem roku 1958 se vrátil do Virginie. Nejprve pracoval v Newport News, kde ve spolupráci s vydavatelem malého rasistického časopisu, který brzy zkrachoval, vytvářel politické karikatury. V Newport News však potkal muže, který měl v měnícím se běhu jeho politické kariéry rozhodující úlohu: Harolda N. Arrowsmithe juniora.

Arrowsmith byl bohatý konzervativec se svým „zamilovaným“ projektem – ale nebyl stejný jako ostatní bohatí konzervativci, které Rockwell poznal. Než díky dědictví zbohatnul, byl antropologem. Do politiky se dostal náhodou, když ho přítel z parlamentního vyšetřovacího výboru požádal o pomoc s nějakým výzkumem v knihovně, souvisejícím s vyšetřovaným případem. Během této práce ke svému překvapení narazil na některé z důkazních materiálů, jenž před několika málo lety v San Diegu tak překvapily i Rockwella.

Jako zkušený vědec a lingvista ovládající tucet jazyků, mající přístup ke všem významným knihovnám a archivům západního světa - a s neomezeným množstvím času a peněz - dokázal své prvotní objevy využít a brzy odkryl doslova tisíce důkazů. Příběh, který vyprávěly, byl šokující a děsivý: světové války a revoluce, hladomory a krveprolití – to nebyly rozmary historie, ale výsledky úmyslných a chladnokrevných machinací.

Ačkoli měl kartotéky přeplněné vojenskými zpravodajskými zprávami, protokoly, fotokopiemi diplomatické korespondence a dalšími materiály, nebyl schopen žádný z těchto nálezů zveřejnit. Vědecké žurnály jeho pečlivě psané a dokumentované spisy vracely se zamítnutím a brzo bylo zřejmé, že je žádný vydavatel hlavních žurnálů nevydá. Proto se ve věci tisku, vydávání a distribuce některých dokumentárních materiálů, včetně plné finanční podpory, obrátil na Rockwella.

Vytvořili „National Committee to Free America from Jewish Domination (Národní výbor pro osvobození Ameriky od židovské nadvlády) a Rockwell se přesunul do Arlingtonu ve Virginii, kde mu Arrowsmith poskytl dům s tiskařským vybavením.

Rockwell už dospěl k závěru, že pokud má být dosaženo nějakého pokroku, je potřeba dostat se z pravicového prostředí do jiných sfér. Pravičáci si vyměňovali a četli brožury už několik let bez jakýchkoliv znatelných výsledků. Obvykle používali stejné adresáře a zasílali svou propagandu z větší části lidem, kteří už totéž slyšeli nejmíň v deseti obměnách. To, co bylo potřeba, byla masová publicita, která by do hnutí přitáhla čerstvou krev.

Jelikož normální kanály masové propagandy byly uzavřeny většině pravičáků i komukoliv, jehož propaganda by se mohla ukázat jako ohrožující Židy, Rockwell se rozhodl, že k otevření těchto kanálů bude muset použít radikální prostředky. Tento cíl umístil před všechny ostatní. Logicky předpokládal, že pokud chce zmobilizovat lidi do organizace - tajné nebo jiné - za účelem získání politické síly, musí jim umožnit, aby se dozvěděli o její existenci a alespoň hrubých

obrysech jejího programu. Dokud se masy nového materiálu - potenciální nováčci - nemohly spojit díky opravdu silnému úderu na veřejné povědomí, nemělo žádný smysl pokračovat; děláním věcí starým způsobem už ztratil příliš mnoho času. V podstatě se připravoval k učinění posledního kroku na své cestě za velkým odkazem Adolfa Hitlera. Rozhodl se vyvolat veřejný rozruch tím nejprovokativnějším způsobem - takovým nehorázným a revolučním způsobem, jaký nebudou masové sdělovací prostředky moct ignorovat.

V květnu roku 1958 poslal Eisenhower americkou pěchotu do Libanonu, aby pomohla udržet vládu prezidenta Chamouna, navzdory přání arabských občanů Libanonu. Libanonští Arabové požadovali těsnější spolupráci s ostatními arabskými státy, ale Chamoun to, k velké radosti Židů, nechtěl. Hrozba svržení Chamouna a toho, že se v Libanonu dostane k moci proarabská vláda a přibude další člen do arabské koalice nepřátel ilegální židovské okupace Palestiny, vedla americké Židy k tomu, aby tlačili Eisenhowera, jejich vždy ochotný nástroj, k intervenci. Tento problém byl v létě 1958 veřejností pozorně sledován a Rockwell se ho rozhodl využít pro svou první veřejnou demonstraci - demonstraci u Bílého domu. Ozval se na kontakty, které si během posledních let po celé zemi vytvořil, takže dokázal uspořádat autobus mladých demonstrantů, který přijel do Washingtonu, a zároveň zorganizoval protestní skupiny v Atlantě v Georgii a v Louisville v Kentucky.

V neděli ráno 29. července 1958 Rockwell přivedl svou skupinu demonstrantů před Bílý dům a skupiny v Atlantě a Louisvile zahájily svou demonstraci současně s ním. Za nesení velkých transparentů, které Rockwell osobně navrhnul a

vytisknul, uspořádaly tyto tři skupiny první veřejný protest proti židovské kontrole americké vlády od roku 1941, kdy Židé svoje kritiky umlčeli. Byla to skutečně významná událost: ještě ne otevřeně nacionálněsocialistická demonstrace, ale silná facka do tváře nepřítele - facka, kterou nešlo ignorovat jako všechny ty „tajné“ pravičácké aktivity v minulých letech.

O deset týdnů později, 12. října, došlo k záhadnému výbuchu v atlantské synagoze. Policie okamžitě zaútočila na Rockwellovy muže, kteří v Atlantě v červenci demonstrovali. Noviny po celém světě přinesly na titulních stránkách historky o tom, že jsou do útoku zapleteni Rockwell a Arrowsmith. Ten, protože se cítil být zatažen do politiky víc, než mu bylo milé, si vzal své tiskařské vybavení zpět a zastavil Rockwellovi finanční podporu. Rockwell poprvé začínal ochutnávat těžké časy, které byly před ním. Jeho dům napadli výtržníci podnícení publicitou tisku. Pozdě v noci mu vytloukli okna a naházeli do domu kameny a zápalné láhve. On i jeho žena dostávali dnem i nocí oplzlé a výhružné telefonáty. Nakonec, v zájmu jejího bezpečí, poslal rodinu na Island.

Národní výbor pro osvobození Ameriky od židovské nadvlády už neměl z čeho financovat. Poslední Rockwellovi konzervativní přátelé se vypařili v nenávistné propagandě, která na něj útočila. Na Nový rok 1959 se nacházel sám v opuštěném domě, bez přátel, bez peněz a bez vyhlídek do budoucna. Dovolil si chytit draka za ocas a přežil. To mu v ponurých chladných dnech ledna a února 1959 poskytovalo malou útěchu, i když čelil nejisté a beznadějné budoucnosti.

„...Když jsem seděl sám v prázdném domě, nebo ležel sám v ještě prázdnější posteli v tiché, prázdné tmě, plné uvědomění si této skutečnosti, padalo to na mě s hrozivou naléhavostí.

Uvědomoval jsem si, že není cesty zpět; až do nejdelší smrti budu označený cejchem antisemita... Nemohl jsem doufat, že zase budu žít normálním životem. Židé museli ze zbytku mého života udělat výstrahu pro ostatní, jinak by můj příklad mohlo následovat příliš mnoho lidí. Můj Rubikon byl překročen. To znamenalo bojovat a zvítězit - nebo zemřít.“

A pak se stalo něco, co bylo v jeho životní cestě stejně rozhodující jako nalezení poselství Adolfa Hitlera v Mein Kampf před osmi lety v San Diegu. A opět to bylo jako ruka, která na něj sahá z příšeří minulosti - ze spáleného, sutinami zavaleného bunkru v Berlíně - a ukazuje mu cestu. Jednoho rána začátkem března na něj na poště čekala velká krabice. V ní byla pečlivě složená velká vlajka se svastikou, kterou mu poslal nějaký mladý ctitel.

Hluboce pohnut si ji donesl domů a pověsil ji v obýváku. Úplně překrývala celou jednu stěnu. Pak našel malou bronzovou plaketu s Adolfem Hitlerem, kterou dostal už dřív, a připevnil ji doprostřed svastiky. Nakonec našel tři svíčky a svícny, které postavil na malou knihovničku stojící přímo pod bronzovou plaketou. Zatáhnul závěsy a svíčky zapálil: „Stál jsem tam v mihotajícím světle svíček v úplně tichém domě. Nikde nebyla ani živá duše a nikdo nevěděl, co dělám.“

Toho chladného březnového rána, sám před matně osvětleným oltářem, prošel Lincoln Rockwell prožitkem, kterým prošlo v historii naší rasy jen několik lidí - prožitkem, který se na tomto světě objevuje jen zřídka, ale který může radikálně změnit jeho chod. Téměř před padesáti třemi lety prošel podobným prožitkem jiný muž – tehdy k tomu došlo za chladné listopadové noci na vrcholu kopce nad rakouským městem Linec.

Byl to posvátný zážitek, ba víc než posvátný. Jak tam tak stál, cítil nepopsatelný emocionální příval vln prostupujících jeho tělem, stále a stále sílících až do neúnosné intenzity. Na okamžik, či snad na několik málo minut pocítil úctu vzbuzující uvědomění si jsoucna, které je větší než on, jenž nelze popsat a je mimo veškeré chápání. Jeho duši zaplnil jakýsi chladný závan nesmírné věčnosti a nekonečnosti - po dlouhé věky trvajících zrodů a zániků sluncí a nedozírných dálek hvězd. Každý to může nazvat jinak - velkým duchem, možná osudem, duší vesmíru, nebo Bohem - ale jakmile to jednou zasáhne duši člověka, už nikdy nemůže být takový, jako byl předtím. Duchovně ho to změní stejně, jako mocné zemětřesení, kataklyzmatická erupce, pokles kontinentu, nebo zrození nového horského pásma navždy změní tvář Země.

Bouře se pomalu utišovala a Lincoln Rockwell - nový Lincoln Rockwell - si opět začal uvědomovat místnost, ve které se nachází, i své myšlenky. Své pocity nám pak popsal následovně: „...Předtím jsem chtěl bojovat se silami tyranie a úpadku, ale teď jsem s nimi bojovat MUSEL. Ba co víc, cítil jsem v sobě sílu zvítězit - sílu stojící mimo mou vůli - a schopnost dělat správné věci, i kdyby mě osobně zničily. A ta síla mě už nezklamala. Ani nezklame... Najednou jsem přesně věděl, co mám dělat a uměl jsem si vysvětlit smysl toho, co je přede mnou. Bylo to podobné jako dívat se na silnici ze vzduchu, místo toho, aby člověk viděl jen jednu zatáčku před sebou ze země... Hitler mi ukázal cestu přežití. To byl můj úkol na této Zemi - nést jeho ideály až ke konečnému celosvětovému vítězství. Věděl jsem, že se toho vítězství, k němuž přispěji, nedožiji, ale nezemřu, dokud toto vítězství nezajistím.“

A stejně jako Adolf Hitler řekl o svém zážitku na Freinbergu „v tu chvíli to začalo“, tak to v tuto chvíli začalo i pro Lincolna Rockwella. Tehdy si to samozřejmě neuvědomoval, ale k této vrcholné události došlo skoro přesně uprostřed jeho politického života; právě byl v polovině doby mezi listopadovým dnem roku 1950 ve veřejné knihovně San Diega a mučednickou smrtí v létě 1967 v Arlingtonu.

Předtím byl pravičákem a konzervativcem, třebaže stále otevřeněji antižidovským; předtím cítil potřebu svůj nacionální socialismus skrývat; předtím, třebaže obdivoval Adolfa Hitlera jako největšího myslitele v historii rasy a Mein Kampf jako nejdůležitější knihu, která kdy byla napsána, nebyli pro něj úplně vším - a kvůli tomuto postoji, než využil Vůdcovo učení ve svém vlastním politickém úsilí, tolikrát selhal. Teď už však nebyl konzervativcem, nýbrž nacionálním socialistou, a musel svou víru dosvědčit před celým světem; teď v Adolfu Hitlerovi konečně rozpoznal nejen velkého myslitele, ale něco nesmrtelného, nadpřirozeného, co je víc než člověk; teď viděl Vůdce jako jakési ztělesnění Univerza, se kterým nakrátko splynul; teď byl připraven následovat Vůdcovo učení bezvýhradně.

Ve stejnou dobu, kdy se od základu měnily jeho názory, pochopil potřebu základní změny své politické taktiky. Vzpomněl si na Vůdcova slova: „Nikdo, kdo není napadán v židovských novinách, není pomlouván a nactiutrhán, není skutečný nacionální socialista. Nejlepším měřítkem jeho vůle je nepřátelství, kterého se mu dostává od smrtelného nepřítele našeho národa... Každá židovská pomluva a každá židovská lež je jizvou cti na těle našich válečníků. Člověk, kterému nejvíc spílají, je nám nejbližší a člověk, kterého nejvíc nenávidí, je nás

nejlepší přítel. Nikdo, kdo ráno otevře židovské noviny a nevidí v nich pomluvu sebe sama, neudělal předešlého dne nic užitečného; kdyby ano, byl by pronásledován, zlořečen, pomlouván a špiněn. A jen člověk, který bojuje proti tomuto smrtelnému nepříteli našeho národa, všech Árijců a jejich kultury nejefektivněji, se dočká urážek od této rasy a úsilí těchto lidí směřujícího proti němu.“

A dále: „Není žádný rozdíl mezi tím, zda se nám vysmívají, nebo nadávají, zda nás znázorňují jako šašky, nebo zločince; hlavní je, že o nás mluví, že se námi znova a znova zabývají, a že se postupně stáváme jedinou silou, se kterou počítají. Kdo ve skutečnosti jsme a co ve skutečnosti chceme, to židovské novinářské chátře ukážeme, až přijde náš den.“

Rockwell už pochopil nutnost získat masovou publicitu radikálními prostředky, ale couval před myšlenkou, že bude pomlouván a urážen, že budou jeho vyjádření překrucovat a vysmívat se mu, což je s publicitou v cizí silou ovládaných masmédiích nevyhnutelně spojeno. Doposud žil v konzervativci vysněném světě a spolu s ostatními pravičáky sdílel iluzi o tom, že nepřítele lze podvádět - dokonce tak, aby si myslel, že jste jeho přítel - a zároveň s ním účinně bojovat.

Ačkoliv o židovské otázce mluvil stále otevřeněji, měl pocit, že mluvit otevřeně ve prospěch nacionálněsocialistického světonázoru Adolfa Hitlera by byla sebevražda. A tak byl po své demonstraci z 29. července 1958 mezi dvěma mlýnskými kameny. Byl ochromen prudkou nenávistí, která se vůči němu rozpoutala, a zároveň se cítil být omezován dobrovolnými mantinely své agitace, které si postavil. Nyní se však rozhodl, že už nejenže nikdy necouvne pod přívalem urážek a pomluv, které mu jeho aktivity jistě budou přinášet, ale bude takové

útoky nepřítele přímo vyvolávat, dívaje se na ně jako na „jizvy cti“ a další malý krok ke konečnému cíli být znám jako protivník všech nepřátel, jako „jediná síla, se kterou [nepřátelé] počítají.“ Viděl, že otevřené přihlášení se k nacionálnímu socialismu je nejen nejdráždivější prostředek, jaký může proti nepříteli použít, ale jediný reálný základ, na němž se může obklopit částmi populace, na nichž lze postavit životaschopné hnutí, které posléze zničí nepřítele a obnoví výsostné postavení vlastní rasové síly, zdraví a cti, jemuž se naše rasa vzdálila. Plně převzal Vůdcovu taktiku využít propagandu nepřítele ve svůj prospěch.

Poprvé nahlížel na úkoly před sebou realisticky a viděl, že problémy, kterým čelí, jsou tak velké, že aby udělal nějaký pokrok, musí koncentrovat všechnu svou energii na společný aspekt těchto problémů.

Prvním krokem bylo všeobecné poznání. Jeho předchozí přesvědčení, že tohoto cíle je třeba dosáhnout na úkor všech ostatních, bylo nyní silnější než kdy předtím. A tak, místo aby se řídil přirozeným nutkáním očistit nacionální socialismus od hollywoodského obrazu, jaký židovstvo budovalo víc než třicet let, dočasně zahodil všechny naděje na „ctihodnost“ - dokonce i mezi ostatními nacionálními socialisty - a udělal z tohoto snažení Židů vlastní výhodu.

Záměrně se označoval jako „nacista“ místo „nacionální socialista“, takže využíval novinářskou hantýrku, kterou nepřítel vytvořil během ranných dnů boje s Německem. Na tento termín nacionální socialisté pohlíželi se stejným pocitem, s jakým se zapřísáhlí marxisté musí dívat na označení „komouš“ nebo „socan“. Za tímto krokem - který v příštích dnech vedl k řadě nedorozumění a nepochopení - byla

chladnokrevná vypočítavost a vědomí, že křičící hollywoodský „nacista“ v uniformě je pro noviny mnohem zajímavější, mnohem „hodnotnější“ než obyčejný nacionální socialista.

Jak tak přemýšlel o svém vzrušujícím duchovním zážitku a plánoval během několika dalších dnů budoucnost, běh příštích událostí určil prst osudu. Jednoho večera ho navštívili tři známí pravičáci a dva, které neznal. Vlajka se svastikou v jeho obýváku je nejprve šokovala a odpuzovala, ale brzy si je plamennou obhajobou nové strategie získal. Dva z nich zůstali a stali se jeho prvními stoupenci.

Pak roztáhnul závěsy, aby na vlajku bylo vidět i z ulice. Svým dvěma nováčkům dal na ruce pásky se svastikou a sám si vzal kožené pouzdro na pistoli. Později na střechu namontoval svítící hákový kříž.

K domu se přišly posmívat a házet kameny zástupy lidí - ale několik jich zůstalo a poslouchalo. Počet jeho „stormtrooperů“ se rozrůstal ze dvou na čtyři, ze čtyř na deset.

Tyto březnové dny roku 1959, svědčící o první opravdové obrodě nacionálněsocialistických aktivit po téměř čtrnácti letech teroru a celkového útlaku, znamenaly začátek nejbouřlivější a nejobtížnější doby, která Rockwella čekala. Byl obtěžován policií, jejími ilegálními domovními prohlídkami a zabavováním majetku a materiálů. Byl také napadán zločinci a vandaly, aniž by policie vyvinula jakoukoliv snahu je zatknout. On a malá skupina jeho stoupenců tiskli a distribuovali desítky tisíc letáků a mluvili s davy zvědavců a nepřátel, kteří se přijeli podívat na „amerického Führera“, jak ho noviny posměšně nazývaly. Nejprve pro svou rozvíjející se organizaci zvolil

jméno „Americká strana“, ale brzy ho změnil na „Americká nacistická strana“.

Svou mysl obracel především ke svým počátečním cílům, takže aktivity své malé skupiny zaměřil především na distribuci pobuřujících letáků, vytváření veřejných incidentů, na projevy k davům za okolností zvláště provokujících násilný odpor - jinak řečeno na cokoliv, co mu získávalo masovou publicitu jako odpůrci Židů a všeho, co představovali, od marxismu k bezzásadovému kapitalismu, od rasové degenerace ke kulturnímu bolševismu.

Jeho první veřejný projev proběhl na promenádě ve Washingtonu v neděli 3. dubna 1960 a na nějakou dobu se tu jeho projevy staly pravidlem. Dopis, který napsal v tomto období ranných projevů svojí matce, poukazuje na některé obtíže, jimž tehdy čelil:

7. červenec 1960

Drahá matko, děkuji ti za Tvůj dopis a pomoc. Moc si toho vážím... Nevěnuj moc pozornosti tomu, co se píše v novinách. Ony neuvěřitelně lžou. Minulý týden se nás na promenádě znovu pokusili zabít a málem zabili majora Morgana, se kterým jsi se viděla, když ho deset z nich vytáhlo a šlapali po něm, až tam zůstal bezvládně ležet. Ale zvítězili jsme a i když nás policisté, většina z nich proti své vůli, museli zatknout za „výtržnictví“ (za to, že nás napadla vražedná lůza!), lidi jsou s námi. Tyto věci jsou nevyhnutelné a bude to jen horší. Teď mě - včera - zkoušeli zavřít do blázince, ale byli překvapení, jak jsem jim to ulehčil, protože mi lidi nabízeli obrovské peníze a já za ně budu mít psychiatra podle vlastního výběru, místo dvou

Židů, které pro mě měli připravené. Nedělej si s tím starosti. Když naši vlastní lidé nechápou, co děláme a trpíme za ně, je to riskantní, bolestné a trpké, ale jsem si jistý, že Bůh nakonec nedovolí, aby lháři a darebáci zvítězili. Ještě na mě budeš moc hrdá...

S láskou Link

V květnu 1960 se objevil National Socialist Bulletin (Zpravodaj nacionálního socialismu), první časopis publikovaný Americkou nacistickou stranou. Vzniknul po osmi vydáních časopisu Stormtrooper magazine. Mezitím 5. února 1960 donutilo námořnictvo Spojených států Rockwella, pod tlakem židovských skupin, přijmout vyřazení z námořních rezerv.

Navzdory zpravodajské karanténě, která na něj byla uvalena, navzdory porážkám a věznění, navzdory chronickému nedostatku financí, navzdory vážným potížím s kádry a navzdory tisícům dalších potíží a nesnází získávala jeho kampaň veřejné uznání a vytrvale postupovala. Noviny se nedokázaly zmínkám o jeho drzých a odvážných činech úplně vyhnout; vydavatelé a sloupkaři pociťovali neodolatelné nutkání ho kritizovat či „zesměšňovat“. Dokonce i v rádiu a televizi někdy podlehli pokušení a porušili zákaz jakékoliv publicity pro Rockwella.

Obraz Georga Lincolna Rockwella a Americké nacistické strany, vytvořený masmédii, byl samozřejmě hrubě zkreslený. Rockwell úspěšně nutil média, aby mu, víceméně proti své vůli, věnovala pozornost. Bohužel je nemohl přinutit k nestrannosti, či dokonce k pravdomluvnosti, takže například rozhovor pro časopis Playboy začínal poznámkami jako: „Minule

dotazovaný kontroverzní Rockwell nemůže být nazýván mluvčím žádné společensky nebo politicky významné menšiny. Ale cítili jsme, že jedovatost Rockwellova mesiášského panrasismu by mohla dát základ skutečně odhalujícímu rozhovoru se 48-letým Führerem, obnažujícím jak jeho zuřivý rasismus, tak patologický fašismus.“

Další komentář: „Otázky ohledně Lincolna Rockwella se pak scvrkly do jedné: jak daleko může Amerika nechat zajít nenávistné štváče. Odpadne shnilá větev na stromě americké demokracie, nebo otráví celý organismus?“

Skutečně ambiciózní spisovatelé, vydavatelé a reportéři se k takovým poznámkám nesnižovali, ale zase mezi sebou soutěžili, kdo o Rockwellovi napíše odpornější lži. Byl obviňován ze zbabělosti, sadismu, sobeckosti, přecpávání se i z únosů: „Jako Adolf Schickelgruber, který je pro něj vzorem, věří ve vedení z pozadí - pokud je to možné.“ V jednom časopise byl „citován“, jak se chlubí, že kdysi nějakého provokatéra vykastroval holýma rukama; a jiný tvrdil: „Hysterické blouznění George Rockwella už extrémisty vybičovalo do krajní meze. Minulé léto se tři jeho stormtroopeři rozhodli potěšit svého Führera únosem židovského dítěte z Washingtonu D.C. a jeho držením na stranickém velitelství po dobu několika hodin. Kolik nevinných lidí bude ještě trpět, než se Robert F. Kennedy a ministerstvo spravedlnosti pohnou?“

Vrcholem všeho byl příběh, „jak sám využívá všech privilegií a nařizuje, aby mu byla podávána jídla v jeho pokoji. Jí taková skvělá jídla jako želví polévku, humry a steaky, zatímco jeho lidé jedí sekanou. Mezi jídly si užívá popíjení skvělých vín.“ Tato poslední fantazie připomíná články publikované v německém tisku (před rokem 1933), které

zobrazovaly Adolfa Hitlera jako opileckého zhýřilce (Hitler se opil jen jednou v životě: na abiturientském večírku) a marnotratníka, jenž si za peníze svých stoupenců žije na vysoké noze, pořádá večírky se šampaňským a platí kurvy.

Rockwell bral tyto lži a pomluvy filozoficky; Židy vytvořený veřejný obraz je lepší než vůbec žádný obraz. Židé - a nežidovští publicisté úzkostlivě projevující sympatie Židům - ve skutečnosti nenesou za tento obraz celou vinu. Jeho vytvoření jim vědomě umožnil sám Rockwell, což přiznal slovy: „...Když mám vzácnou možnost využít masmédium jako v případě, kdy jsem nedávno poskytl rozhovor pro Playboy, jsem nucen pečlivě hledat hranici mezi tím, co bych chtěl říct a tím, co by chtěl nepřítel slyšet. Kdybych vědomě nevystupoval aspoň napůl jako bláznivý negramot, co má o kolečko míň, nikdy by takový rozhovor neotiskli.“

Cena, kterou platil za to, že se stal obecně známým jako „Mr. Nazi“ (pan nácek), byla opravdu vysoká. Ostatní lidé se zdravými rasovými instinkty, ale bez Rockwellova pochopení politické reality, byli samozřejmě tím, co jim připadalo jako Rockwellovo směšné šaškování, dost zděšeni. Většina lidí, dokonce i ti poměrně sofistikovaní, kteří zasvěceně mluvili o „řízeném zpravodajství“, židovskou techniku Velké lži prostě nedokázali pochopit.

Obyčejní lidé tak dost často došli k ne nepravděpodobnému závěru, že Rockwell je nějaký agent provokatér, zrádce, kterého si nepřítel koupil, aby skutečné rasisty a vlastence zdiskreditoval. Jeho korespondence s některými z nich odhaluje směsici nechuti a neschopnosti vidět podstatu skutečných problémů, kterým čelí naše rasa, a upřímné snahy o pochopení. Následující ukázka z dopisu členovi

snobské rasistické skupiny, která se nazývala „Evropská osvobozenecká fronta“, je typická:

> Vážený pane...
>
> Uvědomuji si, že jsem jen hloupý, pošetilý Američan, ale tuto zem miluji i přesto, že to odsuzujete. Vy nenávidíte to, co s ní Židé dělají, ale jste jako muž, který dovolí, aby jeho nastávající znásilnila banda zločinců a pak ji za to odkopne. Hanba vám! Americký vliv v Evropě vůbec není americký, a vy byste to měl zatraceně vědět. Skutečný americký vliv byl Henry Ford, náš západ a podobně.
>
> Evropa je unavený stařec - spíš než unavená stará dáma - a jestliže má být západní kultura zachráněna, bude zachráněna posledními západními barbary, americkými barbary, které miluji. Lidé jako vy, zdvořilí, uhlazení, vzdělaní, pyšní a „povýšení“ nad odporným fyzickým násilím nemůžou zachránit ani sami sebe, natož národ, kulturu či rasu. Vy a lidé z Evropské osvobozenecké fronty na to jdete špatně. Vy už nemůžete osvobodit Evropu s Evropany. Hitler do toho dal každičký kousek svého génia, a přesto byl rozdrcen americkými barbary. Vy a vaše parta intelektuálů jste zuřivě zamilovaní do toho, co už je pryč a ignorujete to, co je teď. Řím už není. Vy se ho snažíte vzkřísit a ono to nejde, protože tam už žádní ušlechtilí Římané nejsou, přinejmenším ne v dostatečném počtu, aby mohli bojovat. Evropa je jako jedna velká Francie - pěkná slova, pěkné písně a mrtví lidé. My jsme pomáhali zabít Evropu. Pokud ji osvobozujete tak, jak byla „osvobozena“ Francie, během století upadnete do degenerace...

Samozřejmě že jsou v Evropě dobří a silní bojovníci, ale jsou zaplaveni lidským odpadem, který tam zůstal v rozvalinách dvou světových válek podporovaných Židy a vybojovaných Američany. Buduji tu nacionální socialismus pomocí takových prostředků a metod, jaké máme. A dělám to i přesto, že se na mě díváte skrz prsty...

Kdykoliv od vás nebo někoho jiného dostanu vzkaz o hře „my jsme ti praví nacionální Socialisté“ a začíná tu nacionální socialismus, obětuji svou sílu ve prospěch věci, které jsem obětoval celý život, rodinu, pohodlí a všechno, co musím dát bez ohledu na to, co jste řekl...

Jeho silnou stránkou byla upřímnost, ne diplomacie.

Aby zmírnil nedůvěru a nepřátelství, jak jen mohl, brzo přestal svou energii směřovat na vyvolávání rozruchu a směřoval ji víc na klidné vysvětlování svých myšlenek. Jeho prvním významným počinem v tomto směru bylo vydání vlastní politické autobiografie This Time the World (Tentokrát celý svět). Psal ji narychlo koncem roku 1960 mezi projevy, soudy, pouličními bitkami a zoufalou snahou získat pro svou malou skupinu peníze, takže ji dokázal zveřejnit až o rok později. Knihu kompletně vytiskli a vázali jeho nevyškolení stromtroopeři, a jejich jediným strojem byl malý kancelářský rozmnožovač. Naprostá upřímnost, s jakou byla napsána, několik čtenářů přesvědčila, ale kvůli židovské „karanténě“ byly potíže s distribucí, takže se do oběhu dostalo jen několik tisíc kopií.

V říjnu 1961 vyšel první Rockwell Reports. V rozmezí od 4 do 36 stran napřed vycházel jako dvouměsíčník a pak měsíčník, který během zvláště těžkých období opět vycházel

jednou za dva měsíce. Rockwell Reports představoval vzrušující směsici nacionálněsocialistické ideologie, aktuálních politických analýz, prognóz, politických karikatur a kreseb, kopií vhodných novinových výstřižků a fotografií z činnosti strany. Všechny nesly jeho jedinečnou stopu, víc než jakákoliv jiná věc, a za vydávání nesli zodpovědnost mladí muži, kteří tvořili kádry rostoucího hnutí.

Rockwell od začátku chápal, že nacionálněsocialistické hnutí musí časem působit v celosvětovém měřítku. Hlavním politickým cílem hnutí bylo, jako předpoklad dosažení dlouhodobých rasových cílů hnutí, ustanovení árijského světového řádu. Tento koncept od jara 1959 existoval na papíře jako „Světová unie volného sdružení nacionálních socialistů“ (World Union of Free-Enterprise National Socialists), avšak až do léta 1962 nepřesáhl hranici korespondence s jednotlivými nacionálními socialisty v Evropě. Začátkem srpna 1962 Rockwell zorganizoval v Cotswold Hills, blízko Cotswoldu v Anglii, setkání představitelů nacionálního socialismu ze čtyř dalších zemí a Světová unie začala formálně existovat. 5. srpna podepsali protokol, nyní známý jako Cotswoldská dohoda, zavazující nacionálněsocialistické hnutí ve Spojených státech, Velké Británii, Francii, Německu (včetně Rakouska) a Belgii ke spolupráci. Původně se plánovaly výroční schůze, ale osud tomu zabránil. Rockwell byl v Americe během příštích pěti let pod rostoucím tlakem a situace byla stále bouřlivější.

Rockwellův původní plán měl tři fáze. První fáze, zahájená v březnu 1959, zahrnovala provokativní, ale v podstatě nekonstruktivní aktivity. Jejím smyslem bylo získat si publicitu a vykreslit určitý veřejný obraz, bez ohledu na to, jak zdeformovaný. Druhá fáze byla stadiem budování kádrů.

Během ní měla být vytvořena silná, disciplinovaná, efektivní a profesionální nacionálněsocialistická organizace na vysoké propagandistické a organizační úrovni. Třetí fází bylo stát se masovou organizací.

První fáze byla provedena mistrovsky. Rockwell se ve hře bez pravidel ukázal jako výjimečný stratég a dokázal se proklestit židovskými překážkami. S chladnou neúčastí sledoval, jak na něj kydají haldy lží a špíny a kdykoliv začínali polevovat, znova je vyprovokoval k aktivitě. Bystře analyzoval postavení Židů. Věděl, že ačkoliv drží hlavní klíč k utváření veřejného mínění, byli do značné míry svázáni faktem, že tato kontrola musí zůstat skrytá.

Také věděl, že značná část zpravodajů, vydavatelů, sloupkařů, hlasatelů a dokonce i majitelů jednotlivých novin a televizních stanic nejsou Židé, a tito lidé mohou, kromě přímých a kategorických příkazů, jednat v přímém rozporu s oním židovským klíčem a mohou na dané podněty reagovat víceméně nepředvídatelným způsobem. Tak tedy, stylizující se do pozice a dávající prohlášení, která se „průměrným lidem“ zdála extrémní, či dokonce legrační, lákal novináře, aby ho hojně citovali. Ti si mysleli, že tím Rockwella i jeho filozofii zdiskreditují. Co si neuvědomovali bylo to, že než bude moct hnutí z působení na masy profitovat, musí se obrátit k velkému množství neprůměrných občanů - nebojácných idealistů, kteří by mohli vytvořit nacionálněsocialistické kádry.

A tito lidé reagovali na Rockwellovo poselství zcela jinak než liberální publicisti a jejich průměrné publikum. Dokázali vidět pod povrch jeho „legračních“ sdělení až k jádru hluboké pravdy, kterou obsahovala. Zatímco se průměrní občané, neschopní myšlení mimo bezprostřední každodenní problémy,

dívali na Rockwellova sdělení jako na „příliš extrémní“, přesně jak to novináři chtěli, ti, kteří dokázali domyslet i zítřejší důsledky dnešního vývoje - a proto i důsledky za staletí - viděli naprostou oprávněnost jeho tvrzení. Jenže takoví lidé jsou v obyvatelstvu zastoupeni dost řídce a Rockwell potřeboval vytvořit širokou síť; s tím mu pomáhali novináři, zatímco si mysleli, že ho špiní. Rockwell také věděl, že jeho obraz, jaký byl zakořeněn v myslích mas, je teď sice nevýhodou, ale bude cenný do budoucna, až bude alespoň určitá část mas připravena na „extrémistu“.

Fáze dvě - budování kádrů a rozvoj organizace - do jisté míry souvisí s fází jedna, kdy se stal Rockwell velmi rychle známým a tak přitáhl několik idealistů potřebných pro druhou fázi. Tito lidé představovali kostru organizační struktury, která se později rozšířila. Během první fáze se dostala ke slovu dokonce i část fáze tři, když Rockwell v roce 1965 kandidoval na guvernéra státu Virginie.

Volební kampaň byla nesmírně cenným tréninkem nejen pro Rockwella, ale i pro vedení jeho strany. Rockwell chápal potřebu rozvinutí dokonalé masové kampaně a rozhodl se získat v tomto směru zkušenosti radši dřív než pozdě. Jak později přiznal, po zisku méně něž 1,5% hlasů mu kampaň dala lekci a pomohla mu znovu realisticky zhodnotit celkový stav hnutí. Předtím, jakmile se mu ve fázi jedna začalo dostávat široké publicity, podlehl příliš optimistickému pohledu, že hnutí začíná nabírat masy přívrženců; proto věřil, že by fáze dvě a tři mohly být do značné míry souběžné.

Po kampani ve Virginii, která mu opět připomenula obrovskou lhostejnost veřejnosti, si uvědomil, že fáze dvě bude mnohem delší, než původně čekal a že aby mohla být úspěšně

zahájena fáze tři, musí být splněny dvě věci: významné vnitřní zesílení hnutí a významně se zhoršující obecná rasově-sociálně-ekonomická situace.

S tímto vědomím se v roce 1966 rozhodl zahájit všeobecnou činnost. Jak už jsem zmiňoval, první dvě fáze stranické činnosti se do značné míry překrývaly a přechod mezi nimi byl ohraničen především zvýšením důrazu. Fáze jedna byla „nacistickou“ érou hnutí. Fáze dvě je začátek nacionálněsocialistické éry. Aby bylo toto zdůrazněno, Americká nacistická strana se 1. ledna 1967 formálně přejmenovala na Nacionálněsocialistickou stranu bělochů (National Socialist White People‘s Party) a toto datum lze považovat za zlomové. Hlavním krokem tímto směrem bylo objevení se Nacionálněsocialistického světa (National Socialist World) před šesti měsíci. A o šest měsíců později - v červnu 1967 - se konala historická transformační stranická konference v Arlingtonu. Zde Rockwell nasměroval hnutí novým směrem, vysvětlil potřebu celkové profesionalizace všech aktivit, od zvýšení přílivu financí po tiskovou propagandu, aby bylo možno během dlouhého období růstu a boje, který stál před hnutím, čelit předpokládaným těžkým podmínkám.

Bylo mu čtyřicet devět let. Posledních osm let pracoval v průměru šestnáct hodin denně, sedm dní v týdnu. Jeho fyzická i psychická síla byla obrovská. Obvykle se musel soustředit na několik úkolů najednou. Musel plánovat demonstrace, připravovat projevy, psát propagandu, účastnit se soudů, shánět peníze, a to všechno za téměř nemožných pracovních podmínek a za neustálého řešení překážek. Udržovala ho pouze nesmírná vitalita jeho mohutného, šest stop a deset palců vysokého těla a obrovské rezervy duševní síly.

Cesta, která byla před ním, rozhodně nebyla snadná; naopak, kromě starých úkolů spojených s rozruchem a publicitou přibyly s přechodem hnutí do další fáze nové problémy. Jiní lidé - i silní lidé - by možná podlehli pokušení držet se osvědčené cesty a nepouštět se na neznámé a nesnadné území. Našli by si sto důvodů, proč neměnit modus operandi, se kterým v minulosti dosáhli úspěchů. Jenže pro Rockwella bylo příznačné, že ani na okamžik nezaváhal. Když viděl, že přišel čas, aby hnutí změnilo taktiku a přijalo nové výzvy, uložil si nové závazky se stejným odhodláním, které projevil v první fázi.

Nyní bylo nutné vybudovat pro stranu nový veřejný image, či spíše postupně přetvářet hrubě zkreslený obraz, který vytvořil nepřítel. Byl to obtížný úkol, takže zbytek léta 1967 strávil plánováním budoucnosti a dokončováním své druhé knihy White power (Bílá síla).

V jednom ze svých posledních dopisů, napsaném v srpnu dvěma manželům, věrným členům strany, odhalil část introspekce, jíž se v této rozhodující době zabýval:

> Vážení, rozhodně nemám pocit, že byste měli jasno v tom, co se udělalo, co se dělá teď a co by se mělo (nebo nemělo) udělat v budoucnu. Proto jsem se rozhodl sepsat určité myšlenky, které to můžou objasnit. (A často jsem zjišťoval, že tato snaha pomoci ostatním zatím pomáhá mně samotnému.) Tento dopis neobsahuje žádný plán nebo všeobecný postup; jsou to jen střípky z mysli, která se zdá být blízko zhroucení a vzbouření. Nejprve bych chtěl předestřít neřešitelnou otázku, která mě trápí. Snažil jsem se co nejvíc poučit z historie a jsem si vědom podstaty všech velkých bojů. Byly zde miliony sporů, bitev a tak

dál, téměř všechny prohrané. Historie si málokdy pamatuje poražené, jen jsou-li poraženi zvláště zajímavým a dramatickým způsobem. Ale v historii máme i některé vítěze, které jsem pečlivě studoval (s přáním, abych se mezi ně jednou připojil), abych zjistil, zda existuje vzorec jednání, který by mohl být klíčem k tomu, proč vyhráli, když skoro všichni ostatní prohráli. Nemůže o tom být pochyb; takový vzorec existuje, třebaže se příčiny a postupy různí a prolínají se od Leninova bolševismu po nacionální socialismus Adolfa Hitlera, od malé staré dámy, která se postaví za svého souseda na venkově, až po Čingischána a jeho stroj meloucí lidi. Vítězové byli vždy odhodlanější, fanatičtější ve svém neústupném rozhodnutí pokračovat, než jejich soupeři. To znamená, že vyhrává ten nejvytrvalejší. Ale ani to není celá pravda. Historie je plná vytrvalých blbů, kteří se opakovaně drápali do kopce, aby z něj skákali s „křídly“ a zase dopadali na zem tak dlouho, až z nich nic nezbylo...

Ze všech těchto věcí jsem si vzal ponaučení, že vítěze tvoří tyto věci: správný postup, dobře rozfázovaný a načasovaný; vůdce pevně rozhodnutý bojovat dokud může a schopný přenést svou vůli na vojáky; a taky štěstí. Když se tak dívám na své vlastní postupy, vůdcovství a štěstí, zjišťuji, že naprosto nedokážu posoudit, zda jsem jedním z fanatiků běhajících na kopec s přilepenými křídly, nebo zda jsem jedním z mužů, kteří budou vytesáni do kamene... Nemyslím, že někdo z nás zná odpověď. Jenže já mám oproti Vám výhodu, že jsem se už před dávnou dobou rozhodl udělat se svým životem - nebo s tím, co z něj zbylo

- to nejlepší, co můžu: ovládnout své chvění, nezavírat oči a nepouštět se cíle, dokud nebudu u něj...

V pátek 25. srpna 1967, dvě minuty před polednem, ho blízko velitelství v Arlingtonu srazila vražedná kulka.

Vrahem byl muž, kterého Rockwell před několika měsíci vyhodil ze strany kvůli jeho opakovaným snahám vnést do stranických publikací marxistické myšlenky a veřejně propagovat doktrínu rasového bolševismu. Počkal si na něj na střeše nedaleké budovy a střílel do Rockwellova auta, které řídil. Je ironií, že Rockwell tohoto malého, obtloustlého bolševika vytáhnul před osmi lety ze špíny New Yorku a od té doby se o něj téměř otcovsky staral. Nikdy se nevzdal snahy vštípit mu aspoň trochu slušnosti a cti, navzdory jasným důkazům, že to je notorický lhář, zloděj a nevyléčitelný spiklenec. Odměnou za všechny tyto dobře míněné snahy mu byl po léta jen zármutek - a nakonec smrt, protože si tento malý zkažený výtržník myslel, že má šanci se „pomstít“ za vyhození ze strany.

Vláda Rockwellovi upřela právo být pohřben na národním hřbitově. Jeho straničtí kolegové jeho tělo zpopelnili a 30. srpna odpoledne proběhla v Arlingtonu nacionálněsocialistická vzpomínková akce. Proslov o něm byl krátký, ale dojemný:

> Nacionální socialisté! Kolegové bílí Američané! Dnes máme smutný úkol pohřbít našeho milovaného velitele, Lincolna Rockwella, mučedníka zabitého kulkou zbabělého vraha. Pro ty, kdo s ním každý den pracovali, pro kamarády v celé Americe a pro nacionální socialisty po celém světě představuje jeho smrt obrovskou ztrátu, kterou v příštích dnech a letech zápasu, jež jsou před námi,

všichni pocítíme. Jeho inspirace a vůle, pramenící z jeho moudrosti a hrdinství jeho ducha - ty nám daly motivaci a vedení, které jsme tolik potřebovali, abychom během mnoha černých dnů v minulých letech vydrželi bojovat.

Ohromující nenadálost jeho odchodu a vřava několika posledních dnů nám ještě neumožňuje velikost této ztráty plně docenit. Ale ještě horší snad bylo naprosto ubohé - opovrženíhodné a nestoudné - zacházení s naším padlým velitelem ze strany vlády národa, jemuž po celý svůj dospělý věk tak oddaně sloužil. George Lincoln Rockwell zasvětil svůj život boji s bolševismem v době, kdy na druhém konci světa padají tisíce Američanů za oběť témuž bolševismu - přesto mu americká vláda odepřela žádost být pohřben na místě, které si zvolil.

George Lincoln Rockwell sloužil Americe 20 let ve dvou válkách. Znova a znova riskoval život při obraně země a národa, které tak miloval. Nebyl to voják v křesle, sám si vybral zařazení s požadavky té nejvyšší odvahy a schopností: byl stíhačem. Jeho věrná služba, odvaha a schopnost vedly k jeho povýšení na velitele, který velel třem eskadrám, i k zisku devíti vyznamenání. A americká vláda ho neuznala za hodného pohřbení vedle jeho kamarádů spolubojovníků.

George Lincoln Rockwell obětoval víc a bojoval tvrději za věci, které mu byly drahé - jeho rodná země, spoluobčané a především rasa - než kdokoliv jiný. Byl si vědom svých povinností a neohroženě je plnil, dokonce i když to vedlo k tomu, že se proti němu skoro všichni postavili. Viděl víc než ostatní lidé a bojoval odhodlaněji. Naprosto dodržoval zásadu velkého Vůdce, jehož filozofie utvářela i jeho

vlastní myšlení: Kdo chce žít, ať bojuje; a ti, kdož na tomto světě věčného boje bojovat nechtějí, si žít nezaslouží.

On bojoval a zemřel. Přesto není Lincoln Rockwell skutečně mrtvý, jelikož vybudoval hnutí a rozšířil ideu. Kulkou, která ho srazila, toto hnutí nebylo zničeno a tato idea nebyla umlčena. A dokud bude existovat hnutí a idea plnící mysli a srdce lidí, duch Lincolna Rockwella žije dál.

Zde před námi leží popel mučedníka a my jsme naplněni vážným vědomím tragédie. Nejsme tu, abychom truchlili, ale abychom mu vzdali čest a znovu své životy zasvětili věci, které sloužil. Teď musíme své úsilí zdvojnásobit, aby nezemřel nadarmo. Jeho velká oběť nás musí posunout vpřed směrem k vítězství - vítězství našeho národa a naší velké bílé rasy nad chorobou, která nás napadla a nad nepřáteli, kteří nás utiskují. V tuto chvíli musíme mít na mysli staré přísloví, jenž nám velitel říkal: Kameny a malta našeho hnutí jsou kosti a krev jeho mučedníků. Teď by po nás chtěl, abychom zapomenuli na svůj zármutek a naplnili se pýchou, že jsme mohli takového vůdce následovat.

Protože to byl on, Lincoln Rockwell, kdo znovu pozvedl pochodeň, jež dvacet let předtím klesla na zem. Adolf Hitler založil naše hnutí a navždy si získal v sázce naší rasy jedinečnou pozici; ale nebýt Lincolna Rockwella, úžasné dílo Adolfa Hitlera mohlo být bezcenné. Byl to Lincoln Rockwell, kdo nás vedl po strmé cestě, když jsme váhali a chtěli to vzdát. Byl to jeho příklad, který nás inspiroval, abychom dělali to, co jsme věděli, že máme dělat a nedělali to, co by bylo nejsnazší. Byla to jeho ruka, která nás vyvedla z bludiště porážek, degenerace a zoufalství, a ukázala nám cestu k výšinám; a byl to jeho hlas, který nám

donekonečna opakoval, že musíme v boji za rasu pokračovat.

Jelikož jsme pohřbili tělesné pozůstatky Lincolna Rockwella, nastal čas přečíst si opět pasáž z Vůdcovy knihy, kterou miloval ze všech nejvíc. Přečtu kapitolu dvanáct prvního vydání velitelova Mein Kampf:

„Když se lidská srdce lámou a duše si zoufají, z příšeří minulosti se na ně dívají velcí přemožitelé úzkosti a strachu, hanby a bídy, duševního otroctví a fyzického útlaku, a vztahují k bázlivým smrtelníkům své ruce. Běda lidem, kteří se je stydí zachytit!“

William L. Pierce

Kapitola 1: Chropot

Sedíte v potemnělém divadle a nejprve vnímáte kašel a šepot publika. Pak se ozve šustění zvedající se opony – je to velmi tichý zvuk, ale přesto ho slyšíte. Na jevišti je úplná tma. Do temnoty se zabodne silný reflektor. Odhalí živou slepici ukřižovanou na miniaturním kříži. Slyšíte, jak publikum téměř jednohlasně vydechuje údivem.

Pak na scénu vyjde mladá dívka v trikotu, podřízne kuřeti krk, odváže mu křídla a nohy z kříže a nechá ho pobíhat po jevišti, zatímco z něj tryská krev, dokud nepadne mrtvé. Jeviště se rozsvítí. Dívka si sundá trikot a zvedne velkou panenku. Vříškajíc a chichotajíc si, utrhne panence ruce a nohy. Poté si nahá lehne a objeví se obrovský muž s břitvou, který oholí intimní partie bílé dívky. Vlezou do pytle z juty a ve stoje se oddávají pohlavnímu styku. Nakonec dívka vyleze z pytle a její nahé tělo je celé potřeno mokrými špagetami.

Právě jste zhlédli představení „Nového divadla“, „happening“ – klasický příklad toho, jak Shakespeara „vylepšil“ Jean-Jacques Lebel, producent výše zmíněné noční můry. Aby nezůstala pozadu za „bílými“, negří rasa se podílí na vytváření stejného druhu „nového divadla“. Časopis TIME uvádí, že Le Roi Jones, negří „dramatik“ uvádí hru s příznačným názvem „Toaleta“. Jakmile se zvedne opona, vidíme bílého chlapce, kterého negr drží hlavou v pisoáru, zatímco ostatní negři na něj na jevišti skutečně močí.

Podle Le Roiovy hry se bílý chlapec snažil přimět negry, aby s ním prováděli homosexuální praktiky, a negři ho trestají tím, že ho bijí, strkají mu hlavu do pisoáru a močí mu přímo na obličej.

Tato hra se nejenže skutečně uvádí na jevišti, aniž by to vyvolalo veřejný protest, ale američtí daňoví poplatníci navíc tuto zvrácenost dotovali částkou 40 000 dolarů z federálních prostředků; (U. S. NEWS AND WORLD REPORT, 13. prosince 1965).

*****

V kalifornském Berkeley inzerují univerzitní noviny Kalifornské univerzity nahé sexuální orgie pořádané Ligou za sexuální svobodu. Objevují se inzeráty typu „Otrok hledá pána“, v nichž masochisté touží po tom, aby je sadisté spoutali a zbili. Tito zvrhlíci nyní bezostyšně prosazují nahý sex a homosexualitu – NA VEŘEJNOSTI. V jejich programu se píše: „Raději bychom viděli pohlavní orgán v rukou dítěte než válečnou hračku.“

Neupřesňují, ČÍ pohlavní orgán. Toto je bezplatně distribuováno nevinným mladým dívkám na kampusu.

OFF-CAMPUS STUDENT PARTY IN BERKELEY

TIME, MARCH 11, 1966

***

V San Franciscu pořádají homosexuálové pod záštitou rabína slavnostní „ples“. Ve Washingtonu, D.C., v hotelu Sheraton-Park pořádají homosexuálové, a to jak „muži“, tak „ženy“, oficiální sjezd a lobují proti jakýmkoli omezením šíření své nemravnosti. Před Bílým domem demonstrují za právo „vzít si“ jeden druhého. Homosexuálové se skutečně „berou“ a žijí spolu na veřejnosti. A nikdo proti tomu vlastně neprotestuje!

***

Ženy nosí kalhoty už tak dlouho, že si toho nikdo nevšímá. Nyní však deník „American Observer“ přináší zprávu, že „muži“ přijímají dlouhé vlasy, kosmetiku, parfémy, rtěnky a ženské oblečení jako „vysokou módu“, až je mezi takzvanými mladými „mods“ těžké rozeznat muže od žen. A konečně se u mužů objevují i první sukně!

Agentura Associated Press nám 22. května 1966 sděluje, že výroba UMĚLÝCH ŘAS pro americké podnikatele představuje obrovský milionový byznys! – a to nejen pro buzíky, ale i pro obyčejné podnikatele!

***

Časopis TIME z 9. prosince 1966 popisuje bostonskou operní inscenaci, jejíž součástí je divoká a zcela nahá SEXUÁLNÍ ORGIE na jevišti. Porážejí se stáda zvířat a nazí muži a ženy se oddávají divokému běsnění! To vše je bráno vážně jako „umění“. Policie nezasahuje.

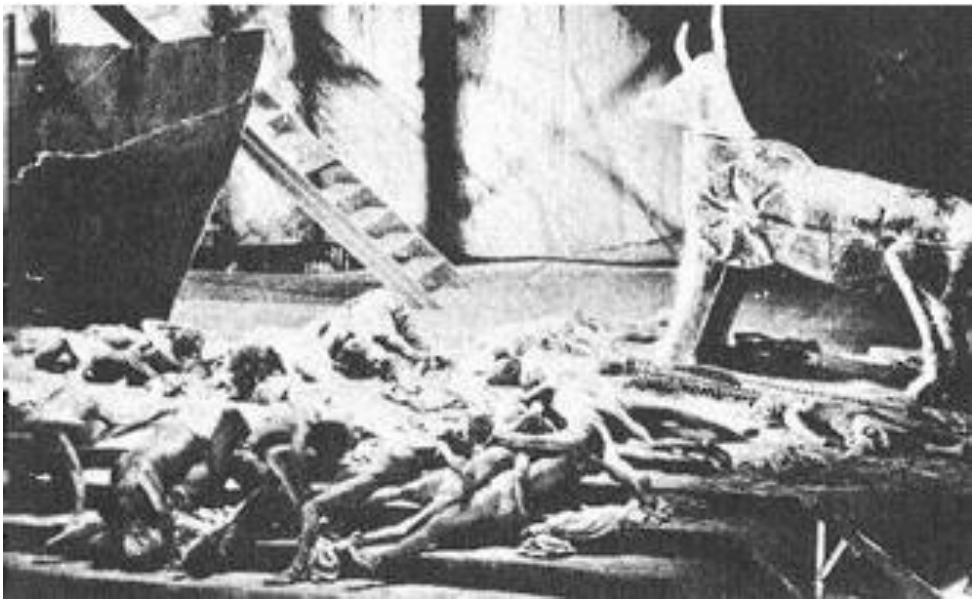

***

Agentura United Press International informuje, že Richmond Professional Institute, kam chodí půvabné bílé dívky, zvolil negryni Beatrice Wynnovou „královnou krásy“ v kdysi tak hrdém Richmondu ve Virginii. A opět se neozval žádný protest!

***

V anglickém Middlesexu (bílé zemi, která je na cestě k úpadku ještě dál než USA) přináší vydání District Post z 25. března 1965 fotografii z vysokoškolského divadelního představení o Kristu a jeho učednících. Krista ztvárňuje jamajský negr, zatímco všichni bílí učedníci jsou zachyceni, jak klečí před tímto arogantním černošským samcem, který se vydává za Ježíše Krista.

***

V kalifornském Berkeley vydává „Výbor proti válce ve Vietnamu“ brožuru, která americké mládeži radí, jak se vyhnout vojenské službě. Brožura s názvem „Stručné poznámky o způsobech a prostředcích, jak obejít brannou povinnost“ uvádí následující metody, jak se mladí lidé mohou vyhnout boji za svou zemi.

1. Staňte se odpůrcem vojenské služby z přesvědčení (s podrobným návodem, jak na to).

2. Provádějte protestní akce v náborovém středisku, noste protiválečné transparenty atd.

3. Odmítněte podepsat přísahu věrnosti USA.

4. Chovejte se jako teplouš. „Mávejte zápěstím, držte cigarety s grácií, pohybujte se jako baby.“

5. Sežeňte si falešnou lékařskou zprávu, že jste „nemocní“, tím, že podplatíte lékaře.

6. Předveďte epileptický záchvat na podlaze (s podrobným návodem, jak to předvést).

7. Sežeňte si záznam v trestním rejstříku za spoustu přestupků.

8. Buďte „blázen“. Řekněte jim, že jste tajný agent „Boha“.

9. Přijďte totálně opilé.

10. Přijďte „sjetí“ na heroinu.

11. Nesprchujte se celé týdny. (Zapáchejte, mějte dlouhé vlasy, choďte bosí, mluv „mimo“).

12. Buďte nešika. Dělejte všechno špatně, způsobujte potíže.

13. Buďte nepřátelští, kuřte tam, kde je to zakázáno, rvěte se, hádajte se, vzbuzujte rozruch atd.

14. Počůrávejte se. „Jestli vám nevěří, dokažte to!“

To vše se děje OTEVŘENĚ, v rozporu s federálními zákony proti podněcování k vzpouře atd. Nikdo s tím ale nic nedělá! (Dokážete si představit, co by se stalo, kdyby se o něco takového někdo pokusil v době, kdy byl nepřítelem HITLER?) Nikdo tomuto podněcování k vzpouře nebrání!

CHICAGO TRIBUNE, SUNDAY, OCTOBER 17, 1965

Berkeley Pamphlets Describe Details on How to Dodge Draft

Prospects Urged to Act Strange and Sick

BY SEYMOUR KORMAN

Berkeley, Cal., Oct. 16—A mimeographed sheet is being circulated among students at the University of California at Berkeley telling them how to dodge military service, it was learned today.

The tracts, titled "Brief Notes on the Ways and Means of 'Beating' and Defeating the Draft," were being distributed by leftist groups in connection with the demonstrations against American policy in Viet Nam.

Flag of the Day

United States flag is displayed daily at the Morals-Protective association's retreat house in Holland, Ia.

enough of them, are a good deal. Suspicions of burglary or robbery or murder are nice bets.

Chew Your Fingernail

8. Play psycho. If you've ever been to a "head shrinker" —even once—by all means mark so on forms. A note from them and a little bit of acting with this will go a long way. Chew your fingernails. Talk about the Viet Cong being out to get you. Tell them you're a secret agent for God Johnson. Or be sincere and tell the doctor how much you enjoy walking on the Golden Gate bridge (in San Francisco, a frequent location for suicides). Use your imagination, have a ball, and you'll blow their lines without

***

Agentura United Press 26. dubna 1966 informovala, že v historickém kostele Old South Church v Bostonu se konala nedělní bohoslužba, během níž se věřící v uličkách „fruggovali“, jak dokládá tato neuvěřitelná fotografie. Nešlo o žádný skutečný protest.

United Press International

FRUG ON THE RUG—Young people perform the newest dances in Old South Church on Boston's Copley Square during a "contemporary" worship service. The church, affiliated with the United Church of Christ (Congregational), engaged the Turn-a-Bouts, which played songs made famous by Petula Clark and the Supremes. While this program was being offered in Old South Church Sunday night, a modern dance program recital was presented in nearby Emmanuel Episcopal Church.

***

Negří kazatel zastaví v Bostonu dopravu, vyzývá policii, ať ho zatkne, a černošskému davu sděluje, že pokud ho zatknou, „rozbouří Boston“. Tento „gentleman“ zatčen není (Boston Record, 18. června 1966).

...S CHALLENGE AT POLICE — Rev. Virgil Wood, who ... a near riot at commencement exercises at the Patrick ... school, Roxbury, held a press conference at Blue ... and Lawrence st. and declared he fully expected ... arrested as a result of incident. Wood, wearing dungarees which he called his "jail clothes," again blasted School Committeewoman Louise Day Hicks. It was her presence at the predominantly Negro school that caused Wood to interrupt the proceedings.

***

Deník San Francisco Examiner ze 17. června 1966 uvádí, že Spojené státy pravidelně pomáhají Castrovi dodávat zbraně komunistům ve Vietnamu, jimiž zabíjejí Američany, a to tím, že umožňují Castrovým lodím s nákladem zbraní proplout „naším“ Panamským průplavem. Americké námořnictvo přitom chrání Castra před kubánskými antikomunistickými vlastenci, kteří se snaží znovu dobýt svou vlastní zemi, a všechny kubánské vlastence, které zadrží, posílá do VĚZENÍ!

San Francisco Examiner

A HEARST NEWSPAPER

Truth, Justice • Public Service

☆ Fri., June 17, 1966

Henry J. Taylor

U. S. Aids Its Foes

WHILE OUR men die in Vietnam the Panama Canal serves the enemy mightily. But who would know it?

Have we heard one word from Defense Secretary Robert S. McNamara, the State Department or President Johnson about this? In fact, how fully has the President been informed about it? Blessings be, our country should stop it.

Here are the particulars:

Without exception, Fidel Castro's vessels sailing from Cuba to North Vietnam pass through the Panama Canal. They are sometimes fully, and always partly loaded with enemy materials for the war. Yet our American authorities usher them through. Why?

THOSE only partly loaded invariably follow either of two routine routes. They call at Japan, where they pick up war materials for North Vietnam. Or they head directly for Red China where they are loaded (and often overloaded) with weapons, explosives and all types of war gear for Ho Chi Minh in Hanoi.

While we bomb and bomb the Ho Chi Minh jungle trail to reduce his supplies, and our fliers are shot down in the process, the ships steam in and the enemy can laugh in our faces.

The ships are allowed to enter North Vietnamese ports without being challenged by the U.S. Navy patrolling those waters. They're merely seen, followed and photographed by our Air Force overhead, and that is all. Thus the American on the ground stop the bullets.

As long ago as last January, Capt. Francisco Daltabuit, commanding Castro's Rio Jabacoa, and later Capt. Ceasar Loredo of the Camilo Cienfuegos, both of whom left their ships and sought political asylum in Barcelona, Spain, reported all the facts officially to Washington.

They revealed the routines followed in passing through our Panama Canal; voyage times to North Vietnam; payment procedures in Japan; the names of Japanese suppliers in Yokohama, Osaka, etc.; all details of the leading frequencies and the cargoes in Red China and the delivery at Haiphong and Hanoi.

The American people whose sons are dying in Vietnam are being sabotaged.

THE DREADFUL IRONY begins, of course, in the waters off Cuba itself. Within less then 30 days after his so-called Khrushchev "confrontation," President Kennedy inexplicably lifted the Cuba blockade, although we've never been told why to this very day. Then, even after the Soviet defaulted on our on-site missile inspection provision, the blockade was not re-established.

Instead of blocking aid to Castro our great Navy and Air Force defends him (free) from his anti-Red opponents and President Johnson states that we are fighting 9000 miles away in Vietnam "in support for freedom."

***

Deník The New Haven Register z 29. listopadu 1965 uvádí, že americké vdovy a matky vojáků, kteří padli v boji proti komunismu ve Vietnamu, jsou celou noc obtěžovány odpornými telefonáty od komunistů, kteří se škodolibě radují ze smrti jejich blízkých!

1965 17

Wives Of Viet Fighters Harried In Columbus, Ga.

COLUMBUS, Ga. (AP)—There are nearly 2,000 homes in Columbus where the mere sound of the door bell is dreaded.

And even the sound of the telephone. Widows of servicemen killed in Viet Nam are being harassed in the night with insulting telephone calls.

Lorene B. Palmer, one of nearly 100 women newly widowed by the fighting in Viet Nam, heard her door bell a few days ago.

"You can tell it is bad news, when you hear the bell," she said. "You can tell because you know. I simply told the messenger I knew what he wanted, and I didn't want it."

Reaction to death is different in many ways in Columbus, home of Ft Benning and the 1st Cavalry, Airmobile, Division, now engaged in heavy fighting in Viet Nam.

"It's like we've got a war here, all our own, and nobody else in the country knows about it," said Daisy Tucker.

One widow, who asked that her name not be published, said she has received anonymous telephone calls in the night, accusing her of hypocrisy.

They tell me I am a hypocrite," she said, "because my name was in the paper, because I said my husband died for his country. I will bury my husband next week, when his body comes home.

"Please don't publish my name, because I think I have given all that I can give to my country."

Filled with disappointment, she was beyond tears.

"There are others who have received the same calls, and they call back again and again and tell you are a hypocrite," she said. "It is as if it isn't enough to give your loved ones for your country."

When the division was sent to Viet Nam last summer, it left more than 7,000 families behind. Of these, nearly 3,000 decided to remain in Columbus. Only a few were natives, but many had children in school and found it easier to stay than to go back home.

Their decision created problems not only for themselves, but for the city and their welfare has become a community project.

"This community is going to do its best to make things pleasant and secure for them," Mayor B. Ed Johnston declared.

Many problems have caused these women to view their future with some misgiving, but the possibility of death is foremost in their minds.

The Rev. W. Raymond Wilder, a Methodist minister, wrote Secretary of Defense Robert S. McNamara, complaining of the manner in which death notices were delivered.

"Some of the telegrams have been delivered in a very tactless and inelegant manner," the Rev. Mr. Wilder wrote.

"One was delivered at 1 o'clock in the morning by a cab driver; one was left in a mail box to be found when convenient. It is my sincere belief that the families of our deceased men should be treated better than this."

He suggested that ministers, priests and rabbis be used as volunteers.

The families of these men in Viet Nam cringe, no matter when they hear their door bell ring.

They tell their friends, "If you are calling late, please telephone first. I don't think I could stand to hear the door bell ring."

Five U.S. Senators Land In Hong Kong For Consul Talks

HONG KONG (UPI) —A five-man senatorial delegation headed by Mike Mansfield, D-Mont., arrived Friday for a conference with the U.S. consular officials.

While stopping here, the group will draft a preliminary report on their world tour to be presented to President Johnson and the Senate. The group leaves next Friday for Manila en route to Tokyo.

Included in the group are: Sens. J. Caleb Boggs, R.-Del., George D. Aiken, R.-Vt., Daniel K. Inouye, D.-Hawaii, and Edmund S. Muskie, D.-Maine. Mansfield's and Muskie's wives and eight assistants are also in the party.

***

Agentura United Press informuje, že v kalifornském Dos Palos se Jack E. Mulkey, vedoucí místního programu boje proti chudobě, „vypořádával s chudobou“ tím, že kupoval negrům smokingy, aby mohli stylově chodit na taneční večírky!

Poverty War Includes Giving Boys Tuxedos

DOS PALOS, Calif. (UPI)—The government's war on poverty program will outfit 16 boys in tuxedos for the Dos Palos Union High School junior prom next week and treat them and their dates to dinner, it was announced Thursday.

Going to the junior prom is "an experience of cultural development," said Superintendent Jack E. Mulkey. Both federal officials and the school faculty saw it that way, he said, and have approved spending the $220 from poverty funds on youths who otherwise could not afford to attend the affair.

"The program will allow students to learn and practice etiquette as it pertains to dress," Mulkey said.

***

Agentury Associated Press a Reuters informují, že šimpanz jménem Cindy-Lou ze zoo ve Worcestershire nedaleko Londýna „ohromil umělecký svět sérií úchvatných abstraktních obrazů“. Potomek malířského mistra Sira Joshuu Reynoldse uvádí, že tyto „nádherné“ obrazy od opice mají hodnotu stovky dolarů za kus!

Art world acclaims toe-painter chimp

LONDON, Wed. — Cindy-Lou, a Worcestershire Zoo chimpanzee, has astonished the London art world with a series of dazzling abstract paintings.

FOURTEEN of the gifted chimp's pictures, painted with a brush held in her toes, will be auctioned to raise money for the World Wild Life Fund.

Five-year-old Cindy-Lou went to work on canvas after her keeper, 22-year-old Vicky Wood, a painter, gave her brush and paints.

Zoo officials, impressed by Cindy-Lou's output at the easel, called in experts.

"Incredible" said portrait painter Roy Reynolds, a descendant of the British master, Sir Joshua Reynolds.

"Absolutely remarkable."

"If her paintings were exhibited in London they would fetch up to £60 ($A150) each."—AAP-Reuter.

***

Podle časopisu TIME předal major Robert G. Wallace v důstojnickém klubu v německém Murnau neplatné šeky v hodnotě dvou tisíc dolarů. Když se armáda pokusila ho potrestat za to, že tak zneuctil svou americkou uniformu, a za trestný čin předání bezcenných šeků (v hodnotě 2 000 dolarů), americký odvolací soud ho propustil s tím, že jelikož byly peníze použity na hazard, nelze ho vinit z vystavení jakékoli částky nekrytých šeků! Žádné celonárodní pobouření.

MILITARY LAW

The Right to Welsh

The U.S. Army suffered no qualms when slot machines were installed in the officers' club in Murnau, Germany, and were rigged to keep 70¢ of every $1 played. Indeed, the club's profits reached a welcome alltime high when Major Robert G. Wallace fed $7,000 into the one-armed bandits over a period of nine months. There was, however, an offense against military propriety: in the process of buying rolls of quarters from the bar, Wallace passed $2,000 in rubber checks. A general court-martial sentenced him to dismissal from the service.

By the time Wallace's case got to the U.S. Court of Military Appeals, his sentence had been reduced to forfeiture of $900 in pay—for him, little more than a month's losses. Even so, the nation's highest military court reversed his conviction.

Whether legal or illegal, ruled Judge Homer Ferguson for the court, gambling is "against public policy, and the courts will not lend their offices to enforcement of obligations arising therefrom." Though Nevada, for example, both licenses and taxes gambling, "the courts of that state deny any right of recovery on gaming transactions." In the same vein, said Ferguson, "the issuance of a worthless check in a gambling game or as a means of facilitating a gaming transaction cannot be made the basis of a criminal prosecution for allegedly 'dishonorable' conduct."

In bemused disagreement, Chief Judge Robert E. Quinn declared: "It can hardly be argued that all gambling is contrary to public policy." All insurance, he noted, is "socially desirable" betting; all courts sanction even "one-shot" insurance bets "against rain on the day of a big event." And what about church-sponsored bingo games? "Speculation in the stock and grain markets is lawful," continued Quinn. "Betting at pari-mutuel tracks is well established." As a result, argued the judge, "I disagree with the majority's conclusion that playing a slot machine, where not prohibited by law, is contrary to the good morals and public policy of the military community." Quinn would have reversed the conviction on a less cosmic ground: the court-martial failed to prove that Major Wallace's checks were passed as "ordinary commercial instruments, and not as IOUs."

For the majority, Judge Ferguson insisted: "The club gambled on the accused having money in the bank and lost. Having done so, it cannot look to the law as a club to hold over those foolish enough to engage in this type of dissipation."

***

V Clevelandu, Filadelfii a mnoha dalších městech mají policisté zakázáno zasahovat proti negrům, kteří otevřeně rabují obchody. Po staletí se s rabováním zacházelo tak, že se všichni rabující bez milosti zastřelili. Naši „vůdci“ však nečiní vůbec nic.

U. S. NEWS & WORLD REPORT, Aug. 1, 1966 —Wide World Photos

***

Zatímco židovské skupiny dosáhly zákazu vánočních koled v mnoha školách v New Jersey, Kalifornii, New Yorku, Illinois a mnoha dalších státech, skupiny negrů naopak aktivně prosazují NEGŘÍ SANTY CLAUSY – a daří se jim to! Cleveland Press z 17. prosince 1966 uvádí, že mají dokonce odborovou organizaci „The Union of Negro Santa Clauses" (Odborová organizace negřích Santa Clausů), která lobbuje za černošské Santa Clause v obchodech. Dokážete si PŘEDSTAVIT, jaký efekt by mělo posadit VAŠE malé batole na kolena ČERNÉHO Santa Clause? Pokud by dítě plakalo, případ by byl nepochybně postoupen Státní komisi pro diskriminaci a batole by bylo posláno do polepšovny za to, že je „nenávistné".

Santa Dispute

Negro Santa John Cook from West Long Branch, N. J., a Monmouth College student, poses as president of the U.N.S.C. (Union of Negro Santa Clauses) formed, he said, in order to combat discrimination by white Santa Clauses in monopolizing the best corners, carrying bigger toy sacks and taking over all warm air ducts on cold nights.
(UPI Telephoto)

***

Časopis TIME ve svém vydání ze 2. září 1966 uvádí, že jeden z nejvýznamnějších amerických spisovatelů, Norman Mailer (autor knihy The Naked and the Dead), se nyní věnuje zažívání. „Lidskou povahu," říká tento židovský dramatik, „lze odhadnout podle barvy, tvaru, velikosti a pohybu obsahu jeho stolic!". Tento „umělec" se pravidelně objevuje v celostátní televizi a vydává knihy. Žádné pobouřené protesty.

Feeling the Truth

CANNIBALS AND CHRISTIANS *by Norman Mailer.* 400 pages. *Dial.* $5.95.

Norman Mailer writes so obsessively, and says so many silly things, that the crowds he draws have learned to come with their pockets full of ripe eggs. He makes an irresistible target, like a Hyde Park orator who seems to ask for, if

NORMAN MAILER
Bloodhound of the men's room.

not necessarily to deserve, just what he gets. It is worth noting, however, that he always gets a crowd.

The literary firing line will probably pepper his latest book, which presents targets in gratifying profusion. *Cannibals and Christians* is mostly warmed-over Mailer: a scatter of pseudo poems (he calls them "short hairs"), essays, dialectic, sermonizing, book reviews, literary criticism and political reportage. The principal new material is some italicized mortar troweled in to support the notion that this pile of used bricks rose and took form from a blueprint, which of course it did not.

His short hairs are best ignored. His excursions into philosophy, all taken in Jean-Paul Sartre's second-class compartment, begin at the level of the college bull session and follow a descending route. "*Coitus interruptus* is evil," announces Mailer in the course of a *Playboy* magazine panel discussion on sex. Food has a soul, he writes; fresh food has more soul than canned food. Terminal cancer cases can be arrested by reading William Burroughs: "Bet money on that." The now-notorious Mailer sense of smell, which got such a bloodhound workout in his last novel, *An American Dream*, now concentrates on the bowel: man's nature, he says, can be divined in "the color, the shape, the odor and the movement" of his stool.

The reader must wade through yards and yards of such silly stuff to find anything really worth rereading: a devastatingly unchivalrous—and perceptive—examination of Mary McCarthy's *The Group*, an equally perceptive report on the 1964 Republican National Convention, a quick survey of contemporary fiction that shou'd rank Mailer among the better critics today.

If he is also self-indulgent ("Some of the best prose in America is *graffiti* found on men's-room walls"), it is probably because, as he says, "I feel the truth of the thing first and discover the explanations later." Such candor is hard to ignore.

TIME, SEPTEMBER 2, 1966

***

Po celém Washingtonu se naši nejvyšší diplomaté a významní představitelé oddávají opileckým orgiím, při nichž tančí „frug“ a „watusi“. Na fotografiích jsou naši představitelé zachyceni v erotických pózách, které se přesně podobají pózám nahých kanibalů v Africe.

***

V San Franciscu provozuje negr jménem Harry Dedrick čistírnu obuvi. Najal si bílé dívky s odhalenými prsy, aby negrům leštily boty!

***

Tisková zpráva z 9. srpna 1961 uvádí, že negří matka čtrnácti nemanželských dětí z Newarku v New Jersey svádí svou tíživou situaci na nedostatek sociálních dávek. Senátorovi státu New Jersey Grossimu sdělila, že ačkoli obdržela více než šestnáct tisíc dolarů v sociálních dávkách, tato částka byla tak nízká, že byla „nucena žít s muži“. Žádný protest.

***

V kalifornském Berkeley unesou studenti děkanku a drží ji přes noc jako rukojmí, zatímco policie a vedení univerzity nečiní vůbec nic. Když policie nakonec zadrží jednoho studenta, dav obklíčí policejní auto. Policisty drží v zajetí více

než den a téměř celou noc a střechu policejního vozu využívají jako pódium pro projevy, v nichž ostře kritizují univerzitu i policii.

Vězeň je propuštěn! Nikdo není za celé toto peklo nijak potrestán. Poté ti samí studenti pochodují po univerzitě s transparenty s nápisy „F-ck!“ a dalšími slovy vyjadřujícími „svobodu“. Stále žádná disciplína ani odpor!

***

Uprostřed Spojených států jsme zřídili největší špiónážní a podvratné centrum na světě, „Organizaci spojených národů“. Prvním generálním tajemníkem tohoto nechvalně proslulého „trojského koně“ v našem středu nebyl nikdo jiný než Alger HISS, který byl později usvědčen z křivé výpovědi a oficiálně odhalen jako SOVĚTSKÝ ŠPIÓN, pracující na zničení Spojených států amerických, zatímco byl vysokým úředníkem „našeho“ ministerstva zahraničí A generálním tajemníkem Organizace spojených národů v San Franciscu. Nejenže nikdo neprotestuje, ale loni, když tento usvědčený zrádce promluvil na Princetonské univerzitě, byl Američany OSLAVOVÁN!

Hiss Draws Cheers On Princeton Return

Alger Hiss returned almost unnoticed last night to Princeton University for a speaking engagement at the same campus that 10 years ago was put under heavy guard when he paid a similar visit.

A crowd of 250 students and residents greeted him warmly, interrupting his speech with applause when he said he didn't think it was the proper U. S. role to "solve all the problems of the world. We have problems of our own to solve," he added.

Hiss, the one-time State Dept. official found guilty of perjury in 1950, first spoke at Princeton in 1956 after having served three years and eight months in prison.

Speaks on the New Deal

For weeks before his arrival the campus was shaken by controversy, and the night of his appearance the university was put under heavy guard for fear of violence from those opposed to his visit.

His topic last night was "Improvisation in the New Deal," and in his speech he compared Franklin D. Roosevelt's personality appeal to that of Abraham Lincoln's, George Washington's and Andrw Jackson's.

Hiss was convicted of lying to a federal grand jury when he denied passing secret documents to an admitted Communist courier.

***

Deník The Washington Post z 19. listopadu 1966 uvádí, že předseda soudů v District of Columbia pokáral policii a státní zástupce za to, že se odvážili obvinit negra jménem Watts z „ohrožování prezidenta“!

Na shromáždění (komunistického) klubu Du Bois u Washingtonova monumentu Watts vykřikoval, že „nebude sloužit, pokud bude povolán“, a že pokud se mu dostane do rukou puška, „první osobou, kterou zastřelím, bude prezident“. Kdybychom to řekli my, byli bychom pryč. Tento černý komunista nejenže v našem hlavním městě vyřvává tuto hrozbu proti našemu prezidentovi, ale navíc je přistižen s balíčkem drog – a policie je soudcem pokárána za to, že ho zatkla!

THE WASHINGTON POST Saturday, Nov. 19, 1966

Judge Scores U.S. Attorney For Charging Threat to LBJ

By Jim Hoagland
Washington Post Staff Writer

A General Sessions judge scored the U.S. Attorney's office yesterday for charging an 18-year-old New York high school senior with threatening the President, and said he would be unable to sleep nights if the student were convicted.

Judge Edward A. Beard also took a slap at the prosecution's tactics, as he refused to overturn a ruling he made two weeks ago in the case of Robert Watts. Watts also was charged with possessing a small quantity of marijuana allegedly found after he was arrested for his statement about the President. Beard threw out the narcotics case on the ground that the search was illegal.

"If I would reverse myself, that would be the end of the threat case," Beard said, "and you would proceed on the marijuana case."

Beard's clear implication was that the Government would use the narcotics case to get Watts in jail without having to try the threat charge, which is expected to be closely contested in District Court.

Beard's ruling does not affect the District Court indictment pending against Watts for remarks he made at a W.E.B. DuBois Club rally near the Washington Monument Aug. 28.

Secret Service agents who arrested Watts 24 hours after the remarks were made testified that the youth said he "was to report for induction (into the Army) and that if he was inducted he would not serve. If he was forced to serve, and if they gave him a rifle, the first one he would like to have in his sights at the end of the rifle would be LBJ."

Beard said that although Watts's remarks were "opprobrious, and may be criminal, he thought they were so conditional that they did not constitute a felony, as charged.

"He was talking about a condition not likely to occur and one he would do everything he could to avoid. It is like my saying, 'If I were a white elephant, I would have white tusks.'"

Beard reasoned that, since the threat did not constitute a felony, the police could not arrest and search Watts without a warrant.

***

Velkolepá opera Richarda Wagnera „Tannhäuser“ se hraje v německém Bayreuthu, kde roli „Venuše“ ztvárňuje negryně Leontyne Priceová.

***

Walter Jenkins je zatčen za navádění k homosexuální zvrhlosti na pánských toaletách v budově YMCA ve Washingtonu, D.C. Ukáže se, že pan Jenkins je nejbližším osobním poradcem prezidenta Spojených států, který dělá vše pro to, aby zatčení utajil.

Jenkins a prezident jsou mezitím známí tím, že pořádají večírky s nahým koupáním v bazénu Bílého domu a téměř nutí další vysoké americké úředníky, aby se svlékli a koupali se s nimi nazí. Poté, co se rozruch utiší, se Jenkins stěhuje z

Washingtonu do Texasu, několik mil od ranče LBJ. Tisk o tom neinformuje.

***

Střední škola v Santa Barbaře uvádí divadelní hru „Král Artuš a rytíři kulatého stolu“. Sira Lancelota, milence královny Guinevery, ztvárňuje 180 cm vysoký negří fotbalista.

SANTA BARBARA NEWS-PRESS

SATURDAY EVENING, MARCH 26, 1966

VOWING to make mincemeat of Lancelot, whose goodness makes him an outstanding square at King Arthur's round table in the musical, "Camelot," are, from left, Sagramore (Randall Stewart), Dinadan (Mark Fisher) and Lionel (Larry McGinnis), who vie to do the bidding of Queen Guenevere (Cathy Dougher). The Santa Barbara High musical repeating tonight at 8, is becoming the talk of the town for its sparkle and polish. —Tim Putz photo

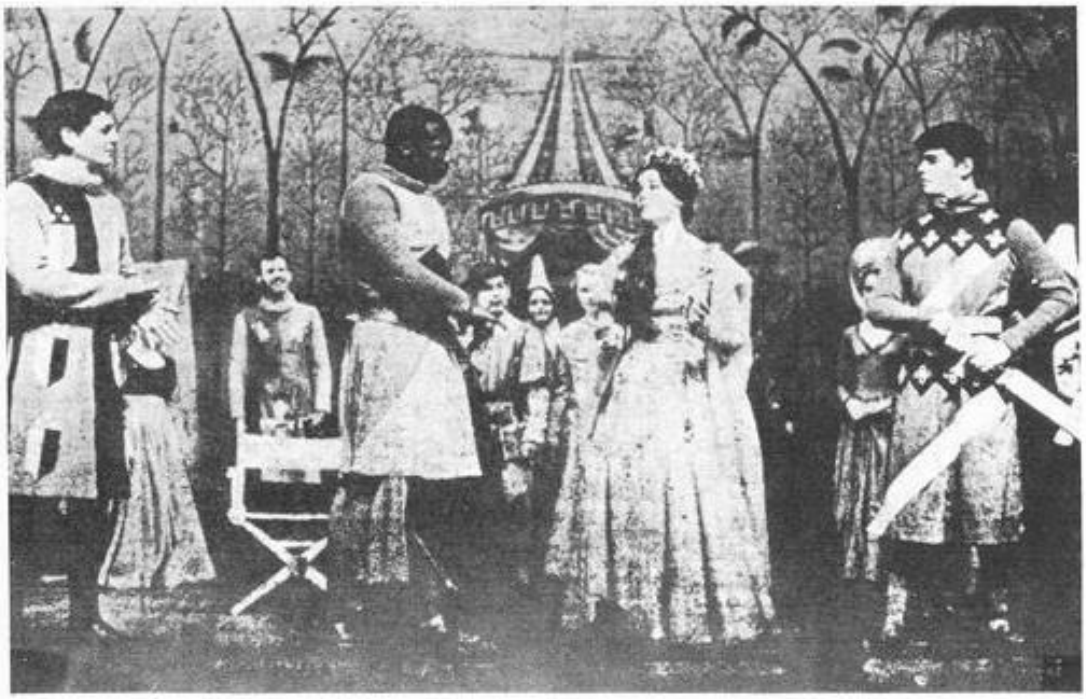

***

V doslova desítkách tisíc pracovních míst jsou bílí muži propouštěni nebo přehlíženi při kariérním postupu, zejména ve federální vládě, aby se uvolnila místa pro zjevně neschopné negry! Harry Golden doporučuje, aby bílí daňoví poplatníci přímo darovali negrům 100 miliard dolarů!

Negří odborový vůdce A. Philip Randolph vystupuje před Kongresem a požaduje pro negry dar ve výši 185 miliard dolarů! Američané tuto aroganci pokorně přijímají.

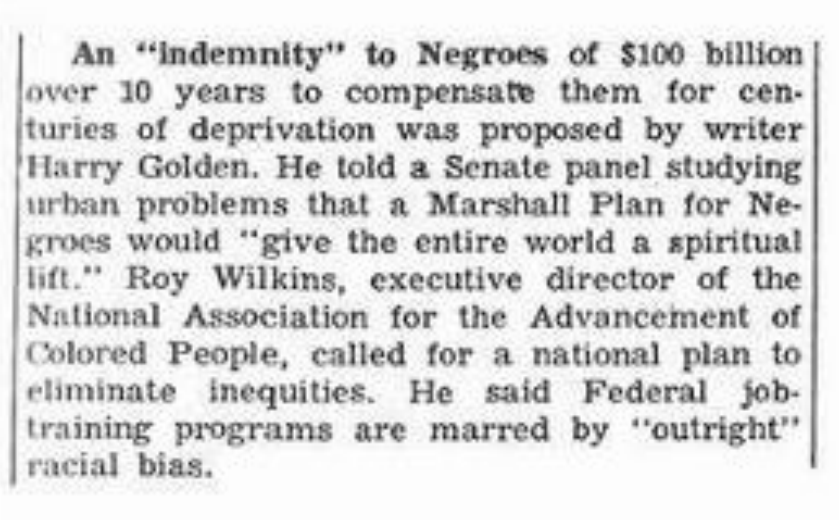

An "indemnity" to Negroes of $100 billion over 10 years to compensate them for centuries of deprivation was proposed by writer Harry Golden. He told a Senate panel studying urban problems that a Marshall Plan for Negroes would "give the entire world a spiritual lift." Roy Wilkins, executive director of the National Association for the Advancement of Colored People, called for a national plan to eliminate inequities. He said Federal job-training programs are marred by "outright" racial bias.

***

Sammy Davis Jr., umělec negro-židovského původu, ztvárňuje v televizním seriálu The Rifleman postavu „nejrychlejšího pistolníka na Západě“. Když se tento jednooký židovský negr objeví ve westernovém městečku, vidíme, jak všichni bílí muži utíkají a schovávají se. Američané to přijímají bez námitek.

***

Ve Washingtonu, D.C. policie obklíčila negřího znásilňovače ve výtahu, který uvízl mezi patry, zatímco jeho bílá oběť se tam uvnitř stále strachem třásla spolu s tím černým násilníkem. Než policie vtrhne dovnitř, aby zachránila bílou

dívku a zadržela negra, musí pachateli přečíst poučení o jeho „právech“, jeho právu mlčet a právu na obhájce, ze strachu, že by mohl vykřiknout něco „usvědčujícího“! Šílenství! – a nikoho to nezajímá natolik, aby tomu zabránil!

***

Po celé zemi, ačkoli se o tom píše jen v ojedinělých případech, používají negři novou loupežnou taktiku. Patnáct až dvacet statných negerských mužů vejde do malého obchodu a na daný signál vyběhnou ven s náručí plnou zboží. Nedá se s tím moc dělat, protože jsou ČERNÍ.

***

Arogantní zrádci pochodují americkými ulicemi, pálí americké vlajky a vyvěšují vlajky nepřátelského Vietcongu – vlajky, pod nimiž nepřátelské jednotky právě teď zabíjejí americké chlapce. Snažím se přimět Americkou legii, Veterány zahraničních válek, Bircherovu společnost, Ku-klux-klan – kohokoli – aby pomohli zastavit tuto nevýslovnou hanbu. Nikdo však neudělá nic jiného, než že o tom mluví.

A tak já – George Lincoln Rockwell – jdu ven a strhávám první nepřátelské vlajky v District of Columbia. A za to jdu do vězení! Moji stateční hoši v Los Angeles, Seattlu, Dallasu, New Yorku – všude – dál strhávají komunistické červené vlajky – a jdou do vězení! Americká legie tedy přijímá usnesení, která nás odsuzují jako „spojené s komunisty“. Totéž dělají i Bircheři!

Mezitím účastníci „mírových“ pochodů prodávají a nosí prsteny vyrobené z kovu amerických letadel, v nichž naši synové a bratři zahynuli nad Vietnamem. Nikdo neprotestuje.

***

V San Franciscu jsou hasiči, kteří zasahují v negří čtvrti Hunter's Point, která je doslova sudem s prachem, pravidelně biti, zasypáváni kameny a ostřelováni. Hasiči se nemohou dočkat žádné ochrany od zbabělých politiků, a tak pořádají demonstraci před radnicí v San Franciscu a požadují ochranu. Žádnou však nedostanou!

***

V Bostonu jsou školy pro negry tak nebezpečné, že školská rada nedokáže sehnat žádné učitele, kteří by se odvážili vstoupit mezi tyto brutální černochy. Nabízejí proto učitelům odměnu tisíc dolarů za to, že čelí žiletkám, nožům, znásilňování a špíně – v tisku se tomu říká „bojový příplatek". To však nestačí. Učitelé se stále zdráhají čelit tomuto černému peklu. (Washington Post, 13. ledna 1967).

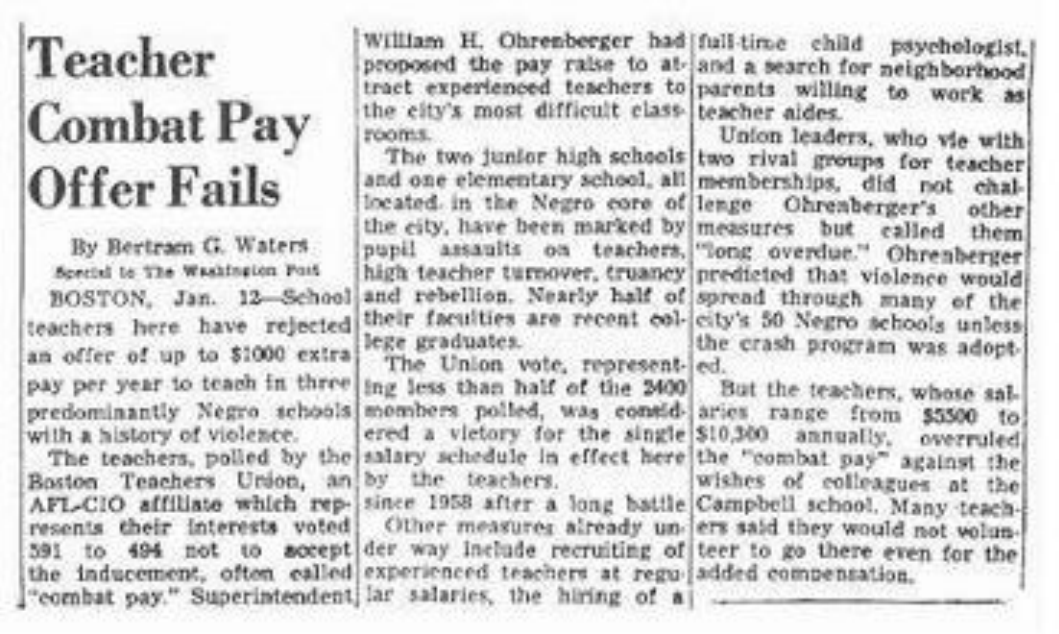

Teacher Combat Pay Offer Fails

By Bertram G. Waters
Special to The Washington Post

BOSTON, Jan. 12—School teachers here have rejected an offer of up to $1000 extra pay per year to teach in three predominantly Negro schools with a history of violence.

The teachers, polled by the Boston Teachers Union, an AFL-CIO affiliate which represents their interests voted 591 to 494 not to accept the inducement, often called "combat pay." Superintendent William H. Ohrenberger had proposed the pay raise to attract experienced teachers to the city's most difficult classrooms.

The two junior high schools and one elementary school, all located in the Negro core of the city, have been marked by pupil assaults on teachers, high teacher turnover, truancy and rebellion. Nearly half of their faculties are recent college graduates.

The Union vote, representing less than half of the 2400 members polled, was considered a victory for the single salary schedule in effect here by the teachers since 1958 after a long battle.

Other measures already under way include recruiting of experienced teachers at regular salaries, the hiring of a full-time child psychologist, and a search for neighborhood parents willing to work as teacher aides.

Union leaders, who vie with two rival groups for teacher memberships, did not challenge Ohrenberger's other measures but called them "long overdue." Ohrenberger predicted that violence would spread through many of the city's 50 Negro schools unless the crash program was adopted.

But the teachers, whose salaries range from $5500 to $10,300 annually, overruled the "combat pay" against the wishes of colleagues at the Campbell school. Many teachers said they would not volunteer to go there even for the added compensation.

***

Washington, D.C. kdysi měl nejlepší školy v celé zemi. Pak došlo k zrušení rasové segregace. Nyní jsou školy převážně černošské, poté co se téměř všichni běloši přestěhovali do předměstí. Školy v D.C. se tak zařadily mezi nejhorší v zemi – jsou tak špatné, že zastánci rasového míšení, kteří je zničili, nyní tvrdí, že děti, které je navštěvují, jsou „znevýhodněné“.

V chodbách těchto negřích škol musí být přítomni policisté, třídy a chodby páchnou močí, okna jsou každý rok rozbitá a je téměř nemožné sehnat dobré učitele, kteří by snášeli útoky a urážky, jimiž je černí žáci zahrnují.

***

Vláda staví obrovské, mnohamilionové moderní bytové domy v rámci „sanace slumů“ a předává je negrům téměř zadarmo. Tyto krásné nové budovy se však brzy promění v odporné slumy, kde jsou výtahy nebezpečné a často nefunkční kvůli moči negrů, která doslova způsobuje zkraty v elektrickém vedení a rozleptává kabely i podlahy.

***

Noviny ve Washingtonu, D.C. zveřejňují inzeráty na nové „Watergate Apartments“, které se chlubí tím, že tyto nové byty jsou vybaveny kamerovým systémem hlídajícím všechny průchody, elektrickými ploty, ozbrojenými strážci u všech vchodů a dalšími prvky, které jsou běžné ve VĚZENÍ. Zločinnost negrů je v hlavním městě Spojených států tak rozšířená, že byl jeden kongresman ve své kanceláři pobodán černým divochem.

Sekretářka kongresmana je pobodána, když klečí v modlitbě v kostele. Ženy v kancelářských budovách ve Washingtonu D.C. musí používat toalety pouze ve dvojicích, protože černí číhají na toaletách na neopatrné, bezbranné ženy, které jsou tam samy! Nejvyšší soud Spojených států poskytuje svým sekretářkám ozbrojený doprovod až dovnitř budovy!

Středoškolačky, které na jaře přijíždějí navštívit hlavní město své země, jsou pravidelně znásilňovány sexuálně posedlými černými muži a dokonce i bílí školáci jsou nyní oběťmi gangů černých adolescentů, kteří je vydírají o peníze, hodinky a jiné cennosti. Nikdo se neodváží poukázat na to, že se jedná o zločiny NEGRŮ. Všichni odsuzují „vlnu kriminality“, ale je „nenávistné“ identifikovat černé zločince, kteří páchají 85 % závažných trestných činů (zprávy FBI).

***

Desítky tisíc těchto černochů, z nichž většina žije z „sociálních dávek“ poskytovaných tvrdě pracujícími bělochy, otevřeně zorganizovaly to, co samy nazývají „černou revolucí“, v jejímž rámci násilně útočí na naše města, policisty, hasiče a kohokoli, kdo je běloch.

Křičí: „Hoř, baby, hoř!“ a rabují zboží v hodnotě milionů dolarů z obchodů, přímo před nosem našich policistů (kteří obvykle dostávají od politiků rozkaz nic nedělat). A chlubí se, že pokud jim nedáme, co chtějí, „zboří vše, za čím západní civilizace stojí“, jak to formuluje Stokely Carmichael. Neexistuje žádný skutečný odpor. Ve skutečnosti dostává Carmichael na vysokých školách bouřlivé ovace od bílých studentů za své projevy „DOSTAŇTE BÍLÝ“.

***

V těchto dnech si můžete v téměř každém stánku s časopisy koupit desítky brožovaných knih a časopisů věnovaných té nejodpornější pornografii, zvrácenosti a homosexualitě – zdůrazňujících zvětšené mužské genitálie a ukazujících nahé muže, jak se navzájem mazlí!

***

26. října 1965 byli dva chicagští policisté napadeni dvěma Portorikánci. Citujeme z depeše agentury UPI z 8. března 1966: „Policisté narazili na Suareze a Rodrigueze v uličce, kde podle jejich slov Suarez mával rozbitou pivní lahví. Vytáhli služební revolvery, prokázali se jako policisté a nařídili Suarezovi, aby láhev odhodil. Místo toho Suarez pořezal strážníka Desuttera do obličeje. Zůstal na celý život zjizvený.“

Když se případ dostal k soudu před negřím soudcem Leightonem, soudce propustil oba barevné občany a policisty pokáral.

„Policista nemá právo vytáhnout zbraň a napadnout občana,“ řekl soudce. „Co má občan dělat, když k němu přistoupí dva policisté se zbraní? Není zločinem chodit po ulici s rozbitou pivní lahví.“ Nic se neděje.

***

Negr z losangeleské čtvrti Watts vyhrál uměleckou cenu za sochu, která se skládá z rozbitého okénka automobilu, starého generátoru, rozbitého kanystru na olej a několika podivných, zašpiněných harampádí, to vše svařené dohromady. Další „velký“ „sochař“ – Lipshitz – vyhrál další „uměleckou“ cenu a jeho dílo je vystaveno v Bílém domě.

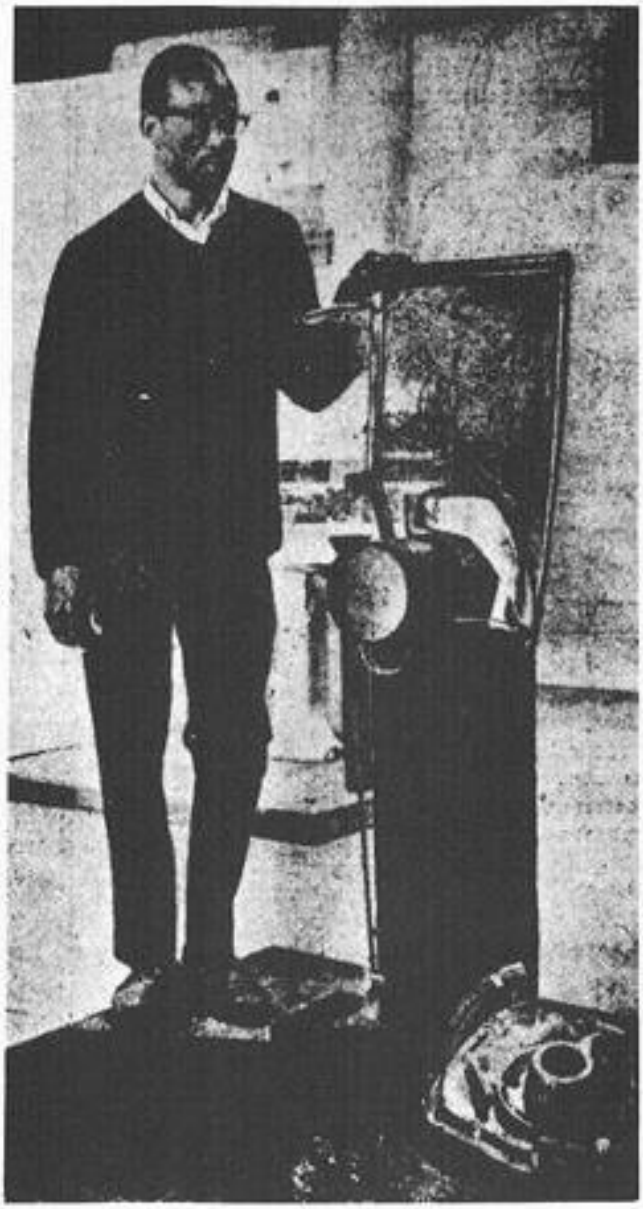

OUT OF THE RUBBLE — Artist Noah Purifoy with broken window and other items that he formed into an assemblage for art show in Watts.

ART FESTIVAL PREVIEW

Preparations for Monday's First Festival of American Arts at the White House find Dr. Eric Goldman, special consultant to the President, and his assistant, Barbaralee Diamonstein, examining the Jacques Lipchitz sculpture, Mother and Child, from the Philadelphia Museum of Art. —Star Staff Photo.

***

Deník VIRGINIA SUN TIMES z 9. března 1965 uvádí, že vojín Burchell z Rena v Nevadě uspořádal v strážnici protestní akci proti americké armádě. Burchell si nárokoval „právo“ opustit strážnici a armádu a aby toto „právo“ získal, odmítal jíst, nosit uniformu, cvičit nebo dělat „cokoli jiného než ležet ve svém spacáku“.

Armáda před touto „ležící stávkou“ KAPITULOVALA a Burchella propustila, jak požadoval!

***

V Lebově restauraci v Atlantě vtrhli do restaurace negři, močili na stoly a vyprázdňovali se na podlahu a židle! Nikdo z nich nebyl zatčen.

***

11. března 1965 agentura United Press v souvislosti s pochodem negrů v Montgomery uvedla, že „asi 200 chlapců a dívek… na daný signál zastavilo a vyprázdnilo se přímo na ulici!“

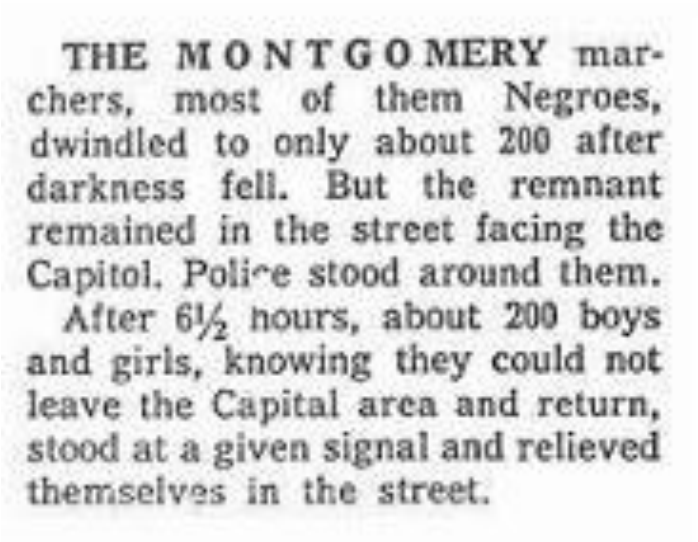

THE MONTGOMERY marchers, most of them Negroes, dwindled to only about 200 after darkness fell. But the remnant remained in the street facing the Capitol. Police stood around them.

After 6½ hours, about 200 boys and girls, knowing they could not leave the Capital area and return, stood at a given signal and relieved themselves in the street.

***

Na výstavě „moderního umění“ je k vidění obrovská socha ženy s názvem „Ona“. Socha leží na zádech, její prsa se dotýkají stropu výstavní síně a nohy má široce roztažené. Návštěvníci vstupují a odcházejí obrovským otvorem mezi jejíma nohama! (Ramparts, říjen 1966).

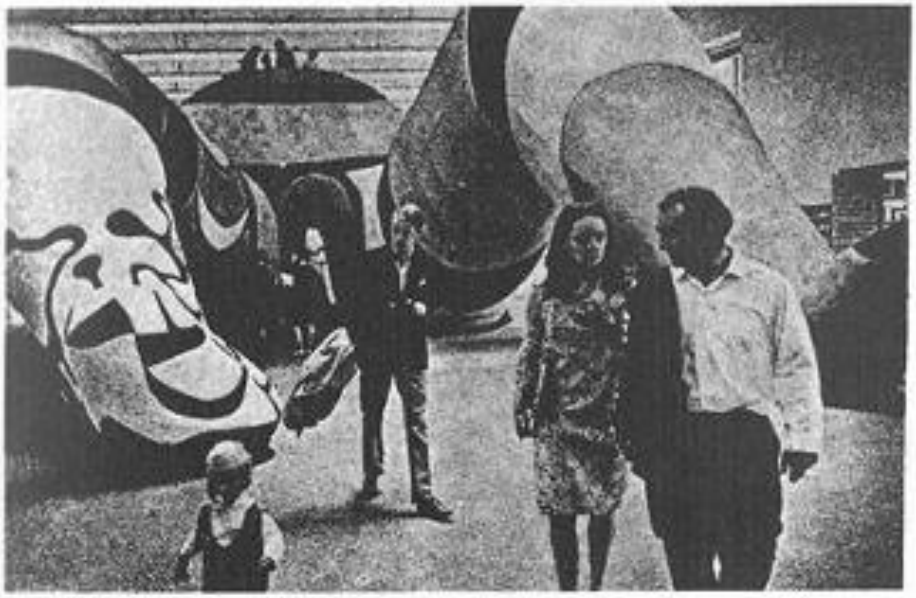

It's better with music: Artist and models dressed for the occasion.

***

Ukřižovaná kuřata, nahé sexuální orgie na jevišti, proroci vyprázdňující se, podnikatelé s rtěnkou a umělými řasami...!

I když to pro mě bylo bolestné, přinutil jsem se zaznamenat tyto téměř neuvěřitelné příklady hniloby a šílenství, které

infikují naši civilizaci. Skutečnou hloubku problému však nelze odhadnout pouze na základě těchto pouhých symptomů úpadku.

Abychom prozkoumali hloubku našeho pádu do pekla, musíme se podívat na méně senzační průběh našich každodenních záležitostí a na ohromující způsob, jakým tolerujeme rostoucí hrůzu v našem každodenním životě.

*****

Podívejte se, co VY snášíte každý den v roce – co miliony a miliony z nás pokorně tolerují!

Ještě před několika generacemi vedli naši předkové zoufalou válku proti nejmocnější síle na zemi – britské armádě a námořnictvu – kvůli relativně malým daním z čaje a některých známek vyžadovaných na právních dokumentech. Vedli krvavou válku za právo pomáhat stanovovat tyto malé daně. Dnes máme nejen doslova tisíce různých daní ze známek, čaje a všeho ostatního, ale oni nám TAKÉ UKRADLI NAŠE PENÍZE!

Doslova!

Udělali to tak postupně, že jsme se vlastně nechali okrást, stejně jistě, jako by to udělali bandité s pistolemi.

Naši dědečkové se mohli chránit před budoucí nejistotou tím, že si šetřili skutečné zlaté mince. Mnoho mladých lidí dnes nikdy nevidělo zlatou minci. Nechybí jim to, co nikdy nezažili. A příliš málo z nás ostatních se nad tím zastaví, abychom jim to připomněli. Franklin D. Roosevelt zahájil tuto loupež tím, že vyhlásil, že ZLATO MÍT NESMÍTE. CIZINCI SI MOHOU

VZÍT VŠECHNO AMERICKÉ ZLATO, KTERÉ CHTĚJÍ – ALE VY NE!

V hysterii způsobené hospodářskou krizí lidé nechali Roosevelta a jeho bandu, aby nám vzali každou zlatou minci, kterou jsme měli. Je nezákonné, abyste je vlastnili.

Lidé tuto nehoráznost tolerovali, protože nám bylo řečeno, že zlato je pro nás uloženo v úschově ve Fort Knoxu. Přímo na našich papírových bankovkách bylo uvedeno, že jsou kryty tímto zlatem (ve Fort Knoxu). Starší čtenáři si možná vzpomenou na „zlaté certifikáty“, které byly oranžové místo zelené barvy a byly směnitelné za ryzí zlato.

Poté, co si lidé zvykli na myšlenku, že nesmějí vlastnit své zlato, ale pouze certifikáty, které toto zlato zastupují, šli ještě o krok dál.

Stáhli zlaté certifikáty z oběhu. Odstranili zlaté krytí našich papírových peněz a nahradili je „stříbrnými certifikáty“. Lidé s tím také souhlasili, protože měli pocit, že se vždy mohou spolehnout na ryzí stříbro, které za papírem stojí.

Poté, v roce 1964, zloději postoupili ke kroku číslo tři: znovu změnili papírové peníze a odebrali dokonce i slib, že za papír zaplatí stříbrem.

Podívejte se na papírové peníze ve vaší kapse. Pokud nejde o raritu, už na nich není napsáno „stříbrný certifikát“, jak tomu bylo ještě před pár lety. Nyní je tam pouze „bankovka Federálního rezervního systému“.

A co TO znamená? Doslova NIC! Za ten papír nedostanete ani zlatou, ani stříbrnou minci. Ale v kapsách Američanů stále bylo skutečné STŘÍBRO: desetníky, čtvrťáky, půl dolary a

stříbrné „cartwheels“. Stále jsme měli něco, co mělo skutečnou hodnotu.

Finally, in 1965, they took the last step and removed the silver from the coinage. Now the coins in your pocket are as worthless as the paper—just slugs.

A po celou tu dobu mohou CIZINCI odčerpávat VAŠE zlato – zlato, pro které se naši předkové potili a umírali, aby ho pro Ameriku získali. Cizinci odvážejí zlato v hodnotě MILIARD dolarů během pouhých několika týdnů. V okamžiku, kdy tato slova diktuji, mají cizinci právo „vyžádat si“ z Fort Knoxu více našeho zbývajícího zlata, než je k dispozici, čímž vás – i vaši zemi – připraví o poslední halíř.

Naši prapradědové bojovali a vyhráli krvavou válku kvůli HALÉŘŮM a daním z čaje a známek.

Přesto současná generace nevznáší žádný účinný protest, ani když je OKRÁDÁNA svou vládou a za své zlato dostává bezcenný papír a slitky, zatímco zlato je vyváženo ze země arogantními cizinci, kteří ho dostávají ZDARMA – jako „zahraniční pomoc“!

Mezitím jsou i papírové peníze a úvěry, které nám ještě zbývají, zdaněny vyšší sazbou (v průměru více než 25 % z celkových daní) než cokoli, co kdy bylo v historii známo pod údajně svobodnou vládou. Většina Američanů pokorně pracuje asi dva dny v týdnu, ne aby se postarali o sebe a své blízké, ani aby pomohli NAŠEMU národu – ale aby posílali pšenici, jídlo, stroje a naše služby komunistům, kanibalům a zločineckým banditům, kteří se vydávají za „státníky“ v Africe, na Haiti, v Asii, Indii atd., a lenošivým negrům v Americe. Velká část toho, co posíláme například do Indie, je zkonzumována miliony

posvátných KRÁV a krys – zatímco přímo tady doma jsou hladoví Američané!

Nikdy v historii se žádný velký národ tak pokorně nepodřídil hanebnému okrádání a placení daní svým NEPŘÁTELŮM!

Miliony skvělých mladých Američanů, kteří by se rádi oženili a měli by k tomu mít možnost, tak učinit nemohou – protože si to nemohou dovolit! Takže zatímco pracují, aby našetřili dost peněz na to, aby měli dobré americké děti, jejich peníze jsou jim odebrány na daních a ve zlatě, aby cizinci a černoši v Africe i tady mohli mít roje černých dětí za NAŠE peníze – ze „zahraniční pomoci“ a „sociálních dávek“!

Místo toho, aby měli roztomilé malé bílé americké dítě, musí americké páry tvrdě pracovat, aby produkovaly africké děti, asijské děti a děti národů, které nás otevřeně nenávidí, a miliony nemanželských černošských dětí žijících ze sociálních dávek tady v Americe!

Zatím se projeďte po hlavní silnici poblíž jakéhokoli velkého města v takzvaných „špičkách“. Nemůžete se hnout. Sedíte, nárazník na nárazníku, zaseknutí v obrovském davu LIDÍ. Jsme téměř zaplaveni lidmi, kteří znečišťují ovzduší auty a výrobou pro příliš mnoho lidí, znečišťují vodu záplavou odpadních vod od příliš mnoha lidí, ucpávají každou silnici, každé veřejné i soukromé zařízení příliš mnoha lidmi. A na cestě je tak pekelné množství DALŠÍCH lidí, že se i liberálové a experti OSN krčí hrůzou. Blábolí o kontrole porodnosti.

Ale zatímco my již trpíme takovým přelidněním a omezujeme vlastní počet pomocí antikoncepce, naši „vůdci“ pravidelně snižují omezení pro stále větší a větší imigraci!

V tomto šílenství jsme nedávno zašli až na samou hranici a otevřeli zemi nekonečným milionům a milionům lidí z přelidněné Asie a Afriky.

Pokud žijete ve velkém městě nebo v jeho blízkosti, je nutné, abych vás informoval o tom, co se stalo s našimi krásnými parky?

Newyorský Central Park je snad nejděsivějším příkladem v Americe. Tento osvěžující kousek zeleně uprostřed šedivých kamenných kaňonů Manhattanu byl kdysi útočištěm pro lidstvo hladové po přírodě, které dřelo a žilo v depresivní umělosti velkoměsta.

Pak ale přišli „propagátoři lásky“ se svou propagandou „rovnosti“ a s ní spojenou záplavou divokých Afričanů z Harlemu. Dnes už žádná policejní přítomnost nedokáže zajistit v Central Parku bezpečnost poctivým občanům, zejména ženám. Park byl téměř formálně vydán na milost černému teroru – africké divokosti!

Stejná situace panuje ve všech velkých městech. V Chicagu museli vytrhat keře v mnoha malých parcích roztroušených po celém městě, protože je černoši využívali k útokům na bílé kolemjdoucí, zejména na ženy.

Nejsou to jen městské parky, které ti, kdo je vytvořili, přenechali potomkům džungle.

Ulice Ameriky, dokonce i v malých městech, se staly lovištěm pro rostoucí roje zločinců, z nichž téměř všichni jsou ČERNÍ. Tváří v tvář tomuto nebezpečí byly opuštěny osvědčené a prověřené metody, jimiž policie kdysi udržovala bezpečnost na ulicích, a policie byla spoutána šíleným systémem omezení, takže se již nemůžete spolehnout na to, že

vás policie ochrání. Mnoho policistů, pochopitelně, raději odvrací zrak, než aby riskovali vězení nebo ztrátu práce za to, že zastavili černého zločince a byli pak obviněni z „policejní brutality“ nebo vyvolání nepokojů.

Pokud je čtenář mladý muž, čelí OSOBNĚ hrůze, které nikdo z nás v předchozích generacích nikdy nemusel čelit.

Ve všech válkách před Koreou a Vietnamem se naši vůdci alespoň snažili VYHRÁT – neriskovali naše životy, aniž by nám dovolili použít každou zbraň, kterou jsme měli k obraně a poražení nepřítele. Ale zatímco diktuji tyto řádky, mladí američtí chlapci, vyzbrojení pouze pistolí a baterkou, jsou posíláni do špinavých tunelů za smrtícími partyzány Vietcongu!

K záchraně životů mnoha z těchto kluků by stačilo nastříkat do těchto děr SLZNÝ PLYN a vyhnat ty rudé krysy ven.

Ale protože by „světové veřejné mínění“ zvedlo bouřlivý protest i kvůli slznému plynu, poslali jsme ty kluky tam do tmy a smrti úplně ZBYTEČNĚ!

Slzný plyn je vyhrazen pouze pro použití proti našim VLASTNÍM lidem, jako jsou studentky na univerzitě v Oxfordu v Mississippi. Naši vůdci používají bajonety a plyn proti bílým dívkám, které se brání invazi černochů, ale nedovolí americkým vojákům použít ten samý slzný plyn proti našim smrtelným komunistickým nepřátelům ve Vietnamu! Pokud vím, nikdo se o tom ani nezmínil!

A navzdory tomu povyku kolem „našich chlapců“ jako veteránů, jsou opuštěni v okamžiku, kdy se ucházejí o zaměstnání u své vlastní vlády, ve prospěch Afričanů. Po celé Americe, na poštách, ve federálních zařízeních a v projektech

financovaných federálními prostředky, jsou bílí muži, dokonce i veteráni, diskriminováni ve prospěch negrů!

Matky s malými dětmi jsou nuceny posadit bezbranné bílé děti do autobusů a posílat je přes celé město do ČERNÝCH škol, kde budou jejich bílé dívky osahávány a napadány zvířecími negřími chlapci a malí bílí chlapci budou biti a „vydíráni“ těmi samými africkými zvířaty.

Doslova tisíce černochů, mužů i chlapců, jsou těžce ozbrojeni a otevřeně se PŘIPRAVUJÍ na válku proti nám, válku, kterou již nacvičují v desítkách měst, během níž PŘEMOHLI CELÉ POLICEJNÍ SBORY měst jako Chicago, Cleveland, Los Angeles atd., takže musela být povolána Národní garda.

Tváří v tvář tomuto otevřenému povstání těžce ozbrojených černošských armád, kterým se podařilo zničit policejní ochranu, naši „vůdci“ požadují, abychom byli odzbrojeni! Chtějí nám zbraně odebrat nebo je zaregistrovat, aby je mohli kdykoli zabavit – a to negří policisté. Nikdo neodzbrojil krvežíznivé „Černé pantery“, kteří vtrhli do kalifornského zákonodárného sboru, vyzbrojeni automatickými zbraněmi, brokovnicemi a revolvery!

Takové příklady zvrácenosti a šílenství by se daly množit donekonečna.

Moje spisy praskají ve švech pod tíhou tisíců dalších zdokumentovaných případů, jako je ten výše uvedený.

Ale to by nemělo být nutné.

Tento vzorec by měl být jasný všem, kteří nejsou odhodláni být tvrdohlavě slepí.

Nejsou to samotné tyto šílené skutečnosti, které jsou děsivé. Blázni, zločinci, zlovolnost, zrada a zvrácenost tu byly vždy. Rozdíl mezi všemi předchozími dobami a naší dobou spočívá v tom, že ten druh monstrózního šílenství, o kterém jsem informoval, nevyvolává žádné zvláštní pobouření ani rozhořčení! Tyto šílené a ohavné věci jsou přijímány většinou Američanů i zbytkem světa. Ve skutečnosti jsou mnohé z nich důvodem k hrdosti!

Nikdo se nerozčiluje, když negr shromažďuje naše mladé dívky do „Ligy sexuální svobody“ a pořádá nahé mezirasové sexuální orgie v Berkeley v Kalifornii. Ne. To je dnes známkou „svobody“ a „pokroku“!

Nikdo nepožaduje sesazení prezidenta, když se ukáže, že jeho dlouholetý osobní poradce je špinavý zvrhlík, a prezident na to nasadí Abeho Fortase, aby celou záležitost ututlal – a to i přesto, že se zjistí, že to není poprvé. Místo toho se ten zvrhlík přestěhuje do blízkosti prezidentova domu v Austinu v Texasu (o čemž se ani neinformuje) a prezident drtivým vítězstvím vyhrává celostátní volby!

Obrazy opic a sochy šílenců a zločinců nám jsou vnucovány jako „umění“ a ti, kdo popírají, že taková zvrácenost JE umění, jsou proklínáni a vyhnáni ze „slušné“ společnosti jako fanatici, „suchaři“ a „filištíni“.

Jiné civilizace před námi upadly a zanikly. Ale vždy předtím, než padly, zemřely na senilitu, stáří, únavu a staletí úpadku.

Bílá západní civilizace není stará, pokud jde o miliony let lidské existence. Je mladá, zejména v Americe, a měla by být energická, zdravá a agresivní.

Místo toho je smrtelně nemocná, slabá, chabá, šílená a zvrácená – umírající. Ani Řím během svého úpadku nikdy nedosáhl takových hlubin, do nichž již Amerika klesla. Pokud se vám to zdá těžko uvěřitelné, zkuste si představit následující:

Představte si okázalost a velkolepost římského „triumfu“ pro vracejícího se generála v čele svých legií; trubící trubky, koně a kola vozů rachotící na dlážděných ulicích, řev římského davu, senátoři v bílých tógách čekající důstojně na schodech císařského paláce, pochodující, obrněné legie, přilby a meče se lesknoucí na slunci, šarlatové prapory vlající na jejich orlích, standarty.

Nyní si uprostřed této scény představte dav černých etiopských otroků, kteří se valí z příkopu přes schody paláce a křičí „JEBAT CAESARA!“, nesou transparenty „Zničte římskou moc“ a zpívají „We Shall Overcome!“ (Zvítězíme!).

Dokážete si PŘEDSTAVIT, že by Řím, v nejhorším případě, někdy toleroval tento skandál?

Ale počkejte! . . . Je toho víc!

Zaznívají trubky a obrovský dav čeká, až se sám Caesar objeví na balkóně vysoko v nádherném paláci. Velký muž se objeví. Zvedne ruku, aby utišil řev davu. Dav ztichne a mocný Caesar promluví. Caesar vykřikne bojový pokřik Etiopanů: „WE SHALL OVERCOME!“

Černí Etiopané stále obklopují schody pod balkónem a křičí: „JEBAT CAESARA!“ Najednou se někteří členové římského davu vrhají vpřed a napadají Etiopany.

Caesar okamžitě nařídí zatknout a popravit římské občany a pozve černé Etiopany do paláce, aby se jim mohl omluvit u čaje a koláčů.

Zatímco Caesar podává Etiopanům čaj a koláče, ti uspořádají v paláci sedací stávku, odmítají odejít celou noc a nakonec močí na mramorové schody.

Je nutné ten obraz dotáhnout až do poslední věty?

Může nějaký Američan zapomenout na scénu ze společného zasedání našeho Kongresu v roce 1965, kdy náš prezident vykřikl slogan černých teroristů a revolucionářů: „We SHALL OVERCOME!“ a naši soudci Nejvyššího soudu v talárech povstali a tleskali? Nebo když negři uspořádali hromadné močení v ulicích Montgomery v Alabamě?

Klesl někdy nějaký národ tak hluboko? Kde v historii všech národů všech dob najdete něco podobného situaci v Americe, kde se naši „vůdci“ otevřeně spojují s našimi nepřáteli a pronásledují patrioty? Kde náš ministr spravedlnosti kleká na kolena a prosí tyto černé revolucionáře, aby opustili jeho kancelář?

Jak to? Proč? Co se to stalo s našimi lidmi?

Není překvapivé, že jsou v tom zapojeny zlé síly. Tak tomu bylo od počátku dějin.

Ale v naší době jsou právě oběti zla hlavními propagátory samotného zla. Naši vůdci jsou na straně „barbarů“ a proti nám! Náš lid byl nějakým způsobem doveden do bodu, kdy se arogantní Chruščov mohl oprávněně chlubit, že Američané brzy padnou, protože jsme se stali „příliš liberálními na to, abychom bojovali“.

Na naší době není děsivé samotné zlo – je to způsob, jakým zlo nejen tolerujeme, ale dokonce jsme z něj udělali kult, v němž přímo uctíváme slabost, zkaženost, hnilobu a samotné zlo. Překvapující není chropot v hrdle západní civilizace; je to skutečnost, že miliony Američanů věří, že toto chroptění je krásná píseň!

Příliš mnoho Američanů dělá vše pro to, aby urychlilo smrt naší civilizace, aby přivítalo podřadné barbary, kteří se otevřeně organizují, aby navždy zavraždili a zničili náš druh, a to vše ve jménu „bratrství“ a „svobody“.

Proč? A co s tím můžeme dělat?

Napsal jsem tuto knihu, abych hledal odpověď.

Kapitola 2: Duchovní syfilis

Ten muž u vchodu do nacistického velitelství byl živoucím ztělesněním národní sebevraždy, o níž jsem hovořil v první kapitole.

Vypadal mladě. Ale nebylo si tím možné být jistý, protože měl zarostlou rudou bradku.

Neměl na sobě žádné oblečení, jen otrhanou deku a sandály. Oči mu zakrývaly sluneční brýle. Zbytek obličeje mu z velké části zakrývaly rozcuchané vlasy.

Náš službu konající důstojník, elegantně oděný do vyžehlené khaki uniformy, s vojenskými botami a pistolí u pasu, tam jen stál a zíral s vyvalenýma očima v naprostém úžasu.

Ta přízračná postava, jejíž hlava se jakoby pohupovala a kývala v nějakém rytmu, zatímco prsty luskala, si velícího důstojníka prohlédla od hlavy k patě.

„Co je s vámi, vy nacističtí kočičáci?“ řekl. Velící důstojník zíral.

„Hele, chlape, střílí to?“ zkusil to muž v dece znovu a ukázal prstem s centimetr dlouhými špinavými nehty na velícího důstojníka a jeho .45.

„Jistě,“ odpověděl službu konající důstojník, když se konečně vzpamatoval z prvního šoku. „Co pro vás můžeme udělat?“

„Chci se přidat, chlape. Jako že chci být nacista! Chci plynovat Židy! Chci se přihlásit! Kde je ten Rockwell?“

Byl jsem v zadní místnosti a tiskl. (Tehdy jsem si většinu práce musel dělat sám.) Slyšel jsem, co se děje. I když jsem nechtěl, aby mě návštěvníci viděli pokrytého tiskařskou barvou, nemohl jsem odolat a vyšel jsem se podívat, co je u dveří.

„Chce se k nám přidat, pane!“ řekl mi službu konající důstojník, stále ještě v naprostém úžasu.

Nemohl jsem odolat a musel jsem si s touto bytostí z jiného světa promluvit.

Často jsem zjistil, že se nejvíc naučím nikoli z knih a literatury, ale od samotných lidí a událostí. A tenhle chlap vypadal jako chodící encyklopedie všeho zvráceného.

Pozval jsem ho dovnitř. Povídali jsme si. Nemohl v klidu sedět, ale neustále se pohyboval po místnosti a zdálo se, jako by se vznášel pár centimetrů nad podlahou. (Později jsem se dozvěděl, že bral prášky a drogy.)

Po asi hodině povídání se začal trochu měnit. Vypadal nejistě v přítomnosti něčeho, co nikdy předtím nezažil – mužů, kteří si byli jisti sami sebou a měli cíl.

V jeho modrých očích se objevil výraz nevěřícného úžasu, i přes sluneční brýle, když jsem mu vyprávěl o tom, kým ve skutečnosti jsme a proč jsme se vzdali všeho zábavného v životě, abychom bojovali za naši zemi a bílou rasu.

Kousek po kousku jsem z něj začal dostávat jeho příběh. Bylo mu teprve sedmnáct let a prožil celý život.

Udělal všechno, vyzkoušel všechny možné zážitky a prázdný život ho už k smrti nudil. Ze své učitelky výtvarné výchovy si udělal milenku, provozoval doupě zvrácenosti a zhýralosti zvané „Mule's Pad“, kde místní beatníci a divoké

davy dělaly cokoli, včetně užívání drog. Zastřelil člověka, vyvázl z toho a žil tak rychle a divoký život, jak jen mohl, až nakonec uvažoval o sebevraždě v naprosté beznaději, že už nenajde NIC, co by stálo za to dělat – a to vše v sedmnácti letech! Než spáchá sebevraždu, řekl mi, že se rozhodl přijít se podívat na nacistické „kočičáky“, protože si myslel, že by to mohl být jeho poslední zážitek.

Nečekaně však našel to, co každý člověk potřebuje, aby v tomto životě přežil: SMYSL – něco, co dává životu větší smysl než neustálé hledání dalších potěšení a zážitků.

Vlastně mě přesvědčil, že chce být Stormtrooper!

Kdykoli to slyším (což se stává každý den), dělám vše pro to, abych uchazeče odradil. Nechceme žádné flákače, ale oddané, fanatické bojovníky, kteří VYDRŽÍ v samotném pekle.

U této šílené postavy jsem šel ještě dál. Dělal jsem si z něj legraci. Řekl jsem mu, že to nikdy nezvládne, že ho vyženeme hned první den.

Přijal výzvu.

„Řekněte, co chcete, a já to udělám!“ řekl.

Kupodivu jsem za těmi slovy cítil zuřivě planoucí VŮLI.

Řekl jsem mu, že si nemůže přijít vyzkoušet život nacistického stormtroopera, dokud mu nebude osmnáct. Odešel a slíbil, že se za pár měsíců vrátí.

Vrátil se - bez beatnického převleku. Ukázalo se, že je to blonďatý mladý Viking, stavěný pro boj.

Začali jsme na něm pracovat.

Uvnitř už nebylo místo, kde by mohl spát. Tak ho přidělili do rozbitého auta za domem. Byla ještě zima a chladno. Ale kluk se do toho rozbitého auta nastěhoval s několika dekami.

Dali jsme mu práci při čištění záchodů a na dvoře. Pracoval.

Přišlo jaro a pak parné léto. Pořád byl ve zdemolovaném autě a zaživa ho žrali komáři.

Zkoušel jsem ho u tiskařského stroje a nikdy jsem neviděl takového pracanta. Byl celý zbavený chlastu, bez prášků a drog, hojně cvičil a jevil všechny známky toho, že „to zvládne“. Splnil desítky nebezpečných misí proti SNCC, NAACP, komunistům a těm mírovým podivínům. Doprovázel mě na mnoho střetů – a do mnoha vězení.

Během jedenácti měsíců, rychleji než kdokoli před ním či po něm, se z toho kluka stal důstojník v oddílu stormtrooperů a vedl více úspěšných operací proti nepříteli než kterýkoli jiný stranický důstojník, snad s jednou výjimkou.

Příkladem práce tohoto kluka byla situace, kdy se černí agitátoři pokoušeli sesadit bílou delegaci z Mississippi, a naše vlastní „delegace“ s černými obličeji poslala černé agitátory zpět do Mississippi jako terč posměchu. Mému bývalému beatníkovi se podařilo v den zahájení vtrhnout na půdu Kongresu s černým obličejem, v cylindru, bederní roušce a s doutníkem v ústech a křičet: „I'ze de Mississippi delegation, and ah demands mah seat! (Já jsem delegace z Mississippi a žádám si své místo!)“

Tento mladý muž unikl začarovanému kruhu beznaděje, nudy a degenerace milionů „moderní mládeže“ POUZE proto, že narazil na duchovní záchranný kruh nacistické lásky k rase a

národu, než se navždy ponořil do hnilobného bahna moderního duchovního syfilisu.

Mnozí budou tvrdit, že ho mohla zachránit víra, možná dokonce účinněji. Před padesáti lety, ano. Ale já mám pět let zkušeností s pozorováním těchto ztracených dětí na univerzitních kampusech po celé Americe. A mohu čtenáře ujistit, že většina těchto mladých lidí je příliš cynická a zatvrzelá na to, aby dokázala na chvíli otevřít uši a srdce a PŘIJMOUT náboženský přístup. Začněte s takovými zatvrzelými cyniky mluvit o náboženství a budete je od sebe stále více a více odhánět, bez ohledu na to, jak moc se budete snažit.

Je zapotřebí nový a ŠOKUJÍCÍ přístup, dramatický a silný přístup, aby byla nějaká naděje zapůsobit na takové ztracené, zahořklé děti. My ho máme a funguje.

Miliony a miliony mladých lidí ze všech západních národů se propadají do různých stupňů bídného života a úpadku podobného tomuto mladému „beatníku“ s vousy, dekou a sandály, který přišel k našim dveřím.

Další miliony dobrých lidí, kteří nevypadají jako beatníci, jsou ztraceni, bez cíle, bez sebedůvěry, bez ambicí, bez víry nebo náboženství, bez úcty k domovu, vlajce, zemi, rodičům nebo čemukoli jinému, bez sebeovládání nebo disciplíny, bez morálky nebo jakýchkoli zásad, bez lásky k vlastnímu lidu i bez nenávisti ke svým smrtelným nepřátelům, bez naděje a bez jakékoli skutečné touhy žít v pravém slova smyslu.

„Beat“ (vytlučení) je trefný výraz. Skutečně z nich bylo téměř všechno vytlučeno. Byli znechuceni pokrytectvím,

chaosem a korupcí naší doby a VZDALI TO. Podle jejich vlastních slov „vypadli“.

V knize Battle For the Mind ukazuje William Sargent, přední britský psycholog, jak komunisté využívají principy sovětského psychologa Pavlova k „vymývání mozků“ obětí. A PRVNÍ věcí, kterou dělají, je „vyprázdnění“ mysli a duše subjektu. Duchovně ho „tlučou“, dokud to nevzdá. Jakmile je „prázdný“, je pro komunistické pány relativně snadné nalít mu do hlavy jakékoli lži, které chtějí. Takto mohou Sověti po asi roce ve vězení vytvořit oběti, které před soudem vstávají a křičí, že jsou vinní, a prosí o potrestání, stejně jako to dělaly oběti Stalinovy první velké čistky.

Naše mládež, nacházející se v různých fázích „beatnictví“, je přesně jako oběti sovětské indoktrinace – je v ní prázdno, nebo téměř prázdno, po čemkoli pozitivním. Je znechucená a má dost prakticky všeho. Ačkoli si to neuvědomují, zoufale touží v něco věřit, stát se součástí něčeho většího, než jsou oni sami, být užiteční, mít nějaký smysl, mít někoho, komu na nich záleží natolik, aby je vychovával a ukázal jim, co má v tomto světě smysl dělat.

Ale NIKDO TĚMTO ZTRACENÝM DĚTEM NEUKAZUJE NIC, ČEMU BY MOHLI HLUBOCE VĚŘIT.

Bylo jim vštěpováno, že žijí ve zničené, špinavé, pokrytecké společnosti, která se chystá vybuchnout na kusy „bombou“. Mnozí z nich jsou zkažení až na dřeň. Mnozí neví nic o konstruktivních snahách vydělat si na živobytí, je jim řečeno, že jsou stejní jako černí negři (a oni se zoufale snaží tomu uvěřit, ale uvnitř je to ničí, protože instinkty jsou silnější než slova).

Nejhorší ze všeho je, že je učili, že zralá láska k ČEMUKOLIV (kromě nich samých a potěšení) je „kýčovitá“ a „staromódní“. Jejich rodina, vlajka, země, národní hrdinové, rasa a dokonce i Bůh byli shazováni a zesměšňováni, až v jejich nebi nezůstaly žádné pevné hvězdy, nic, k čemu by směřovali, nic než bezcílné bloudění za stále sobeckým potěšením a zážitky.

Bezmyšlenkovitá zvířata mohou žít ze dne na den a uspokojovat se čistě zvířecími požitky a radostmi.

Člověk však byl obdařen – či proklet – vědomím a schopností představit si budoucnost. Člověk si o sobě vytváří vlastní názor. To v něm vyvolalo potřebu, která je ještě větší než pouhé uspokojování jeho zvířecích potřeb. „Člověk nežije jen chlebem,“ říká Bible, a pravdivější slova snad nikdy nebyla zaznamenána. Lidé touží po obdivu ostatních a po čistém svědomí. Každé velké náboženství na světě zakládá své zásady lidského chování nikoli na pouhém uspokojování zvířecích rozkoší a zážitků, ale na trvalejších a hluboce uspokojujících radostech z aktivního jednání, z jednání, které je dobré a prospěšné pro ostatní lidi. Když se lidé soustředí pouze na sebe a své vlastní zvířecí touhy, začínají pohrdat sami sebou, stávají se opovrženíhodnými a nenáviděnými ostatními lidmi a sami se stávají nešťastnými a nenávistnými.

A každá generace v západní civilizaci je vychovávána tak, aby byla rozmazlenější a sobecká než ta předchozí. Jak se dalo předvídat, každá generace je čím dál nešťastnější, až dnes máme mnoho mladých lidí z údajně „nejlepších“ rodin, kteří vycházejí do ulic, aby ubili staré muže k smrti jen pro „zábavu“, zatímco jiní se jako „hipíci“ oddávají drogám, špíně a lenosti.

Během korejské války neunikl ani JEDINÝ americký válečný zajatec! Mnoho Američanů (téměř polovina z nich) po zajetí SPOLUPRACOVALO s nepřítelem!

Ať už byl nepřítel ve všech předchozích válkách jakkoli krutý, Američanům se vždy podařilo hromadně uprchnout a vždy odolali všem snahám nepřítele udělat ze zajatců zrádce.

Nyní však bojovný americký duch umírá.

Američané mají více aut, více telefonů, více televizí, více domácích spotřebičů a luxusních věcí – více téměř všeho než kdokoli, kdo kdy žil nebo žije dnes.

Přesto nikdy nemělo tolik lidí uvnitř sebe tak málo. Nikdy netrpělo tolik lidí nesnesitelnou nudou. Nikdy nebyli lidé na sobě tak namačkáni jako v našich obřích městech. Přesto nikdy nebyli lidé tak osamělí, tak odříznutí jeden od druhého.

Existuje obrovský oceán duchovní bídy, který topí velké množství našich lidí. Mnozí z nich ztratili svou víru a není nic, co by zaplnilo černou, otupující prázdnotu, která zmrazuje duši moderních, „emancipovaných“ lidí. Zoufale hledají únik z této chladné beznaděje v alkoholu, LSD, drogách nebo divokém, bláznivém životě.

Nejsou to fyzické nedostatky ani strádání, co tísní náš lid a nevědomky ho žene k národní a rasovému sebevraždě.

Je to DUCHOVNÍ selhání, NEMOC ducha, která náš lid sráží na kolena a poráží.

Náš lid hnije zevnitř, ať už navenek budí dojem jakékoli prosperity a štěstí. Stejně jako člověk s nemocným srdcem – jakmile Amerika bude poprvé vystavena skutečné krizi, pokud

se něco velmi rychle nezmění, Amerika – a s ní i celá západní civilizace – se bez boje zhroutí a zemře.

Žádní duchovně zdraví lidé by nikdy netolerovali hrůzy popsané v kapitole 1.

Západní civilizace, jak již dávno předpověděl Spengler, a zejména Amerika, jsou na cestě k úpadku a smrti. Neexistuje ani žádný skutečný odpor.

Naopak, miliony lidí vytvořily „kult lásky“ a „náboženství“ z uctívání svých vlastních ničitelů a neúnavně pracují na urychlení naší národní a rasové smrti.

Je to přirozený vývoj? Umíráme jako civilizace a jako národ stářím, senilitou a přirozeným úpadkem? Nebo je na této situaci něco nepřirozeného? A pokud je tu něco nepřirozeného, pokud je tu něco zlověstného, co to je a kdo to dělá? A proč?

Odkud se bere všechen ten duchovní syfilis?

Kapitola 3: Padělatelé map

Záležitosti velkého národa se často přirovnávají k „lodi státu“. Je to trefná metafora.

Každý národ má svého „kapitána“, důstojníky, posádku a navigátora, kteří jej musí provést nekonečnými bouřemi, útesy, mělčinami a nebezpečími, aby se udržel na hladině.

V takzvané „svobodné“ zemi jsou „navigátory“ lidé. Vy, občané, máte řídit americkou státní loď. Máte volit kapitána, který bude dělat to, co CHCETE, aby dělal. Především byste měli určovat politiku státu na základě pravidla většiny.

A k řízení americké „lodi státu“ potřebujete mapy.

Ať je navigátor velké lodi sebevíc moudrý, bez přesných map nemůže loď bezpečně proplout mezi útesy a nebezpečími.

A vy nemůžete činit moudrá rozhodnutí o politice americké lodi státu bez přesných faktů a informací – „map“ nebezpečí obklopujících Ameriku.

Může být nějaká pochybnost o tom, co by se stalo, kdyby se někomu podařilo dát navigátorovi lodi FALEŠNÉ MAPY – mapy, které ukazují útesy tam, kde je ve skutečnosti průplav – a ukazují čistý průplav tam, kde číhají ostré útesy, které by mohly roztrhat dno lodi?

A čí by to byla vina, kdyby loď narazila na útesy, protože navigátor dostal zfalšované mapy? Navigátorova? Samozřejmě že ne! Vina by ležela výhradně na tom, kdo ty mapy zfalšoval a podstrčil je poctivému navigátorovi.

Navigátor by si však MYSLEL, že musel udělat něco strašně špatného, protože kdo by si dokázal představit, že by někdo mohl být tak podlý a hanebný, aby mu podstrčil

zfalšované mapy? Většině poctivých navigátorů by taková myšlenka nikdy NENAPADLA.

Přesně to se právě děje Americe. Proto narážíme na skály komunismu, zločinu, korupce a úpadku.

Dobří lidé této velké země dostávají POUZE falešné mapy, mapy, které ukazují „bezpečný průliv“ přesně tam, kde leží nejnebezpečnější skály, a které předstírají, že jedinou možnou bezpečnou cestou je cesta ke zkáze.

Důvěřují a věří v tyto padělané „mapy“ – falešná „fakta“ a zmanipulované „zprávy“, které jim jsou podávány – a tak naši lidé nevinně nasměrovali kdysi velkou americkou státní loď na téměř všechny mělčiny a útesy, které existují, což vedlo k takové zkáze a zoufalství, jaké jsme viděli v kapitolách jedna a dvě.

Našim lidem bylo vštěpováno, že jejich skutečnými hrdiny a vůdci jsou „nenávistníci“, „fanatici“ a „fašisté“, zatímco skuteční nenávistníci a fanatici jsou našimi falešnými médii – naším tiskem – oslavováni jako „státníci“ a „světoví vůdci“.

Byli jsme DONUCENI k tomu, abychom narazili na útesy komunismu a zvrácenosti, a to díky tisku, televizi, knihám atd., které vychvalovaly každou formu zkaženosti a špíny jako „lásku“, „bratrství“ atd., čímž zajistily, že náš lid bez podezření pluje kanálem přímo na útesy. A i když se na útesy dál hrnou, lidé stále netuší, že jim někdo podstrčil padělané mapy. Spíše naivně věří, že se prostě nesnažili dost, a tak příště narazí ještě tvrději.

Když například integrace přináší některé z hrůz popsaných v kapitole 1, náš ubohý, podvedený lid je učen věřit, že je to proto, že potřebujeme VÍCE integrace. Zatímco lháři a

padělatelé ženou náš nic netušící lid do falešných „kanálů“ posetých útesy, odstraňují také všechny majáky a bóje, které kdysi vedly lidstvo do bezpečných a klidných přístavů uprostřed bouří.

Zničili majáky, jakými jsou náboženství, rodina, tradiční disciplína ve výchově, morální zásady, autoritativní otcové a učitelé, milující a mateřské ženy, a tu drahocennou lásku k domovu a vlasti zvanou „vlastenectví“, bez níž národ ztrácí svůj směr – tak jako ten náš.

Padělatelé map byli po dobu čtyřiceti let tak úspěšní v tom, že náš lid znovu a znovu hnali na útesy, že miliony lidí to vzdaly, zahodily všechny mapy, přestaly se vůbec snažit kormidlovat a jen tak se nechávají unášet proudem. Jiní, agresivnější, ale stejně frustrovaní, si nechávají narůst vousy, nosí špinavé oblečení, sedají na motocykly a jezdí kolem a útočí na téměř vše, co jim přijde do cesty.

Ještě jiní, „liberálové“, si z troskotání udělali kult. Viděli, jak se jim vlastní životy rozpadají pod nesnesitelnou duchovní a intelektuální frustrací způsobenou „liberálními“ lžemi padělatelů map. Nemají odvahu čelit skutečnosti svých vlastních chyb, a tak se přesvědčili, že bez ohledu na to, na kolik skal narazí při plavbě podle falešných map, jejich mapy a lži jsou správné a pravdivé a vina leží na „extrémistech“, „nenávistnících“ a „fašistech“, kteří tajně kladou skály do kanálu.

Zaryté a zkažené staré děvky a opilci si do jisté míry ulevují od výčitek svědomí tím, že svádějí mladé nevinné lidi na svou zkaženou životní dráhu. A stejným způsobem i liberální oběti padělatelů map, kterým lži padělatelů map zkazily a

„zničily“ život, získávají zvrácené uspokojení ze svádění dalších mladých nevinných lidí tím, že šíří ty samé lži a falešné mapy, které zničily jejich vlastní ubohé životy a ničí životy našich mladých lidí.

Padělatelé map a jejich „liberální“ armáda obětí začínají svůj útok na mysli našeho lidu, když je dítě ještě ve školce. Dětem jsou nenápadně vštěpovány nevědomé pochybnosti o moudrosti a metodách jejich vlastních otců a matek. Malé mysli jsou vedeny k přesvědčení, že jakákoli disciplína a pořádek vnucované doma jsou staromódní a představují „tyranii“ – ačkoli děti taková slova nikdy neslyší.

V průběhu školní docházky pokračuje proces klamání našich nových občanů. Američtí hrdinové, Washington, Patrick Henry atd., nebyli vůbec skutečnými hrdiny, ale chamtivými mužíčky toužícími po zisku nebo slávě. Ústava je „zastaralá“. Náboženství je „opium“. Morálka je pro „suchary“.

Zpočátku jsem si nevšiml tohoto nenápadného falšování a zkreslování našeho národního dědictví ani ponižování našich hrdinů a tradic, které mi bylo vnucováno.

Teprve v roce 1938, když jsem byl mladým studentem Brownovy univerzity, jsem se konečně dostal do přímého kontaktu s těmito falzifikátory, jejichž odhalení a svržení se později stalo mým životním posláním. Tehdy jsem o nich však nevěděl ani jsem je nepodezříval. Nepamatuji si, že bych o něčem takovém vůbec přemýšlel, stejně jako jsem nepřemýšlel o grázlovství v Indii. Byl jsem stále blaženě a naprosto neznalý komunismu, Židů, negrů a útoku barevných mas světa proti bílé rase a její elitě.

V jistém smyslu jsem rád za tuto dlouho udržovanou nevědomost, protože dnes, když potkávám mladé vysokoškoláky a vysokoškolačky, kteří jsou plní domýšlivosti kvůli svému „liberalismu“ a „porozumění“ našim společenským problémům, dokážu s nimi mít trpělivost. Dokážu si představit svou vlastní reakci, kdyby mi jako vysokoškolákovi někdo řekl, že existuje židovské nebo jakékoli jiné světové spiknutí. Byl jsem si tehdy jistý, že moje „hluboké“ studium tajů vědy by už dávno odhalilo jakoukoli takovou monstrózní konspiraci – a i kdyby ne, že by o ní jistě věděli moji profesoři a učenci. Byl bych na takovou drzost naštvaný, stejně jako jsou naštvaní většina mladých vysokoškoláků, které dnes potkávám, protože slyšeli jen jednu stranu.

V roce 1939 jsem seděl na přednášce „Sociologie I“ na Brownově univerzitě a snažil se z toho všeho vyvodit nějaký smysl. Byl jsem rád, že mám možnost studovat sociologii, neboť mi připadalo logické, že musí existovat nějaké základní principy vývoje sociálních vztahů v životě, stejně jako jsem objevil jednoduché základní principy v jiných oblastech, kterými jsem se zabýval. Velmi jsem toužil poznat tyto základní principy fungování lidské společnosti, abych mohl porozumět událostem kolem sebe a možná dokonce předvídat sociologické jevy v souladu s principy, které mi budou předány. Od té doby jsem se dozvěděl, že takové principy existují, jak bude ukázáno později.

Ale trvalo mnoho, mnoho let, než jsem se probojoval k jednoduchým, základním a logickým faktům společenského života. V učebně profesora Bucklina na Brownově univerzitě, kde se vyučovala sociologie, panovala nejdepresivnější temnota a zmatek. Samozřejmě to všechno znělo velmi poučně.

Bylo tam spousta nových odvážných slov, jako „etnické skupiny“ atd., ale jak jsem se snažil, nemohl jsem se dostat k jádru věci, abych našel nějakou myšlenku, ani jsem nemohl uchopit žádný princip. Zmatky v mysli nebyly odsuzovány, ale oslavovány. Ponořil jsem se do svých sociologických knih, naprosto odhodlán zjistit, proč mi uniká podstata věci.

To nejlepší, co jsem v sociologii dokázal vyvodit, bylo, že lidé jsou všichni bezmocnými nástroji prostředí; že se všichni rodíme jako naprosto rovnocenné bytosti a že rozdíly v našich úspěších a postavení jsou výlučně a na 100 % výsledkem působení okolních sil, takže by teoreticky mohl být každý z nás geniálním mistrem a králem, kdybychom jen dokázali dostatečně zlepšit prostředí pro všechny.

Byl jsem dost odvážný na to, abych se profesora Bucklina zeptal, zda je to správná představa. Zrudl vzteky. Bylo mi řečeno, že je „nemožné“ dělat jakékoli zobecnění, ačkoli jsem se ptal pouze na základní myšlenku sociologie, pokud nějaká existuje.

Začal jsem si uvědomovat, že sociologie se liší od všech ostatních předmětů, které jsem kdy studoval. Určité myšlenky vyvolávaly u učitele záchvaty vzteku, zejména návrh, že někteří lidé jsou možná od narození k ničemu a jsou to biologicky daní povaleči. Určité jiné myšlenky, ačkoli nebyly nikdy, nikdy formulovány a otevřeně vysloveny, byly podporovány a povzbuzovány – a vždy se jednalo o myšlenky točící se kolem absolutní moci prostředí.

Pomalu mi to začalo docházet. Zpočátku jsem to využíval jen k tomu, abych měl lepší známky. Když jsem při zkouškách psal své eseje, hojně jsem zdůrazňoval, že všichni příslušníci

dané civilizace jsou potenciálními Leonardem da Vincim, bez ohledu na to, jak černí byli nebo jak po tisíce let pojídali své nejlepší přátele – a že při rychlé změně prostředí by i tito kanibalové skládali árie, stavěli Parthenony a malovali mistrovská díla.

Ale pak jsem si začal klást otázku: „Jak to?“ Prostředí bylo jistě důležité. To viděl každý. Ale bylo zjevně negativní. Z rozeného génia můžete udělat bezmocného hlupáka, když ho vychováte zavřeného v temné komoře. Ale ze slintajícího idiota génia neuděláte, ani kdybyste ho poslali na Brownovu univerzitu. Byl to jen starý Bucklin, kdo byl posedlý prostředím? Nebo to platilo pro celou tuto oblast?

Šel jsem do knihovny a přečetl si další knihy o sociologii. Všechny prosazovaly stejnou myšlenku. Začal jsem si ze sociologie dělat legraci ve své rubrice v univerzitních novinách a dostal jsem se do dalších potíží. Některé z těch článků byly „zcenzurovány“, než spatřily světlo světa. Byl jsem ještě příliš neznalý na to, abych věděl, že bojuji proti Lysenkovi a Marxovi a celé sovětské teorii environmentalismu, která uchvátila, zhypnotizovala nebo zterorizovala všechny naše intelektuály. Myslel jsem si, že bojuji jen proti jednomu hloupému univerzitnímu kurzu.

Během druhého ročníku na Brownově univerzitě se můj pohled na svět zatměnil, neboť jsem stále více odhaloval intelektuální nepoctivost této univerzity, která mi zpočátku připadala téměř jako ráj. O komunismu či jeho „malé sestře“, „liberalismu“, jsem stále věděl jen málo nebo vůbec nic. Nemohl jsem se však vyhnout neustálému tlaku, který na mě působil všude na univerzitě, abych přijal myšlenku naprosté lidské rovnosti a nadřazenosti prostředí. V každém kurzu mě

odpuzovala intelektuální zbabělost fakulty, která se nedokázala postavit za žádnou doktrínu.

Studoval jsem filozofii a ačkoli jsem obdivoval intelektuální brilantnost svých profesorů, zejména profesora Ducasse, byl jsem nesmírně zklamán tím, jak se celá fakulta bezhlavě stáhla, kdykoli byli dotázáni na svůj vlastní názor ohledně objektivní pravdy v jakékoli záležitosti. Bylo mi řečeno, že „věčné hledání“ je cestou k poznání. (A to nelze popřít.) Ale živá diskuse je také nezbytná pro jakýkoli pokrok a živou diskusi nelze vést tam, kde opozice buď neexistuje, nebo se rozplyne jako přízrak, když se ji pokusíte uchopit.

Narazil jsem na společenskou nemoc našeho moderního života – zbabělost a patologický strach ze silné osobnosti či silných myšlenek. Dale Carnegie tuto plíživou nemoc systematizoval a zkomercializoval pod názvem „Jak získávat přátele a působit na lidi“, což se v podstatě scvrkává na princip, že člověk nemá mít žádnou osobnost ani silné city či názory a má se stát pasivním a prázdným, aby „ten druhý“ mohl předvést SVÉ myšlenky a osobnost. Ale i on se snaží být „populární“ tím, že je pasivní a bez vášně, takže výsledek je jako dvě vybité baterie – žádný proud. Takoví lidští roboti se hodí k zotročení společností typu románu 1984, ale ne k odvážné, svobodné společnosti lidí.

Stejný nerozhodný přístup jsem nacházel ve všech předmětech kromě přírodních věd, a za ty jsem byl velmi vděčný. Zde, v geologii a psychologii, jsem mohl najít několik principů a zákonů, které tam zůstaly, když jsem se je snažil uchopit. A tak jsem se v těchto předmětech vyžíval a v ostatních jsem se bouřil na hranici svých možností.

V sociologii jsem zašel tak daleko, že jsem napsal drzou zkouškovou práci, kvůli které mě málem vyhodili z Brownu. Měli jsme napsat esej o faktorech vedoucích ke kriminalitě a delikvenci.

Napsal jsem bajku o skupině vědeckých géniů, kteří se vydali do Afriky, aby zjistili, co způsobuje, že se mravenci chovají jako mravenci. Hledali, dokud nenašli spoustu mravenišť, pozorovali je po mnoho let a nakonec dospěli k objevu, že když se v tunelech určitého druhu afrických mravenišť vylíhla vajíčka a mláďata vyrostla mezi šestinohými tvory zvanými „mravenci“, byly samy tak ovlivněny tímto silným prostředím, že se samy staly mravenci, mávali tykadly jako mravenci, pobíhali jako mravenci, vypadali jako mravenci a BYLI mravenci.

Za tuto drzost mě předvolali před vedení a málem mě vyhodili. Místo toho mi však dali další příležitost napsat zkoušku. A kvůli mé drahé babičce a mé trpělivé, milující tetě Margie jsem se posadil a napsal to, o čem jsem věděl, že chtějí – text ukazující, jak nešťastné a nejvýznamnější negří děti byly nevyhnutelně dohnány k tomu, aby okrádaly své rodiče, příbuzné a přátele, loupily cizí lidi s pistolí v ruce, plenily a nakonec v naprostém zoufalství nad svým odporným prostředím někoho zabili sekerou.

Mezitím jsem se nesmírně poučil ze svých nekonečných „diskusí“ s Vicem Hilleryem a Bobem Grabbem, mými stálými společníky. Oba byli až po uši nasáklí tehdejším „liberalismem“, i když já jsem ještě netušil, o co vlastně jde. Prostě jsem zjistil, že téměř všechny mé názory se s těmi jejich prudce střetávaly. Moje myšlenka, že společensky významné romány jsou nebezpečné (protože umožňují myšlenkám vplížit

se do mysli, zatímco je hypnotizována iluzí „realita“), je oba obzvláště rozčilovala, protože jsme všichni aspirovali na tvůrčí kariéru, oni jako romanopisci a spisovatelé. Můj útok na právě ty společenské romány, které se chystali psát, byl bolestivý. A jejich reakce, zejména Hilleryho, byly velmi vášnivé. Až hluboko do noci jsme se o této záležitosti přeli, s obvyklým výsledkem – žádným pokrokem. Ale v tom procesu jsem se naučil umění kontroverze.

Zpočátku jsem byl příliš upřímný a naivní na to, abych dělal cokoli jiného, než se snažit, aby můj protivník s maximální silou a upřímností pochopil pravdu mého postoje. Pak jsem ale zjistil, že se stávám obětí těch nejšpinavějších lstivých triků. Můj postoj byl enormně a směšně zveličován a poté mi byl triumfálně vmeten do tváře za velkého smíchu publika posluchačů či účastníků. Nemohl jsem pochopit, proč mi to dělají i moji milovaní a ctění přátelé. Takovými „liberálními“ taktikami jsem byl více než jednou příliš zraněn, než abych se mohl bránit.

Ale stejně jako u všeho ostatního v mém životě, když jsem si uvědomil, že takové nelogické intriky jsou nevyhnutelné, naučil jsem se je ovládat a jednoho dne jsem obrátil karty proti svým „liberálním“ přátelům.

Na Brownově univerzitě jsem se stále více dostával do zásadního konfliktu s převládajícím superliberalismem – stále aniž bych si uvědomoval, o co vlastně jde. Moji spolužáci, moje kurzy, moji profesoři a nejnovější erudované knihy – všechno mi připadalo jako dotčené šílenstvím. Bojoval jsem proti tomu zuřivě a, vzhledem ke své neznalosti, mocně, ale hlavně instinktivně. O komunismu jsem prostě nikdy neslyšel jako o něčem jiném než o doktríně, kterou vyznává pár fanatiků někde

v zámoří. Nikdy bych nevěřil, že kampus, koleje, domy studentských spolků a učebny Brownovy univerzity se hemží tou špinavou věcí. Kdysi bych se vysmál každému, kdo by se mi snažil říct takovou „fantastickou“ věc!

Jelikož je tato liberální představa o „rovnosti“ prostředí doslova šílená (blud, nahrazující realitu); protože lidé jsou také bytosti, které se liší podle rasy stejně jako psi, koně, ptáci nebo jakékoli jiné živé bytosti; protože některé rasy lidí jsou chytřejší než jiné (a některé jsou nekonečně hloupější než jiné), je nevyhnutelné, že pokus o sestavení jakéhokoli užitečného souboru organizovaných faktů o lidském chování, vycházející z šíleného předpokladu, že jsou si všichni dědičně rovni, musí skončit plný zjevných rozporů a šíleností. A přesně to se děje!

Pokud se pokusíte diskutovat s chlapíkem v blázinci, který si myslí, že je Napoleon, nejenže vám to dokáže, ale bude vás nenávidět za to, že zpochybňujete jeho „posvátnou pravdu“, a bude přesvědčen, že se ho snažíte „dostat“. Ale pokud se pokusí sepsat své „důkazy“, že je Napoleon, do učeného „vědeckého“ článku, a pokud je to „lucidní“ typ blázna, uvidí, že jeho „důkazy“ na papíře nevypadají příliš dobře. A tak se uchýlí k „nesrozumitelnému žvanění“ plnému hlubokomyslných frází a vznešených slov, aby zakryl to, co by bylo zjevně šílené, kdyby to bylo jasné.

Přesně to jsem zjistil, že se děje v „sociologii“, jen jsem to tehdy nevěděl. Nevěděl jsem, co je špatně. Věděl jsem jen, že v „sociologii“ není možné se postavit na pevnou půdu, není možné se vypořádat s jedinou, jistou skutečností. Všechno bylo „v zásadě“, „na jedné straně – ale na druhé straně“, „Blatner a Fink říkají to a to, ale Fiddler a Fud říkají, že je to naopak“ atd. atd. ad nauseam.

Narazil jsem přímo na jeden ze základních příznaků naší doby, na doslova šílenství – na zoufalou, zběsilou a žalostnou snahu lidí, kteří se vydávají za nejosvícenější z celého lidstva, lpět na iluzi, že jediným rozdílem mezi Shakespearem a divochem je prostředí; že pokud se nám podaří prostředí dostatečně vylepšit, může být každý kanibal Chopinem, každý pygmej lordem Nelsonem, každý Bantu Beethovenem a každý východoindický otrhanec Voltairem. Historie, biologie, politologie, ekonomie – každý organizovaný soubor znalostí musí být překroucen a zkroucen do jakékoli extrémní podoby, aby se udržela tato šílená a zjevná iluze.

Způsobem, jakým ti, kteří trpí touto moderní šíleností, zakrývají své šílenství před ostatními – a hlavně před sebou samými – je tento proces zbožného vědeckého zamlžování všeho, co se týká „posvátné“ doktríny. Z tohoto důvodu nám neustále říkají, že věci jsou v tomto světě vždy „šedé“, že neexistují „žádná jednoduchá řešení“, že neexistuje „černá a bílá“.

Skutečnost, že mnoho věcí existuje spíše jako „odstíny šedé“ než jako černá a bílá, neznamená, že neexistuje nic takového jako černá a bílá. Přesto se o tom moderní šílenci „rovnosti“ neustále snaží přesvědčovat, právě proto, že nechtějí, aby nějaký obyčejný člověk se zdravým rozumem poukázal na to, že jsou plní keců.

Zjednodušeně řečeno, teorie „rovnosti“ těchto šamanů „moderní vědy“ by si vysloužily posměch od každého školáka, kdyby byly formulovány jasně a srozumitelně, v jednoduchém jazyce. Na první pohled jsou totiž hloupé a nečestné! Avšak na stránkách šamanského „žvástu“ zastrašují a ohromují mnohé z

našich údajně vysoce vzdělaných mozků a plodí „liberální“ fanatiky.

Sociologie byla nekonečným mořem šedého bahna. Jediné, co jsem dokázal jasně pochopit, bylo, že prostředí je všechno, zatímco dědičnost je mýtus vymyšlený jižanskými surovci, kteří se snaží znovu zotročit negry.

Od přírody jsem rebel. Proto jsem se proti tomuto šílenství vzbouřil. Nebyl jsem si jistý, co to je, ani proč to dělají, ale věděl jsem jistě, že je to šílené.

Během studia na Brownu jsem se nikdy nedozvěděl, proč ti zjevně inteligentní a vzdělaní muži kolem mě na vysoké škole byli tak strašně „posedlí“ něčím, co se mi jevilo jako tak zjevné šílenství.

Teď, o více než dvacet let a tři války později, vím, co se dělo a proč. Byl jsem obklopen tou nejzákladnější ze všech lží padělatelů map – lží popírající RASU, popírající, že mezi lidmi existuje něco jako DRUH, tak jako existuje druh u všech ostatních živočišných druhů.

Aby plán padělatelů map fungoval (jak bude ukázáno později), musí nejprve zlomit a zničit odpor vůdce civilizace, elitní bílé rasy. Musí zničit její ducha a schopnost bojovat. Musí ji naplnit pocity viny a zvrhlostí. Teprve tehdy, a pouze tehdy, mohou padělatelé map a jejich armáda podvraťáků přemoci bílého ochránce civilizace pouhou početní převahou.

Padělatelé map tedy brilantně využili jednu z nejstarších a nejsmrtelnějších slabostí lidstva, aby vyvolali masovou intoxikaci tím, co je ve skutečnosti poslední a nejnebezpečnější pověrou lidstva – „humanitarismem“.

Bílá rasa byla touto chytrou lží odzbrojena a otrávena. Abychom se dostali k pravdě o tomto podvodu, musíme si „odmyslet“ mnoho z toho, co jsme nedbale nebo, častěji, z přání, předpokládali.

Moje vlastní zkušenost z mládí se sklenicí ve vodě na mytí nádobí je dokonalým příkladem časté potřeby „odmyslet“ si mylnou představu.

Jako chlapec jsem měl doma přidělené „domácí práce“. Jednou z nich bylo mytí nádobí. Ale nemyslím si, že jsem nádobí myl jako ostatní děti.

Experimentoval jsem, přemýšlel a snažil se přijít na to, proč se všechno děje. Hodiny jsem přemýšlel, proč voda zůstala v sklenici, když jste ji zvedli dnem vzhůru, téměř ven z vody na nádobí. Dostal jsem se do nekonečných potíží kvůli experimentům s mýdlovou pěnou. Co ji vytvářelo? Co to vlastně bylo? Byla by větší, kdyby se do ní přidaly různé věci? Zkoušel jsem pudr, hořčici, všechno, co mi přišlo pod ruku. Obvyklým výsledkem bylo, že mě za to někdo potrestal. Dostal jsem výprask.

Ale zvídavá mysl, která mě často přivedla do kůlny za „experimentováním“ s vodou na nádobí, mi zůstala. Jednou z dominantních vášní mého života je a vždy byla snaha objevit přírodní zákony za tím, co se na první pohled jeví jako tisíc nesouvisejících „zázraků“ – jako voda v sklenici a mýdlová pěna.

Začal jsem objevovat, že za těmito jevy se skrývají skutečně krásné zákony – že věci v tomto vesmíru jsou skvěle uspořádány, pokud jsme jen dost bystří, nezaujatí a vytrvalí,

abychom tyto zákony a uspořádání našli. Zamiloval jsem se do objevování a využívání zákonů vesmíru.

Brzy jsem samozřejmě zjistil, že nejsem tím, kdo jako první objevil tuto uspořádanost vesmíru ani metody, jak poznat jeho zákony a systém. Na střední škole jsem se dozvěděl, že celá tahle úžasná záležitost se nazývá „věda“ a že spousta úžasných lidí už stovky let přede mnou také nahlížela do špinavé vody, na nebesa, do moří a do všeho ostatního ve vesmíru. Na tyto poznatky jsem se vrhl jako hladový člověk a hltal je. Každý nový kousek byl potěšením. I těžko strávitelné věci byly lahůdkami, jakmile jsem je dokázal intelektuálně „spolknout“.

To, že tlak vzduchu držel vodu ve sklenici s mycí vodou tím, že tlačil na veškerou vodu mimo sklenici, a tím ji TLAČIL VZHŮRU uvnitř sklenice, místo aby ji „vysávalo“ vakuum uvnitř, bylo pro mě velkým a těžko stravitelným soustem. Ale zvládl jsem to a bylo to skvělé! To mě naučilo nebýt předsudečný, nebýt „fanatik“ a nevynášet unáhlené závěry.

To, co se zdálo být pravdou, často pravdou nebylo, i když se pravda zpočátku zdála méně pravděpodobná. Dozvěděl jsem se, že celá historie vědeckého pokroku lidstva spočívá v jeho snaze zbavit se představ, které se zpočátku zdály správné, a proto byly předem považovány za správné. V primitivních společnostech vedl jakýkoli náznak, že bohové neexistují, zatímco všichni VĚDĚLI, že stvořili zemi, nebesa, moře a lidi atd., k tomu, že byl dotyčný okamžitě upálen nebo obětován. Tisíce let všichni věděli, že Země je plochá – bylo to vidět na vlastní oči. A prvních pár polochytrých, kteří naznačili, že je kulatá, bylo nejen zesměšněno, ale někteří z nich byli za takovou „šílenost“ upáleni na hranici.

Celá historie lidstva je tragicky poskvrněna miliony opakování upalování lidí, kteří se odvážili naznačit nesprávnost drahocenného předsudku té doby. Každá generace v posledních několika stoletích se s hrůzou dívala na tuto historii hlouposti a šílenství a poté se pustila do nemilosrdného vyvražďování lidí své vlastní doby, kteří se odvážili zpochybnit populární pověry té doby. Fanatici každé éry poslušně kroutili hlavami v nevíře a hrůze nad šamany jiných epoch a poté pronásledovali a ničili kohokoli, kdo se odvážil zpochybnit šamany své vlastní doby.

Proč píšu takové věci? Není to snad samotná podstata argumentů druhé strany? Není to snad „liberalismus“ v nejhorší podobě?

A nejsou právě slova jako „předsudek“, „bigotnost“ atd. hlavními zbraněmi v arzenálu komunistů a zbytku nepřátelského aparátu?

Ano, samozřejmě.

Nepřítel neustále brojí proti „bigotnosti“ „rasistů“ a „antikomunistů“ atd. Já mám být prý tím největším fanatikem ze všech. „Nenávidím“ milé negry a Židy, „jen kvůli barvě jejich kůže“ nebo kvůli jejich „náboženství“. To je propaganda šířená nepřítelem. Podle pověry naší doby jsem si nějak vypěstoval iracionální nenávist k nevinným a rovnocenným lidem, kteří mají tmavou pleť nebo chodí do synagogy místo do kostela.

No, pojďme tuto myšlenku prozkoumat, tak jako jsem kdysi zkoumal mýdlovou pěnu a vodu na nádobí uvnitř sklenice. Bylo by vrcholem hlouposti nenávidět něco nebo někoho jen proto, že se vám nelíbí barva jeho kůže nebo vlasů, pokud by neexistovaly žádné jiné rozdíly. To by bylo stejně

pošetilé a hloupé jako nenávidět čokoládovou zmrzlinu proto, že je tmavá.

Raději bych se svinul a zemřel hanbou, než abych se podílel na takové hlouposti a šílenství. Proč tedy stojím v čele nacistické strany, nadávám na negry a mluvím o plynování komunistických židovských zrádců?

Není to snad nejhorší druh „bigotnosti“, „nenávisti“ a „předsudků“? Ne!

Po tisíce let lidé trpěli v domnění, že Země je plochá. Ti, kdo se odvážili tuto představu zpochybnit, byli upáleni nebo ukřižováni. A po další tisíce let – dokonce i dnes – jsou lidé upalováni a ukřižováni za to, že zpochybňují představu, že „člověk“ je jaksi „středem vesmíru“ a tudíž nadřazen přírodnímu zákonu.

To je celý zdroj našich dnešních ideologických problémů, „liberální“ představa, že lidé mohou porušovat přírodní zákony.

Koperník a Galileo bojovali a trpěli za to, že kázali, že Země není středem vesmíru. Neřekl snad sám Bůh, že Země je středem vesmíru a člověk její korunou slávy, Pánem stvoření? Samozřejmě! Proto byli Koperník a Galileo pár zlovolných „nenávistníků“, protože navrhovali něco jiného. Kdyby toto slovo existovalo, byli by nepochybně nazváni „fašisty“.

Od té doby, co byli tito dva pánové „ukřižováni“ za své trvání na přírodním zákoně namísto domýšlivého zákona vytvořeného člověkem, se nahromadila fakta, která dokazují, že měli pravdu. Dnes si jen blázni troufají zpochybňovat, že Země je kulatá nebo že je to jen malá planeta obíhající kolem velmi malého slunce v malé galaxii ve velmi velkém vesmíru. Boj proti tomuto předsudku je u konce.

Dnes jsme příliš „osvícení“, abychom se stali obětí nějakého takového hloupého předsudku. To určitě!

Pokaždé, když mluvím před skupinou vysokoškoláků, jsou tam super„intelektuální“ profesoři a studenti jsou superosvícení, jak je na takových institucích zvykem. Žádné čarodějnictví ani pověry pro ně. To ne, pane! Nosí vousy a beatnické účesy, aby dali najevo své pohrdání obyčejnými, hloupými, neosvícenými, předsudečnými a bigotními hlupáky, jako jsem já a další rasisté.

Jejich postoje jsou přesně ty samé jako u církevních soudů, které odsoudily pány Koperníka a Galilea; tj. všichni se otrocky podřizují předsudkům naší doby (že každé dvounohé stvoření má nějak „důstojnost“ a „práva“ a má nějakou mystickou „hodnotu“ jen proto, že se dokáže proplazit pod drátěným plotem jako „člověk“).

Jsem vykreslován jako divoký, blouznící šílenec, „cvok“ a kacíř! Ani jeden z „osvícených“ není schopen vidět, že to, co dnes dělají „rasistům“, je přesně to, co dělali fanatici, kteří odsoudili Koperníka. Jako všichni fanatici mají pravdu – a říkají mi to.

Jeden profesor z University of New Hampshire zašel tak daleko, že přiznal, že je „bigot“, když přišla řeč na to, zda by někdy mohl vidět věci mýma očima. „Nikdy!“ vydechl, úplně jako kněží, kteří vyslýchali Koperníka a jeho kacířské myšlenky. Poukázal jsem na to, že každý se může mýlit a může se změnit – dokonce i já. On však zůstal neoblomný. Nenáviděl rasismus, vždycky ho bude nenávidět a byl na to hrdý! A o to právě jde.

Dnešní liberální intelektuálové, kteří se pyšní vědeckou metodou a svou „otevřeností“, jsou těmi nejuzavřenějšími, nejsebevědomějšími a nenávistí naplněnými bigoty v dějinách lidstva. Žádný primitivní kmen uctívající svého šamana nebyl ve své nenávisti a potlačování kacířů nikdy tak krutý jako dnešní marxističtí intelektuálové, antirasisté a liberálové.

Jejich intelektuální postoj je čistá, nefalšovaná pověra a předsudek, a nás kacíře upalují v nejžhavějších plamenech své nenávisti a lží!

To samozřejmě popřou, nadouvají se, funí a lapají po dechu v naprostém rozhořčení.

Ale pojďme to prozkoumat. Udělejme to, co dělá věda s nádobou plnou mýdlové vody, a podívejme se, jaký jejich postoj ve skutečnosti JE.

Začněme tím, že z boje vyjmeme zbožné křesťany. Pokud mi řeknete: „Bůh stvořil celé lidstvo k obrazu svému, včetně divokých černých kanibalů,“ pak s vámi nemohu polemizovat, protože neexistuje způsob, jak dokázat, že se mýlíte.

(Pro mě je však těžké si představit, že by dobrý Bůh záměrně a vědomě vyslal do světa, v naprosté nevinnosti, takové své „obrazy“, jako jsou australští aboriginci a zvířecí kanibalové z Konga. Pokud jsou všichni „lidé“ skutečně „dětmi“ dobrého Boha a byli všichni „stvořeni k Jeho obrazu“ – pak opravdu nevidím, jak se vyhnout závěru, že jsme si všichni rovni a že jsme „bratři“. Protože nevidím žádný spravedlivý ani poctivý důvod, proč by Bůh dal bílému člověku všechen ten rozum, dobrý vzhled a energii, které v historii prokázal, zatímco dal sedmkrát tolika černochům všechnu tu hloupost, lenost, ošklivost atd., které projevují po tisíce let.)

Nicméně, pokud postulujete Boha jako „Otce lidstva“, pak odtud můžete odvodit argument, že Bůh chce, aby všechny Jeho „děti“ byly „rovné“, a že my rasisté jsme zlí, „nekřesťanští“ a „předpojatí“, pokud „diskriminujeme“ některé z Jeho dětí a tvrdíme, že jsme nadřazení.

(Samozřejmě tím nechci říci, že by křesťané museli tvrdit, že všichni lidé jsou si rovni. Mnozí z nich tvrdí, že Bůh některé z nich stvořil jako od narození podřadné, což je součástí Jeho plánu. Osobně nemohu uvěřit, že by dobrý Bůh něco takového udělal více než 6/7 lidstva. Je pro mě nemožné uvěřit, že Bůh chtěl stvořit polozvířecího konžského kanibala, když místo toho mohl stvořit inteligentního, energického a pohledného bělocha – zvláště když stvořil nejméně sedmkrát více těchto barevných „obrazů“ sebe sama než bělochů.)[4]

[4] Jen pro upřesnění, já nejsem ateista. Myslím si, že ateismus je stejně tak pověra jako jakékoli náboženství. Náboženský člověk říká: „Prozkoumal jsem vesmír a objevil jsem ‚Boha‘, a ‚Bůh‘ je takový a takový, a všichni, kdo nesouhlasí, jsou kacíři a bezbožníci. Jen já sám znám v této věci pravdu.“ Ateista říká: „Prozkoumal jsem vesmír a není nic, co bych nakonec nemohl poznat, a neexistuje žádná ‚nadlidská síla‘, která by se dala označit za ‚Boha‘.“ Pro mě je toto druhé tvrzení stejně domýšlivé jako tvrzení náboženského fanatika, možná ještě horší, protože se snaží dokázat negativní tvrzení. Nemyslím si, že by jeden z nich věděl cokoli. Oba hádají na základě nedostatečných údajů. To, co jsem mohl pozorovat, mi naznačuje, že se děje mnoho věcí, které by mohly být (a pravděpodobně jsou) dílem nadlidské síly, kterou by bylo možné nazvat Bohem. Ve skutečnosti věřím, že převaha důkazů naznačuje, že existuje nějaká nepoznatelná síla, a já v tuto sílu „věřím“; nazývám ji „Osudem“ nebo „Prozřetelností“. V tomto smyslu věřím v Boha. Ale nejsem v této věci fanatik a hledám všechna vědecká data, ať už směřují kamkoli. Technicky vzato jsem tedy pro-křesťanský „agnostik“. Moje odpověď na hádanku vesmíru, na kterou podle mě s neopodstatněnou jistotou odpovídají jak věřící, tak ateisté, je prostě „nevím“. Mým úkolem není být kazatelem, ale vojákem ve službách svého lidu. Jelikož většina mého lidu je převážně křesťanská, budu bojovat za jejich právo zachovat tuto bílou, křesťanskou zemi, dokud to bude vůle většiny.

Je však možné takový postoj logicky odvodit z předpokladu o zvláštním stvoření člověka jako Božího obrazu, stejně jako je logicky možné odvodit absolutní „rovnost“ a „bratrství“ všech lidí jako „Božích dětí“ – a to ze stejného předpokladu. Ti, kdo předpokládají existenci osobního Boha, si vyhrazují právo stanovovat si vlastní pravidla, a já s nimi nemohu polemizovat.

ALE LIBERÁLOVÉ, KTERÉ JSEM POTKAL, „BOHA“ NEPOSTULUJÍ.

Většina z nich jsou arogantní, pohrdaví ateisté. A otevření marxisté a komunisté, jak každý ví, jsou všichni militantní ateisté!

Jejich víra v rovnost mezi lidmi, která nikde jinde v přírodě neexistuje, je tedy čistá pověra.

Když se podíváme na společnou podstatu všech pověr a omylů, jimiž lidé trpěli v průběhu věků, zjistíme, že v každém případě obsahují nadpřirozené víry všech skupin lidí – od temných tropických deštných pralesů Konga až po některé moderní náboženství – jeden stálý a neměnný prvek: egocentrismus. Všechny vycházejí z předpokladu, že věřící jsou něčím výjimečným, že existují nadpřirozené bytosti, které se o ně zvlášť zajímají, a že pokud budou vykonávat správné obřady a vyhýbat se správným tabu, získají zvláštní nadvládu v tomto světě a úplnou nadvládu v tom příštím.

Překážkou pokroku ve vědě byla vždy lidská domýšlivost – víra, že lidé jsou něčím výjimečným. Země byla středem vesmíru a kdokoli to zpochybňoval, zranil lidské ego, takže takoví kacíři museli zemřít. Člověk musel být zvláštním stvořením zvláštního boha. A ten, kdo to zpochybňoval, musel

také zemřít, protože pokud to není pravda, pak byl člověk jen „homo sapiens“, inteligentní a komunikativní forma vyššího zvířete, která byla součástí živočišné přírody a musela se podřídit zákonům přírody.

Je přirozené, že lidé milují a obdivují sami sebe, a jejich falešné víry a pověry byly vždy součástí této obrovské sebelásky.

A tato nekonečná schopnost sebelásky vždy zaslepovala člověka před vědeckou pravdou. Vědecká pravda totiž odhaluje, že člověk je na váhách tohoto vesmíru téměř nicotný.

Boj za vědu byl neustálým bojem uvnitř samotného člověka, aby se viděl TAKOVÝ, JAKÝ JE, a ne tak, jak si rád představuje, že je. A ten boj stále pokračuje. Poslední bitva v tomto dlouhém boji se odehrává právě teď.

Na univerzitě v New Hampshire jsem čelil velekněžím a stoupencům liberální (a prastaré) pověry „člověk je něco posvátného“ a snášel jejich nenávist a pohrdání za to, že jsem je donutil podívat se na sebe.

Ale také jsem objevil „Achillovu patu“ těchto marxistů a liberálů!

Marxisté a většina liberálů jsou naprosto NENÁBOŽENŠTÍ. Chlubivě a arogantně popírají Boha. Jsou svými vlastními bohy. „Lidstvo“ (oni sami) se stalo jejich „bohem“. Popírají jakoukoli nadpřirozenou sílu. Nemohou tedy tvrdit, jak to lidstvo dělalo po celé věky, že Bůh stvořil „člověka“ jako něco výjimečného. Ne!

Marxisté a liberálové jsou v zásadě materialisté – a nemohou nic takového tvrdit.

To je staví do naprosto bezvýchodné situace – pokud toho jen využijeme a budeme na ně bez milosti tlačit.

Jestliže je člověk pouhým inteligentním zvířetem a tedy součástí zbytku přírody – jak tvrdí marxisté a liberálové –, pak podléhá stejně jako všechna ostatní zvířata všem zákonům biologie a evoluce.

Náboženský člověk může a také čerpá hranici mezi člověkem a zbytkem živého stvoření. „Bůh stvořil člověka jako něco výjimečného," říká. „A vše nad touto hranicí lze nazvat ‚člověkem' a je svaté, posvátné a výjimečné.

MARXISTA A LIBERÁL TO UDĚLAT NEMŮŽE. NEMŮŽE VYTYČIT ŽÁDNOU HRANICI. Káže, jako samotnou podstatu své doktríny, že vše existuje v „odstínech šedé", ne v černé a bílé – že mezi věcmi neexistují žádné svévolné demarkační čáry.

Pokud se tedy zeptáme ateistického marxisty nebo liberála na „přirozená práva člověka" nebo na „lidskou důstojnost", kterou tak rád káže Martin Luther King, dostaneme své protivníky do úzkých. Pokud neexistuje Bůh, odkud pak člověk získal jakákoli „práva", která nejsou zároveň právy koní, opic – nebo červů? Jaké „právo" máme zabíjet krávy a jíst je, o nic více než mají krávy „právo" zabíjet nás a jíst nás? A co vlastně je „člověk"?

Jevy v tomto světě existují v různých stupních, nikoli jako absolutní veličiny. Existuje stará pověst o muži, který se pokoušel brodit potokem hlubokým v průměru dvou stop, uprostřed však spadl do jámy hluboké dvacet stop a utopil se. Kdo je „vysoký" muž? Kdy se z muže stane „tlustý" muž? Kolik kamenů je v „hromadě"? Dva? Tři? Pět? Jak starý je

„starý“ muž? Kdy přestává být „dítě“ dítětem? Který rok? Který měsíc? Který týden? Který den, hodina, minuta, vteřina atd.?

Jakékoli vědecké zkoumání živočišné říše ukazuje, že mezi jednou skupinou jevů a druhou neexistují žádné hranice. Jistě existují rozpoznatelné skupiny, ale na okrajích do sebe plynule přecházejí, bez ostrých hranic.

Nyní, bez postulování „Boha“, jak vlastně marxisté atd. vysvětlují pojem „člověk“ – jako absolutně homogenní a „rovnou“ masu tvorů, zcela oddělenou a stojící nad zákony zbytku přírody, PŘÍRODY, KDE ABSOLUTNĚ VŠECHNO OSTATNÍ ŽIVÉ EXISTUJE V RŮZNÝCH ÚROVNÍCH SCHOPNOSTÍ, A TO JAK NA ÚROVNI JEDNOTLIVCŮ, TAK SKUPIN.

U každého jiného druhu živých tvorů, zvířat i rostlin, existují skupiny rozpoznatelných odrůd, které se liší od jiných skupin téhož druhu odolností, dlouhověkostí, schopností přizpůsobit se, citlivostí atd.

Mezi rostlinami, koňmi, psy, opicemi, hady, prasaty, květinami, ptáky a kočkami existují plemena. Některá plemena jsou odolná. Některá jsou křehká a nervózní. Některá jsou hloupá, ale silná. Některá jsou slabá, ale chytrá. Existují tažní koně a dostihoví koně, tažní psi a chytře vycvičení pudlové, chrti a novofundlandští psi, kolibříci a tučňáci.

Nikdo při smyslech by neřekl, že „všichni ptáci jsou si rovni“ nebo „všechna plemena psů jsou si rovna“ či „všechny opice jsou si rovny“. Každý zoolog ví, že šimpanzi jsou nejinteligentnější, zatímco paviáni jsou hloupější – ačkoli všichni patří do stejné základní rodiny. Totéž lze říci o každém

druhu zvířete na světě. U každého druhu se plemena liší kvalitou.

Přesto, když dojde na to, co on prohlašuje za inteligentní druh primáta, který chodí po dvou nohách a umí myslet a mluvit lépe než šimpanz – marxista se najednou stává náboženským, mluví o „lidských právech“, „lidské důstojnosti“ atd.! JAKÁ „lidská důstojnost“? Pokud existuje něco jako „lidská důstojnost“ pro jedno zvíře, proč pak, ve jménu rozumu, neexistuje „důstojnost šimpanzů“ a „práva lidoopů“ a dokonce „práva hadů“?

Liberálové a ateisté na tuto otázku nemají odpověď. Typický rovnostář vytáhne kilometry statistik, aby ukázal, že nějaký konžský kanibal se kdysi naučil hrát šachy nebo běžet stovku nebo chodil na Harvard.

Takový „argument“ je přesně stejný, jako kdybych se snažil „dokázat“, že dostihoví a tažní koně jsou jedno a totéž, tím, že bych vycvičil dostihového koně, aby tahal povoz, nebo tažného koně, aby běžel dostih. Stále by to byl netypický tažný kůň, který běží závod, a netypický dostihový kůň, který táhne vozík. I kdyby nějaká podivná náhoda vytvořila rychlého tažného koně, který by mohl porazit některé dostihové koně, neznamenalo by to, že neexistují různá plemena koní. Pouze idiot by se pokoušel udržovat takový šílený argument.

Pokud chcete dostihového koně, šlechtíte dostihové koně; nesnažíte se vycvičit a přetvořit ubohého starého tažného koně, aby se stal dostihovým koněm.

A především neutrácíte všechny své peníze za krmení milionu těžkých starých tažných koní, zatímco omezujete oves

a šlechtění nejlepších plemen, která máte, v naději, že naučíte jednoho těžkého tažného koně vyhrát dostih!

A přesto je to přesně ta pověra – „náboženství“, chcete-li, naší doby! – a přesně to, co děláme po celém světě. To je ten iracionální, šílený, egoistický fanatismus, který zažívám na univerzitách pokaždé, když přednáším na vysoké škole.

Není pro to žádný důvod. Je to naprosto nerozumné. Není za tím žádná logika. Porušuje to veškerou logiku. Neexistuje pro to žádná omluva. Je to šílená „víra“ těch, kteří předstírají, že uctívají vědu a fakta.

A byla nám vědomě a lstivě vnucena těmi, kdo padělají mapy a VĚDÍ, že je to LEŽ!

Skutečně osvícení muži všech dob museli bojovat a často i zemřít kvůli hlouposti a ošklivým předsudkům těch, kteří se upřímně považovali za strážce pravdy. Každý „slušný“ člověk věděl, že Země je plochá a že je středem vesmíru, a tleskal těm svatým mužům, kteří pronásledovali Galilea za to, že kázal tu ošklivou pravdu, že Země není středem vesmíru.

Dnes každý „slušný“ liberál věří, že „lidstvo“ má „důstojnost“. Někteří věřící zakládají svou víru na Božím přikázání a dokážou najít nějakou omluvu pro svou víru v rovnost. Naši kazatelé a kněží tedy fanaticky bojují proti novému „kacířství“ víry v lidské rasy.

A marxisté a liberálové bojují stejně fanaticky po boku kazatelů, jimiž pohrdají – za totéž!

Vědeckým faktem je, že člověk je superinteligentní, ale také druh zvířete a, stejně jako veškerý ostatní život, se liší podle druhů nebo „ras“!

Tento vědecký fakt je stejně otřásající světem, jako byl ve své době fakt, že Země není středem vesmíru. A tento fakt naráží na stejný zuřivý odpor ze strany těch samých fanatiků, kteří již deset tisíc let ukřižovávají nositele pravdy.

Prokletím „liberálního“, „humanitárního“ lidstva je egocentrismus, domýšlivost. A padělatelé map se naučili využívat tuto lidskou slabost k ničení lidstva.

Moderního liberála prostě ničí, že existují miliony a miliony a miliony jeho druhu, kteří jsou bezcenná chátra (ve srovnání s těmi nejvznešenějšími zástupci jeho druhu). Proto věří těm, kdo falšují mapy, a popírá to – popírá to a z tohoto popření činí náboženství – náboženství „liberalismu“ a nakonec marxismu. Není v tom žádný důvod ani logika, jen to samé staré „pokud s námi nesouhlasíš, umlčíme tě a zničíme“, což je již po tisíce let nešťastným osudem každého bojovníka za pravdu proti bigotnosti.

Je tu však jeden rozdíl. Lidstvo mohlo věřit, že Země je středem vesmíru – a v tomto omylu vzkvétat. Příroda se postarala o to, aby se lidé neustále vyvíjeli, tím, že odstranila nezpůsobilé a šlechtila rasu stále vzhůru, navzdory lidskému egoismu.

Současné egocentrické „rovnostářství“ „osvíceného“ lidstva NICÍ SAMOTNÉ LIDSTVO.

Padělatelé map to všechno velmi dobře vědí a přesto cynicky pokračují a šíří ohavnou, sebevražednou LEŽ, že se lidé neliší podle rasy a kvality, jako je tomu u zbytku stvoření.

To je jádro falšování map, které žene náš lid a naši zemi na útesy konečného a úplného ztroskotání.

Vědecká fakta o RASE jsou dnes hanobena a potlačována, stejně jako tomu bylo před několika stovkami let s fakty o kulatém světě. Ale všimněte si, že proces přechodu od pověr k vědě tentokrát neprobíhá přirozeným směrem.

Nejprve se objevil omyl o „plochém světě“, který přetrvával po tisíce let, než se lidé stali natolik odvážnými a sebedisciplinovanými, aby MYSLELI místo toho, aby se řídili pocity, a tak zjistili, že nejsou středem vesmíru, ale pouze zrnky prachu na malém kulatém světě, obíhajícím kolem velmi malého slunce v nepatrné galaxii. Jakmile tuto skutečnost poznali, již se nevrátili zpět k víře v plochý svět.

Ale pokud jde o fakta týkající se ras, objevuje se před naším zrakem nový a zlověstný vzorec.

Miliony let žili lidé v těsném kontaktu s přírodou a nikdo si nemohl dovolit tvrdit, že „všechny krávy jsou si rovny“, „všechny slepice jsou si rovny“, „všichni psi jsou si rovni“ nebo dokonce „všechna kukuřice je stejná“. Neustálým a věčným FAKTEM veškerého života byla NEROVNOST všech živých bytostí, a to jak mezi jednotlivci, tak mezi RŮZNÝMI DRUHY jednotlivců. Žádný farmář by nemohl přežít, kdyby předstíral, že veškerá kukuřice je stejná, a nepotřeboval vědce, aby mu říkal, že určitá plemena psů, jako například ovčák, jsou inteligentnější a schopnější při práci s ovcemi, zatímco jiní psi mohou být méně inteligentní, ale, jako husky, od přírody lepší v tažení. Ani nedal svou dceru někomu z podřadného lidstva.

Poté, co se lidé začali vzdalovat přírodě a žít uměle v městských, mechanizovaných komplexech zvaných „města“, přestali vnímat poučení, které jim příroda předkládala, a padělatelé map našli svou příležitost.

Žádný farmář, který choval slepice, krávy, psy atd. a viděl přirozené rozdíly ve zbytku přírody, by se nedal přesvědčit o té šílené lži, že šlechtění znamená všechno ve zbytku stvoření, ale mezi lidmi nic.

Ale člověk, který se narodil pod anestézií v nemocnici, byl kojen ze skleněné láhve, vychován na betonu a asfaltu místo na trávě a v lesích, krmen z plechovek a balíčků a „vzděláván“ stoprocentně z knih bez jakéhokoli kontaktu s tvrdou realitou přírody, mohl být a byl veden k přesvědčení, že „neexistují žádné lidské rasy“.

Padělatelé se pustili do nekonečného opakování této LŽI, kterou nám nyní vnucují jako takovou „uznanou skutečnost“, že jakékoli zpochybnění této „skutečnosti“ je prima facie důkazem, že ten, kdo se ptá, je sám „bigot“, „nenávistník“ a nakonec „nacista“.

Z této lži o rovnosti vycházejí všechny ostatní padělky přírodních skutečností, které byly vnuceny našemu bezmocnému lidu. Ze základní falešné představy, že se lidé rodí biologicky rovní, odvozují marxistický základní princip, že proto má každý člověk NÁROK na rovný podíl na dobrých věcech tohoto světa. A z toho vyplývá jejich další lež, že všichni by se měli a musí rovným dílem podílet na vládě bez ohledu na schopnosti nebo kvalifikaci – základní premisa jejich milované „demokracie“ – a marxismu.

Není to však jen tato jedna základní lež o rase, která ničí náš lid a náš národ; z této základní lži o „rovnosti“ se rozrostla a vybudovala obrovská lživá mašinérie, která zahrnuje náš tisk, televizi, rozhlas, časopisy, knihy, filmy a dokonce i náboženské publikace, aby lhala o všem.

Abych vám ukázal, jak mocná se tato síť jedovatých lží stala, představím vám jen JEDEN příklad toho, jak funguje, aby udržovala americký lid naprosto bezmocný a nevědomý toho, co se ve skutečnosti děje ve světě kolem nás.

Dovolte mi požádat čtenáře, aby si zkusil představit, co by se stalo před pouhými třiceti lety, kdybych já, George Lincoln Rockwell, zběhl ze Spojených států do nacistického Německa, odsoudil Ameriku, stal se horlivým nacistickým občanem Německa, pak se vrátil sem do Ameriky a zavraždil Franklina D. Roosevelta.

Dokáže si někdo představit, že by naše vláda a všechna média neustále tvrdily, že atentát na Roosevelta byl činem jediného člověka, mě, a neměl nic společného s nacisty? – tak jako neustále trvají na tom, že Oswald byl „samotář“ a neměl vůbec nic společného se světovým komunistickým hnutím, ačkoli existuje spousta důkazů, že komunismus z atentátů dělá OBCHOD – a že Oswald byl nejdůležitější součástí mezinárodního komunistického aparátu?

Abych čtenáři poskytl nahlédnutí do toho, jak falešná je celá naše informační síť, pokud jde o cokoli, co se týká rasy nebo komunismu, – dovolte mi uvést ZNÁMÁ fakta týkající se atentátu na prezidenta Kennedyho a VY sami posuďte, jak tento stroj na lži oklamal Ameriku.

Lee Harvey Oswald přiznal, že jeho temná cesta ke komunistickému terorismu začala v newyorské čtvrti Bronx, kde v době svého dospívání žil a která byla ovládána Židy. Dostal tam prokomunistický leták na podporu dvou odsouzených židovských komunistických špiónů, Julia a Ethel

Rosenbergových, kteří byli nakonec za zradu popraveni elektrickým proudem ve věznici Sing Sing.

Po přečtení komunistické brožury na podporu židovských komunistů Rosenbergových se Oswald rozhodl sehnat a přečíst si díla Marxe a Lenina. Později v Dallasu se Oswald chlubil, že se pro něj Das Kapital stal „biblí“.

Místo toho, aby se věnoval běžným americkým zájmům a zálibám, začal mladý Oswald nasávat do své mysli fanatickou třídní nenávist komunismu. Všichni milionáři byli „nepřátelé lidu“, „tyrani“, kteří by měli být zabiti.

Nezastavitelná síla, která 22. listopadu 1963 rozmetala mozek amerického prezidenta (milionáře), byla spuštěna v newyorském Bronxu ze stránek Komunistického manifestu, Rosenbergovy literatury a Kapitálu.

Oswald, který se neustále nasával touto jedovatou komunistickou nenávistí, se stal typickým mladým liberálním pseudointelektuálem.

V námořní pěchotě jeho velící důstojník, poručík John E. Donovan, vyprávěl, jak byl Oswald, stejně jako mladí levicoví vysokoškoláci, s nimiž se neustále setkávám, plný liberální, marxistické a „intelektuální“ domýšlivosti a arogantního pocitu nadřazenosti nad veškerým nemarxistickým lidstvem.

V říjnu 1959, plný nenávisti ke „kapitalistickým“ Spojeným státům, Oswald odcestoval do Sovětského svazu, odevzdal svůj pas na americké ambasádě, odsoudil svou rodnou Ameriku a požádal o sovětské občanství. Na tiskové konferenci v Moskvě se ostře vyjadřoval proti Spojeným státům americkým, označil jejich obyvatele za „fanatiky“ a „vykořisťovatele“ a pohrdal vším americkým.

Získat pracovní místo je v Rusku obtížné. Oswald však neměl žádné potíže, jakmile se spřátelil se sovětským továrním šéfem Alexandrem Zegerem, kterého Oswald ve svém deníku (13. ledna 1960) popisuje jako „polského Žida“. Tento Žid Oswaldovi zajistil špičkové místo ve své továrně. Věřte tomu nebo ne, Oswald také dostává v Rusku pravidelné platby od „Červeného kříže“! (Portrait of the Assassin, Gerald Ford. strana 51.)

V Kyjevě v Rusku provozují Sověti školu pro teroristy a atentátníky. Ačkoli Oswald údajně bydlel v Minsku v Rusku, podnikal časté a dlouhé cesty do Kyjeva! Oswaldovi bylo v Sovětském svazu, jakkoli to může znít podivně, uděleno mimořádné privilegium, zejména na to, že nebyl občanem. Měl povoleno používat pušku a cvičil se ve střelbě na terč!

V Oswaldově deníku z 18. října 1960 Oswald zaznamenává, že je zamilovaný do Židovky, Elly Germainové. Zamiluje se do ní, zatímco se stýká s Židy, s nimiž pracuje, a jejich židovskými přáteli, ale ona o něj nemá zájem. Nakonec se do této Židovky beznadějně zamiluje a brzy se uchýlí k tradiční metodě „náhradního vztahu“. 13. dubna se Oswald oženil s atraktivní Ruskou, Marinou Pruskovou, a měl s ní dítě. Po dvou a půl letech v Sovětském svazu Oswald náhle požádal sovětskou vládu o laskavost, která se téměř nikdy neuděluje – chtěl získat výjezdní vízum pro svou sovětskou manželku a dítě, aby se mohli vrátit do USA!

Překvapivě neměl vůbec žádné potíže se získáním tohoto vzácného povolení. Poté napsal senátorovi Johnu Towerovi a požadoval pomoc při návratu do Spojených států.

Tady je muž, který se dopustil zjevné zrady, odsoudil svou rodnou zemi, odevzdal svůj pas a přesto otevřeně pohrdal Spojenými státy, jejich lidmi, vládou a ideály. Přesto se do toho vložily obrovské síly a americká ambasáda v Rusku vrátila Sovětský svaz milujícímu Oswaldovi jeho pas!

Jako by toho nebylo dost, Oswald poté požádal o 435,00 dolarů na návrat do Spojených států amerických právě od té vlády, kterou předtím pranýřoval a zradil, a tyto peníze také dostal. Ministerstvo zahraničí vlády Spojených států poté vydalo pro Oswalda zvláštní imigrační povolení mimo kvótu, aby mohl přivést svou manželku Marinu do Spojených států.

(Jen pro srovnání, nechť si čtenář všimne, jak jsem byl v roce 1962 pronásledován a vyhoštěn z Anglie britskou vládou, ačkoli nejsem žádný zločinec ani v žádném případě neloajální, zatímco americký židovský zrádce Soblen byl během mého pobytu tam ve všech ohledech hýčkán a Anglie ho odmítla vydat k deportaci do Spojených států, a to i přesto, že mě vyhošťovali!)

Zrádce Oswald a jeho manželka přijeli do Spojených států 13. června 1962 a pokračovali do Dallasu.

Záznamy ukazují, že Oswald řekl veřejnému stenografovi, že v roce 1962 mu „inženýr“ z této oblasti nabídl, že vydá knihu o Sovětském svazu, kterou má napsat Oswald. Shodou okolností je muž jménem Michael Paine inženýr, který tvrdí, že se s Oswaldem nesetkal ani ho neznal až do levicové procastrovské oslavy v roce 1963. Oswald, který se nedávno vrátil ze Sovětského svazu, byl pozván na večírek milovníků Ruska a stoupenců Castra, kterého se zúčastnili všichni místní levičáci, prokomunisté a další unitáři, kvakeři a „míroví“

aktivisté (levičáci), aby se setkali s Oswaldem a jeho ruskou manželkou.

Paní Ruth Paineová, která se té castrovské oslavy zúčastnila, byla v dobách studií na Antioch College v Yellow Springs v Ohiu a na Pensylvánské univerzitě radikální levicovou liberálkou a studovala ruštinu v souladu s obvyklou „liberální“ přitažlivostí ke všemu ruskému a sovětskému. (Její rodiče byli unitáři). Máme uvěřit, že na této oslavě byli Paineovi tímto zrádcem Oswaldem tak okouzleni, že začali finančně podporovat jeho i jeho rodinu a paní Oswaldová se k nim dokonce nastěhovala!

Během této doby, kdy si paní Paineová a Marina Oswaldová každý den přátelsky povídaly (pouze v ruštině), Oswald získal a ztratil několik zaměstnání a odcestoval do New Orleans, města s největším přístavem a koncentrací komunistů na Jihu. Zde Oswald kontaktoval Komunistickou stranu a „Výbor pro spravedlivé zacházení s Kubou“ na adrese 799 Broadway, New York City.

„Výbor Fair Play for Cuba“ nyní tvrdí, že Oswaldovy aktivity v New Orleans nebyly výborem nijak schváleny. Existuje však šest dlouhých dopisů od Oswalda výboru, které byly zveřejněny v New York Times z 9. prosince 1963, str. 38, a které každému člověku s normální inteligencí jasně dokazují, že Oswald úzce spolupracoval s „Výborem Fair Play for Cuba“. Předseda „Fair Play for Cuba Committee“, pan V. T. Lee (židovské jméno Tappin), oznámil, že „ztratil“ nebo „zašantročil“ kopie odpovědí, které napsal na všechny tyto Oswaldovy dopisy.

V tomto období se Oswald nechal vyfotografovat, jak drží pušku a svůj oblíbený deník The Militant. The Militant je deník trockistické komunistické „Socialistické dělnické strany“ a již samotný název jasně naznačuje jeho povahu. Trockisticko-komunističtí členové „Socialistické dělnické strany“, z nichž asi 90 % tvoří Židé a negři, jsou násilně „militantní“ a pohrdají jemnějšími aktivitami běžné komunistické strany a sovětského Ruska jako „příliš pomalými“. Jsou vášnivými stoupenci Trockého doktríny „mezinárodní násilné revoluce“. Čínští komunisté, afričtí komunisté (100 % negrů) a Castro (50 % negrů) jsou rovněž násilnými stoupenci krvavých trockistických doktrín o krveprolití, vraždách a atentátech.

Šel jsem do Kongresové knihovny a získal výtisk The Militant, komunistických novin, s nimiž se Oswald hrdě vyfotil se svou vražednou puškou. Zde je citát z toho špinavého komunistického plátku. (Posuďte sami, jaký druh „nenávisti“ zabil prezidenta Kennedyho – a zabije nás všechny, pokud tomuto druhu podněcování okamžitě a úplně nezabráníme.)

> CO BY CASTRO UDĚLAL PROTI RASISMU, KDYBY BYL PREZIDENTEM SPOJENÝCH STÁTŮ
>
> Dovolte mi nastínit, o čem vlastně mluvíme, když voláme po „okamžité dekolonizaci Ameriky“.
>
> Představme si, že v listopadu 1960 byl prezidentem USA zvolen Fidel Castro místo Johna F. Kennedyho. Na základě jeho jasných úspěchů při odstraňování všech rasových bariér na Kubě a zastavení policejního násilí by asi 95 % policistů v této zemi, černých i bílých, ze severu i z jihu, nasedlo na první letadla, aby unikli pronásledování. Mnozí z nich by skončili v Jižní Africe jako „uprchlíci“. Tam by

našli politické a rasové klima, které by jim zcela vyhovovalo a bylo jim příjemné.

Kdyby byl „Bull“ Conner dopaden a zatčen před útěkem, Fidel Castro by nikomu nedovolil, aby ho lynčoval. Dostalo by se mu spravedlivého soudu. Na veřejném soudním jednání by byly předloženy důkazy o 30 letech jeho tyranie a teroru jako policejního komisaře v Birminghamu. Starý „Bull“ by měl plnou příležitost vypovídat ve svůj prospěch. Jeho právníci by mohli křížově vyslýchat všechny svědky obžaloby, z nichž mnozí by byli negři. A pak, jelikož je nemyslitelné, že by ho jakýkoli soud shledal nevinným, byl by odveden a zastřelen.

Mezitím by Fidel hned první den ve funkci bez byrokratických průtahů obsadil celý Jih federálními jednotkami a z věznic by byli propuštěni všichni bojovníci za svobodu i další oběti systému Jima Crowa. Fidelův nový kabinet by nařídil okamžitou desegregaci všech veřejných zařízení. Od té chvíle by všechny osoby, které by pokračovaly v diskriminaci, šly do vězení nebo do humánně provozovaných rehabilitačních center (komunistický eufemismus pro „koncentrační tábor“ – G.L.R.) ve snaze vyléčit je z jejich rasistického šílenství. Všechna pracovní místa, veškeré bydlení a všechny příležitosti by byly dostupné pro každého bez diskriminace.

A co je nejkrásnější, Fidel by rozpustil celý represivní aparát FBI a spálil by veškerý odpad tajné policie a intimní drby, které tisíce psychopatických agentů FBI nashromáždily v průběhu let. J. Edgara Hoovera by umístil

do integrované cely ve věznici v Atlantě jako trest za čtyři desetiletí trestuhodného zanedbávání povinností. Hoover nikdy nechránil ústavní práva negrů.

Je to smutné, ale realistické: i pacifista musí vyslovit předpověď, která mnohé vyděsí a znepokojí. Tato předpověď zní, že k vyřešení problému rasismu bude zapotřebí drastické revoluce typu té, kterou provedl Castro. Ať už na severu, nebo na jihu, zvrácený běloch ve Spojených státech nemá o nic menší úmysly vzdát se svého systému segregace než fanatici v Jihoafrické unii.

V rozsáhlých záznamech výpovědí o atentátu přiznává Oswaldova manželka Marina, že Oswald při objednávání pušky, kterou zabil Kennedyho, použil jméno „A. Hidell“, protože „Hidell“ zní jako „Fidel“ – (Castro!)

Během pobytu u manželů Painových Oswald trénoval střelbu z pušky, kterou měl uloženou v jejich garáži. Vystřelil na generála Walkera, utíkal domů a chlubil se tím své ženě v ruštině, vysvětlujíc, že Walker musel být odstraněn kvůli svým „extrémistickým“, pravicovým, antikomunistickým a „fašistickým“ názorům. Paní Oswaldová to s naprostou naivitou sdělila Federálnímu úřadu pro vyšetřování. Máme však uvěřit, že se o tom nikdy nezmínila paní Paineové, své ochránkyni a jediné důvěrnici, jediné osobě v Americe, která s ní pravidelně mluvila rusky, jediným jazykem, kterému rozuměla.

V září je oznámeno, že prezident Kennedy navštíví Dallas. O tři týdny později zavolá paní Paineová panu Trulymu, řediteli texaského skladu školních učebnic, a zajistí Oswaldovi práci tam.

Vše se odehrálo během pouhé hodiny či dvou poté, co paní Paineová kontaktovala pana Trulyho, aby Oswaldovi zajistila místo na ideální pozici k atentátu na prezidentské trase průvodu, a Oswald se objevil v penzionu na adrese 1026 N. Beckley Street pod jménem „O.H. Lee“!!!! Pokoj byl mnohem menší než ten, který již měl, a stál ho o 1 dolar týdně víc! A proč to falešné jméno? (Viz New York Post, 10. prosince 1963, strana 22). Může snad nějaký rozumný člověk pochybovat o tom, že zde existoval zločinný úmysl, přinejmenším v Oswaldově mysli, když získal práci v knižním skladu, a že zapojení paní Paineové je přinejmenším vysoce podezřelé?

Mezitím Bernard Weissman a další newyorský Žid jeli až do Dallasu, aby v dallaských novinách umístili celostránkovou reklamu k zveřejnění přesně v den atentátu na prezidenta. Reklama, vytištěná s černým okrajem, útočí na Kennedyho tím nejextrémnějším způsobem.

Zamyslete se: Dallas, údajně hnízdo pravicového extrémismu, zřejmě nedokázal vyprodukovat žádné „extrémisty“, kteří by byli ochotni financovat nebo napsat takovou „extrémní“ protikennedyovskou reklamu. Dva Židé museli přijet až z New Yorku, aby tuto „extrémistickou“ reklamu v Dallasu otiskli. Proč?

Později se ukáže, že Weissmanovým partnerem při této extrémistické cestě dlouhé 1500 mil z New Yorku do Dallasu, jejímž cílem bylo umístit v dallaských novinách nenávistnou reklamu namířenou proti Kennedymu, je jeden z nejvyšších představitelů organizace „Young Americans for Freedom“ – organizace, kterou založil a řídil z adresy 79 Madison Avenue Žid Marvin Liebman – „bývalý“ komunista! (Zmíněno v kapitole 6).

Během svého pobytu v Dallasu začal Oswald na žádost místního „inženýra“ (pan Paine byl „inženýr“) psát marxistickou, prokomunistickou, protrockistickou, procastristickou (ale antisovětskou) knihu. (Zde je třeba poukázat na to, že obrovské množství amerických komunistů, zejména trockistů a rudých v našem ministerstvu zahraničí, má pocit, že Sověti „zradili“ komunistickou revoluci tím, že znovu vytvořili nezbytné společenské instituce – autoritu, rodinu, manželství, disciplínu atd. –, které tito marxističtí fanatici považují za „fašistické“ zvrácenosti „čistého komunismu“. Trockističtí komunisté, mezi něž patří většina židovských komunistů, se stávají rasistickými komunisty, podobně jako žlutí čínští komunisté, výlučně negerští komunisté v Africe a míšenci negřích komunistů, jako je Castro a Kubánci. Jedná se o „radikální“, „levicové“ komunisty, kteří upřednostňují krvavé doktríny židovského Trockého před umírněnější politikou Ruska.)

(Je také zajímavé poznamenat, že hned po atentátu jsem v tištěné zprávě v souvislosti s bojem mezi trockisty a rudými Číňany na jedné straně a Rusy na straně druhé upozornil na skutečnost, že „bílý, nežidovský Chruščov se ocitá ve stále větším rozporu s tmavmi, rasovými komunisty světa a židovskými trockisty, kteří je vedou“. — Během několika měsíců poté, co jsem to napsal, byl Chruščov sesazen.)

Nejvýznamnější a nejvíce překvapující věcí na Oswaldově epizodě je však výpověď veřejné stenografky o tom, co se stalo, když jí Oswald začal předávat části knihy zmiňující Kyjev, kde Sověti provozují svou školu vražd a teroru.

Stenografka uvádí, že když Oswald došel k epizodám z Kyjeva, velmi se rozrušil, sebral celý rukopis, poznámky a kopie a nechal jí jako platbu pouze 10 dolarů!

Painoví vzali Oswalda na schůzi Americké unie pro občanské svobody (ACLU), která bránila doslova tisíce komunistů, vrahů a sabotérů, a pomohli Oswaldovi požádat o členství. Bylo mu řečeno, že ACLU „brání radikály“ – což také dělá.

Krátce před atentátem uspořádal Fidel Castro v Havaně na Kubě průvod pod heslem „Nenávidíme Ameriku“. Nechal castrovské davy nést ulicemi rakev s nápisem „John F. Kennedy“ za posměšků a pískotu rudých Kubánců. Na tuto rakev dal Castro umístit obrovský nápis: „Zde leží Kennedy, zavražděný kubánskou revolucí!“ (Viz Y. A. F. New Guard, listopad 1966, strana 13).

Robert Williams, americký negr, který vydává časopis Crusader, se davu chlubil: „Kennedy pronásledoval americké negry dost dlouho! Brzy se pomstíme!“ (New Guard, listopad 1966).

Tři dny před atentátem na prezidenta Kennedyho zadrželo FBI v New Yorku tři castrovské teroristy, přesně jako castrovského Oswalda. Federální úřad pro vyšetřování odhalil, že kdyby tito tři castrovští teroristé nebyli dopadeni, plánovali bombardovat Wall Street, vyhodit do vzduchu ropné rafinerie v New Jersey a rozpoutat vlnu atentátů a teroru po celém New Yorku!

K tomu by došlo kolem 22. listopadu – v den, kdy byl prezident zastřelen!!

Zde je citát z deníku New York Journal American z 18. listopadu 1963: „Kdyby se FBI nepodařilo zmařit kubánský komplot zaměřený na šíření smrti, teroru a zkázy v metropolitní oblasti, podle vládních zdrojů měli tři zatčení sabotéři v plánu zničit objekty s materiálem pro národní obranu a veřejné služby v New Yorku; vyhodit do vzduchu rafinerie benzínu a ropy – očekávaný výsledek: škoda ve výši 100 milionů dolarů; umístit zápalné bomby do největších obchodních domů v New Yorku; vycvičit dalších deset stoupenců Castra v umění sabotáže. Těchto deset již tajně procházelo výcvikem. Očekávaný výsledek: zintenzivněný program sabotáže, který by časem mohl město zcela paralyzovat. Součástí spiknutí pro budoucnost mohlo být například vyhození mostů a zařízení metra do vzduchu.“

Den před atentátem, 21. listopadu, se havanské rádio chlubilo, že Castrovy komunistické síly „exportují“ krvavý terorismus do všech zemí západní polokoule – včetně Spojených států! (Washington Post, 8. prosince 1963).

Mezitím se Oswald z neznámých důvodů vypaří do Mexika, kde navštíví kubánské a sovětské velvyslanectví, a svědci ho spatří v kombíku! Pohraniční stráž si pamatuje, že s Oswaldem byly dvě ženy a jeden muž – (pan a paní Paineovi a paní Oswaldová?) (Toronto Telegram) (Paní Paineová měla kombi a několikrát jím přepravila Oswaldovy, mimo jiné z New Orleans do Dallasu.) Oswald hovořil na komunistickém velvyslanectví v Mexico City těsně předtím, než odjel do Dallasu spáchat atentát.

Zároveň, jak je historickým faktem, šíří Castro vraždy a teror ve Venezuele, kde byli američtí občané biti, unášeni a zabíjeni castrovskými teroristy. 7. listopadu 1963 napsal

americký kongresman Kirsten oficiální varování prezidentu Kennedymu, že komunisté cvičí „profesionální vrahy pro akci ve Spojených státech“! (Northern Virginia Sun, 27. listopadu 1963, strana 1).

Přesně patnáct dní po tomto oficiálním varování byl prezident Kennedy zabit komunistickým atentátníkem. A teď nám říkají, že to byl jen čin „osamělého vlka“ a že se nesmíme zlobit na komunisty, Sověty nebo Kubu!!!

22. listopadu 1963 zavraždil Lee Oswald prezidenta výstřelem z jednoho z oken budovy, kde mu práci sehnala paní Paineová, která měla ráda Rusy! (Samozřejmě „náhoda“.) Během několika minut poté, co se ukázalo, že atentátník byl komunista, vyslalo americké ministerstvo zahraničí nejvýš prioritní požadavek předním americkým zpravodajským agenturám, aby minimalizovaly jakoukoli souvislost mezi Oswaldem a světovým komunismem, „aby se zabránilo narušení vztahů se sovětskými zeměmi a Kubou“. (Washington Daily News, 4. prosince 1963, s. 5). Jsme otupělí vůči rudosti našeho vlastního ministerstva zahraničí. Možná čtenáři pomůže uvidět zdejší rudou realitu, pokud situaci obrátíme. Představme si, že by Hitlerovo Německo bylo stále silné a já bych zastřelil prezidenta. Dokážete si představit, že by ministerstvo zahraničí rozeslalo prosbu tisku, aby nezmiňoval, že jsem „nacista“, aby se nenarušily vztahy s panem Hitlerem?

Každý normální Američan si nemůže pomoci a musí se ptát, jak je možné, že notorický zrádce a přeběhlík do Ruska mohl klidně sedět v okně budovy na trase prezidentské přehlídky s puškou a zastřelit prezidenta, navzdory FBI, Tajné službě a dallaské policii, a pak z budovy odejít.

Odpověď je absurdně jednoduchá. Tragicky jednoduchá! Kvůli intenzivní propagandě namířené proti pravicovým „extrémistům“, kterou vedl sám prezident, všechny bezpečnostní složky sledovaly antikomunisty. Nikdo už neměl čas věnovat pozornost skutečnému smrtelnému nebezpečí, jímž byli komunisté! Během několika vteřin po střelbě zadržela dallaská policie pět neškodných antikomunistů, které policisté sledovali v davu. Těchto pět bylo zadrženo na čtyři dny kvůli šílené hysterii vyvolané proti antikomunistům, a to i přesto, že policie, zatímco tyto antikomunisty zadržovala, dopadla skutečného pachatele, rudého, dovolila, aby ho v suterénu policejní stanice zastřelil Žid, a poté zavřela vraha vraha.

Prezident byl zastřelen, protože on, spolu s Židy a zbytkem levice, zaslepil Ameriku před smrtelnou hrozbou rudých, nazýval to „honem na čarodějnice“, „nenávistí“ atd., a nasadil všechny naše bezpečnostní síly na falešný „hon na čarodějnice“ proti pravičákům, D.A.R. atd. – zatímco vycvičený a smrtící komunistický vrah Oswald mohl volně pobíhat bez jakéhokoli dohledu – stejně jako stovky tisíc dalších, kteří jsou mu podobní a kteří dnes, právě teď, pobíhají po Americe!

„Americká nacistická strana byla ministrem spravedlnosti Kennedym označena za neamerickou.“ Kdyby však Americká nacistická strana dosáhla svého, bratr ministra spravedlnosti by nikdy nebyl zastřelen, protože Lee Oswald by ležel v hrobě, kam podle Ústavy patří zrádci. A mrtví komunisté nemohou střílet lidi ani svrhávat vlády.

S komunisty neexistuje žádný „kompromis“, žádný „umírněný“ postoj. Buď je zabijete, nebo oni zabijí vás – tak jako zabili našeho prezidenta.

Poté, co Oswald opustil budovu, ze které zastřelil prezidenta, byl celý plán Židů a rudých na likvidaci pravice a prosazení legislativy umožňující vznik sovětské Ameriky v bezpečí. Kdyby Oswalda nechytili, nikdo by ani nepomyslel na to, že by to mohl udělat komunista, a stejně jako v případě bombového útoku na kostel v Birminghamu, kde není známý pachatel, by antikomunistická pravice byla násilně „lynčována“ za to, že „zastřelila našeho milovaného prezidenta“! – i když, stejně jako v Birminghamu, nešlo o „spravedlivý proces“, ale pouze o „lynčování“ v novinách.

Věřím, že v tomto okamžiku zasáhl osud a hodil klacky pod nohy židovsko-komunistickému stroji. Naprosto nepravděpodobnou náhodou zaslechl dallaský policista jen ten nejskromnější popis podezřelého – výšku, váhu, věk atd. – a zahlédl muže, který by mohl odpovídat. Když se ho pokusil zastavit, ten muž ho zastřelil. – A všechny plány rudých šly do háje! Oswald byl jen pár bloků od Rubensteinova bytu, pravděpodobně na cestě do úkrytu. Ale zastřelení hrdinného strážníka Tippita plány „zhatilo“. V panice utekl do kina a byl dopaden.

Nelze dost zdůraznit přemýšlivému čtenáři, jak moc tato událost změnila dějiny!

Kdyby Oswald „zmizel“, jako „bomboví atentátníci z Birminghamu“, bylo by zavraždění prezidenta „nebezpečnými“ pravicovými „extrémisty“ a „fašisty“ využito s vražedným účinkem k zatlučení posledních čepů komunistického otroctví v Americe! V emocionální atmosféře, která by pak panovala, by nic nemohlo zastavit přijetí těch nejextrémnějších zákonů o kontrole zbraní, odzbrojení všech Američanů a úplnou likvidaci všech antikomunistických „extrémistů“.

Aby toho dosáhli, byli rudí castrovští teroristé ochotni zastřelit prezidenta!

Osud postavil strážníka Tippita do cesty těmto netvorům. Tippit zemřel při výkonu služby. Jeho smrt však zachránila Ameriku před bezprostřední hrozbou komunistické revoluce! Musím přiznat, že jsem nemohl uvěřit, že by rudí byli natolik šílení, aby zastřelili prezidenta, ale jak jsem odhaloval stále více a více smrtících faktů, nabyl jsem naprostého přesvědčení, že 22. listopad byl v rudém kalendáři „dnem revoluce“. Nikdy bychom nemohli odolat ani přežít zuřivý lynčovací dav, který by vyvolali, kdyby strážník Tippit nezastavil Oswalda a tím nevedl k okamžitému dopadení a identifikaci vraha jako rudého!

Ale je toho víc!

Zatímco prezident projížděl Dallasem, chicagský Žid jménem Jacob Rubenstein byl právě v reklamní kanceláři dallaských novin a procházel si svou inzerci, která propagovala jeho zvrácený striptýzový burleskní klub. Když prezident projížděl venku, Rubenstein se odmítl připojit k ostatním v kanceláři a jít k oknům, aby zahlédl svého „idola“!

Později, když byl Oswald zadržen, Rubenstein spěchal na policejní stanici a podařilo se mu proklouznout kolem všech strážných. Celý den, co byl Oswald na policejní stanici, se Rubenstein pohyboval přímo v centru dění, účastnil se tiskové konference a dokonce napovídal okresnímu prokurátorovi odpověď na otázku týkající se místní geografie! Rubenstein pilně rozdával policistům a novinářům své vulgární „vizitky“ na svou burleskní show! Dokud Oswald při výslechu policií

nejevil žádné známky „zlomení“, Rubenstein „žertoval s novináři“ a prostě se tam poflakoval.

Pak bylo oznámeno, že Oswald je „připraven mluvit“, a zdálo se, že je připraven odhalit skutečný komplot. Rubenstein se najednou tak „rozrušil“ nad smrtí prezidenta a byl tak „dojat při pomyšlení na zármutek paní Kennedyové“, že Oswalda zastřelil a navždy mu tak utnul jazyk!

Zvažte pozici spiklenců!

Kdyby Oswald promluvil, celá věc by vyšla najevo a místo rudého vítězství by atmosféra (pokud by Oswald přiznal, že byl zapleten do mezinárodního židovsko-komunistického spiknutí) byla nacistická. Židovští komunisté a zrádci by museli prchat o život – jak by měli!

Ale i kdyby Oswald nemluvil, zdlouhavý proces s tímto komunistickým atentátníkem by konečně vtisknul do amerického povědomí smrtelné nebezpečí, které představuje i jen okamžiková tolerance tohoto zločinného spiknutí na našem území, a vedl by k velkému oživení vlastenectví, které rudí nazývají „mccarthyismem“ – a k neudržitelné situaci pro komunisty. Proces s Oswaldem se prostě nesmí konat. Zdá se mi rozumné, že celý den před zastřelením Oswalda se vysoké rady zrady v Americe zoufale snažily najít řešení. A našly ho – stejné řešení, jaké nacházejí vždy.

Smrt!

V samém posledním okamžiku, kdy se k Oswaldovi mohl dostat „Ruby“ – když byl převážen z policejní stanice do zabezpečených prostor –, vrhl se dopředu Žid Rubenstein, byl Oswaldem poznán (jak bezpochyby dokazují zpomalené

záběry) – a zastřelil atentátníka. Oswaldovou smrtí skončila pro spiklence ta nejhorší část krize.

Zvažte některá z usvědčujících faktů, která by vyšla najevo při Oswaldově procesu.

Oswald pracoval pro výbor „Fair Play for Cuba“. S touto bandou sviní jsme se osobně setkali a několikrát proti nim bojovali – a můžeme dosvědčit, že jde o tu nejšpinavější, nejodpornější, nejzrádnější a nejzlovolnější bandu rudých v celé zemi. Ale co je ještě důležitější, castrovci tvoří jádro hnutí za „občanská práva“! 6. dubna 1960 byl „výbor“ založen inzerátem v New York Times, který zabíral celou stránku – a byl zaplacen z peněz rudých Kubánců! Na vrcholu seznamu sponzorů tohoto ohavného inzerátu ve jménu zrady je jméno „James Baldwin“, odpudivý černý sexuální deviant a „autor“. Zbytek seznamu tvoří osobnosti z NAACP a, což je možná ještě důležitější, velká zvířata z Americké unie pro občanské svobody (ACLU). Šéfem Výboru pro fair play v Los Angeles a národním spolupředsedou je Žid A. L. Wirin, který je zároveň šéfem losangeleské pobočky ACLU! V čele odporného Castrovova výboru stál Žid V. T. „Lee“ (Tappin), který se navíc ukázal být tajemníkem ACLU v Tampě na Floridě!

Proces s Oswaldem by vtisknul do povědomí Ameriky tu nevýslovnou zradu těchto lidí, kteří neustále opakují ten samý starý komunistický trik, kdy nazývají násilné komunistické teroristy „reformátory“, dokud tito vrazi neuchvátí moc nad proamerickými, křesťanskými vládami, jako to udělal Castro s Batistou a Mao Ce-tung s Čankajškem – načež ti špinaví rudí podvodníci v Americe naříkají a bědují nad „zradou“ ze strany těchto tvrdých komunistů, kteří vždycky dokážou „oblafnout“

tyhle důvěřivé „milovníky občanských svobod“ a „občanských práv“.

Jen pár týdnů před atentátem na prezidenta naše vláda s pomocí těchto prokomunistických, občanských svobod milujících podlézavců pohrdala a urazila proamerickou, křesťanskou madam Nhu. Poté ji vietnamští komunističtí „reformátoři“ brutálně zavraždili a připravili půdu pro současnou šílenou válku ve Vietnamu!

Každodenní odhalování všech těchto skutečností by bylo při jakémkoli procesu s Oswaldem nevyhnutelné. A takové každodenní odhalování by nevyhnutelně a konečně probudilo americký lid k smrtelným faktům o komunismu a „občanských právech“ černé hrůzy, před nimiž jsme my z pravice tak usilovně snažili Ameriku varovat.

Stručně řečeno, Oswaldův proces by znamenal smrtelnou ránu pro komunistické spiknutí v Americe. Pro Martina Luthera Kinga, buzíka Jamese Baldwina, A. Philipa Randolpha, buzíka Bayarda Rustina a ostatní „liberální“ a „občanskoprávní“ židovské a černošské vůdce, kteří pronikli dokonce i do našich kostelů, by bylo naprosto nemožné pokračovat ve své smrtící, avšak plíživé komunistické revoluci v Americe.

Oswald musel zmizet. A zmizel. Byl zastřelen typickým gangsterským způsobem mužem, který byl typickým představitelem židovské „Murder, Inc.“

Ihned po atentátu se tři poctivé skupiny chystaly zahájit vyšetřování: texaský generální prokurátor, FBI a Kongres Spojených států.

Taková poctivá vyšetřování byla pro rudé nesnesitelná. 9. prosince 1963, pouhých jedenáct dní po atentátu, měl

komunistický deník Worker tu drzost požadovat, aby byla tato tři poctivá vyšetřování zakázána a aby případ vyšetřoval pouze Earl Warren.

O tři dny později vyhověl prezident Spojených států deníku „The Worker“, udělal přesně to, co komunisté požadovali, a 12. prosince 1963 odvolal ostatní tři vyšetřování a nařídil Earlu Warrenovi, aby „vyšetřoval“ – i když Warren spěchal s tiskem jen několik okamžiků po střelbě s předem odsouzeným prohlášením, že „Kennedyho zabila nenávist“ – přesně ta fráze, kterou používají komunisté – a každý rudý v Americe i po celém světě!

Warren „vyšetřuje“ tak, že po dobu sedmdesáti pěti let skrývá velkou část spisů a dokonce spaluje mnoho klíčových důkazů (jako například pitevní zprávu o těle zavražděného prezidenta!).

S neuvěřitelnou arogancí téměř celý tisk a nakladatelský průmysl pilně pomáhá šířit obrovskou kouřovou clonu, která se kolem atentátu rozprostírá, s konečným cílem svalit vinu na antikomunistické hnutí, tak jak to bylo původně plánováno.

Pouhé dva roky poté, co i komunistický dělník a hlavní vyšetřovatel Earl Warren musel přiznat, že atentát byl dílem KOMUNISTY, čtyři levicoví autoři, Mark Lane, Joachim Joesten, Harold Weissberg a Jay Epstein (všichni čtyři židovského původu), prodávají knihy s nejvíce sofistickými „úvahami“, zpochybňující nevyvratitelný fakt, že to byl Oswald, kdo zastřelil prezidenta. Vymysleli si „navíc kulky“, „travnaté pahorky“, „protichůdná“ svědectví atd. a velmi chytře vynechali všechna usvědčující fakta, která nenechávají ŽÁDNÉ pochybnosti o tom, že to udělal Oswald. (A bohužel existuje

mnoho nadšenců do konspiračních teorií na antikomunistické straně, kteří ve skutečnosti spolupracují s těmito židovskými tvůrci kouřové clony).

Ale nejsou to knihy těchto mužů samotných, které stojí za zmínku při studiu toho, jak jsou naše mapy falšovány. Samy o sobě by tyto knihy zanikly kvůli svým vlastním slabostem.

Právě neustálá pozornost, kterou těmto knihám věnují recenzenti, televizní talk show, prodejci novin a podobně, je vtlačila veřejnosti do krku. Pečlivě jsem je prostudoval a není o tom pochyb – jsou to ďábelské, byť rafinované lži. Každý, kdo se s některou z nich důkladně seznámí, to okamžitě pozná. Přesto jim redaktoři, moderátoři a vydavatelé věnují obrovskou publicitu a dodávají jim na vážnosti.

To, co mají v úmyslu, je hra, kterou už mnohokrát hráli. Když je nemožné obejít nebo zakrýt nějaký fakt, lháři a falzifikátoři map si navzájem pomáhají vytvořit obrovskou kouřovou clonu. Tyto knihy o atentátu jsou tou kouřovou clonou. Je jim věnována taková důstojnost a publicita, že brzy většina Američanů, KTEŘÍ TYTO KNIHY NIKDY NEČETLI, začne věřit, že teorie o Oswaldovi je zcela diskreditována. Je to stejná technika, kterou použili u faktů o RASE.

Kdykoli se někdo pokusí zpochybnit zjevnou nerovnost lidských skupin, falzifikátoři map a lháři skandují: „Tvrzení, že existuje něco jako ‚rasa‘, bylo důkladně ‚zpochybněno‘!“ intonují společně. „Nikdo už tomu mýtu o rase nevěří.“ Ale ve skutečnosti ho nikdy nevyvrátili, pouze ho zakryli kouřem a nakonec blátem.

Teď dělají totéž s tím, že prezidenta zastřelil KOMUNISTA – vyvolávají obrovský, uměle vytvořený

rozruch kolem toho, že o Oswaldově vině panují velké pochybnosti. Za chvíli nám budou tvrdit: „O teorii o Oswaldovi panují nyní takové pochybnosti, že tomu už nikdo nevěří.“ A posledním krokem bude, že o ní začnou mluvit jako o „vyvrácené teorii o Oswaldovi“.

Vytvářejí umělý chaos kolem pravdy, pak poukazují na svůj VLASTNÍ chaos a kouřovou clonu, aby „dokázali“, že už nikdo nevěří pravdě!

Těmto arogantním padělatelům map to navíc prochází, protože příliš málo lidí je ochotno udělat si domácí úkol a prozkoumat jejich obrovské lži.

Jak bude ukázáno v pozdějších kapitolách, falzifikátoři map zcela vymazali z myslí našeho lidu celé oblasti lidského poznání (jako je například skutečnost rasy), udělali z našich přímých nepřátel „patrioty“ a z patriotů nepřátele, které pomluvili jako „extrémisty“ a „bigoty“, naplnili mysl naší mládeže takovými lžemi a šílenstvím, že se z velkého počtu z nich stali na LSD šílení drogově závislí a asociální „hippies“, rudí a morálně zdegenerovaní lidé.

Naplnili mysl negrů fanatickým přesvědčením, že mají neomezená práva a žádné povinnosti. Proměnili miliony kdysi soběstačných Američanů v závislé na federální vládě, kteří se zoufale živí z veřejných peněz. Otrávili americkou historii podezřeními ohledně motivů našich hrdinů a lstivě naznačovali, že to byli chlípníci, spekulanti a „nenávistníci“. Udělali z velkých ctností, jako jsou povinnost, víra, práce a čest, terč posměchu, zejména mezi mládeží. Vlastně pronikli do náboženství a propagovali nekonečné, naprosté lži jako „nové křesťanství“. Seznam lží, které mezi námi šířili, by mohl zaplnit

zbytek knihy, ale toto by mělo stačit k tomu, aby se ukázal smrtící VZOREC.

Proč si někdo dal takovou práci, aby vybudoval stroj na lži a pak prodával takové obrovské lži milionům z nás?

Co tím někdo získá, když vrhá západní civilizaci a naši americkou republiku na skály?

Kdo z nás chce udělat rasu hnědých, zkomunizovaných míšenců s hlavami plnými lží?

KDO se snaží dělat takové zlé věci a za jakým zlým účelem?

Kapitola 4: Pokřivení kapitáni

U pobřeží Nové Anglie a Mexického zálivu v Americe působily před zhruba stoletím vražedné bandy zvané „ničitele lodí“. Tyto bandy instalovaly falešná světla v blízkosti skutečných majáků, a to tak, aby nepozorné lodě blížící se k pobřeží ve tmě a za bouře byly navedeny na smrtící útesy.

Jakmile se loď rozbila a kapitán s posádkou se snažili přežít bouři, vrhli se tito supové na bezbrannou loď a vyplenili ji. Aby se gang vyhnul odhalení, zavraždil všechny lidi na palubě.

Na potopení lodí nebylo nic složitého. Jednalo se o nejstarší zločin na světě – vraždu kvůli tomu, co měl druhý člověk. Jediný rozdíl spočíval ve způsobu, jakým využívali falešné majáky.

Dnes existuje ve světě obrovská banda, která působí téměř v každé zemi a dělá PŘESNĚ to samé jako raní ničitelé lodí, s tím rozdílem, že moderní „ničitelé lodí“ přidali obrovskou složitost vylepšení a místo potápění lodí potápějí celé národy.

Říká se jim „komunisté“ nebo „marxisté“. Ale v podstatě jde jejich vůdcům o to, aby OKRADLI a zavraždili produktivní lidi kvůli kořisti, stejně jako piráti okrádali ty, kteří pracovali na nákladu lodi, a pak je zabili.

Jejich základní technikou je nakonec, stejně jako u pirátů, vždy holé násilí a vražda.

Ale stejně jako u lodních pirátů nemohou porazit poctivé produktivní lidi světa pouhou silou. Potřebují také překvapení a lstivost. A tady přichází na řadu padělání map a falešné majáky.

Rudá banda lodních trosečníků láká slušné, čestné a upřímné lidi na smrtící útesy marxistického šílenství pomocí svých falešných majáků „bratrství“, „míru“, „lásky“, „demokracie“ a „rovnosti“. A pak zfalšují všechny dostupné mapy tak, aby tyto falešné majáky vypadaly jako JEDINÉ bezpečné vodítko. Mezitím tito lupiči a padělatelé zfalšují všechny naše mapy (tisk), aby skutečné, bezpečné kanály, jimiž Amerika plula ke slávě, vypadaly jako ty nejsmrtelnější a nejnebezpečnější útesy ze všech.

Jakmile bude naše civilizace zničena, rudá banda ji plánuje vyplenit, tak jako vyplenila každý národ, který se jí zmocnila.

V další kapitole předložím otisky prstů, stopy, svědky a znalce písma, abych před porotou svých amerických spoluobčanů dokázal, „KDO jsou tito rudí potápěči lodí, lupiči a vrazi“.

Nejprve však chci dokázat, ŽE KAPITÁNI NAŠÍ STÁTNÍ LODI SPOLUPRACUJÍ UŽ ČTYŘICET LET S MEZINÁRODNÍM ZLOČINECKÝM GANGEM NIČITELŮ LODÍ A ŘÍDÍ SE TĚMITO LŽIVÝMI MAPAMI!

Vraťme se k pobřežním gangům před sto lety. Můžete si představit, o kolik účinnější by byl tento zločin, kdyby gangy mohly dosadit některé ze svých vlastních členů jako kapitány lodí blížících se k falešným majákům.

S falešným kapitánem by nic netušící loď a posádka neměly žádnou šanci – i kdyby někteří navigátoři začali „tušit, že je něco v nepořádku“.

Každý navigátor, který by začal příliš důrazně protestovat proti tomu, že se chystá nějaká špinavá akce, mohl být kapitánem uvězněn v okovech, a to s plným souhlasem

ostatních důstojníků, kterým mohly být předloženy falešné mapy. Důkazy o špinavé hře by byly pro většinu ostatních důstojníků a členů posádky příliš složité na to, aby je rozpoznali, a byli by tak přivedeni k tomu, aby uvěřili kapitánovým lžím, protože kapitán má vždy k dispozici falešné mapy, jimiž dokazuje, že má pravdu.

Přesně to se stalo s americkou státní lodí. Muži jako velký Joe McCarthy byli „navigátoři“, kteří se snažili varovat ostatní důstojníky a posádku, že kapitán a gang ničí loď.

Ale falešní kapitáni naší země byli na 1000 % podporováni tvůrci falešných map – tiskem, televizí atd. – a podařilo se jim přesvědčit nevinné oběti (posádku a loď), že to byl právě McCarthy, kdo se snažil ztroskotat Ameriku na skalách, zatímco podvodní kapitáni byli prezentováni jako největší navigátoři v historii světa.

Mezitím ti samí „úžasní“ kapitáni nabourávají naši státní loď na jednu skálu za druhou, vždy s brilantními vysvětleními ze strany kapitánů a s obdivným přijetím těchto vysvětlení jako vrcholu státnického umění ze strany našich podvodných tvůrců map, tedy tisku. Americká posádka nikdy nemá skutečnou šanci.

Pokud se vám to zdá jako přehánění, podívejte se na některé důkazy – a to ani zdaleka ne všechny – jen na pár nejvýraznějších příkladů.

Začněme něčím, co není dávnou historií, něčím, co se odehrává přímo před našimi očima, PRÁVĚ TEĎ.

Více než sto let měla Amerika posvátný princip zahraniční politiky zvaný „Monroeova doktrína“. Prezident Monroe prohlásil, že Spojené státy nemohou a nebudou tolerovat vznik

jakékoli mocenské základny na západní polokouli, která by sloužila k násilnému exportu bouřlivých nepokojů z Evropy do Ameriky. A sto let jsme tuto Monroeovu doktrínu důsledně prosazovali.

Dnes existuje fanatická, revoluční, komunistická Kuba ovládaná Čínou, pouhých devadesát mil od našeho státu Florida. Namísto toho, abychom s touto nebezpečnou situací a naprostým porušením Monroeovy doktríny něco udělali, pomohli jsme přivést na Kubu zahraniční komunismus a naše americké námořnictvo ji nyní chrání a střeží před jakýmkoli pokusem kubánských vlastenců vzít Kubu zpět z rukou nepřítele! Lodě amerického námořnictva a pobřežní stráže dokonce zadržují a zatýkají kubánské antikomunisty NA OTEVŘENÉM MOŘI – a odvlečou je zpět do vězení! Zamyslete se nad tím! Věříte, že za kormidlem naší státní lodi NEJSOU ruce nepřítele?

Zatímco pomáháme komunismu k moci a chráníme ho na Kubě, která je vzdálená necelých 90 mil, posíláme desítky tisíc amerických mladých mužů bojovat a umírat do Vietnamu, DESET TISÍC MIL OD AMERIKY, – údajně proto, abychom „zastavili komunismus“. Pokud chceme „zastavit komunismus“, proč chodit tak daleko, když to můžeme udělat u nás doma — a máme za sebou sto let Monroeovy doktríny, která nás podporuje a ujišťuje, že jde o „spravedlivou“ válku?

A pokud MUSÍME posílat naše chlapce tak daleko, abychom „zastavili“ komunismus, proč je to nenecháme UDĚLAT? V době psaní tohoto textu stále neútočíme na nepřátelské letecké základny, odkud startují letadla, která zabíjejí Američany, ani neútočíme na přístav Haiphong, přes který přicházejí tuny munice a zbraní, které zabíjejí tisíce z nás.

Všechny tyto věci jsou však složité a liberálové, konzervativci a různí podivíni přijdou s tisíci argumenty, aby to všechno nějakým způsobem ospravedlnili. Místo abych dále ztrácel čas dohadováním se o těchto věcech, představím vám ten nejusvědčující případ, který mám, abych každému čestnému člověku dokázal, že KAPITÁNI naší státní lodi ji ÚMYSLNĚ směřují na útesy – z důvodů, které odhalím v příští kapitole.

Když jsem se vrátil z bojů ve druhé světové válce, upřímně jsem věřil veškeré propagandě, že jsem pomáhal „těm dobrým“ bojovat v poslední válce světa, ve válce, která měla zajistit, že už nikdy nebude žádná tyranie ani „agrese“. Vzpomínal jsem si, že svět v podstatě vyhlásil válku Německu za to, že vpochodovalo do Pruska a Slezska, bývalých německých států, které se staly součástí Polska. A bylo mi řečeno, že právě proto, abych osvobodil tyto lidi od tyranů, jsem riskoval svůj život a viděl tisíce lidí umírat. Ale pak jsem sledoval, jak naši „vůdci“ předávají všechny tyto země, za jejichž „osvobození“ jsem měl bojovat, Sovětskému svazu. Myslel jsem si, že jsem „zachránil“ Československo, Polsko, Maďarsko, Rumunsko, Jugoslávii atd. – Pak jsem si nemohl nevšimnout, že jsme v těchto zemích tyranii NEZASTAVILI – místo toho se mi zdálo, že bojem ve druhé světové válce jsem pomohl předat většinu světa SOVĚTSKÉMU SVAZU a KOMUNISMU. Všechny ty země, které jsem šel zachránit – kdo je měl po druhé světové válce – a kdo je má TEĎ?

Poprvé jsem si začal všímat, že na tom boji za „svobodu“, do kterého mě a miliony dalších jako já dostali, bylo něco velmi podivného.

Kdykoli byla nějaká země v rukou antikomunistů, říkali nám, že jsou to „tyrani a utlačovatelé“ a že musíme za každou

cenu bojovat, abychom je svrhli – jako jsme to udělali v Německu, Itálii a Japonsku.

Ale když byla země v rukou komunistů – POMÁHALI jsme jim a o „tyranii“ jsem neslyšel ani slovo.

Když se ohlížím za svou kariérou během druhé světové války, dospěl jsem k závěru, že jsem sovětský válečný veterán. Bojoval jsem za to, aby se převážná část zemského povrchu dostala do rukou Sovětů.

To mě zase poprvé přivedlo k politickému uvědomění. Začal jsem si všímat toho, co by mohlo být SKRYTO za tím, co jsem četl v novinách a viděl v kinech atd.

Kolem této doby, hned po válce, jsme začali dostávat masivní dávky propagandy o muži jménem Čankajšek. Říkali nám, že je to „válečný lord“; zkorumpovaný, zkažený, krutý – diktátorský a utlačovatelský, byl prezidentem Číny, která bojovala jako spojenec USA ve druhé světové válce, ale nyní byl najednou vykreslován jako naprostý darebák a nepřítel „dobrých lidí“. Naše noviny, časopisy a knihy doslova překypovaly články a materiály, které dokola ukazovaly, jaký je Čankajšek darebák. V té době jsem byl politicky ještě neznalý (jako většina Američanů dodnes) a neuvědomoval jsem si, že problém s panem Čankajškem spočíval v tom, že byl ANTIKOMUNISTA. To jsem se měl brzy dozvědět.

Mezitím se tam na výsluní dostával jiný čínský vůdce, Mao Ce-tung.

Padělatelé map se zde opravdu vyřádili a snažili se nám namluvit, jak skvělý a dobrý člověk Mao byl. Dnes je tomu těžko uvěřit, ale nešetřili žádnými prostředky, aby nám vtloukli do hlavy, že Mao Ce-tung byl „agrární reformátor“, který se

snažil pomoci rolníkům prostřednictvím pozemkové reformy a chránit je před korupcí a vydíráním „válečných lordů“, jako byl Čankajšek. Například Saturday Evening Post otiskl 26 článků v řadě, v nichž chválil Mao Ce-tunga jako „agrárního reformátora“, vysmíval se jakékoli myšlence, že by mohl být komunistou – a útočil na Čankajška jako na zkorumpovaného „fašistického válečného lorda“.

Dnešní mladí lidé si (pravděpodobně naštěstí) neuvědomují neuvěřitelný rozsah této lživé, zákeřné PROPAGANDY, která byla šířena mezi naše nevinné lidi.

Téměř každý z našich vůdců a předních novinářů se neúnavně snažil přesvědčit Ameriku, že Mao NEBYL komunista, ale velký patriot a jediná naděje na nastolení spravedlnosti a slušnosti v Číně. Walter Lippmann, Dean Acheson, Truman, Dean Rusk, Eleanor Rooseveltová a celá banda našich „vůdců“ nás znovu a znovu ujišťovali, že Mao NEBYL komunista, ale pouze čínský patriot, který se snaží pomoci rolníkům prosadit pozemkovou reformu. Abych vám ukázal, jak daleko naši „vůdci“ zašli, uvedu jen JEDEN příklad toho, jak na náš lid chrlili tyto lži.

14. června 1951 pronesl Dean Rusk, tehdejší vysoký úředník našeho ministerstva zahraničí (dnes náš ministr zahraničí), na Pensylvánské univerzitě projev, v němž chválil Mao Ce-tunga. Rusk (s veškerými informacemi, které mělo ministerstvo zahraničí k dispozici) vystoupil před tisíci mladých Američanů a řekl jim, že Mao Ce-tung „nemířil k diktatuře“, nebyl „komunista“ a že Mao sám byl „čínským Georgem Washingtonem“! To byla skutečná slova – až příliš snadno zapomenutá – muže, který nyní určuje politiku našeho ministerstva zahraničí po celém světě.

Vzpomínám si, že už tehdy jsem zaslechl varování „pravicových extrémistů“, která pronikala skrz oponu „dobrého vkusu“ vztyčenou k umlčení takových fanatiků, že Mao byl KOMUNISTA. Tito „extrémisté“ varovali, že existuje spousta důkazů o Maoově skutečné komunistické povaze a plánech. Ale v té době bylo pro MĚ každopádně nemožné uvěřit, že by naši nejvyšší představitelé o takových věcech nevěděli, pokud by existovaly – nebo že by nám lhali či takové skutečnosti zatajovali, pokud by existovaly. V té době jsem byl natolik naivní (jakou většina Američanů stále je), že jsem věřil, že naši vůdci „prostě nemohou“ spolupracovat s takovými komunistickými teroristy a nepřáteli naší země, jako byl Mao Ce-tung. Nikdy bych nevěřil, že naše vedení a náš tisk jsou plné nepřátel naší země. Na takové pobuřující obvinění bych ani neposlouchal.

A tak, zatímco americký lid byl v otázce toho, kdo je v Číně ten dobrý a kdo ten zlý, důkladně zmanipulován, odjel generál Marshall do Číny a CHLUBIL SE, že „jediným tahem pera jsem odzbrojil dvacet čínských divizí“ (měl na mysli Čankajškovy protikomunistické jednotky). Zatímco náš nejvyšší generál „odzbrojoval“ naše antikomunistické spojence, komunisté předávali Mao Ce-tungovi hory a hory ukořistěných japonských zbraní a munice.

Zkrátka, MY jsme Čankajška vyhnali z Číny a tuto mocnou zemi předali našemu „příteli“, „agrárnímu reformátorovi“ Mao Ce-tungovi!

Naši vůdci se radovali z tohoto triumfu spravedlnosti, dokud Mao neshodil plášť „agrárního reformátora“ a neprozradil se jako stoprocentní marxista tím, že vyvraždil 40 milionů Číňanů, aby je „zredukoval“, což je sakra způsob, jak

dát rolníkům „zemědělskou reformu“ – zabít polovinu z nich, aby zbytek měl více k rozdělení!

Samozřejmě, krokodýlí slzy a výkřiky šoku a překvapení od Lippmanna, Eleanor, Achesona, Ruska a ostatních byly hojné a vřelé.

JAK byli překvapeni a zklamáni! Mysleli si, že Mao je milý „liberál“, jako měli být oni sami – a on to všechno pokazil tím, že odhalil, že byl RUDÝ KOMUNISTA a po celou dobu nenávistný vrah a terorista! Člověk by si myslel, že jedna taková „překvapivá“ zkušenost by lidem jako Rusk a spol. stačila. Určitě by nedopustili, aby se to stalo ZNOVU!

Sotva se naši vůdci vzpamatovali z „šoku“ a „zoufalství“ nad Maem, hra začala nanovo!

Najednou se náš národní život naplnil nářky nad novým „Čankajškem“ přímo tady v novém světě – Batistou.

V 50. letech zahájil náš mapy falšující tisk a „intelektuální“ vedení kampaň hanobení kubánského vůdce Fulgencia Batisty, protože byl „diktátorem“, který utlačoval rolníky. Batista byl křesťan, antikomunista, přítel Ameriky a nespolupracoval s žádnou zahraniční mocností. Ale Batista měl v sobě něco, co se našim ztroskotaným vůdcům nelíbilo a co nemohli tolerovat. Byl zatracován a pronásledován našimi vůdci za „utlačování“ lidí.

Toto téma se zřídka zmiňuje, i když každý komunistický diktátor dnes utlačuje AMERICKÉ mladé muže a ženy v komunistických věznicích a táborech nucených prací. Komunističtí diktátoři jako Chruščov jsou nazýváni „předsedou“ a jsou zváni do Bílého domu muži jako Eisenhower. Antikomunističtí diktátoři jsou však nazýváni

„fašisty“ a jsou opovrhováni a pomlouváni téměř neuvěřitelným způsobem všemi, od našich prezidentů až po New York Times.

Tak tomu bylo i v případě Batisty. Naše ministerstvo zahraničí a CIA podporovaly a napomáhaly všem možným hnutím, jejichž cílem bylo svrhnout a zavraždit Batistu (stejně jako tomu bylo v případě Trujilla, dalšího antikomunistického latinskoamerického vůdce). Jako pouhý příklad toho, jak „naše“ ministerstvo zahraničí postupovalo, aby se zbavilo antikomunisty Batisty, stačí prostudovat slyšení vnitřního podvýboru Senátu USA o muži, kterého ministerstvo zahraničí pověřilo vedením kampaně proti Batistovi, Williamu Weilandovi. Záznamy ukazují, že tento muž, Weiland, šel do neuvěřitelných krajností, včetně křivé přísahy a zadržování oficiálních dokumentů USA, aby zakryl skutečnost, že muž, kterému jsme pomáhali, Castro, byl KOMUNISTA.

Castro pomáhal VÉST neúspěšnou revoluci ve Venezuele, o čemž se vše píše ve výsleších Senátu ohledně Weilanda. Castrovu bratrovi, Raúlu Castrovi, byly v Moskvě předány techniky komunistické revoluce. Celý svůj život se Castro věnoval marxistickým povstáním a revolucím a tato skutečnost byla známa našemu ministerstvu zahraničí A TAKÉ velké části našeho tisku.

Přesto jsme Castrovi poskytovali pomoc a podporu a Batistovi jsme projevovali pohrdání, nenávist a útoky. Odmítli jsme prodávat zbraně Batistovi, i když Československo dodávalo zbraně Castrovi – ZBRANĚ, KTERÉ ČESKOSLOVENSKU POSKYTL „U. S. AID“!! (I poté, co se Castro chopil moci a jako arogantní, otevřený KOMUNISTA

začal týrat a střílet Američany, Kennedy a Johnson pokračovali v poskytování „POMOCI“ Československu.)

To vše provedli naši zradní „kapitáni“ v rozporu s Monroeovou doktrínou a v otevřené snaze napomoci komunistům při potopení americké státní lodi. Systém, který používají k oklamání chudé, nevinné posádky staré dobré lodi „USA“, spočívá v tom, že hrají na nejvznešenější instinkty našeho lidu pomáhat utlačovaným a bezmocným. Ve jménu utlačovaných kubánských rolníků odzbrojili a zničili amerického přítele Batistu (protože byl „brutální“ ke svému lidu) a poté dosadili ďábelského a mnohem brutálnějšího KOMUNISTICKÉHO tyrana.

Zatímco relativně málo lidí, kteří viděli toto strašné směřování naší státní lodi na další komunistickou skálu, se snažilo ze všech sil upozornit americký lid na skutečnost, že Castro byl RUDÝ KOMUNISTA! Ale náš lid byl ukolébán k spánku padělateli map, kteří použili svou obvyklou techniku obviňování svých obětí z toho, co sami dělali.

Například Herbert Matthews z deníku The New York Times americký lid znovu a znovu ujišťoval, že Castro NEMŮŽE být komunista, že je „agrární reformátor“, který se snaží pomoci rolníkům utlačovaným a týraným Batistou. Vlastenci, kteří se pokoušeli tuto pohádku vyvrátit, byli ostře kritizováni jako „extrémisté“ a „nenávistníci“, kteří se snaží „rozdělit“ Američany a tím POMÁHAT komunistům! Prezident Eisenhower podpořil tuto kampaň proti BATISTOVI a ve prospěch Castra. Stejně tak všichni naši političtí komentátoři, od Waltera Lipmanna po Eleanor, od Deana Achesona po Deana Ruska, VŠICHNI z nich, muži, kteří byli v nejlepší pozici, aby

znali fakta, nám opakovaně tvrdili, že Castro „NEMŮŽE BÝT KOMUNISTA“ – že je „agrární reformátor“.

Ti samí „vůdci“ udělali vše pro to, aby očernili a zdiskreditovali ty vlastence, kteří byli dost moudří a odvážní na to, aby se pokusili Ameriku na fakta upozornit. McCarthy, Welch, Hargis, Smith, McGinley, Buckley a další – a Rockwell – všichni kázali a tiskli FAKTA, která dokazovala, že Castro byl přesně tím, čím se nakonec ukázal být: komunistickým lupičem a tyranem.

Všichni tito vlastenci byli ostře kritizováni jako „fanatici“ (nebo někdy, jako v případě Smithe a mě, byli ignorováni). Byli jsme „rudobijci“, paranoici, kteří viděli rudé pod každou postelí, atd., atd.

Pan Castro tak mohl řádně porazit Batistu, kterého jsme odzbrojili, a to pomocí komunistických zbraní, které jsme mu dodali, načež byl Castro pozván do USA na triumfální turné po celé zemi. Ed Sullivan ho pozval do celostátní televize a před miliony nic netušících Američanů prohlásil, že Castro je „kubánský George Washington“! Od našeho prezidenta až po nejnižší vrstvy Američané slýchali tytéž smrtící lži. Můžete VINIT náš lid za to, že byl ztracený, zmatený a často znechucený?

Samozřejmě, jakmile se Castro vrátil do Havany, začal se s nejvyšší arogancí chlubit, že vždy byl komunistou a že jeho revoluce je marxistická. Poté zahájil obvyklé střílení svých oponentů a PLENĚNÍ amerického majetku. (Vzpomínáte si, co jsme říkali o potápěčích lodí a jak postupovali – že jsou to především LUPIČI, kteří používají lži a vraždy jako nástroje?) Vzpomínáte si, jak potápěči lodí rabovali lodě a stříleli možné

svědky? Castro a každý jiný diktátor vždy zabavují MAJETKU a VRAŽDÍ ty, kteří jej vlastnili nebo bránili!

Krokodýlí slzy, které nad touto komunistickou „zradou“ ze strany Castra ronili Eleanor, Acheson, Ike, Rusk, Lipmann a další, byly opravdu k nevíře. Byli „překvapeni“ a „zaskočeni“ natolik, že ztratili řeč.

Ale žádná z těchto katastrofálních PROKOMUNISTICKÝCH „chyb“ našich vůdců nikdy nevyvolá žádný rozruch v našem tisku, rozhlase, televizi atd. Naopak, navzájem si udělují nekonečné množství Pulitzerových, Nobelových a „bratrských“ cen. Ale „extrémisté“ a „bigoti“, kteří se pokaždé ukážou jako ti, kteří měli pravdu, dostávají plnou dávku jak od padělatelů map, tak od podvodných kapitánů.

Kdykoli nějaký americký vůdce projeví známky toho, že chce americký lid upozornit na to, co se děje, a ukáže známky úspěchu, padělatelé map, lháři a podvodníci v našem národním aparátu se na toho chudáka vrhají se zuřivostí, kterou lze pochopit, jen když si uvědomíte, že bojují o holý život. Pokud americký lid jednou zjistí, jak kapitáni a důstojníci naší státní lodi spolupracují s potápěči lodí na břehu, aby ZNIČILI TUTO VELKOU ZEMI, dojde k lynčování od Bílého domu až po státní kapitoly.

Klasickým příkladem toho, jak byla zlikvidována potenciální hrozba pro padělatele, je případ Joea McCarthyho, který Američany varoval před pravdou, že Mao byl skutečný komunista. Padělatelé map v tisku, v televizi, v časopisech – a v Bílém domě – se tedy pustili do práce jako nikdy předtím.

Joea McCarthyho hanobili a lhali o něm tak, jak málokdo v historii zažil takový celonárodní útok.

V té době jsem velel protiponorkové letce námořnictva na Islandu a nemohl jsem pochopit, jak může být americký senátor tak zkažený, jak se McCarthy jevil. Vyžádal jsem si skutečné přepisy slyšení, při nichž měl McCarthy údajně šikanovat a urážet svědky.

A zjistil jsem, že SKUTEČNOST byla přesně opačná než to, co bylo americkému lidu řečeno a čemu stále věří! FAKTA ukázala, že McCarthy případ spíše podceňoval; že naši vůdci a všechny hybné síly veřejného mínění nás zrazovaly a lhaly nám. Zjistil jsem, že McCarthy byl opakovaně obviňován z toho, že na nevinné lidi hází „obecná obvinění“ – jen abych po důkladném pátrání zjistil, že takzvaní „nevinní“ lidé byli těmi nejohavnějšími RUDÝMI AGENTY – často přímo ŠPIÓNY.

Dokonalým příkladem byl způsob, jakým se časopis TIME pokusil pranýřovat McCarthyho za to, že zaútočil na muže jménem Gustavo Duran. McCarthy obvinil Durana, že byl kdysi agentem OGPU, sovětské tajné služby a teroristické organizace. „Duran,“ napsal TIME, „nikdy nebyl komunista, ba naopak, byl silným antikomunistou.“

Našel jsem důkazy, předložené pod přísahou a zdokumentované naším vlastním výborem Sněmovny reprezentantů, že Duran byl agentem OGPU během španělské občanské války, kde bojoval na straně komunistů. Ale ani to nebylo to nejzajímavější. Skutečným šokem byl důkaz, že autor článku v časopise TIME, který napsal: „Duran, který nikdy nebyl komunista, byl ve skutečnosti silným antikomunistou“ – měl při psaní této lži k dispozici zdokumentované důkazy z

vlastních archivů časopisu Time, že Duran nebyl jen komunista, ale AGENT SOVĚTSKÉ OGPU – přesně tak, jak tvrdil McCarthy.

Přesto byly miliony Američanů nevinně vedeny k přesvědčení, že McCarthy „zničil pověst“ dalšího „nevinného“!

Vážný čtenář si musí položit otázku, jak zjevné musí být důkazy, než dojdeme k jedinému možnému závěru – že lži a pomluvy byly ÚMYSLNÉ a VĚDOMÉ. A pokud byly úmyslné, pak je nevyhnutelný další závěr, že skutečně „padělají mapy“ pro Američany – že naši největší šiřitelé informací a zpráv jsou buď KOMUNISTÉ, nebo PROKOMUNISTÉ.

Navíc je chování našich vůdců od dob Franklina D. Roosevelta ještě do očí bijící, pokud jde o to, jak komunismus podporovali, chránili a prosazovali při každé možné příležitosti. Všimněte si toho VZORCE v případech Číny a Kuby.

Naši „vůdci“ nejprve zahájí kampaň, jejímž cílem je očernit a vyvolat nenávist vůči proamerickému, antikomunistickému vůdci, jako je Batista nebo Čankajšek, protože je „zkorumpovaný“ a „diktátor“ – „fašista“. Pak začneme slýchat, že opozice proti tomuto „diktátorovi“ je „George Washington“, „agrární reformátor“, „osvoboditel“ „utlačovaných národů“ atd.

Poté vyzbrojujeme, podporujeme a pomáháme „osvoboditeli“, zatímco odzbrojujeme a pronásledujeme špinavého „diktátora“, vždy ve jménu „pomoci utlačovaným“ a tím „zastavení komunismu“. Každý Američan, který zpochybňuje „osvoboditele“, je nemilosrdně napadán jako „pomlouvač“, „fanatik“, „nenávistník“, „rudobijec“. Jakmile se osvoboditel dostane k moci, ve jménu pomoci utlačovaným se

ukáže být komunistou, přesně jak jsme my „nenávistníci“ a „rudobjici“ varovali.

Lidé jsou však od této skutečnosti odváděni nějakým novým pobouřením v tisku, nějakou novou vymyšlenou krizí, až komunistický diktátor zastřelí miliony lidí a jako tyran nastolí železnou vládu, k velkému „překvapení“ našich vůdců a odborníků.

Kdykoli nás naši vůdci nechají vtáhnout do ozbrojeného konfliktu s komunisty – všimněte si, že se to VŽDY děje za podmínek, kdy nám nezbývá nic jiného než umírat, utrácet peníze a prohrávat, zatímco rudí nemají co ztratit a mohou jen získat, jako tomu bylo ve Vietnamu.

V Asii nejsou lidské zdroje jen neomezené, ale jsou na trhu doslova drogou. Potřebují, aby se populace ztenčila. Tak jsme ochotně šli do Koreje a zahodili obrovské množství amerických životů a končetin ve válce, ve které našim chlapcům bylo zakázáno vyhrát nebo dokonce bojovat. Nepoužili jsme naše nejlepší zbraně, ale nechali jsme naše muže umírat pro NIC, když jsme mohli vyhrát během několika dní.

Nyní jsme ještě brutálněji odhodláni k témuž šílenství ve Vietnamu. Máme sílu a moc vyhrát tu válku za týden, pokud by nám to naši „vůdci“ dovolili.

Místo toho však nadále obětují americké životy a bohatství, KRVÁCÍ AMERIKU K SMRTI a navíc z nás dělají ďábla a terč posměchu celého světa. Dalším hnilobným a zrádným příkladem pokřivených kapitánů bylo jednání Johna Kennedyho při invazi v Zátoce sviní.

S nejvyšší cynickou krutostí a bez ohledu na čest a slušnost zorganizoval pan Kennedy celou invazi na Kubu tak, aby

vypadala dobře, nasadil tisíce životů antikomunistických vlastenců a poté sám a arogantně NAŘÍDIL zastavení jediné síly, která mohla výsadkovým jednotkám poskytnout jakoukoli šanci na úspěch – letecké podpory. KUBÁNSKÝM letcům, kteří čekali na vzlet, v tom zabránil Kennedyho PŘÍMÝ ROZKAZ – v poslední chvíli! (U. S. News and World Report, 17. září 1962).

Když se muži jako McCarthy nebo jiní vlastenci v našem Kongresu pokusili vést vyšetřování tohoto druhu neuvěřitelné zrady a vlastizrady ze strany našich nejvyšších vůdců, tito vůdci, zejména naši prezidenti, uplatnili nejbezohlednější formu umlčování. Na základě výkonného nařízení je zúčastněným úředníkům zakázáno poskytovat informace o těchto hrozných katastrofách vašim zástupcům v Kongresu! Snad nejodhalující epizodou ze všech, která ukazuje, jak jsou naši vůdci sami ve spolčení s padělateli map, byly Trumanovy neuvěřitelné kroky v případu Harryho Dextera Whitea. (Vše je k dispozici v Government Printing Office, v záznamech z výslechů Harryho Dextera Whitea před Podvýborem pro vnitřní bezpečnost Senátu USA.)

Harry Dexter White (vlastním jménem Weiss) byl náměstkem ministra financí USA pod vedením Henryho Morgenthaua. V této funkci Weiss ukradl rytecké desky pro tisk amerických bankovek a poslal je Sovětům, aby na nich tiskli peníze určené pro okupované Německo. Zorganizoval také hromadnou krádež tun našeho speciálního papíru na tisk peněz. Sověti vytiskli pro okupované Německo MILIARDY dolarů amerických peněz, za které získali obrovské množství amerického materiálu a zaplatili špióny a americké komunisty.

J. Edgar Hoover šel za prezidentem Trumanem se všemi důkazy, že náměstek ministra financí byl nejen komunista, ale také špiónážní agent Sovětů a navíc mistrný zloděj – ukradl miliardy dolarů. Prezident by samozřejmě tohoto zrádce a zloděje alespoň propustil. Alespoň tak by se dalo očekávat.

Ale Truman tak neučinil. Poté, co mu šéf FBI sdělil, že Weiss je rudý ŠPIÓN, Harry Truman POVÝŠIL Weisse do funkce šéfa Mezinárodního měnového fondu, kde byl v pozici, z níž mohl poskytovat miliardy prokomunistickým vládám, jako byla například polská, a nechat antikomunistické vlády vyhladovět, což se také přesně stalo.

Když Senát obdržel tuto informaci přímo od J. Edgara Hoovera, prezident Truman Senátu sdělil, že Hoover ve skutečnosti řekl, že by bylo nejlepší Weisse povýšit, aby si neuvědomil, že FBI je mu na stopě. J. Edgar Hoover, jako obvykle s obdivuhodnou odvahou a čestností, okamžitě odhalil prezidenta jako lháře, který se zastává tohoto opovrženíhodného komunistického nepřítele Ameriky! Hoover pod přísahou dosvědčil, že prezidentovi nic takového neřekl, že navrhl, aby byl Weiss co nejrychleji odstraněn z vlády.

Jako obvykle byla záležitost v tisku tiše zamlčena. Samotný Weiss byl nalezen mrtvý – další „sebevražda“.

Když byl souzen Alger Hiss, usvědčený komunistický špión a křivopřísežník, Eleanor Rooseveltová, ministr zahraničí Dean Acheson, Felix Frankfurter z Nejvyššího soudu a mnoho dalších vysokých vládních úředníků jmenovaných prezidenty vystoupili jako svědci, aby dosvědčili, že Hiss NEMŮŽE být komunista, stejně jako všichni dosvědčili, že ani Castro a Mao Ce-tung „nemohou být komunisté“.

Seznam je téměř nekonečný. Způsob, jakým „vaši“ prezidenti jednají tak, že komunismus vždy zvítězí, a jak odsuzují veškerou opozici jako „extrémismus“ a hon na komunisty, je monotónní. Kapitáni naší státní lodi VŽDY „narazí“ na útesy, rok co rok!

Nejdepresivnější na tom všem je to, jak to FUNGUJE. Lidé v této zemi jsou jako posádka lodi, příliš zaujatí svými individuálními úkoly, než aby věnovali velkou pozornost práci navigátora a kapitána. Předpokládají, že tito důstojníci MUSÍ být poctiví. A padělatelé map (tisk) jim neustále připomínají, jací géniové a svatí tito kapitáni jsou, bez ohledu na to, kolikrát nás rozbijí o skály Číny, Kuby, Koreje a Vietnamu.

To, co se děje, je stará konspirace na potopení lodi, s přesně stejnými cíli: LUP a VRAŽDA.

Jediný rozdíl je v tom, že banda, která provádí tuto ďábelskou zločineckou operaci, nespoléhá jen na jeden falešný maják, který by vedl její oběti ke zkáze.

Nainstalovali POUZE falešné mapy, které ukazují cestu ke skalám a zkáze jako samotnou spásu a jediné bezpečné kanály jako nejnebezpečnější útesy – které nazývají „nenávistí“, „rudobijectvím“, „honem na čarodějnice“, „bigotností“ a nakonec „fašismem“ nebo „nacismem“.

Dosadili tam JENOM pokřivené kapitány, kteří dbají na to, aby nás falešné kanály prokomunismu a liberalismu, ať už nás kolikrát rozbijí o skály a útesy, stále hnaly vpřed čím dál rychleji směrem k dalším skalám a útesům. Zničili všechny bóje, majáky a značky, které kdysi vedly náš lid kanály života; značky náboženství, vzdělání, ideálů, hrdinů, tradic, disciplíny

a morálky, které nás sice neudělaly dokonalými, ale udělaly z nás velký národ.

Náš lid však nevidí vzorec toho, co dělají, a tak si nikdy neuvědomí, co se s námi děje.

Zamyslete se nad vzorcem toho, co se stalo v Číně, co se stalo na Kubě – a co se TEĎ DĚJE V USA.

V Číně začali padělatelé map a lháři nejprve naříkat nad utlačovanou skupinou, farmáři a rolníky, a vyprávěli nám, jak byli tito chudí „rolníci“ „vykořisťováni“ „válečným lordem“ Čankajškem. Na Kubě to byl Batista, kdo utlačoval rolníky.

Poté s masivní publicitou vyzdvihli „ochránce“ těchto chudých, utlačovaných rolníků; Mao Ce-tunga v Číně, Castra na Kubě. Navzdory odporné komunistické minulosti se lhářům a padělatelům podařilo udělat ze svých „ochránců utlačovaných“ hrdiny v očích milionů lidí, kteří se na to nedívají příliš zblízka. Veškerý odpor proti jejich rudým „hrdinům“ je očerněn jako „nenávist“ a „hon na čarodějnice“.

Místní vůdci, kteří se postaví proti těmto velkým ochráncům utlačovaných, jsou poté našimi americkými vůdci ODZBROJENI, protože jsou prý tak „zkorumpovaní“ a „fašističtí“ atd., jak se to stalo v případě Čankajška a Batisty. Komunističtí „spasitelé“ jsou mezitím s tichým souhlasem našich amerických vůdců silně ozbrojeni. „Osvoboditelé“ pak převezmou moc ve jménu utlačovaných, ale okamžitě se proti nim obrátí, k velkému „překvapení“ našich vůdců, a zahájí obvyklý komunistický terorismus a vraždění. Přesně podle tohoto vzorce postupovali v Číně a na Kubě, a náš lid si toho nikdy nevšiml. Nyní dělají přesně totéž tady v USA a miliony

našich nejlepších lidí jim POMÁHAJÍ, pod záminkou těch nejvznešenějších pohnutek na světě.

V Americe nejsou žádné masy hladovějících rolníků. Ale mají skupinu, která je „utlačovaná“ v tom smyslu, že nemá téměř nic – černochy.

Takže ve jménu pomoci „utlačovaným“ černochům založila ta samá banda lhářů a manipulátorů, padělatelů map a podvodných vůdců přesně stejné „hnutí“, aby „osvobodilo“ utlačované, s vůdcem, který má stejně „podezřelou“ komunistickou minulost jako Mao Ce-tung a Castro. Bojovým pokřikem hnutí Fidela Castra za „osvobození“ a „agrární reformu“ bylo „Vinceramos!“ (Zvítězíme!) – Zní vám to povědomě?

Mělo by to tak být, protože stejný vzorec se opakuje i tady v Americe. „Agrární reforma“ se zde nazývá „občanská práva“. Místo Maa nebo Fidela máme Martina Luthera Kinga – který „přece NEMŮŽE být komunista!“ Všichni naši nejvyšší představitelé nám neustále opakují, jak je to skvělý a svatý muž – PŘESNĚ TAK, JAK TO DĚLALI V PŘÍPADĚ MAA A CASTRA.

V této rudé hře jsme už měli dva auty, Čínu a Kubu – teď je na řadě Amerika – a náš poslední aut. A my mácháme – a promarňujeme naši POSLEDNÍ šanci. Nikdo kromě tvrdohlavě slepých a slepě tvrdohlavých nyní nemůže přehlédnout, že západní civilizace nemůže v tomhle směru přežít o moc déle.

Pokud se nám nějakým mocným, křečovitým úsilím inteligence a vůle nepodaří najít způsob, jak povstat v opravdovém záchvatu energie a vyhodit přes palubu pokřivené kapitány spolu s jejich falešnými mapami a padělateli map, celý

náš lid brzy padne do krvavých rukou komunistických potápěčů lodí. Stejně jako se to stalo desítkám jiných národů, budeme ovládnuti ve jménu osvobození, a pak potápěči lodí vyplení bohatství produktivních lidí, zastřelí všechny, kdo protestují nebo jen vypadají, že protestují, a zbytek nasadí do práce ve své společnosti otrockých táborů.

Abychom před sto lety zastavili bandu potápěčů lodí, bylo nejprve nutné je IDENTIFIKOVAT, poté je CHYTIT a nakonec je potrestat a zajistit, aby už žádní potápěči lodí nebyli. Přesně tytéž kroky jsou nutné i dnes, v případě moderní, celosvětové podoby potápěčů lodí – marxistů. Musíme je IDENTIFIKOVAT, než budeme moci přistoupit k dalším, přímějším krokům.

Pojďme se tedy na tyto zločince důkladně podívat a zjistit, kdo vlastně jsou.

Pamatujme si, že žádnou bandu nelze zastavit, pokud se budete věnovat pouze honbě za poskoky a podřízenými vůdci. Musíme zjistit, kdo je tím „velkým šéfem“ stojícím za touto bandou mezinárodních marxistických potápěčů lodí. A bude to trochu nebezpečné.

Kdykoli proniknete do vnitřního kruhu bandy a začnete ukazovat prstem na „velkého šéfa“, můžete očekávat spoustu napětí a ohně.

Nebudeme zklamáni.

Kapitola 5: Potápěči lodí

Ve většině zločineckých gangů jsou „řadoví členové“ obvykle ti, kteří na tom vydělají nejméně, zatímco „šéf“ si bere nejen lví podíl, ale i to, co patří ostatním. Většina „řadových členů“ navíc ani neví, kdo je ve skutečnosti nejvyšší šéf. „Šéf“ navíc obvykle vystupuje pod „úctyhodnou fasádou“.

Stejně tak je tomu i u zločineckého mezinárodního gangu potápěčů lodí a lupičů, který se nazývá „komunisté“. „Velký šéf“ těchto rudých potápěčů je velmi zvláštním druhem vůdce. Před světem se jeví jako ztělesnění serióznosti, ačkoli ve skutečnosti je vrahem a gangsterem, o čemž téměř nikdo neví, a to ani jeho vlastní rudí „vojáci“.

Ale navzdory všem fasádám a zástěrkám existuje jeden jistý způsob, jak zjistit, kdo je kdekoli skutečným šéfem.

V Caponově mafiánském gangu jste mohli nadávat na torpéda. Ale pokud jste se hanlivě vyjadřovali o Velkém Alovi, dlouho jste se tam neudrželi.

V Číně můžete mít veškerou „svobodu slova“, jakou chcete – pokud nekritizujete Mao Ce-tunga.

Na Kubě můžete mít veškerou „svobodu slova“, jakou chcete – pokud nekritizujete Castra.

Podívejme se, jestli je v Americe někdo, koho se nikdo neodváží kritizovat.

Určitě to není prezident. Posmívat se prezidentovi je národní sport.

LBJ několikrát nemohl promluvit kvůli kritice, kterou na něj křičeli demonstranti.

Není to ani žádný jiný úředník. Nemůžete jmenovat žádného voleného úředníka v Americe, který by byl tak „posvátný“, že by na něj nikdo neútočil. Neexistuje ani žádná skupina, do které byste nemohli rýpnout.

Můžete nadávat na Poláky, Iry, „hranatohlavce“ – dokonce i na katolíky a samotného papeže, jak ukazuje hra Rudolfa Hocutha „The Deputy“. Můžete dokonce kritizovat negry, pokud to děláte pod rouškou „práv států“ nebo starostlivé lásky k „barevným lidem“. Dělá se to pořád, na severu i na jihu. Dokonce i Huntley a Brinkley nedávno odvysílali speciální zpravodajský pořad o projektu sociálního bydlení pro negry v St. Louis a ukázali negry v brutálně špatném světle, které si sami vytvářejí.

Ale KDO se odváží kritizovat ŽIDY?

Dokážete si představit televizní speciál Huntleyho a Brinkleyho o tom, že téměř všichni naši sovětští špióni, jako Rosenbergovi, Soble, Soblen, Brothman, Gold, Moskowitz, Greenglass, Weinbaum atd., byli ŽIDÉ?

Každému poctivému Američanovi stačí jen chvilka zamyšlení a pohled do vlastní duše, aby si uvědomil, že jedinou skupinou, které se v „naší“ zemi nejvíce bojí a kterou se všichni obávají, jsou ŽIDÉ.

Nikdo nikdy nekritizuje Židy jako Židy. Odvážíte se to udělat? Jak k tomu došlo? Co je na těchto Židech tak zvláštního? Proč se jich všichni BOJÍ?

Slovo „bát se“ je odvozeno od slova „strach“. Můžete se „bát“ pouze toho, z čeho MÁTE STRACH. A strach máte pouze z toho, co nad vámi má nějakou MOC.

Jakou moc mají Židé nad námi? A jak ji získali?

Byla to právě ta široce medializovaná „malá stařenka v teniskách“, která mě poprvé přiměla vážně uvažovat o moci židovstva.

Po třicet dva let svého života jsem, stejně jako téměř všichni Američané, věřil, že Židé jsou jen zvláštní náboženská skupina, která se vyzná v obchodu. Stejně jako většina Američanů jsem také věřil, že mají zvláštní vztah k penězům a úžasnou schopnost je vydělávat. Ale to bylo vše.

Samozřejmě jsem slyšel všechny ty obvyklé pomluvy o Židech. Ale opět, stejně jako miliony mých amerických spoluobčanů, jsem si myslel, že tato obvinění proti Židům jsou jen výsledkem bigotnosti, hledání „obětních beránků“ a závisti vůči židovským schopnostem.

Pak, v roce 1950, když jsem během korejské války cvičil piloty námořní pěchoty a námořnictva v oblasti letecké podpory pozemních jednotek, začal jsem se zajímat o to, jak dostat Douglase MacArthura do Bílého domu.

Jako námořní důstojník jsem Douglase MacArthura znal a respektoval. Myslel jsem si, že by byl nejlepším prezidentem USA. Když v roce 1952 proběhla kampaň za jeho nominaci za republikány, chtěl jsem udělat vše, co bylo v mých silách, abych pomohl. V deníku The San Diego Union jsem četl dopis od ženy, která si stěžovala, že jí nikdo nepomůže uspořádat shromáždění na podporu MacArthura. Zavolal jsem tedy té dámě (jejíž jméno jsem zapomněl) a nabídl jí veškerou pomoc, kterou jsem mohl poskytnout. Byla mi velmi vděčná a pozvala mě do malé chaloupky, kde žila na odpočinku se svým manželem.

Začal jsem jí vyprávět o všem, co by se podle mě dalo udělat. Navrhl jsem, abychom si pronajali sál a uspořádali shromáždění. Ona se jen usmála tím trpělivým, smutným úsměvem a přerušila mě.

„Ne," řekla, „sál se tak snadno sehnat nedá, ani když za něj zaplatíš. Oni nám ho nepronajmou!"

„Co tím myslíte!" vybuchl jsem. „Kdo vám ho nepronajme?"

Podívala se podivně a tázavě na svého manžela, očima se ho zjevně na něco ptala.

On jen zavrtěl hlavou.

„Kdo vám ten sál nepronajme?" zeptal jsem se znovu a pohledem přeskakoval z něj na ni.

Zhluboka se nadechla, vypadala zarmouceně a pak řekla: „Židé."

„Židé!" vyletělo ze mě mimoděk. „Co s tím mají Židé společného? Co je jim do toho, jestli seženete sál, nebo ne?"

„Nenávidí Macarthura!" řekla a začala říkat něco dalšího, ale já ji přerušil.

„Nenávidí ho! To je hloupost! Předpokládám, že někteří z nich ano. Ale určitě ne všichni! A určitě ho nikdo z nich nenávidí natolik, aby vám zabránil pronajmout si sál na Macarthurovo shromáždění!"

Zhluboka se nadechla a vypadala zraněně. „Je to pravda," řekla, „všichni ho nenávidí. Podívej se třeba na tohle!" a podala mi výtisk listu The California Jewish Voice. A tam to bylo: „MACARTHUR SE BLÍŽÍ: HITLER VSTUPUJE DO

KANCLÉŘSTVÍ!“ a článek dále nadšeně popisoval, jak generál MacArthur představuje hrozbu „nového Hitlera“! Nemohl jsem tomu uvěřit!

„To je jen jeden článek!“ namítl jsem. „Je to pravděpodobně jen extrémistický plátek. Jsem si jistý, že si Židé nemyslí, že MacArthur je opravdu další Hitler!“

Ukázala mi další židovský deník, The B'nai B'rith Messenger. Jeho tón byl důstojnější, ale stejná nenávist vůči Macarthurovi tam byla. Ukázala mi ještě další židovské deníky. Ve většině z nich byly odporné obrázky Joea McCarthyho, strašná obvinění proti němu a Macarthurovi a nepochybný jed vůči oběma těmto mužům.

To je zkušenost, která čeká na každého poctivého Američana, který začne přemýšlet o židovské otázce. Najednou jsem byl vystaven celému tajnému světu, o kterém si průměrný Američan ani nedokáže představit a který nikdy nevidí – tajnému světu Židů. Ve stejném Jewish Voice jsem viděl titulky redaktora Sammyho Gacha: „DÍKY BOHU!“ v den, kdy Rusko získalo atomovou bombu! (Jewish Voice, 30. září 1949).

Viděl jsem stovky podobných zradných článků. Většina Američanů je však příliš izolovaná a lhostejná na to, aby se do tohoto židovského tisku vůbec ponořila. Dříve či později, bez ohledu na to, jak dlouho je průměrný Američan udržován v nevědomosti, nebo se v nevědomosti udržuje sám tím, že si představuje, že odhalení židovské zrady proti jeho zemi a lidu je „bigotnost“, najde nahé důkazy o tomto sjednoceném, cizím, fanatickém židovském světě uprostřed svého vlastního lidu – neúprosném, nenávistném, zlomyslném, hořkém a ďábelsky

chytrém v tom, jak se tvářit pouze jako „pronásledovaná“ náboženská skupina.

Celá ta věc mi však v té době ještě nedocházela. Bylo to příliš fantastické. Byl jsem si jistý, že se nějakým způsobem jedná o nedorozumění. Ale ta dáma mi dala nějaké knihy a noviny, abych si je vzal domů a prostudoval.

Když jsem přišel domů, podíval jsem se na první noviny. Jmenovaly se Common Sense a titulek zněl „RUDÁ DIKTATURA DO ROKU 1954!“

Hned mi došlo, že jsem narazil na tu paranoidní podstatu té monstrózní „židovské hysterie“, o které mi ta paní vyprávěla – fantastického židovského „světového spiknutí“ – a ani jsem to nedokázal dočíst. Připadalo mi to příliš hloupé a odporné na to, aby se tím inteligentní člověk zabýval.

Ale v těch několika řádcích, které jsem přečetl, Common Sense uváděl údajně šokující fakta o židovském charakteru komunismu a ruské revoluce. Jako zdroje některých z těchto neuvěřitelných faktů uváděl Židovskou encyklopedii a různé oficiální dokumenty vlády USA.

Zdálo se mi to jako skvělá příležitost vyvrátit tak fantastickou teorii, že komunismus je židovský, a rozhodl jsem se tyto údajné „fakty“ prověřit. Vyrazil jsem do Veřejné knihovny v San Diegu a prohrabal se svazky zmíněnými v knize Common Sense.

Tam dole, v temných regálech veřejné knihovny v San Diegu, jsem se probudil z třicetiletého hloupého politického spánku, toho samého smrtelného spánku, který nyní zavírá oči našemu lidu a nutí ho spolupracovat s nepřáteli na vlastní zkáze,

a to vše ve jménu „dobrého občanství“, „bratrství“ a všech ostatních šiboletů „slušných“ lidí.

Objevil jsem celý tajný svět – svět Židů.

A svět Židů je tajný jen proto, že „nežidé“ nemohou uvěřit, že by takový svět mohl existovat, a nikdy se do něj nepodívají!

Snad jedním z nejjednodušších způsobů, jak tento tajný židovský svět ukázat i tomu nejvíce nepřátelskému čtenáři, je nechat ho provést jednoduchý experiment. A tady je katalog tisíců výrobců, kteří jsou nuceni platit Židům za to, aby na své etikety umístili tento symbol, zvaný „hechsher“, za což rabíni dostávají speciální certifikační úplatu!

Ať si ten, kdo o tom pochybuje, zajde do kuchyně a vybere si tucet plechovek s různými potravinami a pár plechovek s čisticími prášky, mýdlem atd. Ať si pečlivě prohlédne etikety na těchto plechovkách, zda na nich není malé písmeno „U“ v kruhu nebo písmeno „K“. Písmeno „U“ znamená Unii ortodoxních židovských kongregací v Americe a písmeno „K“ znamená košer. Tyto židovské symboly najdete na většině svých potravin. Zde je několik reklam z židovských novin, které vám poskytnou představu o tom, co se děje v tajném židovském světě:

That's it!
THE U SEAL
WHICH MEANS
KOSHER!
HEINZ
OVEN
BAKED BEANS
IN TOMATO SAUCE
57 VARIETIES
The U on the front of the label of Heinz Vegetarian Baked Beans is the official seal of approval of THE UNION OF ORTHODOX JEWISH CONGREGATIONS OF AMERICA. It's your guarantee that your "flavorite" oven-baked beans are Kosher and pareve . . . . strictly vegetarian!
A delightful dish for either meat or dairy meals! A "meichel"!
HEINZ KOSHER
BAKED BEANS
Sunshine
KRISPY
CRACKERS
UNSALTED TOPS
KOSHER-PARVE
STRICTLY KOSHER
K These symbols on the package mean: K for kosher; for Rabbinical Supervision
TAKE HOME A TASTE OF Sunshine

A tady je seznam tisíců výrobců, kteří jsou nuceni platit Židům za to, aby na své etikety umisťovali tento symbol, zvaný „hechsher“, za což rabíni dostávají speciální certifikační úplatu!

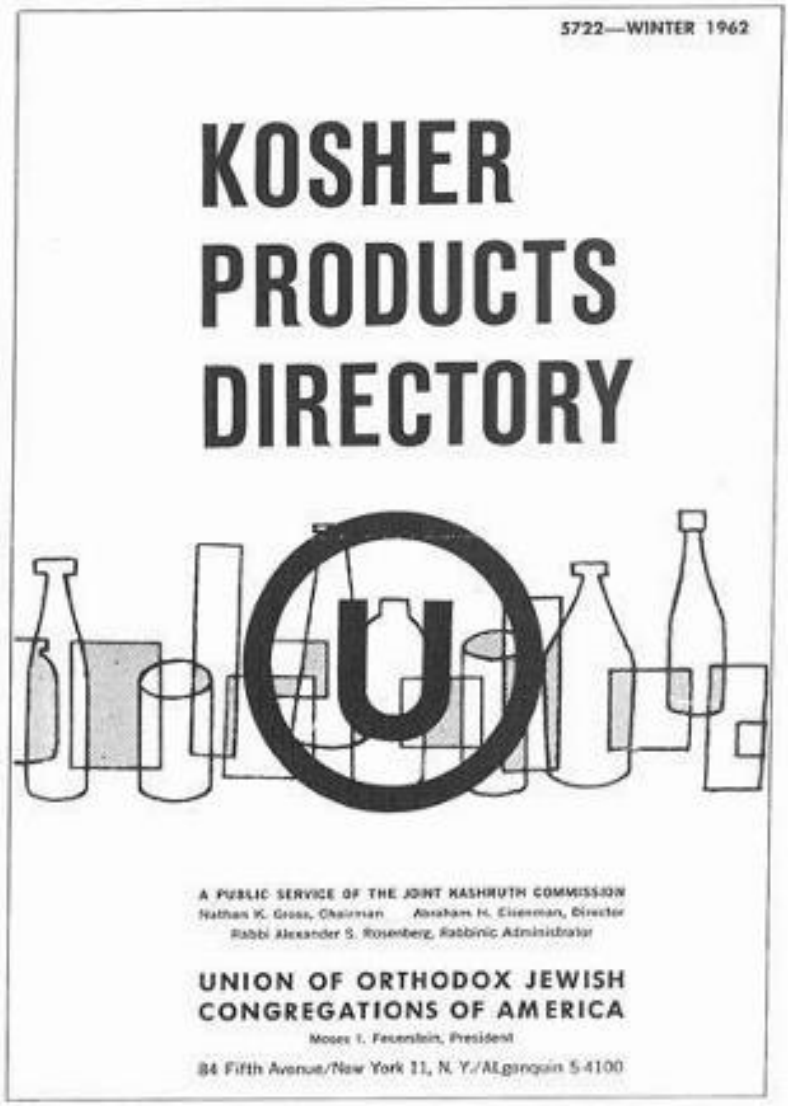

Potravinářské výrobky v Kanadě mají na etiketách označení „MK“ (Montreal Kosher) a „COR“ (Canadian Orthodox Rabbis).

The Wall Street Journal z 23. dubna 1969 odhalil, že potravinářské společnosti platily miliony a miliony dolarů za to, aby mohly tyto košer symboly umisťovat na své etikety. Ve skutečnosti dokonce i The Jewish Newsletter z 1. června 1959 varoval Židy, že tento obchod s písmeny „K“ a „U“ je čistě a jednoduše podvod a že pokud židovští podvodníci trochu neuberou na intenzitě, nežidé na to přijdou a budou za to draze platit!

JEWISH NEWSLETTER

WILLIAM ZUKERMAN, Editor

EDITORIAL ADVISORY BOARD

ROGER BALDWIN — MORRIS E. LAZARON
ERICH FROMM — DWIGHT MACDONALD
HERMAN A. GRAY — LOUIS NELSON
J. B. S. HARDMAN — JUDGE JACOB PANKEN
WILLIAM HUBBEN — DAVID RIESMAN
NORMAN THOMAS

VOL. XV No. 11 — JUNE 1, 1959 — NEW YORK, N. Y.

Boycotts: Arab and Zionist

The growth of the deplorable boycott conducted by the Arab States against American firms doing business with Israel was highlighted this week on the occasion of the appeal to the New York State Supreme Court by the American Jewish Congress (AJC) to enjoin the Arabian American Oil Company (ARAMCO) from discriminating against the employment of American Jews on the ground of their religion. AJC charged that documents which it filed with the New York State Commission Against Discrimination (SCAD) reveal that ARAMCO has yielded to the demands of the King of Saudi Arabia and does not employ Jews not only in its offices in Saudi Arabia, but also in this country. AJC also criticized the State Department for allegedly condoning ARAMCO's discrimination.

The issue goes back to 1951 when the Arab League first declared its economic boycott against Israel. The action did not arouse much surprise nor interest at the time because the Arab States considered themselves then and still consider themselves as being in a state of war with Israel and boycott is an accepted means of warfare. Soon however, complications set in. Zionists have from the very foundation of Israel declared that it is a unique state belonging not only to its own citizens, but *to all Jews the world over*. American Jews in their vast majority, though they have not accepted this tenet of Zionist ideology for themselves, have nevertheless implemented it by largely financing Israel and supporting it politically. This has led the Arab States to look upon American Jews as their enemies no less than the Israelis, to prohibit American Jews from entering Arab States and later to extend the economic boycott from Israel to America by demanding that business firms wishing to trade with the Arab States should not employ Jews.

It is significant that this extension of the boycott has not been observed as unanimously as the original boycott of Israel itself. Some Arab States apply the boycott not only to Jewish firms, but also to non-Jewish, which do business with Israel. Others, (notably Egypt) differentiate between firms and individuals who are known to be actively engaged in Zionist activities and those who are not Zionists or prominent supporters of Israel. By the action they want to emphasize that their boycott is not directed against Jews as Jews, but against the allies and war-partners of Israel.

Saudi Arabia, however, has from the very beginning taken an extreme nationalistic position in the boycott. She has boycotted all Jews, Zionist and non-Zionist alike, and has been particularly strict in her demands that firms doing business with her, should not employ Jews in managerial position, or even in clerical and other work. At her insistence, many firms in the United States and in other countries have introduced a system of questionnaires to establish the religion and origin of applicants for employment with a view to eliminating Jews.

ARAMCO has admitted that it requires a statement of religion from its applicants for employment, except for the secretarial staff working at home. But it denies that this is being done for reasons of religious or antisemitic prejudice. It is merely a business move. ARAMCO is doing most of its business with Saudi Arabia; not to yield to Saudi's demand, would have meant serious harm to the interests of its stockholders and of the United States. Moreover the USA Air Force, does not send American Jews, neither as soldiers nor as technicians, to its air base in Dharran because Saudi Arabia would not admit them.

In a letter to SCAD, Mr. Rawntree, Assistant Secretary of State, denied the AJC charge that the State Department condones discrimination, but it recognizes that the Arab States have a sovereign right to determine who is to enter their territories.

Extremist Nationalists At Work

There can be no doubt that this deplorable condition, rapidly approaching a crisis, is due to the intransigence of both, Arab and Zionist extremists. Saudi Arabia has in effect, adopted in full the Zionist theory of the unity of all Jews with Israel as its headquarters. She is doing more to strengthen the bankrupt Zionist ideology than the Zionist movement itself. She is guilty also of attempting to introduce into the United States the obnoxious Nazi methods of investigating the racial and religious origin of people in order to discriminate against them in employment.

At the same time it is merely confusing the issue for the American Jewish Congress, a leading Zionist organization, to ignore entirely the political and nationalistic causes of the boycott introduced by Israel, and to present it as a case of simple antisemitic discrimination. Saudi Arabia's action deserves condemnation even by those who believe that the Arabs have a just claim against Israel. For even just causes do not justify evil means. But the protest against such evils should be raised by American non-sectarian organizations which are honestly interested in keeping American citizenship democratic for its own sake, not by people with questionable nationalistic and political motives, whose ideology is the cause of the very act against which they protest.

How can the AJC protest against Saudi Arabia's boycott of American Jews, if it and seventeen other important Zionist and pro-Zionist, American organizations have been and are, themselves, engaged in boycotts of American firms suspected in anti-Israelism? If it was right for Zionist organizations to conduct last year a boycott against the American Express company, and if it is right to continue boycotting now the British American Tobacco and twenty odd affiliated companies, in order to help Israel financially, why is it wrong for Arab States to conduct similar boycotts to remind American Jews that they have some responsibility for the plight of a million Arab refugees?

American Zionists cannot have it both ways. They cannot wage open war against the Arabs as if they were Israelis living in America, and then cry out for the sympathy of the world when their adversaries reply in kind. If this deplorable incident helps to awaken American Jews to the dangers which their ideological relationship to Israel is introducing into American life, politically, economically, psychologically and otherwise, it will have served a useful purpose.

—william zukerman

FACTS AND COMMENTS

The "Kosher" Racket

The *Wall Street Journal*, surveying the *kosher* food market before Easter, revealed that the trade in *Passover kosher* foods only (such as gefilte fish, Borscht, Matzoth, etc.) reaches close to some 20 million dollars a year. "This is only a small part of the market," the *Wall Street Journal* added. "Thousands of national brand food and soap products are being turned out under the strict supervision of rabbis in order to qualify for the trade of the five million American Jews who observe some or all of the Hebrew dietary practices." (April 23)

What the *Wall Street Journal* failed to report is that this business of "strict supervision by rabbis for kosher products" has already become one of the big business rackets in the United States and is threatening to assume gigantic proportions.

The "Kosher Racket," as it is called, operates simply and effectively. According to Orthodox Jewish law, meat and meat products must be marked "Kosher" to indicate that the animal was killed in accordance with the law of ritual slaughter. These kosher labels (called *Aechshers*) are issued by rabbis who are very well paid for their certification services.

Some unscrupulous or bogus rabbis quickly realized that they could make big money by

Celá tahle špinavá židovská aféra se málem dostala do celostátních zpráv, když v roce 1957 jeden chamtivý rabín z Indianapolisu (jak dokládají soudní záznamy) zažaloval společnost Coca-Cola a donutil ji zaplatit mu 30 000 dolarů za to, že na tento nealkoholický nápoj umístil svůj židovský hechsher (košer certifikát)! (Stejný židovský zpravodaj

poukazuje na to, že nejvýznamnější rabínské autority dosvědčují, že ani Coca-Cola, ani žádný jiný nápoj nevyžaduje rabínský dohled!)

To je 30 000 dolarů zaplacených jedinému rabínovi v jednom městě, jednou společností, za umístění těchto židovských symbolů na jeden nealkoholický nápoj určený pro běžnou americkou spotřebu – o čemž téměř žádný nežidovský Američan neví.

Ale jsou to právě nežidé, kdo za tento podvod platí. VY, drtivá křesťanská většina, platíte tomu rabínovi, a to nejen v Indianapolisu, ale také v každém městě v každém státě Ameriky, den za dnem, rok za rokem, aby téměř veškeré vaše jídlo bylo košer – židovské!

Jak dlouho si myslíte, že by Židé tolerovali, aby katolíci provozovali takovýto naprostý podvod, který nás všechny stojí miliony dolarů na daních, a vnucovali nám všem katolické náboženské zvyky v našem jídle? Jak dlouho si myslíte, že by Židé tolerovali, aby nacistická „menšina“ v Izraeli trvala na tom, aby v každé židovské potravinářské továrně byl nacistický úderník, který by na každou plechovku s jídlem, které jedí Židé, umístil malou svastiku?

Při dalším zkoumání další oblasti tajného světa Židů jsem v nezpochybnitelných dokumentech a zpravodajských studiích naší vlastní americké vlády zjistil, že ruská revoluce nebyla vůbec „ruská“, ale téměř výlučně vedená Židy! Tabulka sestavená v dubnu 1918 Robertem Wiltonem pro sekci G-2 (vojenská rozvědka americké armády) ukazuje, že v době ruské revoluce bylo „384 komisařů (řídících Rusko), včetně 2 negrů, 13 Rusů, 15 Číňanů, 22 Arménů a více než 300 Židů. Z tohoto

počtu jich 264 přišlo do Ruska ze Spojených států od pádu carské vlády.“ (War Records Division of the National Archives. Record Group 120: Records of the American Expeditionary Forces.) Ani ne ruští Židé, ale newyorští Židé!

Na straně 2 své tajné zprávy do Washingtonu o povaze ruské revoluce kapitán Montgomery Schuyler, G-2, zpravodajská služba, popisuje situaci bez příkras, ale tak jasně, že o tom nemůže být pochyb: „Pravděpodobně není moudré říkat to v Spojených státech příliš nahlas,“ píše Schuyler ve své zprávě, „ale bolševické hnutí je a od svého počátku bylo vedeno a ovládáno ruskými Židy toho nejhoršího druhu.“

Tady byl drtivý důkaz, že „ruská“ revoluce nebyla vůbec ruská, ale DOBYTÍ Ruska bandou zločinných ŽIDŮ!

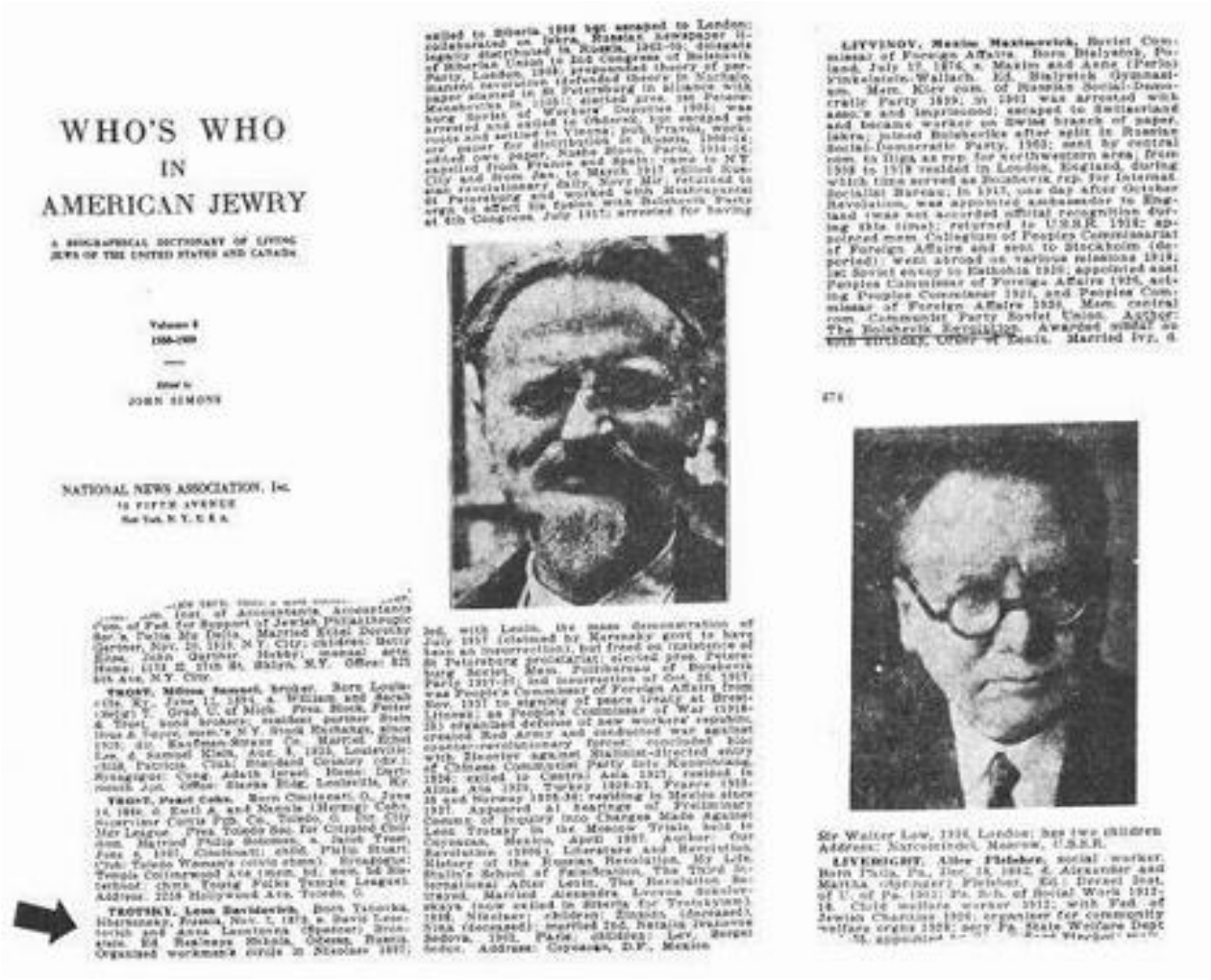
WHO'S WHO
IN
AMERICAN JEWRY

A BIOGRAPHICAL DICTIONARY OF LIVING JEWS OF THE UNITED STATES AND CANADA

JOHN SIMONS

NATIONAL NEWS ASSOCIATION, Inc.
11 FIFTH AVENUE

LITVINOV, Maxim Maximovich, Soviet Commissar of Foreign Affairs. Born Bialystok, Poland, July 17, 1876, s. Maxim and Anne (Perlin) Finkelstein-Wallach. Ed. Realgymnasium, Mem. Kiev com. of Russian Social-Democratic Party 1899; in 1901 was arrested with assoc.s and imprisoned; escaped to Switzerland and became worker on Swiss branch of paper, Iskra; joined Bolsheviks after split in Russian Social-Democratic Party, 1903; sent by central com. to Riga as rep. for northwestern area; from 1908 to 1918 resided in London, England, during which time served as Bolshevik rep. for International Socialist Bureau; in 1917, one day after October Revolution, was appointed ambassador to England (was not accorded official recognition during this time); returned to U.S.S.R. 1918; appointed mem. Collegium of Peoples Commissariat of Foreign Affairs and sent to Stockholm (deported); went abroad on various missions 1918; 1st Soviet envoy to Esthonia 1919; appointed asst. Peoples Commissar of Foreign Affairs 1930, acting Peoples Commissar 1921, and Peoples Commissar of Foreign Affairs 1930. Mem. central com. Communist Party Soviet Union. Author: The Bolshevik Revolution. Awarded medal on 10th anniversary Order of Lenin. Married Ivy, d.

Sir Walter Low, 1916, London; has two children
Address: Narkomindel, Moscow, U.S.S.R.

LIVERIGHT, Alice Fleisher, social worker. Born Phila., Pa., Dec. 18, 1882, d. Alexander and Martha (Spencer) Fleisher. Ed.: Drexel Inst. of U. of Pa. 1902; Pa. Sch. of Social Work 1912; 1B. Child welfare worker 1912; with Fed. of Jewish Charities 1914; organizer for community welfare orgns 1918; secy Pa. State Welfare Dept

Navíc jsem zjistil, že jsem se stal obětí jednoho z nejodpornějších podvodů v celé historii – zneužití pláště NÁBOŽENSTVÍ k zakrytí špinavého, zločinného spiknutí, jehož cílem byla vražda a loupež.

Při procházení některých ŽIDOVSKÝCH zdrojů jsem narazil na knihu, kterou vydali sami Židé, s názvem Who's Who in American Jewry. Tady je titulní strana:

WHO'S WHO
IN WORLD JEWRY

A Biographical Dictionary of Outstanding Jews

EDITORS

MANAGING EDITOR

19 63

WHO'S WHO IN WORLD JEWRY, *Incorporated*
Distributed by DAVID McKAY COMPANY, INC.
New York, N. Y.

COOPERATING ORGANIZATIONS—UNITED STATES AND CANADA

American Jewish Congress
American Jewish Historical Society
American Jewish Joint Distribution Committee
American Jewish Physicians' Committee
American ORT Federation
B'nai B'rith
B'nai B'rith Hillel Foundations
Canadian Jewish Congress
Council of Jewish Federations and Welfare Funds
Farband-Labor Zionist Organization
Hadassah, Women's Zionist Organization of America
Jewish Agency for Israel
Jewish Information Bureau
Jewish Labor Committee
Jewish Publication Society of America
Jewish Theological Seminary of America
Labor Zionist Organization of America—Poale Zion
Mizrachi Women's Organization of America
National Council of Young Israel
National Jewish Welfare Board
Pioneer Women, Women's Labor Zionist Organization of America
Rabbinical Alliance of America
Rabbinical Assembly of America
Rabbinical Council of America
Religious Zionists of America, Mizrachi-Hapoel Hamizrachi
State of Israel Bond Organization
Union of American Hebrew Congregations
Union of Orthodox Jewish Congregations of America
United HIAS Service
United Jewish Appeal
United Synagogue of America
Women's League of the United Synagogue of America
Workmen's Circle
World Confederation of General Zionists
Yeshiva University
Zionist Organization of America
Zionist Organization of Canada

ARDAY

ARAN, Yair (Walter Joseph), Israel, university executive; b. Berlin, Ger., Oct. 23, 1913; s. Hartwig and Dora (Kahn)

APTHEKER, Herbert, U.S., author, editor; b. N.Y.C., July 31, 1915; s. Benjamin and Rebecca (Kremer); B.S., Columbia U., 1936, A.M., 1937, Ph.D., 1943; m. Fay Aptheker, 1942; daughter, Bettina. Editor, Political Affairs, since 1955; dir., New York School for Marxist Studies, since 1960; asso. editor, Masses and Mainstream, since 1948; instr., history, Jefferson School of Social Science, 1946-56; served U.S. Army, pvt. to maj., 1942-46. Author: American Negro Slave Revolts, 1943; Essays on the History of the Negro People, 1945; The Negro People in America, 1946; To Be Free, 1948; A Documentary History of Negro People in the United States, 1951; Laureates of Imperialism, 1954; History and Reality, 1955; Toward Negro Freedom, 1956; The Truth about Hungary, 1957; The Colonial Era, (vol. I, History of American People), 1959; The American Revolution (vol. II, History of American People), 1960; The World of C. Wright Mills, 1960; Dare We Be Free?, 1961. Member: Author's League; Amer. Hist. Assn; Assn for Study of Negro Life and Hist.; Amer. Acad. of Political Science. Recipient: Guggenheim fellow in history, 1946-47. Home: 22 Ludlam Pl., Bklyn, N.Y. Office: New Century Publishers, 832 Broadway, New York, N.Y.

Ať si nyní čtenář položí otázku, zda i on, stejně jako já, věřil, že Židé jsou NÁBOŽENSKÁ skupina. Pokud někdo odmítá judaismus, jak se nám říká, pak není Židem.

Představte si tedy můj úžas a překvapení, když jsem na straně 556 knihy Who's Who in American Jewry našel fotografii a jméno velitele ateistické komunistické Rudé armády, Leona „Trockého“, s další informací, že se narodil jako „Bronštajn“!

Ve stejné židovské knize, na straně 673, jsem našel, jak Židé hrdě uvádějí Maxima Litvinova, prvního ministra zahraničí Sovětského Ruska, jako amerického Žida jménem FINKLESTEIN! Pokud jsou tedy Židé upřímní, když nám říkají, že nejsou rasou ani spiknutím, ale pouze „náboženskou“ skupinou, proč uvádějí tyto militantní ateisty, BOLŠEVIKY, nejen jako „Američany“, ale jako věřící v „judaismus“?

Od té doby jsem našel totéž v současných židovských knihách, které se nežidé málokdy obtěžují prozkoumávat. V knize Who's Who in World Jewry (1965), doporučené organizacemi B'nai B'rith, Jewish Theological Seminary atd. jako „čestný seznam světových Židů“, jsem na straně 29 našel záznam o Herbertu Apthekerovi, hlavním teoretikovi Komunistické strany, Židovi, jehož komunistická dcera Bettina řídí nepokoje v Berkeley!

Z článku nazvaného „Chazaři“ v Univerzální židovské encyklopedii (vydávané Židy) jsem se dozvěděl, že většina Židů nejsou ani „Semité“, ani potomci hebrejského národa z Palestiny (a tedy Kristova lidu), ale převážně potomci polororientálního kmene ze středního Ruska zvaného „Kazaři“ nebo „Chazaři“, jehož král, Bulan, v šestém století po Kristu nařídil svému lidu, aby se hromadně stali „Židy“. Zjistil jsem,

že tito „Židé“, nazývaní v „oboru“ „Aškenázové“ (na rozdíl od skutečných semitských Židů, nazývaných „Sefardové“), tvoří většinu a vedení lidí, které obecně nazýváme „Židy“. Jsou to právě roje těchto „Chazarů“ s jejich orientálním dědictvím, kteří s námi zacházejí jako s loutkami, vnucují nám integraci, ponižují naši kulturu svým špinavým „uměním“ (chaosem a pornografií) a, co je nejhorší, šíří mor komunismu – a to vše pod rouškou židovského „náboženství“!

Vzhledem k tomu, jak neuvěřitelné se to vše může zdát průměrnému Američanovi (stejně jako se to zdálo neuvěřitelné mně, když jsem se s tím poprvé setkal), připojím zde dokument, který jsem později nalezl v Kongresové knihovně – dokument, jenž je zároveň tak šokující a přitom naprosto nezpochybnitelný, že za těch 15 let, co jsem ho poprvé uviděl, a přestože jsem ho neustále předkládal tisícům lidí při přednáškách na vysokých školách, jsem dosud nenašel nikoho, kdo by popřel byť jedinou větu z něj. V londýnském Illustrated Sunday Herald z 8. února 1920 jsem našel celostránkový článek napsaný Winstonem Churchillem (včetně jeho fotografie, takže o totožnosti autora nemůže být pochyb), nazvaný „Sionismus versus bolševismus – boj o duši židovského národa“.

V tomto celostránkovém článku Winston Churchill uvádí skutečnost, že židovský lid po celém světě byl rozdělen mezi dvě linie – sionismus a komunismus.

Poukazuje na to, že RUSKÁ REVOLUCE NEBYLA VŮBEC „RUSKÁ“, ALE PODMANĚNÍ RUSKÉHO LIDU ATEISTICKÝMI, MARXISTICKÝMI, MEZINÁRODNÍMI ŽIDY!

ILLUSTRATED SUNDAY HERALD, FEBRUARY 8, 1920. Page 5.

ZIONISM versus BOLSHEVISM.

A STRUGGLE FOR THE SOUL OF THE JEWISH PEOPLE.

By the Rt. Hon. WINSTON S. CHURCHILL.

SOME people like Jews and some do not; but no thoughtful man can doubt the fact that they are beyond all question the most formidable and the most remarkable race which has ever appeared in the world.

Disraeli, the Jew Prime Minister of England, and Leader of the Conservative Party, who was always true to his race and proud of his origin, said on a well-known occasion: "The Lord deals with the nations as the nations deal with the Jews." Certainly when we look at the miserable state of Russia, where of all countries in the world the Jews were the most cruelly treated, and contrast it with the fortunes of our own country, which seems to have been so providentially preserved amid the awful perils of these times, we must admit that nothing that has since happened in the history of the world has falsified the truth of Disraeli's confident assertion.

Good and Bad Jews.

The conflict between good and evil which proceeds unceasingly in the breast of man nowhere reaches such an intensity as in the Jewish race. The dual nature of mankind is nowhere more strongly or more terribly exemplified. We owe to the Jews in the Christian revelation a system of ethics which, even if it were entirely separated from the supernatural, would be incomparably the most precious possession of mankind, worth in fact the fruits of all other wisdom and learning put together. On that system and by that faith there has been built out of the wreck of the Roman Empire the whole of our existing civilization.

And it may well be that this same astounding race may at the present time be in the actual process of producing another system of morals and philosophy, as malevolent as Christianity was benevolent, which, if not arrested, would shatter irretrievably all that Christianity has rendered possible. It would almost seem as if the gospel of Christ and the gospel of Antichrist were destined to originate among the same people; and that this mystic and mysterious race had been chosen for the supreme manifestations, both of the divine and the diabolical.

"National" Jews.

There can be no greater mistake than to attribute to each individual a recognisable share in the qualities which make up the national character. There are all sorts of non-good, bad and, for the most part, indifferent—in every country, and in every race. Nothing is more wrong than to deny to an individual, on account of race or origin, his right to be judged on his personal merits and conduct. In a people of peculiar genius like the Jews, contrasts are more vivid, the extremes are more widely separated, the resulting consequences are more decisive.

At the present fateful period there are three main lines of political conception among the Jews, two of which are helpful and hopeful in a very high degree to humanity, and the third absolutely destructive.

First there are the Jews who, dwelling in every country throughout the world, already themselves with that country, enter into its national life, and, while adhering faithfully to their own religion, regard themselves as citizens in the fullest sense of the State which has received them. Such a Jew living in England would say, "I am an Englishman practising the Jewish faith." This is a worthy conception, and useful in the highest degree. We in Great Britain well know that during the great struggle the influence of what may be called the "National Jews" in many lands was cast preponderatingly on the side of the Allies; and in our own Army Jewish soldiers have played a most distinguished part, some rising to the command of armies, others winning the Victoria Cross for valour.

Mr. Churchill inspecting his old regiment, the 6th Hussars, at Aldershot last week.

The National Russian Jews, in spite of the disabilities under which they have suffered, have managed to play an honourable and useful part in the national life even of Russia. As bankers and industrialists they have enormously promoted the development of Russia's economic resources, and they were foremost in the creation of those remarkable organisations, the Russian Co-operative Societies. In politics their support has been given, for the most part, to liberal and progressive movements, and they have been among the staunchest upholders of friendship with France and Great Britain.

International Jews.

In violent opposition to all this sphere of Jewish effort rise the schemes of the International Jews. The adherents of this sinister confederacy are mostly men reared up among the unhappy populations of countries where Jews are persecuted on account of their race. Most, if not all, of them have forsaken the faith of their forefathers, and divorced from their minds all spiritual hopes of the next world. This movement among the Jews is not new. From the days of Spartacus-Weishaupt to those of Karl Marx, and down to Trotsky (Russia), Bela Kun (Hungary), Rosa Luxemburg (Germany), and Emma Goldman (United States), this world-wide conspiracy for the overthrow of civilisation and for the reconstitution of society on the basis of arrested development, of envious malevolence, and impossible equality, has been steadily growing. It played, as a modern writer, Mrs. Webster, has vividly shown, a definitely recognisable part in the tragedy of the French Revolution. It has been the mainspring of every subversive movement during the Nineteenth Century; and now at last this band of extraordinary personalities from the underworld of the great cities of Europe and America have gripped the Russian people by the hair of their heads and have become practically the undisputed masters of that enormous empire.

Terrorist Jews.

There is no need to exaggerate the part played in the creation of Bolshevism and in the actual bringing about of the Russian Revolution by these international and for the most part atheistical Jews. It is certainly a very great one; it probably outweighs all others. With the notable exception of Lenin, the majority of the leading figures are Jews. Moreover, the principal inspiration and driving power comes from the Jewish leaders. Thus Tchicherin, a pure Russian, is eclipsed by his nominal subordinate Litvinoff, and the influence of Russians like Bukharin or Lunacharski cannot be compared with the power of Trotsky, or of Zinovieff, the Dictator of the Red Citadel (Petrograd), or of Krassin or Radek—all Jews. In the Soviet institutions the predominance of Jews is even more astounding. And the prominent, if not indeed the principal, part in the system of terrorism applied by the Extraordinary Commissions for Combating Counter-Revolution has been taken by Jews, and in some notable cases by Jewesses. The same evil preeminence was obtained by Jews in the brief period of terror during which Bela Kun ruled in Hungary. The same phenomenon has been presented in Germany (especially in Bavaria); so far as this madness has been allowed to prey upon the temporary prostration of the German people. Although in all these countries there are many non-Jews every whit as bad as the worst of the Jewish revolutionaries, the part played by the latter in proportion to their numbers in the population is astonishing.

"Protector of the Jews."

Needless to say, the most intense pressure of revenge have been excited in the breasts of the Russian people. Wherever General Denikin's authority could reach, protection was always accorded to the Jewish population, and strenuous efforts were made by his officers to prevent reprisals and to punish those guilty of them. So much was this the case that the Petlurist propaganda against General Denikin denounced him as the Protector of the Jews. The Misses Healy, nieces of Mr. Tim Healy, in relating their personal experiences in Kieff, have declared that to their knowledge on more than one occasion officers who committed offences against Jews were reduced to the ranks and sent out of the city to the front. But the hordes of brigands by whom the whole vast expanse of the Russian Empire is becoming infested do not hesitate to gratify their lust for blood and for revenge at the expense of the innocent Jewish population wherever an opportunity occurs. The brigand Makhno, the hordes of Petlura and of Gregurieff, who signalised their every success by the most brutal massacres, everywhere found among the half-stupefied, half-infuriated population an eager response to anti-Semitism in its worst and foulest forms.

The fact that in many cases Jewish interests and Jewish places of worship are excepted by the Bolsheviks from their universal hostility has tended more and more to associate the Jewish race in Russia with the villainies which are now being perpetrated. This is an injustice on millions of helpless people, most of whom are themselves sufferers from the revolutionary regime. It becomes, therefore, specially important to foster and develop any strongly-marked Jewish movement which leads directly away from these fatal associations. And it is here that Zionism has such a deep significance for the whole world at the present time.

A Home for the Jews.

Zionism offers the third sphere to the political conceptions of the Jewish race. In violent contrast to international communism, it presents to the Jew a national idea of a commanding character. It has fallen to the British Government, as the result of the conquest of Palestine, to have the opportunity and the responsibility of securing for the Jewish race all over the world a home and a centre of national life. The statesmanship and historic sense of Mr. Balfour were prompt to seize this opportunity. Declarations have been made which have irrevocably decided the policy of Great Britain. The fiery energies of Dr. Weizmann, the leader, for practical purposes, of the Zionist project, backed by many of the most prominent British Jews, and supported by the full authority of Lord Allenby, are all directed to achieving the success of this inspiring movement.

Of course, Palestine is far too small to accommodate more than a fraction of the Jewish race, nor do the majority of rational Jews wish to go there. But if, as may well happen, there should be created in our own lifetime by the banks of the Jordan a Jewish State under the protection of the British Crown, which might comprise three or four millions of Jews, an event would have occurred in the history of the world which would, from every point of view, be beneficial, and would be especially in harmony with the truest interests of the British Empire.

Zionism has already become a factor in the political conditions of Russia, as a powerful competing influence to Bolshevik circles with the international communistic system. Nothing could be more significant than the fury with which Trotsky has attacked the Zionists generally, and Dr. Weizmann in particular. The exact penetration of his mind leaves him in no doubt that his schemes of a world-wide communistic State under Jewish domination are directly thwarted and frustrated by this new ideal, which directs the energies and the hopes of Jews in every land towards a simpler, a truer, and a far more attainable goal. The struggle which is now beginning between the Zionist and Bolshevik Jews is little less than a struggle for the soul of the Jewish people.

Duty of Loyal Jews.

It is particularly important at these circumstances that the national Jews in every country who are loyal to the land of their adoption should come forward on every occasion, as many of them in England have already done, and take a prominent part in every measure for combating the Bolshevik conspiracy. In this way they will be able to vindicate the honour of the Jewish name and make it clear to all the world that the Bolshevik movement is not a Jewish movement, but is repudiated vehemently by the great mass of the Jewish race.

But a negative resistance or subdivision is not enough. Positive and practicable alternatives are needed in the moral as well as in the social sphere; and in building up with the utmost possible rapidity a Jewish national centre in Palestine which may become not only a refuge to the oppressed from the unhappy lands of Central Europe, but which will also be a symbol of Jewish unity and the temple of Jewish glory, a task is presented on which many blessings rest.

Buď je sám Winston Churchill lhář, „bigot“, „ten, kdo hledá obětní beránky“ a „nenávistník“ – anebo vám a milionům dalších nežidů byla zatajena jedna z nejvýznamnějších skutečností v dějinách světa! Pokud komunistické revoluce nejsou činem samotných obyvatel daných zemí, ale spíše

dobytím těchto zemí Židy, JAKO TO BYLO V PŘÍPADĚ RUSKA – pak je pro vás nemožné se před komunistickou revolucí v Americe ochránit, pokud vám je upíráno poznání, že komunistické revoluce jsou ŽIDOVSKÉ! A právě toto poznání je vám – a milionům dalších Američanů – upíráno, abyste byli bezmocní tváří v tvář této arogantní židovské agresi.

Nyní jsem objevil druhou z padělaných map, které byly vnuceny mému lidu; první byla lež, že mezi lidmi neexistuje nic jako druh nebo rasa, ačkoli v přírodě se druhy vyskytují všude jinde. A tady byla druhá velká lež padělatelů, že Židé jsou „jen pronásledované náboženství“, a nikoli rasa nebo druh lidí zodpovědný za komunismus!

V čísle deníku New York Journal American ze 3. února 1949 jsem dále zjistil, že Jacob Schiff, tehdejší šéf gigantického finančního impéria „Kuhn, Loeb & Co.“, a dědeček ženy, která nyní vlastní superlevicový New York Post, „investoval přes dvacet milionů dolarů do ruské revoluce“ a financoval tak jiného Žida, Trockého (Bronštajna), při masovém vyvražďování křesťanských, antikřesťanských a antikomunistických „bílých Rusů“!

Nejpřekvapivější a nejodhalující ze všeho byla často neviditelná souvislost mezi zdánlivě čistým nežidovským komunistou a nevyhnutelným Židem, číhajícím přímo v pozadí, jak vysvětlil Churchill ve svém článku.

Lenin, který nebyl Žid, byl ženatý s Krupskou, Židovkou. Stalin, rovněž ne Žid, byl ženatý se sestrou Lazara Kaganoviče, Rosou – Židovkou. Stalinův syn si vzal další Židovku a ukázalo se, že Chruščov byl chráněncem téhož Žida a oženil se s další Židovkou z Kaganovičovy rodiny. Cheddi Jagen, komunistický

premiér Guineje, je ženatý s Židovkou jménem Janet Rosenbergová z Chicaga.

V satelitních státech to bylo stejné. Ještě více Židů! Dokonce i ten posvátný „přítel“ Ameriky, Tito, byl chráněncem Mosese Pijadeho, dalšího židovského Chazara, který „radí“ naparujícímu se panu Titovi. A na Kubě najdeme Žida jménem Zincowich, který tiše radí Fidelovi. Židovka Anna Paukerová vládla Rumunsku. Žid Berman řídil Polsko a Žid Rakosi (Rosencranz) řídil Maďarsko, a americký Žid Gerhardt Eisler řídil Východní Německo!

Ve Spojených státech amerických FBI a další agentury zadržovaly a/nebo odhalovaly celé hordy židovských špiónů a komunistů: Julius a Ethel Rosenbergovi, Morton Sobell, Harry Soblen, Robert Soblen, Sidney Weinbaum, Judith Coplonová, David Greenglass, Abraham Brottman, Miriam Moskowitzová, Kramer (Cohen), Harry Gold, Joseph Weinberg, Nathan Silvermaster, Klaus Fuchs, Jacob Golos, manželé Krugerovi (Cohenovi), White (Weiss), Alex Trachtenberg, V. J. Jerome (Isaac Romaine), Simon Gerson, Alex Bittelman, Betty Gannett, Isadore Begun, Jacob Mindel, Israel Amter, W. Weinstone, Fred Fine, Sid Steinberg, Louis Weinstock, Albert Lannon, Fred Rose, „J. Peters“ Goldberger, Jacob Stachel, Gerhardt Eisler, Hanns Eisler, „John Gates“ (Israel Regenstreif), Gilbert Greenberg, „Gus Hall“ (Arvo Mike Halberg), Irving Potash, Carl Weissburg, Philip Bart, Philip Jaffe, Andrew Roth, Mark Kayn (Mark Julius Ginsberg), „Gil Green“ (Gilbert Greenberg), „Carl Winter“ (Philip Carl Weissberg); jména byla někdy změněna, ale fotografie těchto židovských tváří připomínajících tváře velbloudů stačily k jejich identifikaci jako Židů. (Tento seznam identifikovaných

propagátorů komunismu a špiónů by mohl být rozšířen o mnoho stránek, pokud by mělo smysl pouze rozšiřovat seznam jmen. To by však mělo stačit k odstranění jakýchkoli pochybností v mysli čtenáře ohledně židovského vlivu na komunismus.)

Z 41 pracovníků s komunistickou minulostí v našich tajných radarových laboratořích ve Fort Monmouth se 39 ukázalo být Židy! Z 18 Američanů odsouzených od roku 1946 za špionáž ve prospěch Sovětského svazu bylo 16 Židů a 1 negr! Z 21 osob odsouzených za komunistické spiknutí s cílem svrhnout vládu Spojených států nelegální silou a násilím bylo 18 Židů!

Když FBI zatkla „druhou řadu politbyra“, ze 17 zrádců bylo 14 identifikováno jako Židé! Z „Hollywoodské desítky“, která se odvolala na 5. dodatek, když byla dotázána, zda jsou komunisté, bylo 9 Židů!

V Národním archivu USA ve Washingtonu, D.C., našel badatel Harold Arrowsmith dopis ze dne 23. února 1921 od J. Edgara Hoovera, zvláštního asistenta ministra spravedlnosti, adresovaný W. L. Hurleymu, Úřad náměstka ministra zahraničí, Ministerstvo zahraničí, Washington, D.C. Nese číslo spisu Ministerstva zahraničí 861.0078795 a zní:

> Potvrzujeme přijetí Vašeho dopisu ze 4. tohoto měsíce (U-H/861.00/7885) týkajícího se kopie depeše č. 62 od amerického konzula v Revalu ze dne 1. prosince 1920 ohledně šiřitelů bolševické propagandy, v níž předkládá jejich seznam a žádá o odpověď, jejíž obsah bude sdělen americkému konzulu v Revalu.
>
> Z přezkoumání předloženého seznamu jmen a adres vyplývá, že alespoň převážná část seznamu třiceti dvou

jmen je pravá, zejména díky poznámce, J. Ferguson (zřejmě Isaac Ferguson); Felix Frankfurter: Jacob Hartman a Fred Biedenkapp; — všichni známí jako aktéři tohoto hnutí. (podepsán) J. E. Hoover, zvláštní asistent ministra spravedlnosti (podtržení moje, G.L.R.).

Naše vláda tedy celou dobu věděla, že Frankfurter byl bolševik! Věděla to už tehdy, když Frankfurter propašovával desítky komunistických špiónů, jako byl jeho chráněnec Alger Hiss, do našeho ministerstva zahraničí. A Roosevelt to musel vědět, když v roce 1939 dosadil tohoto zrádného Žida k Nejvyššímu soudu. Nikdo se však nikdy neodvážil to říct americké veřejnosti.

Dalším Frankfurterovým chráněncem byl Dean Acheson, „náš“ ministr zahraničí, který pomohl předat Čínu komunistům. Když byl jejich společný kamarád Alger Hiss souzen za křivou přísahu a komunistickou špionáž, Acheson a Frankfurter, který byl tehdy soudcem Nejvyššího soudu, oba svědčili ve prospěch rudého špióna Hissa jako „svědci charakteru“!!

Na počátku své kariéry, než si vybudoval aparát, který za něj dělal práci, byl Frankfurter otevřeně komunistický. Vedl dav na obranu Sacco a Vanzettiho, rudých anarchistů, kteří byli nakonec popraveni. Byl právníkem Rusko-americké průmyslové korporace, která byla založena za účelem organizace a financování textilního průmyslu v Rusku po vítězství bolševiků v roce 1917.

Mezi dalšími, o nichž je dnes známo, že byli komunisty, indoktrinovanými Frankfurterem na Harvardské právnické fakultě a později umístěnými na klíčové vládní pozice, jsou Lee Pressman, John Abt (právník, o kterého požádal Oswald,

atentátník na prezidenta, než byl zastřelen Židem Rubensteinem) a Nathan Witt, všichni Židé.

Prohlédl jsem si Daily Worker a zjistil jsem, že atmosféra je naprosto „košer“. Byly tam dojemné inzeráty „Na památku“ „naší drahé matky“ od Bernieho, Abieho, Izzyho a Nathana Ginzbergových, oznámení o piknicích ve „Weinbaumově krásném háji“ a inzerát na „Harryho obchod s oděvy“, který inzeruje jak speciální ceny pro komunistické zákazníky v deníku Worker, tak i rabínské oděvy. Redaktorem deníku Worker byl v té době „John Gates“, ale když byl „Gates“ zatčen, zjistil jsem, že jeho skutečné jméno je Israel Regenstreif!

V novinách jsem četl, že v Rusku bují antisemitismus. Ale zjistil jsem, že se Židé chlubí tím, že šéfem sovětské propagandy je Žid – Ilja Ehrenberg! Vzhledem k tomu, že všichni Židé byli přistiženi při činu jako rudí špióni, je snad překvapivé, že Žid Ehrenberg, šéf sovětské propagandy, chtěl šířit myšlenku, že komunisté jsou „protižidovští“?

Dokonce i v Japonsku a Číně jsem zjistil, že prvními, kdo zaseli komunistická semena, byli Židé. V Japonsku to byla Anna Rosenbergová a hádejte, kdo se objevil v Číně jako poradce Sun-Yat Sena? Starý dobrý Žid George Sokolsky, náš zesnulý „konzervativní“ sloupkař!

Pro inteligentního člověka byla tato fakta nepopiratelná. Možná se nedala vysvětlit, ale prostě se nedala popřít. Komunismus byl židovský! Založil ho rasový, ateistický Žid Marx a vedli ho další ateističtí Židé jako Engels a LaSalle. A alespoň ve Spojených státech se Židé téměř jednomyslně spojili v jedovaté nenávisti a potlačování kohokoli, kdo se o tuto skutečnost jen zmínil. I pouhé poukázání na počet židovských

komunistů a zastánců rasového mísení přineslo nešťastné oběti hysterickou kampaň proti ní jako proti „šířiteli nenávisti“! Ti samí lidé, kteří nejhlasitěji volali po „akademické svobodě“ k hlásání komunismu, byli také nejnemilosrdnější ve své potlačovací kampani proti komukoli, kdo chtěl o Židech hovořit jinak než v těch nejvíce lichotivých a nechutných superlativech.

Jednou z věcí, která mnoha lidem velmi ztěžuje uvěřit, že za komunismem stojí Židé, je skutečnost, že Židé jsou také známí svou láskou k penězům, a proto jsou bez výjimky považováni za „kapitalisty“.

Tato myšlenka, že protože Židé milují peníze, „nemohou být komunisty“, by byla pravdivá – kdyby byl komunismus „upřímný“ – kdyby byl komunismus skutečně hnutím na pomoc chudým lidem, jak předstírá.

Ale všude, kde komunismus uspěl, nepomáhá chudým lidem; komunismus vždy dosazuje do pozic obrovské moci a bohatství obrovské množství Židů a okrádá a zotročuje lidi.

Jinými slovy, komunismus se Židy není skutečnou ideologií; je to podvod, švindl a způsob, jak využít násilí a revoluci jako zkratku k bohatství a moci, jejichž dosažení běžnými, „obchodními“ prostředky obvykle trvá déle (a to i při použití těch „obchodních“ metod, pro které jsou Židé právem proslulí). Komunismus je starý „lodě potápějící“ byznys pro zločinný zisk rudých Židů!

Faktem je, že komunismus byl z velké části financován bohatými Židy, počínaje Rothschildy a pokračující přes Lehmanovy, Sternovy, Oppenheimerovy, Rosenwaldovy a další bohaté židovské rodiny přímo tady v Americe.

Například samotný Marx byl financován židovským mýdlovým milionářem Josephem Felsem (mýdlo Fels-Naptha). Jak již bylo zmíněno, Jacob Schiff, šéf společnosti Kuhn, Loeb & Co., přispěl více než 20 miliony dolarů svému židovskému sourasovci Leonu Trockému (Bronštajnovi), aby prosadil ovládnutí ruského lidu komunistickými Židy. (New York Journal American, 3. února 1949).

Na masovém shromáždění v Madison Square Garden v New Yorku, pořádaném na oslavu revolučního vítězství v Rusku, kterého se zúčastnily desítky tisíc newyorských komunistických Židů, poslal Jacob Schiff, ten samý židovský multimilionář a šéf společnosti Kuhn, Loeb & Co., následující telegram organizačnímu výboru, jelikož se nemohl dostavit osobně: „Vyjádřete prosím za mě přítomným, jak hluboce lituji, že nemohu oslavit s Přáteli ruské svobody skutečnou odměnu za to, v co jsme doufali a o co jsme usilovali po dlouhá léta!“ (New York Times, 24. března 1917, strana 2).

V této souvislosti je také zajímavé poznamenat, že komunismus, údajně produkt chudoby, vzkvétá ve Spojených státech nikoli tam, kde jsou lidé nejchudší, v místech jako Appalačské pohoří nebo Mississippi. Ve skutečnosti statistiky FBI ukazují, že v Mississippi, nejchudším státě Ameriky, je méně komunistů (pouze jeden) než v jakémkoli jiném státě Unie! Zároveň tytéž statistiky FBI ukazují, že nejvyšší koncentrace komunistů je v New Yorku a Los Angeles, dvou místech s nejvyšší koncentrací bohatství – A ŽIDŮ!

Kdykoli se komunista ucházel o veřejnou funkci, hlasy pro komunisty se geograficky téměř přesně shodovaly s oblastmi s nejvyšším podílem židovského obyvatelstva: opět New York, Los Angeles, Miami Beach a další oblasti, kde se soustřeďuje

bohatství i židovská komunita. Nejnovější komunistický kandidát Aptheker, který je Žid, nekandidoval v chudých Apalačích ani v Mississippi, ale v bohatém, židovském New Yorku!

A konečně, aby se rozptýlila představa, že bohatí Židé „prostě nemohou být“ komunisty, protože Židé „milují peníze“, stačí se podívat na seznam některých předních komunistů, aby bylo zřejmé, že chudoba s tím nemá nic společného, zatímco židovství s tím rozhodně má.

Typickým příkladem je Charlie Chaplin, muž s obrovským bohatstvím, které vydělal zde v Americe v rámci našeho systému, kterým rudý Charlie Chaplin pohrdá a útočí na něj tak zuřivě, že ho dokonce i naše prokomunistické ministerstvo zahraničí vyloučilo z Ameriky kvůli jeho prokomunistickým aktivitám. (Chaplin se nikdy neobtěžoval stát se občanem Spojených států!)

Na první pohled je velmi těžké pochopit, proč by člověk, který se těšil takové velkorysosti a bohatství ze strany Ameriky jako Chaplin, mohl být komunistou. Stačí však znát jedinou skutečnost – tu samou, kterou najdete v pozadí téměř všech komunistických aktivit – abychom pochopili komunistické sklony „Charlieho Chaplina“: Chaplinovo skutečné jméno je ISRAEL THORNSTEIN a není ani Američan, ani Angličan – ALE ŽID!

Byl jsem opravdu překvapen, když jsem zjistil, jak často se v celé historii, nejen u komunistů, ale i u jiných světových osobností, které se dopustily různých zvěrstev, ukazuje, že za tou špinavou prací stojí Žid nebo Židovka.

Klasický případ se vyskytuje v oblíbené židovské knize Tóry, Ester, ve které Židé s potěšením vyprávějí, jak se královně přítelkyni Ester podařilo přimět krále, aby nařídil pověšení dvaceti tisíc nevinných nežidů, což je „ohromný úspěch“, který Židé každoročně oslavují svátkem „Purim“.

Stejný vzorec jsem objevil i ve starověkém Římě, kde během všech pronásledování křesťanů za vlády Nera jeho židovská milenka Poppaea nenápadně vnášela své židovské podněty, které změnily světové dějiny. Přiměla Nera, aby zavraždil svou matku i manželku a v Koloseu předhodil lvům tisíce křesťanů. (Encyklopedie Americana, vydání z roku 1960, svazek 22, s. 364, s vážnou tváří dodává: „Jediným pozitivním momentem v její kariéře se zdá být milost, kterou naléhala na Nera ve prospěch Židů“!)

Jedním z argumentů, s nímž se neustále setkávám u lidí, kteří se mě snaží „srazit na kolena“ za tvrzení, že v Americe a po celém světě působí židovské, komunistické a sionistické spiknutí, je skutečnost, že kdyby to byla pravda, „FBI by se o to postarala“.

Ačkoli J. Edgar Hoover tuto skutečnost opakovaně zdůrazňuje, Američané neustále zapomínají, že FBI nemůže nikoho stíhat!

Zkratka „F.B.I.“ znamená Federální úřad pro vyšetřování. A „vyšetřovat“ je vše, co FBI může dělat. Aby mohla podniknout kroky proti nepřátelům Spojených států, musí získat povolení od ministerstva spravedlnosti, které FBI řídí. A pokud ministerstvo spravedlnosti nevznesou obvinění nebo dokonce odmítnou vydat zatykače, jak se opakovaně stávalo i v těch nejzávažnějších případech, je FBI zcela bezmocná. Ve

skutečnosti je J. Edgar Hoover, ředitel FBI (který podle mého názoru nese téměř výlučnou odpovědnost za potlačení komunistického spiknutí ve Spojených státech za posledních 30 nebo 40 let), bezmocný dokonce i v tom, aby americkému lidu sdělil, co se děje. Může být podle libosti propuštěn prezidentem nebo, technicky vzato, dokonce i Ministerstvem spravedlnosti. A pokud by Hoover řekl něco nevhodného o Židech, byl by PRYČ! A nepochybně by ho nahradil jeden z těch prožidovských komunistických nežidovských patolízalů, kteří se hemží v našem ministerstvu spravedlnosti.

Proto byl Hoover donucen držet se opatrného kurzu mezi veškerým možným úsilím o ochranu Spojených států amerických a našeho lidu a nutností vyhnout se tomu, aby Židé a rudé krysy v naší federální vládě měli záminku k jeho propuštění.

Navzdory této obtížné a často téměř beznadějné situaci upozornil Hoover americkou veřejnost na některé šokující skutečnosti.

Typickým příkladem je případ židovského náměstka ministra financí Harryho Dextera Whitea (židovské jméno Weiss), který ukradl naše raznice na ražbu mincí. (Jak již bylo zmíněno v kapitole 4). Stejný vzorec jako v případě Weisse se v naší vládě opakuje znovu a znovu, kdy poctiví vyšetřovatelé a představitelé orgánů činných v trestním řízení odhalí zradu, jen aby byla zakryta a bezohledně prosazována těmi nejvyššími představiteli naší vlády, včetně prezidenta!

Já sám jsem měl s tímto druhem věcí v roce 1960 zážitek, z něhož mi vstávaly vlasy hrůzou na hlavě, když se k mé organizaci připojil mladý muž, jen aby se přiznal, že kdysi byl

špiónem pro komunisty! Ten muž se jmenoval Roger Foss a při vstupu mi řekl, že pracoval pro prvního tajemníka sovětského velvyslanectví ve Washingtonu, Valintina Ivanoffa, který mu platil, aby studoval na americké vysoké škole a poté se stal falešným americkým úředníkem!

Okamžitě jsem toho mladíka odvedl k FBI a postaral se o to, aby byl celý příběh k dispozici. Agenti FBI strávili několik dní tím, že z Rogera Fosse dostávali celý příběh.

Pak jsem čekal, až se něco stane. Nic se nestalo! Uplynuly týdny. Záležitost byla zřejmě odložena. Židovští právníci na ministerstvu „spravedlnosti“ to nechali ležet ladem.

Tak jsem se rozhodl jednat sám. Znal jsem čestného (byť fanaticky liberálního) reportéra z „Washington Post“, Lese Whittena. Whitten psal o snahách Židů dostat mě do washingtonského blázince a sehrál klíčovou roli v úvodníku, který takovou tyranii odsuzoval, protože je to ten nešťastný tvor: upřímný liberál.

Počkal jsem si na víkend (kdy si většina Židů ve „Washington Post“ užívala svých peněz) a přinesl jsem ten příběh Lesu Whittenovi, spolu s Fossem a všemi dokumenty atd. Whittenovi se podařilo ten příběh rozvést po celé titulní stránce „Washington Post“.

Během 24 hodin byl Valentin Ivanoff vyhoštěn ze Spojených států a deportován do Ruska, což se dostalo na titulní stránky celostátních novin.

Kdybych nenašel způsob, jak donutit ministerstvo spravedlnosti k akci, nepochybuji o tom, že by pan Ivanoff stále seděl na sovětském velvyslanectví a platil americkým vysokoškolským studentům, aby chodili na místa jako Harvard,

Berkeley v Kalifornii atd., kde by vyvolávali rozruch a nakonec se stali sovětskými agenty, jak to právě teď dělají stovky, možná dokonce tisíce amerických studentů!

Zde je důležité si uvědomit, že FBI v tomto případě nebyla schopna udělat vůbec nic jiného než shromáždit informace. Jakmile tyto informace předá ministerstvu spravedlnosti, je zcela bezmocná. Znovu a znovu se objevují podobné případy, kdy FBI díky své pečlivé a svědomité práci odhalí zradu a podvratnou činnost, jen aby právníci ministerstva spravedlnosti – „Moskowitzové“, „Finklesteinové“, „Cohenové“, „Goldbergové“, „Rosenblattové“ a „Lipshitzové“ – tyto informace ignorovali nebo je zatajili.

V celé historii FBI se vyskytla pouze jedna „krysa“ – agent, který se obrátil proti FBI. Tím agentem byl Žid jménem Jake Levine, který vystoupil v prokomunistickém rádiu WBAI v New Yorku a v Radio Pacifica na západním pobřeží a obvinil FBI, že je „fašistická“ a že agenti nenávidí negry a Židy!

Když se lidí zeptáte, jaké jsou největší komunistické noviny v Americe, většina z nich odpoví „Worker“.

Ale mýlí se. Největším komunistickým deníkem v Americe je The Morning Freiheit, který se ve skutečnosti vydává v hebrejském písmu – v jidiš – pro tisíce a tisíce komunistických Židů v New Yorku. Když úředníci z daňového úřadu dočasně uzavřeli kanceláře „Worker“ visacím zámkem, nevynechali ani jedno vydání; prostě se přesunuli přes chodbu do kanceláří „Freiheit“, kde se „Worker“ vydával, dokud komunističtí právníci nezbavili vydavatele daňových úředníků.

V Kanadě rozbila Královská kanadská policie špionážní síť s pomocí Igora Gouzenka, který dezertoval ze sovětského

velvyslanectví a odhalil nejvyšší komunistické agenty v Kanadě. Ukázalo se, že šéfy této sovětské špionážní sítě v Kanadě byli Fred Rose a Sam Karr. Zpráva Královské komise, vydaná Her Majesty's Stationery Office, odhaluje, že skutečné jméno člena parlamentu Freda Rose bylo Fred Rosenberg a skutečné jméno Sama Karra bylo COHEN.

Jako obvykle, ačkoli o tom veřejnost není informována, se ukázalo, že oba vůdci komunismu v Kanadě byli ateističtí Židé.

Těsně před druhou světovou válkou se komunisté téměř chopili vlády ve Španělsku. Když se generál Franco vzbouřil spolu se španělskými křesťany a bránil ovládnutí Španělska, Rusko a mezinárodní komunismus vyslaly veškerou možnou pomoc, aby španělský křesťanský lid vydaly do rukou komunistické tyranie. Vůdcem zahraničních komunistů nebyl nikdo jiný než Béla Kun (vlastním jménem Cohen), ten samý krvežíznivý Žid, který bezprostředně po první světové válce zorganizoval maďarskou revoluci. Z Ameriky přijely stovky a stovky newyorských Židů, organizovaných do „Abraham Lincoln Brigade“, aby podpořili převzetí Španělska komunismem.

To vše lze doložit ve studii o Abraham Lincoln Brigade vydané Výborem Sněmovny pro neamerické aktivity (House Committee on Un-American Activities, příloha IX, sv. 1), která uvádí jména stovek těchto Židů k nahlédnutí. Mezitím, aby ochránil křesťanský lid Španělska před útokem mezinárodního komunismu, poslal Benito Mussolini vojáky, zbraně, munici a letadla, a totéž učinil i Adolf Hitler.

Ve skutečnosti bylo Španělsko generálkou na druhou světovou válku. Jenže v té době bylo mnohem zřetelnější, že

jedna strana („loajalisté“) byla komunistická a židovská, zatímco druhá strana (Franco) byla křesťanská, antikomunistická a protižidovská.

Druhá světová válka byla úplně stejná, ale Židům se podařilo své záměry zamaskovat lépe než během španělské občanské války.

Tento hrůzný tajný svět Židů mi připadal vzrušující, zajímavý a děsivý, ale také velmi depresivní. Hluboko v duši jsem cítil chladný strach z našeho osudu, pokud se skutečně dělo to, co se zdálo, že se děje. I já jsem byl vychován tak, abych nikdy nevyslovil slovo „Žid“, ale vždy „židovská osoba“ nebo osoba „židovského vyznání“ kvůli tomu, co Bible nazývá „strachem ze Židů“ (Jan 7:13).

Dokázal jsem si představit, jak by se projevila moje povaha a reakce na výzvu, kdybych zjistil, že proti mé zemi a mému národu skutečně existuje židovské spiknutí!

Znovu jsem si přečetl noviny a knihy, které mi ta paní dala, a prostudoval je pečlivě. Tón těch textů mě ve většině případů odpuzoval. Byly plné nekonkrétních obvinění, špatně napsané a plné zuřivého senzacionalismu.

Ale stále odhalovali nové skryté perličky pravdy, které se mi podařilo ověřit. A když jsem všechna fakta co nejlépe propojil, nebylo o tom pochyb: existovalo nějaké židovské spiknutí, které rozhodně souviselo s komunismem a morální subverzí. Zjistil jsem, že Židé byli zapleteni do něčeho víc než jen do komunismu a sionismu. Jak píše Hitler v Mein Kampf, stačí jen opatrně rozříznout jakýkoli nemocný vřed naší společnosti, „aby se tam dole našel malý židáček, často zcela oslepený náhlým světlem“. Prostě neexistuje žádný exces,

žádná degenerace a žádná hrůza, která by byla pro nějakého Žida příliš nízká, aby ji použil jako metodu, a to nejen k získání našich peněz, ale také k zničení naší společnosti a našeho charakteru.

*****

Vzpomínáte si na tu „báseň“, která začíná slovy „Růže je růže je růže“ atd.? Byl to jeden z prvních šílených (a odporných) příkladů pomatenosti a úpadku v podobě „poezie“, která se dnes vydává za „umění“ – bez rýmu, bez logiky, bez smyslu, prostě čisté šílenství – a často i čistá špína.

Vzpomínáte si, kdo tu šílenou věc napsal a „popularizoval“? Jmenovala se Gertrude Steinová a byla to rudá Židovka – a homosexuálka.

***

Viděli jste někdy ty šílené „sochy“ v muzeích moderního „umění“, kde na podstavci leží hromady hlíny, které vypadají, jako by někdo zašel na pastvinu, nabral pár vybraných hrudek a naskládal je na sebe jako „moderní“ sochu?

Vzpomínáte si, kdo je „hrdinou“ tohoto druhu „umění“? Jmenuje se Jacob EPSTEIN. Další člen „kmene“, který se nám vysmívá, ukazuje nám prostředníček a nutí nás za to platit, a navíc z něj dělá „velkého muže“!

***

Kdo je dnešním „mistrem“ šílené a obscénní poezie pro „beatníky“ a „hipíky“?

Jmenuje se Allan GINSBURG – židovský „umělec“, který učí naši mládež o „krásách“ života.

***

Kdo drží americký rekord v oblasti obscénních časopisů? Ralph GINSBERG, který byl za svůj naprosto odporný časopis Eros odsouzen k vězení. Ani Nejvyšší soud nedokázal strávit obscénnosti tohoto Žida – na celé stránce v barvě byla vyobrazena nahá bílá žena při pohlavním styku s obrovským nahým negrem.

***

„Divadelní“ scény popsané v úvodu této knihy, kde je ukřižováno kuře, nahý muž holící dívce intimní partie a kde se oba oddávají vertikálnímu pohlavnímu styku v pytli z juty, a další podobné „umělecké“ výstřelky, vytvořil Jean-Jacques Lebel, francouzský Žid!

Centrem této špíny je newyorská Lower East Side, kde se nachází celá kolonie „hippies“. Jejich ústředím je obchod s názvem „The Peace-Eye Book Store“. Je označen jako „přísně košer“.

The Peace Eye Book Store, headquarters of Ed Sanders and the Fugs

Tvůrci nechutného a šíleného umění, poezie, hudby, sochařství, literatury atd. – téměř samí Židé, Židé a zase Židé!

*****

A není to jen v těchto třech oblastech – komunismu, sionismu a degeneraci –, kde jsem zjistil, že Židé jakoby „vynikají“.

Když jsem zkoumal hnutí, jehož cílem je přinutit bělochy k míšení s africkými černochy, narazil jsem opět na tytéž Židy jako na strůjce a finančníky.

Později se budu podrobněji zabývat židovskou povahou „rasového míšení“, ale prozatím mi dovolte představit jen jeden nebo dva z nejvíce šokujících dokumentů a faktů, aby čtenář, než bude pokračovat, měl alespoň nějakou představu o tom, jak důkladně Židé využili každou zbraň k zničení bílé společnosti, která je přijala a dala jim více než jakýkoli jiný národ v historii.

Zde je fotokopie z největšího komunistického deníku v Americe, ranního jidišového „Freiheit“, tištěného hebrejskými písmeny pro desítky tisíc židovských komunistů v New Yorku. Každou neděli tisknou jednu stránku v angličtině. Odtud jsme získali tento důkaz. Tento jeden článek se chlubí (soukromě před Židy), že „95 % právníků prosazujících negry v hnutí za občanská práva jsou ŽIDÉ“!

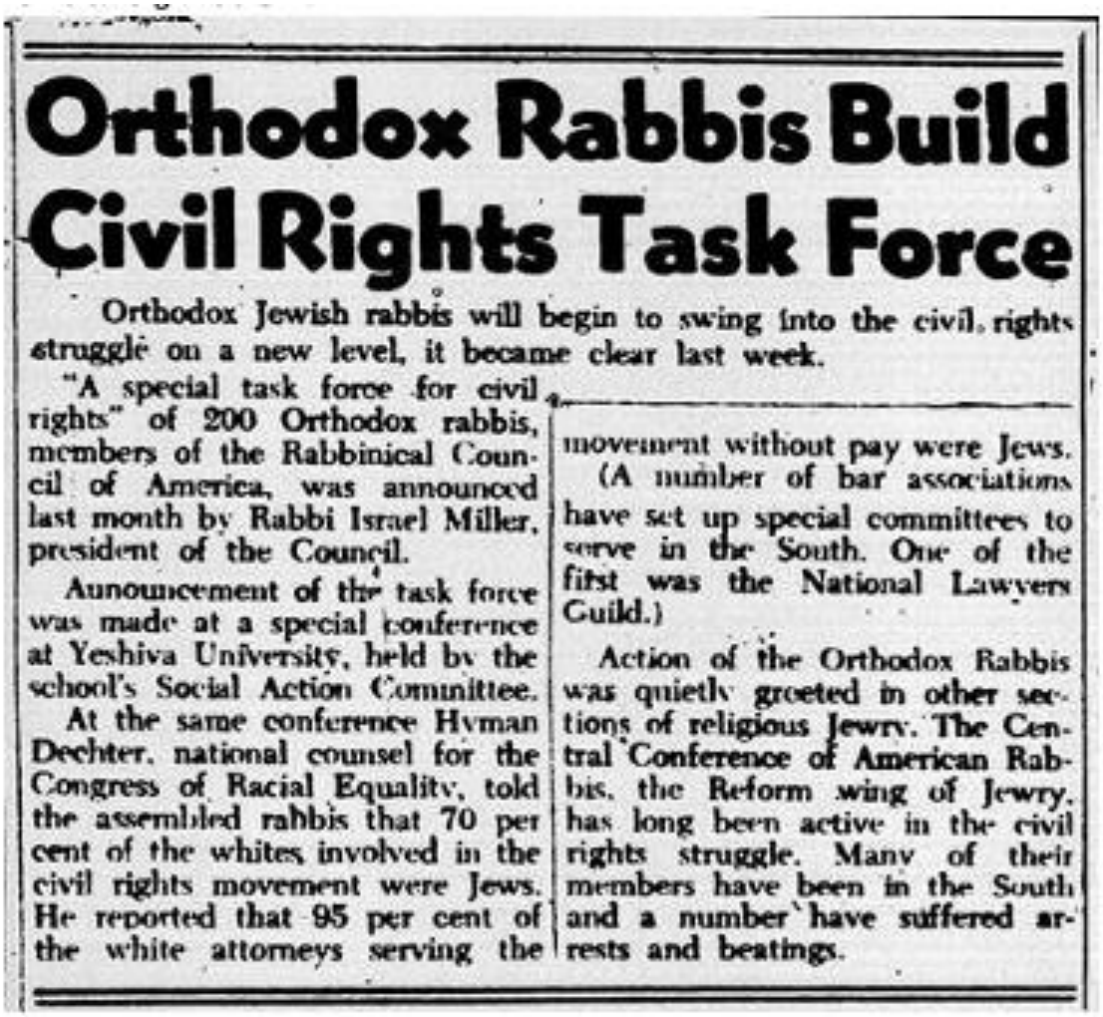

Orthodox Rabbis Build Civil Rights Task Force

Orthodox Jewish rabbis will begin to swing into the civil rights struggle on a new level, it became clear last week.

"A special task force for civil rights" of 200 Orthodox rabbis, members of the Rabbinical Council of America, was announced last month by Rabbi Israel Miller, president of the Council.

Aunouncement of the task force was made at a special conference at Yeshiva University, held by the school's Social Action Committee.

At the same conference Hyman Dechter, national counsel for the Congress of Racial Equality, told the assembled rabbis that 70 per cent of the whites involved in the civil rights movement were Jews. He reported that 95 per cent of the white attorneys serving the movement without pay were Jews.

(A number of bar associations have set up special committees to serve in the South. One of the first was the National Lawyers Guild.)

Action of the Orthodox Rabbis was quietly greeted in other sections of religious Jewry. The Central Conference of American Rabbis, the Reform wing of Jewry, has long been active in the civil rights struggle. Many of their members have been in the South and a number have suffered arrests and beatings.

Aby bylo jasné, o koho jde, uvedu jméno jednoho z hlavních padouchů tohoto scénáře – právníka, který na Jihu udělal pro rozvrat a zničení bílé rasy a veřejného pořádku více než kterýkoli jiný zastánce míšení ras a který stojí v čele právní obrany NAACP – Jake Greenberg.

Jake Greenberg, který není negr, ale Žid, je právním mozkem „NAACP“ u soudů po celé Americe. Je to právě Žid Greenberg, kdo získává soudní příkazy, brání černé výtržníky, kteří narušují pořádek v celých státech, dosahuje toho, aby byli bílí vůdci obžalováni z „pohrdání“ federálními soudy, a tím dává tisícům černých výtržníků volnou ruku k tomu, aby si v americkém Jihu dělali, co se jim zlíbí!

Samotná NAACP není negerská, ale převážně židovská. Její předseda není negr a nikdy jím nebyl. Nejprve to byl Joel Spingarn, newyorský Žid – poté jeho bratr Arthur Spingarn. Nyní je to další newyorský Žid, Kivie Kaplan!

Než ho černí převzali a sesadili, byl hlavním tahounem v organizaci CORE další newyorský Žid jménem Marvin Rich.

Zde je fotografie titulní stránky novin Jewish Post and Opinion poté, co se černí v organizacích CORE a SNCC vzbouřili proti všem těmto Židům a převzali moc. Židé zde (soukromě ve svých židovských novinách) přiznávají, že byli hlavními strůjci a finančníky „negerského“ hnutí a nyní svou podporu ukončují, protože se negři vzbouřili. Dále se chlubí, že „bez židovských peněz černí zkrachují!“

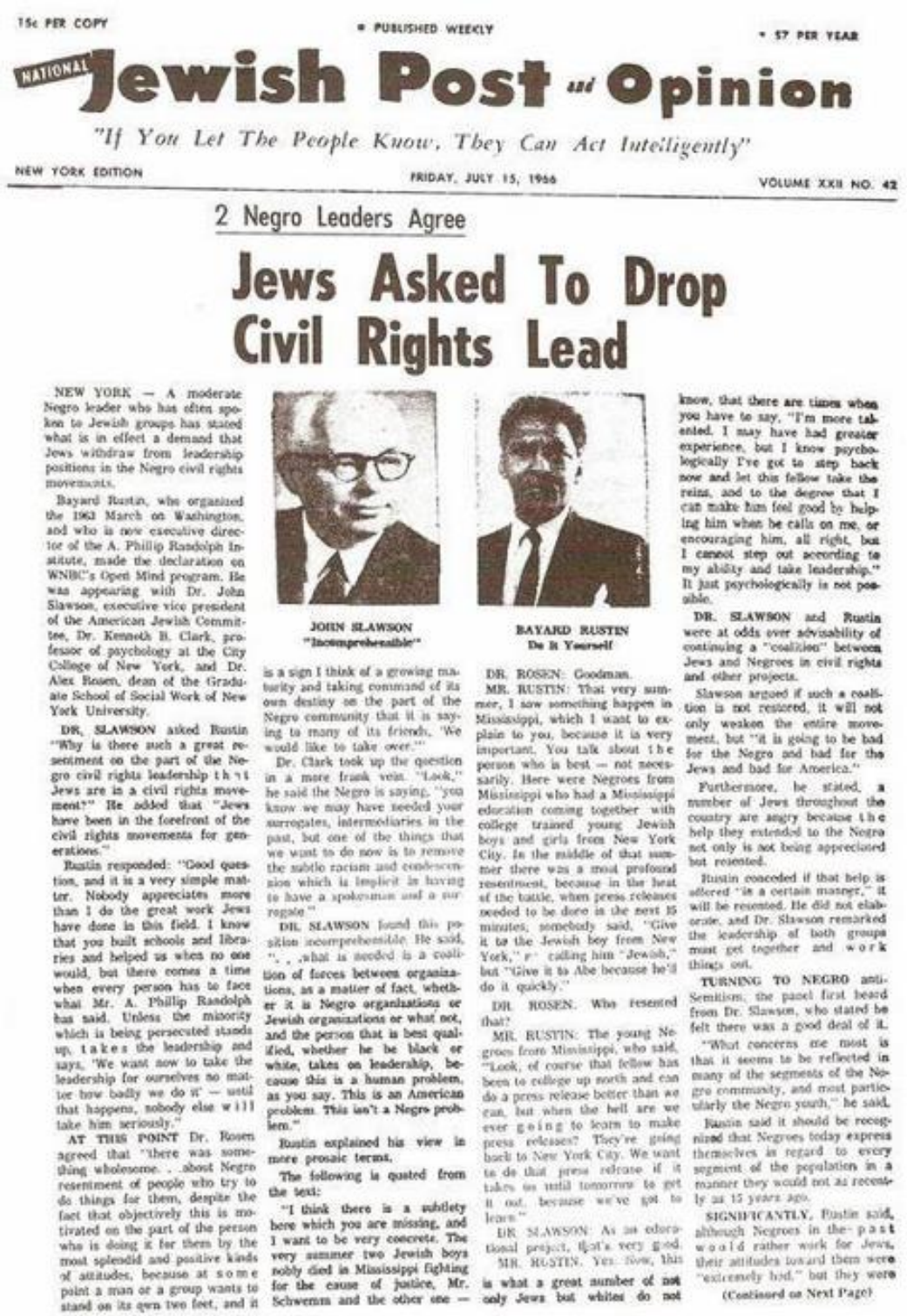

15c PER COPY • PUBLISHED WEEKLY • $7 PER YEAR

NATIONAL **Jewish Post and Opinion**

"If You Let The People Know, They Can Act Intelligently"

NEW YORK EDITION FRIDAY, JULY 15, 1960 VOLUME XXII NO. 42

2 Negro Leaders Agree

Jews Asked To Drop Civil Rights Lead

NEW YORK — A moderate Negro leader who has often spoken to Jewish groups has stated what is in effect a demand that Jews withdraw from leadership positions in the Negro civil rights movements.

Bayard Rustin, who organized the 1963 March on Washington, and who is now executive director of the A. Phillip Randolph Institute, made the declaration on WNBC's Open Mind program. He was appearing with Dr. John Slawson, executive vice president of the American Jewish Committee, Dr. Kenneth B. Clark, professor of psychology at the City College of New York, and Dr. Alex Rosen, dean of the Graduate School of Social Work of New York University.

DR. SLAWSON asked Rustin "Why is there such a great resentment on the part of the Negro civil rights leadership that Jews are in a civil rights movement?" He added that "Jews have been in the forefront of the civil rights movements for generations."

Rustin responded: "Good question, and it is a very simple matter. Nobody appreciates more than I do the great work Jews have done in this field. I know that you built schools and libraries and helped us when no one would, but there comes a time when every person has to face what Mr. A. Phillip Randolph has said. Unless the minority which is being persecuted stands up, takes the leadership and says, 'We want now to take the leadership for ourselves no matter how badly we do it' — until that happens, nobody else will take him seriously."

AT THIS POINT Dr. Rosen agreed that "there was something wholesome. . .about Negro resentment of people who try to do things for them, despite the fact that objectively this is motivated on the part of the person who is doing it for them by the most splendid and positive kinds of attitudes, because at some point a man or a group wants to stand on its own two feet, and it

JOHN SLAWSON
"Incomprehensible"

BAYARD RUSTIN
Do It Yourself

is a sign I think of a growing maturity and taking command of its own destiny on the part of the Negro community that it is saying to many of its friends, 'We would like to take over.'"

Dr. Clark took up the question in a more frank vein. "Look," he said the Negro is saying, "you know we may have needed your surrogates, intermediaries in the past, but one of the things that we want to do now is to remove the subtle racism and condescension which is implicit in having to have a spokesman and a surrogate."

DR. SLAWSON found this position incomprehensible. He said, ". . .what is needed is a coalition of forces between organizations, as a matter of fact, whether it is Negro organizations or Jewish organizations or what not, and the person that is best qualified, whether he be black or white, takes on leadership, because this is a human problem, as you say. This is an American problem. This isn't a Negro problem."

Rustin explained his view in more prosaic terms.

The following is quoted from the text:

"I think there is a subtlety here which you are missing, and I want to be very concrete. The very summer two Jewish boys nobly died in Mississippi fighting for the cause of justice, Mr. Schwerner and the other one —

DR. ROSEN: Goodman.

MR. RUSTIN: That very summer, I saw something happen in Mississippi, which I want to explain to you, because it is very important. You talk about the person who is best — not necessarily. Here were Negroes from Mississippi who had a Mississippi education coming together with college trained young Jewish boys and girls from New York City. In the middle of that summer there was a most profound resentment, because in the heat of the battle, when press releases needed to be done in the next 15 minutes, somebody said, "Give it to the Jewish boy from New York," not calling him "Jewish," but "Give it to Abe because he'll do it quickly."

DR. ROSEN. Who resented that?

MR. RUSTIN: The young Negroes from Mississippi, who said, "Look, of course that fellow has been to college up north and can do a press release better than we can, but when the hell are we ever going to learn to make press releases? They're going back to New York City. We want to do that press release if it takes us until tomorrow to get it out, because we've got to learn."

DR. SLAWSON: As an educational project, that's very good.

MR. RUSTIN. Yes. Now, this is what a great number of not only Jews but whites do not know, that there are times when you have to say, "I'm more talented. I may have had greater experience, but I know psychologically I've got to step back now and let this fellow take the reins, and to the degree that I can make him feel good by helping him when he calls on me, or encouraging him, all right, but I cannot step out according to my ability and take leadership." It just psychologically is not possible.

DR. SLAWSON and Rustin were at odds over advisability of continuing a "coalition" between Jews and Negroes in civil rights and other projects.

Slawson argued if such a coalition is not restored, it will not only weaken the entire movement, but "it is going to be bad for the Negro and bad for the Jews and bad for America."

Furthermore, he stated, a number of Jews throughout the country are angry because the help they extended to the Negro not only is not being appreciated but resented.

Rustin conceded if that help is offered "in a certain manner," it will be resented. He did not elaborate, and Dr. Slawson remarked the leadership of both groups must get together and work things out.

TURNING TO NEGRO anti-Semitism, the panel first heard from Dr. Slawson, who stated he felt there was a good deal of it.

"What concerns me most is that it seems to be reflected in many of the segments of the Negro community, and most particularly the Negro youth," he said.

Rustin said it should be recognized that Negroes today express themselves in regard to every segment of the population in a manner they would not as recently as 15 years ago.

SIGNIFICANTLY, Rustin said, although Negroes in the past would rather work for Jews, their attitudes toward them were "extremely bad," but they were

(Continued on Next Page)

Už dávno, když jsem s tím začal, jsem se dozvěděl, že to byly právě Americký židovský kongres, Americký židovský výbor a Anti-Defamation League of B'Nai B'rith, které vynaložily miliony dolarů na vypracování „vědeckých studií“ švédského marxisty Gunara Myrdahla, aby americkému

Nejvyššímu soudu „dokázaly“, že segregace je protiústavní, a agitovaly za úplnou integraci Jihu. Zjistil jsem, že všechny židovské noviny a všechny židovské skupiny prosazovaly míšení ras – na Jihu potichu a všude jinde v Americe otevřeně a bezohledně!

Zjistil jsem:

- Komunismus – z velké části židovský.
- Sionismus – zcela židovský.
- Černá revoluce – z velké části židovská. Z 99,9 % financovaná Židy.
- Komerční degenerace a pornografie – z velké části židovské.
- Komerční podvody v „náboženství“, s jejich „K“ a „U“, židovské, stejně jako za Kristových časů.
- Filmy, televize, tisk, knihy, časopisy – přísně košer.

Tajný svět Židů nejenže existuje – pokud bude i nadále existovat a vzkvétat, MY přestaneme existovat. Žádný národ nemůže snášet tak rozsáhlý a jedovatý tajný útok a přežít.

Poprvé jsem začal vnímat tyto arogantní židovské bolševiky, sionisty, zastánce míšení ras, propagátory úpadku a šílenství jako ty, kteří jsou potápěči lodí, což mnozí z nich skutečně jsou!

Vrátil jsem se k té dámě a ještě jsme si chvíli povídali, tentokrát jsem poslouchal já. Byla v mnoha ohledech zmatená a rozrušená. Ale věděla, že existují temné síly, které se snaží zničit její zemi a bílé lidi, a její základní myšlenky byly správné.

Zeptala se mě, jestli bych nechtěl poslechnout muže jménem Gerald L. K. Smith. To jméno jsem si matně pamatoval

jako nějakého hrozného radikála nebo tak něco. Ale ona řekla, že je to velký americký vlastenec a skvělý řečník, a dala mi lístek na jeho projev v Los Angeles.

Měl jsem obavy tam jít, protože jsem byl námořní důstojník a celá ta věc mi připadala tak divoká, radikální a nebezpečná. Tak jsem šel na úřad FBI a požádal o schůzku s agentem. Byl jsem uveden do malé soukromé místnosti a posazen naproti velmi nordicky vypadajícímu muži. Řekl jsem mu o Smithovi a zeptal se, jestli je v pořádku, když půjdu na jeho přednášku.

„Ano, pokud se nezúčastníte," řekl. Tak jsem na tu řeč šel.

A to byla teprve podívaná!

Málokterý dnešní Američan kdy slyšel opravdového řečníka. Slyšeli přednášky, projevy, možná i bláboly, ale je pochybné, zda kdy zažili staromódní, stropy zvedající, zemí otřásající a duši rozpínající řeč.

Gerald Smith je mistrem všech mistrů lidského hlasu. Ať už je cokoli jiného, dokáže vás uchopit za límec vaší duše, vytrhnout vás ze sedadla a držet vás bezmocné a okouzlené tak dlouho, jak jen bude chtít. On jen tak neřve a neburácí.

Šeptá; vzdychá; sípe; hučí; a pak vybuchne s silou lokomotivy řvoucí tunelem. Směje se; pláče; vyje; lichotí; napodobuje; křičí; prosí; vrací se k šeptání, ušklíbá se, zírá, řve, propukne v hysterický smích – a pak zakňourá nějakou srdcervoucí pasáž, která vás nechá bezvládně viset. Seděl jsem na balkóně, doslova na okraji sedadla. Gerald Smith je stále největším mistrem mluveného slova, který dnes žije, a já bych ušel dvacet mil, abych ho mohl znovu slyšet.

Nebylo to však jen to, jak mluvil, co mě uchvátilo – ale to, co říkal. Když jste odhalili všechny emocionální podtóny jeho projevu a dostali se k jádru věci, objevili jste základní prvky rozpoznatelné pravdy, nádherně poskládané tak, aby konečně odhalily jasný vzorec toho, o co se Židé ve svém spiknutí snaží.

A když se podíváme na historii, zjistíme, že tento židovský národ vytrvale a jistě směřuje ke svému cíli jako „Bohem vyvolený národ“, který je předurčen k tomu, aby tiše dobyl a podrobil si svět pod krvavým, starozákonním despotismem „krále Sionu“.

Oni skutečně doslova věří, že „stane se... že Hospodin, tvůj Bůh, tě vyvýší nad všechny národy země“ (Deut. 26:19).

Kázání rabína Leona Spitz, o němž se zmiňuje deník American Hebrew z 1. března 1946, ilustruje poselství, jímž se každé jaro v synagogách znovu rozněcují plameny židovské nenávisti vůči nežidům: „... Ať si Esau[5] fňuká, naříká a protestuje před civilizovaným světem, a ať Jákob pozvedne ruku, aby vedl spravedlivý boj. Antisemita... rozumí jen jednomu jazyku a je třeba s ním jednat na jeho vlastní úrovni. Židé v Purimu se postavili na obranu svých životů. I my, američtí Židé, se musíme vypořádat s našimi současnými antisemity. Musíme naplnit naše věznice antisemitskými gaunery. Musíme naplnit naše blázince antisemitskými šílenci. Musíme bojovat proti každému cizímu nenávistníkovi Židů. Musíme obtěžovat a stíhat naše pronásledovatele Židů až na samou hranici zákona. Musíme ponížit a zahanbit naše

[5] „Esau“ je krycí jméno používané v židovských publikacích k označení naivního a tolerantního nežida; „Jákob“ je krycí jméno pro Žida, který je mistrem v umění klamu.

antisemitské chuligány do takové míry, že nikdo nebude chtít ani se neodváží stát se jejich ‚spolucestujícími'".

Takový je projev vděčnosti, který se Američanům dostává za to, že s nejvyšší dobrou vůlí a tolerancí přijali cizí lid, jenž se vydával za pronásledovaný a utlačovaný.

Jako badatel zabývající se sionismem jsem zjistil, že Židé se ani nesnaží zakrývat tento cíl světové nadvlády. S nejhlubším pohrdáním vůči hlupákům, kterým říkají „gójové" (nežidé), otevřeně prohlašují, že odmítli nabídky mnohem lepších národních „domovů" pro Židy než je Palestina – míst, kde by nebylo nutné vyhnat a zbavit domova milion bezmocných Arabů. Židé však arogantně požadovali Palestinu, „protože je centrem světa" – ne proto, že je to biblický slib, ale proto, že je křižovatkou celé země mezi třemi kontinenty – jejich zvoleným sídlem budoucí světové moci a nesmírně bohatou na nerostné suroviny.

David Ben-Gurion (izraelský premiér) předpověděl v článku v časopise Look ze 16. ledna 1962, že do roku 1987 bude svět řízen Židy z Jeruzaléma prostřednictvím Židovské Organizace spojených národů: „Všechny armády budou zrušeny a už nebudou žádné války. V Jeruzalémě vybudují Spojené národy (skutečně Spojené národy) Svatyně proroků, která bude sloužit federativnímu svazu všech kontinentů; toto bude sídlo Nejvyššího soudu lidstva, který bude řešit všechny spory mezi federativními kontinenty, jak to prorokoval Izajáš."

Zatímco diktuji tato slova, jsem si vědom toho, jak moc se takové výroky vzpírají zdravému rozumu. Sám jsem zažil tento šok, když jsem o těchto myšlenkách poprvé uvažoval nebo o nich slyšel. Mohu však čtenáře ujistit, že bych tyto věci

neuváděl lehkomyslně v něčem tak trvalém, jako je kniha, která tu bude ještě dlouho a bude mě „pronásledovat“, pokud bych byl povrchní nebo se mýlil.

Nyní, po přečtení a prostudování všeho, co jsem mohl, jsem se poprvé v životě začal zamýšlet realisticky, namísto toho, abych se řídil slogany, na které jsem byl od dětství vychováván a které mě nikdy ani nenapadlo zpochybňovat, jako například: „nesmíš soudit lidi podle skupin, ale pouze jako jednotlivce“.

Když se nad tím zamyslíte, je například tento slogan šílenství! Během války jsem pomáhal potápět německé, japonské a italské ponorky, aniž bych se ptal, kteří členové posádky byli nacisté, fašisté nebo militaristé. Potopili jsme je všechny. Nenáviděl jsem Roosevelta. Ale Japonci a Němci se příliš neobtěžovali střílet na mě spolu s příznivci New Dealu, kteří tak toužili dostat Ameriku do války.

Když potkáte jeptišku, neptáte se jí na zdraví jejích dětí, ani nepozvete 86letého muže na skok s padákem, i když někteří lidé v tomto věku, jako například zesnulý Bernard MacFadden, k tomu kdysi bývali zvyklí. Můžete oprávněně očekávat, že Číňan v malém městě se bude věnovat prádelně nebo restauraci a že sicilský člen mafie bude zapleten do nějakého zločinu.

Není ani rozumné trvat na tom, že sukně nejsou znakem žen jen proto, že i Skotové nosí sukně, i když se jim říká „kilty“.

Nikdo by nebyl považován za blázna, kdyby předpokládal, že člen Ku Klux Klanu je rasista, ani že člen Americans for Democratic Action nenávidí Klan. A stejně tak, jednoduše kvůli závažnosti předchozích důkazů, nejsme blázni ani „šiřitelé nenávisti“, když předpokládáme, že jakýkoli neznámý Žid je

sionista nebo komunista. Pravděpodobnost, že jakýkoli Žid je jedním z nich a přinejmenším sympatizuje s komunismem, je ohromná.

Jediným způsobem, jak můžeme a skutečně posuzujeme lidi, dokud je nepoznáme opravdu dobře, je podle skupiny, ke které patří. Pokud tato skupina svými činy po dlouhou dobu prokázala, že je nám nepřátelská, není „nenávistí“ ani fanatismem považovat neznámé členy této skupiny za rovněž nepřátelské, ledaže bychom se o konkrétním jedinci, který je výjimkou z pravidla, dozvěděli něco jiného.

Židé záměrně znevážili toto naprosto nezbytné pravidlo každodenního života a pěstovali opačnou, šílenou myšlenku, že musíme předpokládat, že každý jedinec je „prázdný“, bez ohledu na důkazy, že patří ke kanibalskému kmeni nebo k mafii – to vše proto, aby si lidé nevšimli, že ďábelská banda Židů jsou komunisté a zrádci!

Jakmile si člověk uvědomí, že Židé nejsou „jen náboženskou skupinou“ (a navíc „ubohou, pronásledovanou“), ale rasovou antinacionalistickou skupinou mezi námi, pak může vidět zřejmý fakt, že u většiny jednotlivých členů této skupiny lze očekávat určité vlastnosti – zejména komunisty, sionisty a zastánce míšení ras. To samozřejmě neznamená, že všichni členové této skupiny musí být určitým způsobem, stejně jako nebyli všichni Němci nacisty nebo nejsou všichni Italové katolíci.

Situace židovsko-komunistických sionistických zrádců se velmi podobá situaci mafie. Každý ví, že mafii tvoří převážně Italové a převážně gangsteři. To však neznamená, že „všichni Italové jsou gangsteři“ nebo že „všichni gangsteři jsou Italové“.

Na druhou stranu, princip, který Židé chtějí potlačit, spočívá v tom, že člen mafie je pravděpodobně Ital a pravděpodobně gangster.

Jenom šílenci by svěřili vedení policejního sboru členovi skupiny zvané „mafie“. Přesto je to přesně to, co Spojené státy „podivně“ udělaly se svou smrtící atomovou a vodíkovou bombou. Od Lillienthala po Strausse jsme do vedení jaderných zbraní a programů dosadili téměř výhradně Židy, ačkoli Židé tvořili více než 90 % našich jaderných špiónů a komunistů! Lillienthal, Oppenheimer, Teller, Straus, Rickover, Rabi atd. atd., vždy stejný smrtící vzorec. „Nesuďte podle skupin.“ Ale jen jedna skupina nějakým způsobem vždy ovládá klíčová místa – a ta samá skupina poskytuje téměř všechny naše rudé špióny.

Jak poukázal Winston Churchill, „hnací silou“ a vůdčí silou marxistických sil jsou Židé a většina Židů alespoň v té či oné podobě sympatizuje s komunismem, nebo komunisty „kryjí“ tím, že na skutečné antikomunisty křičí o „šíření nenávisti“.

V žádném případě však nejsou všichni Židé komunisté, ani nejsou všichni komunisté Židé.

Vědecká pravda je prostě taková, že na základě nepopiratelných statistik je neznámý Žid pravděpodobně (ale ne jistě) promarxistický, ať už je to komunista, trockista nebo jen „liberál“ podporující míšení ras.

Jak jsem se dále zabýval studiem a přemýšlením o chaosu našeho národního šílenství, začal jsem se ptát, proč jsme šli do války na straně bolševiků, kteří se téměř sto let otevřeně chlubili svými plány na naši likvidaci silou, násilím, lžemi a podvratnou

činností – zatímco jsme zcela zničili křesťanské Německo, které nikdy nemělo v naší zemi ani jednoho špióna na vysokém postu a nemělo prakticky žádnou šanci (ani plány) na dobytí světa, jak jsem věřil, že se o to snaží.

Přemýšlel jsem o Adolfu Hitlerovi a nacistech. Dozvěděl jsem se, že měl pravdu ohledně Židů. Možná by stálo za to přečíst si jeho knihu Mein Kampf, abych zjistil, jestli měl pravdu i v něčem jiném.

Prohledal jsem knihkupectví v San Diegu a nakonec jsem vzadu našel schovaný výtisk knihy Mein Kampf. Koupil jsem si ji, odnesl domů a pustil se do čtení.

A tím skončil Lincoln Rockwell, ten „hodný kluk“ – ten hloupý „gój“ – a začal úplně jiný člověk.

Čtení Mein Kampf bylo jako nalezení části mě samotného. Chaos, nepořádek a mentální „šedivost“ mě nesmírně frustrují. Léta jsem trpěl při pokusech pochopit nekonečný filozofický, sociální a politický zmatek ve světě a ještě zmatenější vysvětlení, která nabízely náboženství a sociologie.

Znovu a znovu jsem si říkal: „Musí v tom být nějaký smysl, nějaká logická příčinná souvislost mezi společenskými a politickými fakty a tím, jak k nim došlo!“ Navzdory někdy chaotickému vzhledu věcí a tvorů v přírodě neexistuje žádný skutečný chaos. V přírodě existuje důvod, příčina, proč je každý atom tam, kde je. Nemohl jsem a nemohu uvěřit, že příroda nemá žádné zákony, žádné důvody a žádné příčiny ve společenských záležitostech.

Ale ani žádný člověk, ani žádná kniha, ani moje vlastní mysl nedokázaly v tom všem najít smysl. Trpěl jsem prostě jen neurčitým, nepříjemným pocitem, že věci jsou „špatně“ –

nevěděl jsem přesně jak – a že musí existovat způsob, jak tuto „nemoc“ a její příčiny diagnostikovat a podniknout rozumné, systematické kroky k nápravě toho „něčeho špatného“.

V knize Mein Kampf jsem našel hojné duševní slunce, které náhle zalilo celý tento šedý svět jasným světlem rozumu a porozumění. Slovo za slovem, věta za větou pronikaly do temnoty jako hromy a blesky zjevení, trhaly a odstraňovaly pavučiny více než třiceti let temnoty a brilantně osvětlovaly „tajemství“ dosud neproniknutelné mlhy ve světě, který se zbláznil.

Nemohl jsem tu knihu odložit, aniž bych trpěl nesnesitelnou netrpělivostí, kdy se k ní zase vrátím. Četl jsem ji cestou k letce. Vzal jsem si ji s sebou do vzduchu a četl ji, zatímco jsem ležel na kartografické tabuli a automaticky vydával pokyny ostatním stíhačkám kroužícím nad pouští. Četl jsem ji při přejezdu trajektem v Coronadu. Četl jsem ji do noci a dalšího rána. Když jsem ji dočetl, začal jsem znovu a přečetl si každé slovo, podtrhával a označoval obzvláště nádherné pasáže. Studoval jsem ji; přemýšlel jsem o ní; žasl jsem nad jejím naprostým, nepopsatelným géniem.

Jak mohl svět nejen ignorovat Mein Kampf, ale také ho zatracovat, proklínat a nenávidět a předstírat, že jde o plán na „dobytí světa“, když to byl ten nejzřejmější a nejracionálnější plán na záchranu světa, jaký kdy byl napsán? Napadlo mě, zda to nikdo nečetl, že lidé chodili kolem a říkali, že je to dílo šíleného „žvýkače koberců“?

Jak mohli rozumní lidé přijít s tak monstrózním intelektuálním podvodem? Proč byla tak nenáviděna a

proklínána? Chápal jsem, proč ji nenáviděli a proklínali Židé, ale proč můj vlastní lid?

Dozvěděl jsem se, že Hitler nejenže NECHTĚL dobýt svět ani žádný jiný národ, ale pouze získat zpět části Německa, které byly odříznuty Versailleskou smlouvou.

Vím, že kdyby nás Mexiko porazilo ve válce a odtrhlo nám Texas a Arizonu, nikdy bych neměl klid, dokud bychom je nezískali zpět. A vy?

Hitler neměl a ani nemohl mít klid. Otevřeně prohlásil, že chce zpět části Německa, které byly přiděleny Polsku, Československu atd. Jedinými místy, na která kdy „zaútočil“, byly někdejší části NĚMECKA, jako Prusko a Rakousko, ukradené Versailleskou smlouvou, stejně jako kdybyste my ztratili Floridu a Texas, jistě byste na tyto státy „zaútočili“, dokud by se opět nestaly americkými.

Hitler ve stejné knize Mein Kampf řekl, že přežití západní civilizace závisí na zachování Britského impéria a že pokud by se Židům podařilo vyprovokovat válku Anglie proti Německu, konečným výsledkem by bylo, že Anglie ztratí své impérium. Není to přesně to, co se stalo? Hitler zašel tak daleko, že prohlásil, že by rád pomohl Britům bránit Britské impérium silou německých zbraní!

Podívejte se jen na jeden příklad z knihy Mein Kampf, abyste viděli, jak jste byli podvedeni a jak vám lhali o Hitlerovi a druhé světové válce.

Kolikrát jste už slyšeli výraz „Hitlerova technika velké lži“? Není „velká lež“ obecně považována za vynález Adolfa Hitlera – za techniku, kterou Hitler údajně prosazuje v knize Mein Kampf?

Liga proti pomluvám (Anti-Defamation League of B'nai B'rith) vydala brožuru, která „zjednodušuje“ „nacismus“ pro běžného člověka a v níž židovský autor píše: „Součástí nacistické propagandistické techniky bylo samozřejmě i umění vymýšlet si. Hitler napsal: ‚Rozhodujícím faktorem pro to, aby se lži uvěřilo, je její rozsah. Široké masy lidí, ve své prostotě srdce, se snáze stanou obětí velké lži než malé‘.“

A tady je to, co Hitler na toto téma SKUTEČNĚ napsal na straně 232 knihy Mein Kampf:

> Bylo zapotřebí naprosto bezedné lži Židů a jejich bojovných soudruhů marxistů, aby vinu za zhroucení svalovali právě na člověka, který jako jediný projevil nadlidskou vůli a energii ve snaze zabránit katastrofě, kterou předvídal, a zachránit národ před dobou ponížení a potupy. Tím, že svalovali výhradní vinu za prohru světové války na Ludendorffa, odebrali zbraň morálního práva jedinému protivníkovi, který byl natolik nebezpečný, že mohl proti zrádcům otčiny uspět. To vše bylo inspirováno nesporně pravdivou zásadou, že ve velké lži je vždy určitá míra věrohodnosti, protože široké masy národa se vždy nechají v hloubi srdce zkorumpovat snadněji než vědomě či dobrovolně. A v primitivní prostotě své mysli se snadněji stanou obětí Velké lži než malé lži, protože sami často lžou v malých věcech, ale styděli by se uchýlit k velkým lžím. Nikdy by je nenapadlo vymýšlet kolosální nepravdy a nevěřili by, že by jiní mohli mít tu drzost tak neblaze překrucovat pravdu. I když jsou fakta, která to dokazují, jasná, stále budou pochybovat a váhat a budou si myslet, že musí existovat nějaké jiné vysvětlení. Hrubě drzá lež za sebou vždy zanechává stopy, a to i poté, co

utkví - to je skutečnost, která je známa všem obratným lhářům na tomto světě a všem, kdo se společně spikli v umění lhát. Tito lidé až příliš dobře vědí, jak využít lež k těm nejpodlejším účelům. Židé však od nepaměti vědí lépe než kdokoli jiný, jak využívat lži a pomluvy. Jejich existence je založena na jedné velké lži, totiž že jsou náboženským společenstvím, a nikoli rasou. A jaká to rasa. Jeden z největších myslitelů lidstva je navždy označil výrokem, který je hluboce a přesně pravdivý: nazval je „Velkým mistrem lži“. Ti, kdo si pravdivost tohoto výroku neuvědomují nebo mu nechtějí uvěřit, nikdy nebudou moci na tomto světě přiložit ruku k dílu, které by pomohlo pravdě zvítězit.

Všimněte si, že Hitler „velkou lež“ zdaleka nedoporučuje, ale naopak ji odsuzuje jako ŽIDOVSKOU techniku!

To samé jsem nacházel v celé knize Mein Kampf – je to přesný opak toho, co nám Židé neustále tvrdí, že v té knize stojí. Nikdo si však nedá tu práci, aby si ji přečetl, a tak Židům tato arogantní velká lež stále prochází.

Možná ještě šokující bylo, že jsem dlouho po válce zjistil, jak arogantní Židé byli, když tvrdili, že Hitler „začal“ druhou světovou válku – když ještě předtím, než jsme do ní vstoupili, vydali knihu s názvem „Germany Must Perish“ (Německo musí zahynout), která ve skutečnosti kázala VYHLAZENÍ německého národa (dlouho předtím, než byly vůbec údajně zřízeny jakékoli plynové komory). A ještě překvapivější je, že Židé v roce 1940 vyznačili na mapě rozdělení Německa a čára, kterou Židé nakreslili na své mapě již v roce 1940, je prakticky stejná jako čára, která dnes rozděluje Německo!

To vše by bez důkazů, bez dokumentů znělo příliš neuvěřitelně, a tak je zde uvádíme – spolu s komentáři takových vzorů „šíření lásky“, jako je časopis TIME, který (před válkou) označil židovský plán na vyhlazení německého národa za „senzační nápad!“, a deník New York Times, jenž jej nazval „plánem na trvalý mír mezi civilizovanými národy!“ Všimněte si, jak arogantně se židovský autor Kaufman chlubí na titulní stránce, že „tato dynamická kniha nastiňuje komplexní plán na vyhynutí německého národa a úplné vymýcení všech jeho lidí z povrchu zemského. Obsahuje také mapu ilustrující možné územní rozdělení Německa a přidělení jeho území.“ To vše před válkou!!

GERMANY MUST PERISH!
GERMANY MUST PERISH!
That Germany must perish forever from this earth!
Copyright, 1941, By
THEODORE N. KAUFMAN
IN THE UNITED STATES OF A
Germany Must Perish!
This dynamic volume outlines a comprehensive plan for the extinction of the German nation and the total eradication from the earth, of all her people. Also contained herein is a map illustrating the possible territorial dissection of Germany and the apportionment of her lands.
TABLE OF CONTENTS

Tento židovský plán na vyhlazení všech Němců po celé zemi (včetně desítek milionů Američanů německého původu) jsem nezpozoroval, dokud mě tito Židé spolu s miliony dalších nevinných Američanů svou propagandou nepřesvědčili, abychom tam odjeli a skutečně se pokusili německý národ vyhladit.

Například jsme během JEDINÉ NOCI plné nočních můr a hrůzy bombardovali více než čtvrt milionu žen, dětí a uprchlíků Drážďanech, které nebyly vojenským cílem. Po válce jsme nejen „rozpitvali“ Německo, jak doporučoval tento židovský genocidista, ale také jsme uvedli v platnost brutální plány jeho židovského kolegy Mongenthaua, abychom zničili možnost Německa uživit se a postarat se o sebe.

Po válce jsme tam odjeli a zničili nejen továrny, ale i miliony akrů lesů, abychom zničili samotnou zemi!

Znovu jsem si přečetl a prostudoval Mein Kampf. Pomalu, kousek po kousku, jsem začal rozumět. Uvědomil jsem si, že nacionální socialismus, ikonoklastický světonázor Adolfa Hitlera, byl doktrínou vědeckého, rasového idealismu – vlastně nového idealismu pro naši dobu. Viděl jsem dobu podobnou té před dvěma tisíci lety, kdy se zrodil jiný světonázor – světonázor, který otřásl a navždy změnil svět.

Uvědomil jsem si, že tato nová a úžasná doktrína vědecké pravdy, vztahující se nejen k přírodě a neživé hmotě, ale i k samotnému člověku, je jedinou věcí, která může člověka zachránit před jeho vlastním úpadkem v luxusu, sobeckou krátkozrakostí a rasovou degenerací.

Doktrína Adolfa Hitlera byla politickou spásou naší doby a sám Adolf Hitler byl zachráncem, kterého neproniknutelná Prozřetelnost opakovaně seslala k upadajícímu lidstvu. Hitlerovo a německé „ukřižování“ bylo zcela v souladu s nevyhnutelným působením tohoto nepoznatelného Scenáristy. Ani těch jedenáct pověšených „učedníků“ v Norimberku nebylo bez významu!

Nejnenáviděnější a nejobávanější myšlenkou před dvěma tisíci lety bylo křesťanství. A nejnenáviděnějším a nejproklínanějším člověkem na zemi byl Ježíš Kristus. Jeho stoupenci byli krutě pronásledováni a vražděni „dobrými“, „rozumnými“ lidmi, kteří, jako každý „rozumný“ člověk, uznávali, že Řím a Římská říše jsou nejpevnějšími a nejpodstatnějšími věcmi na světě. Uvědomil jsem si, že dnešní marxisticko-demokratický svět je dalším rozlehlým „Římským impériem“ a dnešní nacisté jsou podobní raným „křesťanům“.

To, co se právě odehrává, je mnohem víc než jen boj o politickou nadvládu v současné společenské a politické situaci. Jde o naprosté rozdrcení a zničení společnosti, která zhnila natolik, že toleruje a dokonce miluje své vlastní marxistické ničitele – a o bolestně pomalý růst nové nacistické společnosti, která ji nahradí, i když je to dnes ta nejvíce „nenáviděná“, „opovrhovaná“ a „obávaná“ doktrína na světě, (jakým kdysi bylo křesťanství).

Takové mocné, úžasné myšlenky přijdou člověku na mysl jen jednou za život, pokud vůbec. A když se tak stane, ten člověk se navždy změní.

V tu chvíli se mi z duše zvedlo obrovské břemeno. Věděl jsem, že jsem konečně našel svou cestu ke slunci. Dny duševní temnoty, hledání a nekonečné frustrace byly pryč. Zároveň je však nahradilo nesmírně těžké břemeno, avšak jiným, dokonce uspokojivým způsobem. Věděl jsem, že musím udělat vše, co je v mých silách, abych šířil tuto novou a úžasnou myšlenku a zajistil její vítězství v hroutícím se světě, bez ohledu na to, co mě to bude stát, i kdybych se měl stát „neúspěšným“ a měl být „hozen lvům“ v koloseu. Byl jsem si tehdy stejně jistý jako dnes, že se to podaří.

Nic nemůže zastavit vítězství toho, co je nyní historickou nutností, určenou událostmi mimo naši kontrolu.

Marxisté předstírají, že jde o jejich vítězství, které je historicky zaručeno. Ale jejich načasování je špatné. Bylo jim souzeno dostat se na vrchol. A to se jim podařilo. Své vítězství si užili. Nyní je však po všem, bez ohledu na to, jak mocná a děsivá se jejich moc a jejich „Římská říše“ mohou jevit. Dnes jsou v Kremlu, v Jeruzalémě a v Bílém domě, sice v různých maskách, ale přesto drtí celý svět pod brutální patou marxistických doktrín „mas“, „rovnosti“ a rasového znesvěcení.

„Římské legie“, které ovládají a jejichž součástí jsem tak dlouho byl, pochodují a ničí vše, co se jim odváží postavit. „Ukřižovávají“ celý německý národ a apoštoly toho velkého muže, kteří se odváží pronést jediné slovo na obranu jeho génia.

Ale oni sami pronesli svou pohřební řeč, když řekli: „Každá věc obsahuje v sobě semena své vlastní zkázy“. I oni jsou oběťmi tohoto naprosto platného zákona. A jejich zkáza je nyní připravena vybuchnout z jejich nitra v zuřivé katastrofě. Dokonce i jejich „legie“ se rozpadají pod tíhou jejich vlastních marxistických doktrín o míšení ras.

MY jsme ti noví „barbaři“, zocelení v ohni jejich nenávisti a pronásledování. Po celém světě MY čekáme, až se vrhneme na arogantní, naparující se „císaře“ marxismu, jakmile se jen o kousek více přehmátli. Mohou si posílit svou sebedůvěru vírou, že nacismus je „mrtvý“, že jsou na pochodu ke konečné „světové revoluci“ a židovské nadvládě nad světem prostřednictvím svého krále Sionu – ať už ho nazývají

„komisařem“, „generálním tajemníkem OSN“ nebo „premiérem Izraele“!

Ale nás jsou miliony, všude. Vím, o čem dnes mluvím. Nic nás nemůže zastavit. Naopak!

Jen třikrát v historii světa se některým národům, které byly pod totálním útokem židovských potápěčů lodí, podařilo odrazit rudou morovou ránu a znovu získat kontrolu: Itálii, Německu a Španělsku. A pokaždé to nebyly konzervativní řeči, které zmařily plány rudých potápěčů lodí, ale AKCE, kterou nepřítel vždy proklíná jako „fašismus“. To, co nazývají „fašismem“ nebo „nacismem“, není nic jiného než Árijská OBRANA bílého člověka PROTI RUDÝM POTÁPĚČŮM LODÍ.

„Nacismus“ je obranný mechanismus árijského bílého muže proti smrtelnému útoku světového židovstva s jeho komunismem, sionismem, rasovým znesvěcováním, degenerací a „demokracií“. Nacismus nahrazuje hroutící se „konzervativní“ obranu energickým ÚTOKEM.

A když je nějaký národ tak blízko historické zkáze jako celá bílá rasa, útok není jen nejlepší obranou, je to JEDINÁ obrana. Dokud jsme se neobjevili na scéně, Židé zahnali každého „konzervativního“ protivníka do úkrytu strašlivým obviněním: „Jsi fašista, nacista!“

Zatím i takzvané „antisemitské“ organizace utíkají jako králíci, když je tímhle obviněním zasáhnou. Připomínají mi Petra, který protestoval, že není křesťan, když po něm šli Židé. „Já ne!“ křičí tito vyděšení lidé. „My nejsme nacisté!“

Poprvé, s příchodem Americké nacistické strany na americkou scénu, nyní existuje duchovní síla, která se těmto

židovským teroristům dívá do očí, když začnou s tím „Jsi nacista“, a odpoví: „Máš sakra pravdu, že jsme nacisté, a brzy se postaráme o vás, zrádce, zloděje, lháře, teroristy a komunistické nepřátele!“

V dávných dobách, kdy působily bandy potápěčů lodí, byl jejich vůdcem často „pilíř společnosti“, který své potápění lodí prováděl v utajení. Zaútočit na něj bylo téměř sebevražedné. Vždy se však našli odvážní muži, kteří to udělali, navzdory veřejnému pobouření.

Američané jsou bezstarostní, přátelští lidé, kteří se jen těžko rozhněvají. Mnoho skupin a národů po celém světě si tuto bezstarostnou povahu mylně vyložilo tak, že jsme také snadný terč – naivní lidé, které lze donekonečna „obírat“.

Ale od barbarských pirátů až po Mexičany jsme ukázali, že když se konečně rozzuříme – Bůh pomáhej těm, kteří zkoušeli naši trpělivost!

Nechte ho volně působit a americký běloch dokáže a dokázal porazit cokoli, co se mu postaví do cesty. Dříve či později Židé konečně překročí hranici americké trpělivosti, jak to dělali po celou svou historii.

Až se tak stane, reakce amerického bělocha donutí Židy padnout na kolena a modlit se, aby je zachránil Adolf Hitler. Pomsta, kterou na nich vykonají ostatní rozhořčení hostitelé, bude vypadat jako ráj ve srovnání s krutostí bílého Američana, jakmile už bude mít všeho dost od těchto arogantních Židů.

Doufám, že se mi podaří být připraven a schopný nasměrovat tuto zadržovanou vlnu oprávněného amerického povstání proti židovské tyranii, jakmile se jednou rozproudí,

spíše do KONSTRUKTIVNÍHO než čistě destruktivního směru.

Pokud se mi to podaří, najdeme spravedlivé řešení židovské otázky.

Pokud neuspěju, budou v Americe viset Židé na každém sloupu veřejného osvětlení.

Kapitola 6: Podrobný pohled na padouchy

PROČ? Proč tak velká část Židů věnuje veškerou svou energii zločinné, destruktivní kampani namířené proti milionům nežidů, z nichž většina nikdy neudělala nic, čím by Židům ublížila?

Pokud nepochopíme, proč tolik z těchto lidí dělá to, co dělají, nebude možné je přelstít ani přechytračit.

Na první pohled se to, co mnozí Židé dělají, jeví jako naprosté, nefalšované šílenství.

Jedna z nejběžnějších a nejzávažnějších forem šílenství se nazývá „paranoia“. Jejími příznaky jsou bludy velikášství a bludy pronásledování.

Chlapík v blázinci, který si myslí, že je Napoleon, je „paranoik“. Trpí „bludy velikášství“. Téměř vždy se u něj objeví i souběžný blud, že všichni proti němu kují pikle, nenávidí ho a snaží se mu ublížit. Jelikož neuznávají, že on JE „Napoleon“ (nebo Bůh, Ježíš či cokoli si ten blázen představuje, že je), „jdou po něm“. Mluví temně o „rádiových vlnách“, které na něj „vysílají“, aby „ovládli“ jeho mysl, a je si naprosto jistý, že je nespravedlivě pronásledován.

Kdykoli narazíme na člověka, který je posedlý myšlenkou na svou vlastní mimořádnou důležitost a neustále mluví o tom, jak ho všichni nenávidí a pronásledují, můžeme oprávněně podezřívat tohoto chudáka, že trpí duševní chorobou zvanou paranoia.

Když se podíváme na podstatu židovského „náboženství“, zjistíme, že se téměř výlučně točí právě kolem těchto bludů.

Židé po staletí vykrikují, že jsou Božím „vyvoleným“ národem, nadřazeným všem ostatním, a že jsou z boží vůle předurčeni k tomu, aby šlapali po krku všem ostatním lidem. (Viz Exodus, Genesis a zejména Deuteronomium.) A protože ostatní národy nebyly ochotny dovolit těmto „vyvoleným“ Židům, aby jim šlapali po krku, a vždy je vyhnali nebo zabili, když se Židům podařilo manipulacemi uchvátit většinu bohatství a moci v jejich hostitelských zemích, křičeli Židé po staletí ještě hlasitěji, že jsou „PRONÁSLEDOVÁNI“, „nenáviděni“ a že z nich dělají „obětní beránky“. Oni sami jsou vždy bez viny, milí a jsou vzorem spravedlnosti.

Jinými slovy, Židé si z PARANOIE vytvořili náboženství. A kdokoli zpochybňuje židovská tvrzení o pronásledování a statusu „vyvolených“, je Židy prohlášen za BLÁZNA!!!

Při objektivním pohledu je naprosto neuvěřitelné, že tito Židé, kteří se otevřeně a arogantně CHLUBÍ svými vlastními paranoidními bludy o tom, že jsou „vyvoleným národem“ a že jsou nespravedlivě „pronásledováni“, dokázali tak velkou část světa zmanipulovat, aby uvěřila, že kdokoli, kdo se odváží zmínit tato fakta o Židech, je „blázen“ a – ano, dokonce PARANOIK – to je přesně ta diagnóza, kterou židovští „psychiatři“ stanoví každému, kdo má realistický pohled na židovskou paranoiu!

Ale paranoia není jediným důvodem pro jinak nevysvětlitelné činy Židů – činy, které jim po čtyři tisíce let VŽDY vynesly vyhnání, vraždy a pronásledování ze všech zemí, které zamořili, a to kvůli židovským SKUTKŮM.

Sledujte vzorec židovské činnosti, kamkoli se vydají.

Židé jsou vítáni v jedné zemi za druhou. Poté přistupují k používání všech možných metod, od podvodů až po násilí, aby okradli a zbídačili své nežidovské hostitele. Využívají své bohatství k získání kontroly nad tiskem, vzděláváním atd., aby vymyli mozky svým hostitelům a ti jim poskytli pozice jako skrytým vládcům národních vůdců; zároveň však připravují revoluce, aby vyvolali anarchii a nepokoje, během nichž pomocí síly a násilí uchvátí VŠECHNU moc a bohatství. A konečným výsledkem jejich revolucí je vždy to, že zřizují šílené, neproduktivní, marxistické státy, které nemohou přežít bez obrovských transfuzí peněz a zboží z nekomunistických (produktivních) států a národů. (Jak dokládá Izrael, který existuje převážně díky německým „reparacím“ a americké štědrosti, a Sovětské Rusko, které je vždy zachraňováno americkou pšenicí, penězi a „pomocí“.)

Toto se děje, pokud víme, již nejméně tři tisíce let.

Židé tak činili (jako historický fakt) v Řecku, Persii, Římě, Španělsku, Anglii, Portugalsku a v desítce dalších království, a poté byli vyhnáni nebo zavražděni za své parazitické praktiky vůči svým hostitelům, za to, že žili, aniž by něco produkovali.

A v tom spočívá první část odpovědi na to, proč se Židé chovají tak, jak se chovají.

Velká část Židů prostě nerada dělá těžkou PRÁCI.

Od nepaměti hledali způsoby, jak se vyhnout produkci toho, co potřebují k existenci.

U všech ostatních národů v dějinách světa byla ZEMĚ – konkrétní území – základem, na němž závisela jejich existence. Nelze si představit Francii, Anglii, Egypt, Spojené státy, Čínu, Japonsko, Itálii, Švédsko ani žádný jiný národ bez země, z níž

si tento národ vydělává na živobytí a která v duchovním smyslu TENTO NÁROD představuje.

Existuje však jeden národ, který žije již téměř dva tisíce let BEZ jediného kousku půdy, na které by si vydělával na živobytí – židovský národ. Jak se jim to podařilo?

Odpověď zní, že Židé vždy využívali jiné LIDI tak, jako ostatní lidé využívali ZEMI.

Může být namítnuto, že Židé byli VYHNÁNI ze své země a neměli na výběr. Ale doslova stovky a stovky jiných lidí byly také vyhnány ze svých zemí a buď zahynuly, nebo – častěji – přistoupily k DOBÝVÁNÍ nějakého národa někde jinde a získaly zpět nějakou půdu, z níž si vydělávají na živobytí.

Místo toho, aby se chovali jako všichni ostatní lidé a našli si nebo získali nějakou půdu, z níž by si vydělávali na živobytí, když byli vyhnáni, Židé se přizpůsobili jinak; prostě se naučili žít na úkor jiných lidí, kteří si zase vydělávali na živobytí z půdy.

A v průběhu staletí se Židé díky endogamii přizpůsobili a dokonale se sžili s tímto – a POUZE s tímto – způsobem života. Kdo kdy slyšel o velkém počtu židovských farmářů, židovských kovbojů a židovských průkopníků? Židé nikdy nepřicházejí do země ve velkém počtu, dokud není OSÍDLENA a NEPRODUKUJE. A pak Židé nechodí do země, aby získali půdu a obdělávali ji, jako většina ostatních lidí v nové zemi; místo toho se usazují v městech, vesnicích a obcích, jakmile jsou postaveny, a stávají se obchodníky a kupci nebo provozovateli salónů atd.

Mezi formami života se tento způsob života nazývá „parazitismus“ – živit se na úkor hostitele, aniž by člověk

pracoval. Existuje mnoho zvířat a rostlin s přesně stejnou charakteristikou: tasemnice, břečťan, přísavky atd.

Aby byla rostlina nebo zvíře úspěšným parazitem, musí najít způsob, jak od svého hostitele získávat potravu a ochranu po delší dobu, což obvykle znamená, že musí najít způsob, jak svého hostitele znecitlivět vůči tomu, co dělá; musí krást potravu a úkryt se relativně bezbolestným způsobem, aby si hostitel zpočátku neuvědomoval, že dochází k loupeži, a toleroval vysávání své vlastní výživy.

Tasemnici necítíte. Jen vám chybí jídlo. Stáváte se čím dál slabší a nakonec umíráte, protože červ vysává veškerou výživu.

A v tom spočívá paradox parazita: čím je úspěšnější, tím rychleji zabíjí svého hostitele, a tím pádem i sám rychleji umírá! Přesně to způsobuje nadměrný výskyt Židů národu (a samotným Židům).

Vplíží se nenápadně jako podomní obchodníci a „intelektuálové“, pak postupně začnou požírat pracovitou hostitelskou zemi, žerou stále dravěji a své krvežíznivé chování vždy zakrývají těmi nejvěrohodnějšími a nejvznešeněji znějícími frázemi o „bratrství“, i když právě nasazují závoj „ství“ na „bratra“.

Pochybuji, že si více než jeden Žid z milionu uvědomuje, že právě to dělá, se svým nátlakovým obchodováním, svým hyperintelektualismem a svými nečestnými spekulacemi. Ale VÝSLEDKY jsou nakonec katastrofální jak pro něj, tak pro jeho hostitele.

Po dostatečně dlouhé době, i když možná stále necítíte tasemnici, víte s naprostou jistotou, že něco není v pořádku, a začnete zoufale hledat zdroj té agonie. Dříve či později, když si

uvědomíte, že ten červ je uvnitř a požírá vaše vnitřnosti, vyženete ho s nejvyšší bezohledností a potěšením z jeho zmizení.

Nekonečné protižidovské „pogromy“ v dějinách představovaly vyhnání smrtící tasemnice z utrápených těl národů napadených židovskými parazity.

A spóry této tasemnice, vylučované jedním národem, si vždy rychle najdou cestu do těl nových a nic netušících hostitelských národů, aby tam znovu zahájily ten samý starý proces růstu a vyžírání hostitele.

V případě, že se čtenáři zdá příliš neuvěřitelné a odporné, že by měli existovat LIDŠTÍ paraziti, dovolte mi představit, z děl samotných Židů, jejich VLASTNÍ oficiální popis tohoto procesu.

Nejstarší a nejúplnější záznam židovských metod lze nalézt téměř v každé domácnosti v Americe, přímo pod nosem nežidů, kteří byli ve skutečnosti naučeni uctívat právě ty parazity, kteří je požírají zaživa.

Ve Starém zákoně můžeme číst příběh o typické židovské operaci v jakékoli zemi, do které vtrhnou. Židé téměř vždy přicházejí do nové země jako nešťastní „uprchlíci“ nebo vězni a otroci (poté, co měli „potíže“ se svými předchozími hostiteli).

Tak tomu bylo i ve starověkém Egyptě. Žid jménem Josef pasl ovce. Jeho bratři ho nejprve chtěli zabít kvůli jeho „pestrému plášti“ a hodili ho do jámy (Genesis, 37). Pak se ale náhodou objevili midianští obchodníci s otroky a ve verších 26 a 27 se dozvídáme, že tito Židé usoudili, že by bylo plýtvání svého bratra jen tak zabít, když ho mohou PRODAT se ziskem.

Tak ho tedy jeho vlastní židovští bratři prodali za dvacet stříbrných jako otroka a Josef se stal egyptským otrokem.

V Genesis 39:6 vidíme, že Josef jako otrok spravuje egyptskou domácnost tak dobře, že ho jeho pán jmenuje „správcem“. Ve verši 6 se tento židovský otrok stal pro egyptského pána natolik nepostradatelným, že byl Josef povýšen na správce celé egyptské domácnosti.

Josef se však dostane do potíží s egyptskou ženou. Ta tvrdí, že se ji pokusil znásilnit. Josef nevinně tvrdí, že to byla ona, která se ho pokusila znásilnit. (Gen. 39: 12)

Josef je uvržen do vězení, kde se opakuje stejný vzorec: díky svým chytrým obchodním návrhům se stává pro vězeňskou správu tak nepostradatelným, že se stává šéfem vězení!! (Gen. 39:22) Na tomto výsadním místě se stává důvěrníkem faraonova číšníka, který je ve vězení. Josef mu chytře vykládá sny.

Faraon později svého číšníka znovu dosadí do úřadu a má sen, který nedokáže vyložit. Vychovatel mu doporučí Josefa. Faraon si nechá Josefa přivést a vypráví mu o sedmi tučných a sedmi hubených krávách. Prohnaný Žid faraonovi řekne, že to znamená, že Egypt čeká sedm let hojnosti a sedm let hladomoru. (Po staletí se v údolí Nilu střídaly obrovské povodně s obdobími sucha, takže po „tučných“ letech s jistotou následovaly „hubené“ roky a naopak.)

Mladý faraon je však Josefem natolik ohromen, že se ho zeptá, co s tím má dělat. Prozíravý Hebrejec odpoví, že faraon musí najít muže, který bude dost chytrý na to, aby během následujících sedmi let nashromáždil obrovské zásoby egyptského obilí. „Překvapivě“ si faraon jako toho muže vybere

právě Josefa a v 41. kapitole, verši 30 knihy Genesis předá faraon celý Egypt svému novému židovskému „příteli“. Josef se stává „Bernardem Baruchem“ Egypta, přičemž faraon nařizuje: „Bez tebe nikdo v celé egyptské zemi nepozvedne ruku ani nohu.“

Josef řádně shromažďuje a skladuje obilí vyprodukované egyptskou prací v obrovských množstvích. Když Egypt postihne sucho a Egypťané hladoví, Josef začne prodávat jejich vlastní obilí zpět Egypťanům. (Gen. 41:56)

Ti samí zkažení Židé, kteří prodali Josefa do otroctví, nyní přicházejí z Kanaánu, aby nakoupili egyptské obilí. Josef, který prodává obilí Egypťanům, dává obilí svým židovským soukmenovcům. Ve skutečnosti jim při jejich druhé cestě dá dvojnásobnou dávku obilí a navíc do pytlů přidá egyptské zlato! (Gen. 44:1) Poté vyžene všechny Egypťany ze své kanceláře a řekne svým židovským bratrům, aby přivedli všechny Židy, aby žili svobodně z egyptského obilí. (Gen. 45: 1, 10, 11)

Mezitím Josef prodává egyptským rolníkům zpět jejich vlastní obilí, které sami vypěstovali. Král je tím nadšený k zbláznění, protože státní pokladna se plní. Josef tedy králi sděluje, že jeho bratři a jejich rodiny jsou na cestě, a král Josefovi slibuje, že Židé budou žít z „nejlepších plodů země“. (Gen 45,18)

Z peněz, které egyptští farmáři zaplatili za zpětný odkup vlastního obilí, dá Josef všem Židům vozy, vybavení, nábytek a rozdá všem těmto Židům 300 egyptských stříbrných! (Gen. 45:16, 22)

Dále Genesis 46 popisuje, jak se do Egypta stěhuje celá ARMÁDA Židů, s tím, kdo „zplodil“ koho a se všemi dětmi a „dětmi dětí“ atd.

Josef řekne svým židovským soukmenovcům, aby králi lhali, že nejsou pastýři (o čemž ví, že by to mohlo krále rozzlobit). Místo toho všichni Židé dostávají zdarma egyptský dobytek a půdu, tu nejlepší v Egyptě. (Gen. 46:34) Ani jeden z těchto Židů neudělal ani špetku práce, aby vytvořil bohatství, které si přivlastňují (známý parazitický vzorec).

Genesis 47, verš 14 odhaluje, že Josef, egyptský židovský šéf, „shromáždil veškeré peníze“ Egypťanů tím, že jim prodával obilí.

V důsledku toho ve verši 15 zjišťujeme, že „peníze v Egyptě docházejí!“ Hospodářská krize?

Hladovějící Egypťané prosí Josefa, aby jim dal trochu obilí, protože jim došly peníze. Josef jim v typickém židovském stylu říká, že stále mají svůj dobytek! Žid si tedy vezme dobytek egyptských farmářů! (Gen. 47:16)

Následující rok hladovějící Egypťané opět prosí o obilí. Židovský správce sýpek (naplněných díky egyptské práci) jim však sděluje, že budou muset odevzdat i svou půdu! Aby přežili, musí lidé tomuto Židovi předat svou půdu ve jménu faraona (verš 20). Josef je poté všechny umístí do „koncentračních oblastí“ – do měst, čímž je vytrhne z jejich vlastní země (Verš 21)!

Když jsou Egypťané nakonec dohnáni k naprosté beznaději, hladoví, bez peněz, bez své půdy a bez svého dobytka, Josef je vrací na jejich vlastní půdu jako NÁJEMNÍ ZEMĚDĚLCE, s 20% ziskem (Verš 24)!

Je pochopitelné, že jelikož Josef řídí záležitosti Egypťanů, jsou Egypťané chudí, pracují jako otroci a trpí hladem. Mezitím se však hordy Židů, které přivedl, stávají „bohatými a tučnými“ (verš 27) a žijí z „plodů země“ – BEZ PRÁCE!

Zní vám to povědomě?

Po 80 letech tohoto procesu mají Židé téměř všechno a Egypťané všichni otročí pro Židy! (Příběh nezmiňuje, co si Egypťané o tomto uspořádání myslí, ale není těžké si to představit.) V židovské knize Exodus dále nacházíme umírajícího Josefa a Egypťany, kteří se snaží najít nějaký způsob, jak se Židů zbavit. V Exodu I. je několik veršů, které stojí za to citovat celé:

7. A synové Izraele se rozmnožovali, rostli v počtu, množili se a stali se nesmírně mocnými, a země se jimi naplnila.

8. V té době nastoupil na trůn král, který Josefa neznal. (Bezpochyby nějaký „antisemita“.)

9. A řekl svému lidu: „Hle, lid synů Izraele je početnější a mocnější než my!“ (Podívejte se na New York, Los Angeles atd.!)

10. „No tak, zacházejme s nimi moudře, aby se nerozmnožovali, aby se nestalo, že když vypukne nějaká válka, nepřidají se také k našim nepřátelům...“ (Jako zrádci, špióni. Vzpomeňte si na Rosenbergovy, Sobelovy, Greenglassovy, Goldovy, Moskowitzovy, Silvermasterovy atd., atd., atd., kteří se „přidali k našim [komunistickým] nepřátelům?“)

Všimněte si zde klasického vzorce.

Žid přichází v hadrech a v hrozném utrpení kvůli činům svého vlastního lidu. (Nebyli to nežidé, ale jeho vlastní židovští bratři, kdo prodali Josefa do otroctví.)

Hostitelský lid je relativně shovívavý a brzy rozpozná nepopiratelné obchodní machinace Žida. (Josef se stává správcem domácnosti, kde byl otrokem.)

Žid začíná tlačit na pilu. (Josef je obviněn z „nevhodného chování“ vůči manželce svého pána, který ho pošle do vězení.)

Navzdory nepřízni osudu (vězení) se Židovi daří díky téže staré židovské schopnosti řídit a manipulovat. (Josef se stává správcem vězení.)

Díky své chytrosti se Žid dostává na nejvyšší pozice moci. (Josef se stává „výkonným úředníkem“ pod faraonem a fakticky řídí Egypt).

Žid zneužívá veškerý vliv svého vysokého úřadu a začíná hromadit nejen peníze a moc, ale všechny peníze a veškerou moc, které předává stále většímu počtu Židů. Stává se tak chamtivým a dravým, že zničí celou ekonomiku. (Josef vezme Egypťanům tolik peněz, že „dojdou peníze“.)

V následující „krizi“ Žid shromáždí veškerý hmotný majetek i půdu. (Josef tak učinil přesně tímto způsobem, když svým židovským soukmenovcům dal „nejlepší úrodu země“.) Jakmile Žid vše vlastní a ovládá, začne z domorodého obyvatelstva vytvářet finanční otroky. (Josef poslal farmáře zpět na jejich vlastní půdu jako nájemce, kteří mu odváděli 20 % zisku!) Tento proces nevyhnutelně vyvolává takovou hrůzu z židovské moci a bohatství a takové utrpení pro domorodé obyvatelstvo, že hostitelský lid se stává „antisemitským“ a Židé se začínají rozhlížet po jiné zemi, do které by mohli uprchnout.

STÁVAJÍ SE ŠPIÓNY atd. (Egyptský král varuje svůj lid, že Židé jsou ve své vlastní zemi mocnější než Egypťané a že jsou pravděpodobně zrádci. Nejprve se snaží přimět Židy, aby pracovali jako otroci.)

Dalším a posledním krokem je, že se domorodé obyvatelstvo pokusí Židy nějak zadržet. (Král nařídí zabíjení všech novorozených židovských chlapců.) Když tyto méně radikální metody nefungují, domorodé obyvatelstvo povstane a Židy buď zabije, nebo vyžene. (Mojžíš vyvedl Židy z Egypta jen pár metrů před královými armádami.)

Tento židovský vzorec byl písemně zaznamenán před více než čtyřmi tisíci lety – samotnými Židy. Každé slovo si můžete ověřit v jakékoli Bibli!

V zásadě se vzorec nezměnil.

Žid přichází vždy, stejně jako v Americe, jako otrhaný „uprchlík“ a je vřele přijímán a podporován laskavými hostitelskými národy. Žid pak začíná svůj obvyklý vzestup na úkor hostitelského národa, přičemž využívá všech možných metod, dokonce i spolupráci se svými vražednými marxistickými bratry, až jsou nakonec Židé v zemi „nesmírně mocní“ a „početní“ a hostitelský národ platí Židům obrovské daně a poplatky za to, že smí žít na své vlastní půdě. Židé dříve či později zcela zničí ekonomiku a nakonec se stanou vlastníky samotné země, z mas lidu udělají mzdové otroky, zatímco se lstivě zavděčí posledním několika nežidům, kteří mají moc a peníze.

Zeptejte se sami sebe: „pronásledovali“ Egypťané Židy nespravedlivě? Podle vlastního popisu událostí Židů v Genesis a Exodu nedělali Egypťané proti Josefovi a Židům absolutně

nic. Naopak, Egypťané učinili Josefa „vládcem nad celým Egyptem“ a jeho početnému židovskému lidu dali „nejlepší“ půdu v Egyptě, dobytek zdarma, obilí zdarma a nekonečné výhody. Egypťané nemohli pro Josefa a Židy udělat víc.

Na oplátku, když Egypťané trpí hladem a hladovějí kvůli strašlivému suchu, od těchto Židů se žádná „laskavá dobročinnost“ nekoná. Ne. Josef nejprve požaduje všechny jejich peníze, zničí jejich ekonomiku, poté jim sebere veškerý dobytek a nakonec i samotnou půdu!!!

Zatímco Židům dává „nejlepší půdu“, původní obyvatele vyhání z venkova do měst, kde se z nich stávají žebráci, a poté jim „dovolí“ vrátit se na svou vlastní půdu jako nájemci, s 20% ziskem.

Snesli byste hosta, kterému jste dali nejlepší pokoj ve svém domě, který vám vzal všechny peníze, veškerý nábytek a nakonec i samotný dům, a to vše jen proto, že jste se dostali do těžkých časů, a nechali byste pak svého „hosta“, aby vás přestěhoval zpět do vlastního sklepa jako údržbáře, zatímco on žije jako král, aniž by pracoval?

Jakmile pochopíme, že Židé zdědili velmi zvláštní vlastnost – parazitismus – vlastnost, kterou nenajdeme u žádného jiného národa, bez ohledu na to, jak primitivní je, bude snazší pochopit, proč jsou takoví, jací jsou, a proč se chovají tak, jak se chovají.

Všechny výkřiky o „antisemitismu“, všechny nářky nad „pronásledováním“, veškerá propaganda o „vyvoleném národu“ – a celá ta bouřlivá historie Židů se nakonec vždycky vrátí k povaze Žida, který se neustále snaží žít bez práce, spotřebovávat, aniž by něco vytvářel.

A nutnost udržovat své hostitele v nevědomosti – nevědomí si zdroje utrpení způsobeného židovským parazitismem – donutila Žida vyvinout celou řadu sekundárních charakteristik, které jsou často nenáviděny ještě více než parazitismus, který je základní příčinou problémů.

První z těchto charakteristik je jeho schopnost lhát.

Téměř každý velký muž, od Krista po Schopenhauera, tyto lidi proklel jako LHÁŘE, „velké mistry lži“ a stovkou dalších způsobů, jak říci totéž. Hitler říká, že Žid říká pravdu jen proto, aby mohl později říct větší lež.

Aby skryli skutečnost, že se stali zvláštním druhem lidstva (tj. parazitickým), vyvinuli monstrózní lež, že jsou „pouze náboženstvím“. Hlasitě popírají svůj židovský vzhled, popírají své židovské vlastnosti, popírají své židovské operace a plenění, zatímco ti, kdo tyto věci zmiňují, jsou napadáni každým Židem na světě jako „nenávistníci“, „antisemité“ atd.

A aby si sám sobě ospravedlnil tento ubohý způsob života, spočívající v manipulaci s těmi, kdo skutečně pracují, vymyslel Žid ten opovrženíhodný mýtus o „vyvoleném národu“. Udělil si tak od nebes zvláštní povolení, aby mohl být po staletí povalečem.

Otec, který „vybere“ jedno ze svých dětí, aby ho upřednostňoval, a pak odepře stejnou lásku a „výběr“ ostatním dětem, které přivedl na tento svět, je podvodník a darebák. Židé by nás však chtěli přesvědčit, že Všemohoucí dělá přesně to samé! To je příšerné!

Jakmile přijali parazitický způsob života, byly rané židovské kmeny nuceny si racionalizovat, že taková nelidská

nespravedlnost a zločinné vykořisťování byly „nařízeny“ Bohem.

Celý Starý zákon je plný jejich zvučných prohlášení o tom, jak „položí nohy na krky všech ostatních lidí“, jak budou mít ve svých chamtivých rukou všechno zlato a bohatství země a udělají z ostatních lidí otroky – sen lidských tasemnic!

Nemám pochyb o tom, že kdyby tasemnice uměla mluvit, sténala by: „Ach, proč mě všichni nenávidí a pronásledují?“

Spojením tohoto „vyvoleného“ ospravedlnění parazitismu s fanatickou láskou k sobě samým a z toho vyplývající jednotou se po staletí křížili mezi sebou.

A právě toto příbuzenské křížení dalo vzniknout zvláštnímu, snadno rozpoznatelnému typu tlustého, mastně vypadajícího a chamtivého Žida, jehož vzhled nejlépe vystihuje odsouzený poštovní podvodník Harry Golden – lépe, než bych to dokázal popsat slovy.

Kromě negativních vlastností parazitismu byli Židé také donuceni vyvinout něco, v čem nás ostatní převyšují – čistě materialistickou a povrchní vychytralost.

Samozřejmě existují i hloupí Židé. Ale PRŮMĚRNÝ Žid převyšuje PRŮMĚRNÉHO nežida v mimořádné duševní lstivosti a bystrosti. Musí. Průměrný nežid je muž síly a odvahy.

Kdykoli zjistí, co Žid chystá, jak ho Žid bez práce okrádá o jeho těžce vydělané plody, uchýlí se nežid k holé síle, aby učinil přítrž plenění lidské tasemnice. Aby se tomuto násilnému konci vyhnul, musí Žid „žít ze své chytrosti“.

Žid si tedy vyvinul dobrý soubor „rozumu“.

To, co Židé podsouvají světu jako své „náboženství“, je kodifikovaná podstata tohoto židovského „rozumu“, pravidla pro život jako parazit na potu svých hostitelů, pro uchvácení nežidovských žen pro židovské potěšení a nežidovských mužů k práci pro Židy, a to vše při tom, jak přimějí své oběti, aby je uctívaly jako „svatý“ lid!

Zní to divoké, extrémní – dokonce zlé a kruté? Musím přiznat, že ano.

Důkaz, že každé slovo z toho je pravdivé, však najdeme v samotných slovech Židů. Zde je přímá citace z korespondence Karla Marxe s jiným Židem, Baruchem Levy, citovaná v La Revue de Paris, 1. června 1928, strana 574: „V nové organizaci lidstva se děti Izraele rozšíří po celé zemi a stanou se všude, bez odporu, vůdčím prvkem, zvláště pokud budou moci uvalit na dělnické třídy pevnou kontrolu některých z nich. Vlády národů tvořících Univerzální republiku přejdou bez námahy do rukou Židů pod rouškou vítězství proletariátu, soukromé vlastnictví bude poté potlačeno vládci židovské rasy, kteří budou všude ovládat veřejné finance. Tak se naplní talmudský slib, že až nastanou časy Mesiáše, Židé budou vlastnit bohatství všech národů světa.“

Ještě přesvědčivější je původní zdroj pravidel, která Židé uctívají jako svou „Bibli“, Talmud. Tento obrovský soubor pravidel pro využívání a zneužívání „hloupých gójů“ – dobytka, jak nás nazývají – obsahuje více špíny a nenávisti než jakákoli jiná kniha na světě. Posuďte sami! Stačí si přečíst několik ukázek z této židovské svaté knihy – základu židovského „náboženství“:

Během svátků Chol Hamoed je zakázáno provádět jakékoli obchodní transakce. Je však povoleno provozovat lichvu vůči nežidům, neboť lichva vůči nežidům se Pánu líbí kdykoli. — Šulchan Aruch, Orach Chaim, 529

O svátku Hamana musí všichni Židé pronášet modlitby díkůvzdání, zvané Arud Haman, v nichž se říká: „Proklet buď Haman a všichni nežidé, požehnán buď Mordochaj a všichni Židé.“ — Šulchan Aruch, Orach Chaim, 690

Modlitba Kadish se smí pronášet pouze tehdy, jsou-li pohromadě deset Židů, a musí být pohromadě tak, aby je neoddělovala žádná nečistá věc, jako například výkaly nebo nežid. — Šulchan Aruch, Orah Chaim, 55, 20

Židé jsou lidské bytosti; ostatní lidé na světě nejsou lidské bytosti, ale zvířata. — Baba Mezia

Všechny nežidovky jsou děvky. — Eben Haezar

Židovi je dovoleno znásilňovat, podvádět a křivě přísahat; musí však dbát na to, aby nebyl odhalen, aby Izrael netrpěl. — Šulchan Aruch, Jore Deah

Tříletou nežidovskou dívku lze znásilnit. — Aboda Shara 37a

Vyhlazení křesťanů je nezbytnou obětí. — Zohar II 43a

I ten nejlepší z nežidů si zaslouží smrt. — Abodan Zarah 2Gb

Ti nejlepší z křesťanů musí být uškrceni. — Rasoni, Exodus 14

Každý gój, který studuje Talmud, a každý Žid, který mu v tom pomáhá, by měl zemřít. — Sanhedrin 59a

Židé byli stvořeni, aby jim sloužili nežidé. Ti musí orat, sít, plít, kopat, kosit, vázat, prosévat a mlít. Židé byli stvořeni, aby to vše našli připravené. — Berachoth

Žena, která měla pohlavní styk se zvířetem (tj. se psem), je způsobilá k sňatku s knězem. —Yebamoth 59b

Izrael je jako paní domu, které její manžel přináší peníze. Izrael je tedy zbaven břemene práce a přijímá peníze od lidí celého světa. — Jalkut Schim., 75, 2

A ten, kdo si přeje, aby žádný z jeho slibů učiněných během roku nebyl platný, ať se postaví na začátku roku a prohlásí: „Každý slib, který v budoucnu učiním, bude neplatný.“ Jeho SLIBY jsou pak neplatné. (Kol Nidre) — Nedarim 23b

Bůh dal Židům moc nad majetkem a krví všech národů. — Seph. Jp., 92, 1

Pokud jde o jakékoli nároky nežidů na vlastnická práva, jejich majetek je „jako nevyužitá půda v poušti“. — Baba Bathra, 54h

Pro Žida je vždy záslužným činem zmocnit se majetku nežida. — Šulchan Aruch

Pokud má Žid v rukou nějakého nežida, může k němu přijít jiný Žid, půjčit mu peníze a následně ho oklamat, aby tak toho nežida přivedl na mizinu. Majetek nežida totiž podle našeho zákona nikomu nepatří a první Žid, který se tam objeví, má plné právo si jej přivlastnit. — Šulchan Aruch, Choschem Hamischpath, 156

Není dovoleno okrádat bratra, ale je dovoleno okrádat nežida, neboť je psáno (Leviticus XIX, 13): „Neokradeš svého

bližního.“ Ale tato slova, řekl Jehova, se nevztahují na gója, který není tvým bratrem. — Baba Mezia, 61a

Žid smí lhát a křivě přísahat, aby usvědčil křesťana. Jméno Boží není znesvěceno, když lže křesťanům. —Baba Kama, 113a, 113b

Jelikož je průměrný Žid hrubým materialistou, zamilovaným do sebe a svého zlata, a jelikož celá jeho povaha závisí spíše na braní než na dávání (přesně jako tasemnice), má potíže být fyzicky „odvážný“. Nevidí žádný smysl v obětování se, protože jakmile zemře, nevidí v tom žádný zisk. (Dokážete si představit „odvážnou tasemnici“?)

Žid si především uvědomuje, že jeho jedinou nadějí na přežití je vynaložit maximální úsilí, aby jeho hostitelé nikdy nepochopili, co vlastně dělá. Jakmile si hostitel uvědomí, že má v sobě tasemnici, ricinový olej je nevyhnutelný a veškerá židovská prohnanost, lži a schopnost maskovat se jako náboženství jsou k ničemu. A je to – skončí v kanálu!

Žid se tak stává absolutním mistrem světa v umění být chameleonem. V Americe je originálním VZOREM Američana, hltá jablečné koláče, křičí na rozhodčího při sportovních zápasech a dokonce se přidává k unitářské církvi, aby se v neděli procházel po předměstích jako gój.

V Anglii se stává „členem královské rodiny“ s titulem a hodností „rytíře“ nebo „vévody“. Ve Španělsku křičí „Ole!“ na býčích zápasech a stává se „Donem“. Před druhou světovou válkou se někteří Židé dokonce pokoušeli být „nacisty“. Ale pod povrchem je Žid stále přítomen, a když přijde krize, Žid se projeví. Je nejprve Židem – teprve pak „Američanem“ nebo Španělem.

První židovský soudce Nejvyššího soudu USA, Louis D. Brandeis, ve své knize „Zionism“ na stranách 113 a 114 zapsal skutečnou pravdu o židovském počínání pro oči svých židovských bratrů, když napsal: „Uvědomme si, že my Židé jsme samostatná národnost, jejíž členem je nutně každý Žid, bez ohledu na svou zemi, postavení nebo odstín víry.“

„Organizujte se, organizujte se, organizujte se, dokud se každý Žid nebude muset postavit a dát o sobě vědět – buď se k nám přidá, nebo se vědomě či nevědomě zařadí mezi těch pár, kteří jsou proti vlastnímu lidu.“

Snad nejslavnější americký rabín, rabín Stephen Wise, to vyjádřil ještě jasněji v citátu z New York Herald Tribune ze 13. června 1938:

„Nejsem americký občan židovského vyznání. Jsem ŽID. Jsem Američan. Jsem Američanem již šedesát tři a tři čtvrtiny svého života, ale Židem jsem již 4 000 let. V jedné věci měl Hitler pravdu. Nazývá židovský lid rasou, a my jsme rasa.“ — Z New York Herald-Tribune, 13. června 1938.

Žid má také různé „kůže“, do kterých se může vlézt a z nichž se může vyvléknout, jak to situace vyžaduje, podobně jako had.

Žid je pouhou „náboženskou“ skupinou, kdykoli si začnete všímat ďábelského počtu Židů, kteří nás prodávají komunismu. „Tito lidé, jako například Rosenbergovi,“ — už nejsou „Židé“, vysvětluje chytře a lstivě Žid z Anti-Defamation League, „protože Žid věří v Boha, zatímco komunisté jsou ateisté. Proto Rosenbergovi NEBYLI Židé!“

Ale pokud jde o židovské podvodníky z celého světa, kteří prchají do Izraele, mají tam něco, čemu se říká „zákon o

návratu“, podle něhož je každý, kdo má židovskou MATKU, ŽIDEM – podle jejich vlastní definice.

Když tedy odsouzený komunistický špión Robert Soblen utekl z vazby, za kterou složila kauci 100 000 dolarů Židovka Buttonweiserová, a propašoval se do Izraele, byl by uvítán, a skutečně BYL uvítán velkou částí obyvatelstva, dokud nevznikl takový povyk ohledně toho, že mu Izrael poskytl útočiště, že to poškozovalo židovské „veřejné vztahy“, a oni ho neochotně vydali USA. To však vyvolalo téměř občanskou válku, protože většina obyčejných Izraelců měla pocit, že vláda zradila „zákon o návratu“ kvůli tomuto KOMUNISTICKÉMU židovskému špiónovi.

Pak je tu třetí židovská „kůže“ národnosti. Židé jsou hlavními propagátory doktríny oddělení církve od státu a úspěšně agitují po celé Americe za zákaz křesťanských modliteb ve školách, za zrušení vánočních oslav atd. ALE ONI ŘÍDÍ JEDINÝ NÁBOŽENSKÝ STÁT NA SVĚTĚ, IZRAEL!

I když odsuzují myšlenku jakéhokoli spojení náboženství a státu u jiných, řídí nejnetolerantnější, fanatičtější náboženský stát, jaký kdy byl na planetě k vidění. V Izraeli se ani nemůžete vzít – pokud nejste ŽID.

Ale kdykoli je toto židovské náboženství voláno k zodpovědnosti, rychle se vklouznou do „sionistické“ kůže a stanou se nevinnými, vlasteneckými „nacionalisty“!

Pro Židy po celém světě je přechod od rasové „kůže“ k náboženské „kůži“ a dále k nacionalistické „kůži“ otázkou pouhých několika okamžiků; a oni se tak střídavě mění v závislosti na tom, zda se nacházejí v Americe, kde jsou

náboženskou skupinou, nebo v Rusku, kde jsou rasou, či v Izraeli, kde se okamžitě stávají fanatickými „nacionalisty“.

Kdykoli se pokusíte jednoho z těchto Židů přimět, aby přesně definoval, čím vlastně JE, zjistíte, že je to jako snažit se uchopit hrst slizu – jakmile kolem něj sevřete pěst, vyklouzne vám mezi prsty a je zase tam, kde byl. Napadnete-li je jako rasu – jsou náboženstvím. Napadnete-li je jako náboženství – jsou „národem“ – a navíc „svatým“ národem. Napadnete-li je jako národ, jsou zase náboženstvím, dokud to není nemožné nebo nepříjemné, v takovém případě se uchýlí k roli pronásledované rasy.

Nazvěte je rasou (jak to dělají oni sami) a obviní vás, že jste „bigot“. Nazvěte je pouze „náboženstvím“ a tím jim upřete národní identitu, a uslyšíte je křičet, jak jsou „lidem knihy“ s „právem“ zmocnit se Izraele od Arabů pro svůj „národ“. Nazvěte je národem, a tím pádem podléhajícím stejným povinnostem jako jakýkoli jiný národ, a hned jsou zase náboženstvím a vy je pronásledujete.

Se všemi těmito převleky a podvody se den za dnem spoléhají více než na cokoli jiného na staromódní ZMĚNU JMÉNA.

Kdyby všichni Židé používali svá skutečná jména, národ by se hromadně pozvracel, až by zjistil, jak celý jeho kulturní život je ŽIDOVSKÝ; povstal by proti Židům u MOCI, přestal by sledovat židovskou televizi a číst židovské noviny atd. – a tak si tito chytří Hebrejci berou stará anglosaská jména, skloní hlavy, stanou se „protestanty“ a hop – ZMIZÍ z očí nežidovského světa jako Židé – ačkoli jejich hebrejští soukmenovci znají tajemství a nikdy na něj nezapomenou.

Dalo by se napsat celou knihu se seznamem známých „Američanů“, kteří jsou ve skutečnosti Židé, kteří si změnili jména. Ale jen aby čtenář získal alespoň malou představu o tom, jak je těmito měniči jmen každý den svého života oklamáván a podváděn, – zde je jen několik z těch, kteří mě alespoň šokovali:

TI, KTEŘÍ SI MĚNÍ JMÉNA V OBLASTI ZÁBAVNÍHO PRŮMYSLU

Mel Allen – baseballový komentátor – Israel Harold

Arlen – skladatel – Arluck Jean PierreAumont - Solomons Lauren

Bacall – Betty Bernstein

Benny Baker – Benjamin Zifkin

Theda Bara – Goodman

Binnie Barnes – Gitel

Jack Benny – Benny Kubelsky

Milton Berle – Berlinger

Irving Berlin – Isadore Baline

Ben Bernie – Benjamin Anzelovitz

Victor Borge – Borg Rosenbaum

Ernest Borgnine – Ermes Essron Borgnine

Bobbie Breen – Borsack

Fannie Brice – Borach

J. Edward Bromberg – Bromberger

Pearl S. Buck – spisovatelka – Sydenstricker

George Burns – Nathan Birnbaum

Eddie Cantor – Izzie Iskowitz

Sue Carol – Evelyn Lederer

Jess Chandler – Ira Grossel

Charlie Chaplin – Israel Thornstein

Ina Claire – Fagan

June Clayworth – Cantor

Jackie Coogan – Cohn

Aron Copland – Kaplan

Ricardo Cortez – Jacob Krantz

Tony Curtis – Bernard Schwartz

Howard DaSilva – Silverblatt

Marlene Dietrich – Feisinger

Kirk Douglas – Isadore Demsky

Melvyn Douglas – Hesselberg

Charles Dubin – televizní režisér – Dubronofsky

Vernon Duke – Vladimir Dukelsky

Patricia Ellis – Leftwich

Clifton Fadiman – publicista – Isadore Fadiman

Douglas Fairbanks, Jr – Ullman

William S. Gailmore – rozhlas – Margolis

John Garfield – Julius Garfinkle

Judy Garland – Gumm

Paulette Goddard – Levy

Samuel Goldwyn – Goldfish

Dorothy Gordon – moderátorka Fóra mládeže deníku New York Times – Lerner

Barry Gray – rozhlas – Benjamin

Harry Green – hudba – Henry Blitzer

June Havoc – a také Gypsy Rose Lee a April Kent – Hovick

Melissa Hayden – balet – Mildred HermanJudy Holliday – Judith Tuvim

Harry Houdini – Ehrich Weiss

Al Jolson – Asa Yoelson

Sybil Jason – Jacobs

Danny Kaye – David Kaminsky

Bert Lahr – Larrheim

Hedy Lamarr – Keisler

“Little Joe Cartright” Langdon – Orowitz

Piper Laurie – Rosetta Jacobs

Marc Lawrence – Goldsmith

Steve Lawrence – Sidney Leibowitz

Madeline Lee – Letterman

Will Lee – William Lubovsky

Jules Lederer („Ann Landers“ – publicistka) – Esther Friedman

Slečna Ray Lev – klavíristka – Elihu

Sinclair Lewis – spisovatel – Levy

Ted Lewis – Theo. L. Friedman

Arthur Lief – dirigent Moisejevova taneční společnosti – Lipshutz

Roberta Linn – Dubin

Mary Livingston – manželka Jacka Bennyho – Sayde Marks

Emil Ludwig – Cohn

Eugene Lyons – Writer – Morris Gobeioss

Kenneth MacKenna – Mielziner

Noel Madison – Moscovitch

Marjorie Main – Marie Tomlinson Krebs

Paul Mann – Herecký workshop – Yisrol

Karl Malden – Malden Sekulovich

Hal March – Mendelsohn

Mitzi McCall – Steiner

Ethel Merman – Zimmerman

Paula Morgan – Miriam Spiegelman

Buddy Morrow – hudba – Muni Zudecoss

Paul Muni – Muni Weisfreund

Jan Murray – Murray Janofsky

William Paley – bývalý šéf CBS – Palinsky

Joseph Papp – televizní inspicient – Papirofsky

Dorothy Parker – Rothschild

Parkyakarkus – Harry Einstein

Jan Peerce – Pincus Perlmuth

Roberta Peters – operní pěvkyně – Peterman

Morton Phillips/Abigail Van Buren – publicisté – Friedman

John Randolph – Mortimer Lippman

Erich Maria Remarque – Kramer

Elmer Rice – Reizenstein

Edward C, Robinson – Emanual Goldenberg

Richard Rogers – Abrams

Billy Rose – William Samuel Rosenberg

Artie Shaw – Strauss

Sylvia Sidney – Sophie Koskow

Sid Silvers – Silverstein

Elaine Stewart – Steinberg

Elliott Sullivan – Eli Solomon

Lee Stevens – Adam Weinert

Mike Todd – Avrom Hirsch Goldbogen

George Tvne – Martin Yarus

Sophie Tucker – Ahuza Kalish

Walter Wanger – Feuchtwanger

Mike Wallace – televizní osobnost – ruský Žid – Myron Wallik

Nathanial West – autor – Nathan Weinstein

Walter Winchell – publicista – Isadore Lipschitz

Shelley Winters – Hollywood – Schrift

Ed Wynn – Israel Edwin Leopold

Keenan Wynn – Frank Leopold

TI, KTEŘÍ SI MĚNÍ JMÉNA V POLITICE

Jerzy Borejsza – Vydavatel vládních publikací, Polsko, 1954 – Goldberg

M. M. Borodin – Zakladatel komunismu v Číně – Jacob Gruzenberg

Bounskov – Foundamentzky

Harry Bridges – předseda odborového svazu ILWU – A. B. Renton

Ralph Bowman – šéf komunistické špionážní sítě v USA, 1942–1943 – H. Zimmerman

Calvin Brook – redaktor rudých slovenských novin – Brueck Kalman

Arthur F. Burns – ekonom – Burnstein

Frank Carlson – přední kalifornský komunista – Solomon Szkolnick

Hattie Carnegie – exkluzivní newyorská módní návrhářka – Fanny Kanengeiser

Sam Carr – kanadský komunistický špión – Schmil Kogen

Lord Cherwell – britský šéf atomového programu – F. A. Lindemand

Morris Childs – tajemník komunistické strany v Illinois – Moishe

C. I. Chisienevechi – nástupce Any Paukerové – Broitman

P. Corbin – Národní výbor Demokratické strany – Paul Kobrinsky

Margaret Cowl – přední americká komunistka – Undjus

J. A. Gunman – revolucionář v Latinské Americe – Finzi

Dann – Gourevitch

Clarence Dillon – finanční diplomat – Lapowski

R. A. Davies – kanadský špión (1954) – Rudolph Shohan

Samuel Adams Darcy – tajemník Komunistické strany Pensylvánie – Saul Dardeck

Ben Dobbs – přední kalifornský komunista – Isgur

Efremov – politický komisař armády 1919 – Chaimovitch

Moritz Erdelyi – člen kabinetu Béla Kuny – Eisenstein

Edward A. Filene – bohatý bostonský marxista – Katzmann

Arnold Forster – ADL – Fastenberg

Ernest Otto Fox – přední kalifornský komunista – Fuchs

Ludvik Frejka – český ekonom 1952 – Freund

Paní Anna Fujiwaka – vůdkyně komunistické strany v Japonsku 1932 – Eisenherg

Peter Gabor – maďarský šéf MVD 1953 – Beno Auspitz

Generál B. K. Galen (Blucher) – Rudá Čína – Chesin

Ganetzky – Leninův vyslanec, Stockholm – Jakov Furstenberg

Betty Gannett – členka politbyra USA – Rifka Yaroshefsky

Michael Cardin – vítěz Stalinovy filmové ceny 1954 – Gindin

Garin – Gerfeldt

John Gates – redaktor Daily Worker – Israel Regenstreit

Mark Gayn – případ Amerasia – Julius Ginsberg

Mikhail Milsky – zástupce šéfa zpravodajské služby Rudé armády, USA 1944 – Milshtein

Boris Morros – rudý špión – Mores

D. A. Morse – ředitel v Mezinárodní organizaci práce – Moscovitch

Naout – Ginsburg

Steve Nelson – vůdce Komunistické strany USA – Joseph Fleischinger

Herbert Nichol – organizátor Rudé fronty, UEW – Silver

David K. Niles – špión ve vládě F. D. Roosevelta – Neyhus

Ortodoks – komisař pro tisk – Akselrode

Oserski – sovětská ambasáda, Londýn, 1935 – Fridmann

C. Oumansky – rudý velvyslanec v Mexiku – Ullman

Uuritzky – Radomilsky

H. Parvus – zorganizoval Leninovu cestu do SSSR v roce 1917 – Israel Lazarevitch

Ana Pauker – rumunská rudá diktátorka – A. Rabinsohn

Dr. William Perl – případ atomového špióna – Utterperl

J. Peters – rudý špión v USA – Sandor Goldberger

Petrov – vyslanec v Brestu-Litevsku – Walzbrot

Philip – popravil carskou rodinu – Golschekin

Piatnitzky – Levin

George Powers – tajemník komunistické strany, Pittsburgh – Morris Poberski

Karl Radek – raný sovětský agent – Sobelssohn

Matyas Rakosi – maďarský rudý diktátor – Rosenkranz

Razumow – tajemník komunistické strany, Východní Sibiř 1935 – Sagovitch

Lord Reading – indický místokrál – Rufus Issacs

Bedrich Reicin – český šéf MVD, 1952 – Friedrich Reismann

Josef Revai – redaktor maďarského „Szabad Nep“ – Rabinovitch

Roani – ministr spravedlnosti za vlády Bély Kuna – Rosenstengel

Riazanov – Goldenbach

J.B.S. Hardman – Amalgamated Clothing Workers – Jacob Salutsky

Sidney Hillman – vůdce rudých odborů – Schmoul Gilman

Morris Hillquit – socialistický vůdce – Misca Hilkowicz

Arthur Illner – rudý špión, Německo, 1954 Richard Stahlmann

Izgoev – Goldman

Charles Douglas Jackson – zaměstnanec Bílého domu – Jacobson

Harry Jackson – organizátor C.R., Washington – Henry Gliksohn

V. J. Jerome – kulturní komisař, Komunistická strana USA – Jerome Isaac Romain

Kambov – tiskový ředitel – Katz

Kamenev – Trockého švagr – Lev Borisovič Rosenfeld

Kamensky – Hoffman

F. Karakas – komisař Červené brigády Bély Kuna – Kohn

Karski – rudý velvyslanec v Litvě, 1931–36 – Bekmann

Bruno Keller – české politbyro, 1954 – Koehler

M. G. Kenig – francouzský rudý redaktor, 1934 – Jacob Gremb

Alexander Kerenský – předseda předsovětské vlády, 1917 – Aron Kirbiz

J. Baptiste Kleber – šéf vojenské rozvědky, USA, 1930 – Moishe Stern

Peter a Helen Krogerovi – špičkoví sovětští špióni – Morris a Lorna Cohenovi

Béla Kun – maďarský rudý diktátor, 1919 – Cohen

Lapinsky – Levenson

Larin – Lourie

Anatolij I. Lavrentjev – šéf sovětské špionáže, 1954 (D) – Lippman

William Lawrence – šéfredaktor Daily Worker – Israel Lazar

Elizabeth Lawson – redaktorka Southern Worker – Elsa Block

Lebedjevová – Simson

Michael J. Lee – Ephriam Zinoyi Liberman

Freda Linton – kanadská komunistická špionka – Fritzie Lipchitz

Trebitsch–Lincoln – rudý špión – Ignatz Trebitsch

Jay Lovestone – vůdce Komunistické strany USA – Jacob Liebstein

Al Richmond – redaktor Peoples World – Abraham Richman

Roberts – agent MVD, vrah Trockého – Gregory Rabinovitz

Alex Rose – výkonný tajemník Americké dělnické strany – Olesh Royz

Fred Rose – kanadský rudý špión – Rosenberg

Nat Ross – tajemník Komunistické strany, Minn. (FF) – Rosenbaum

C. Ross – tajemník Komunistické ligy mládeže, Minn – Rosenbloom

Rumyanzew – tajemník Komunistické strany, západní Rusko, 1935 – Rubintchik

Ryazanoff – zakladatel a ředitel Marxova institutu SSSR – David B. Goldenbach

Moshe Sharett – Moshe Shertok

Andre Simon – redaktor českého komunistického deníku, 1952 – Otto Katz

Richard Sasuly – komunista v americké vojenské rozvědce – Alex Furth

Ad Schoonenberg – nizozemský redaktor komunistického orgánu – Belmonte

Moi–Sha (Mah Kun) – finanční poradce Čankajška – Morris A. Cohen

John Sanford – komunistický hollywoodský scénárista (FF) – Julius Shapiro

Rudolf Slánský – generální tajemník KSČ – Salzmann

Jack Sobel – americký komunistický špión – Sobolevicius

Solntzev – Bleichman

Soukanov – Ghimmer

Jack Stachel – jeden z prvních komunistů – Jacob Stachel

Steklov – šéf petrohradského tisku – Nachamkess

John Steuben – rudý redaktor, „March of Labor“ – Isaac Rijock

I. F. Stone – rudý redaktor (V) – Isadore Feinstein

Gerard Swope – šéf General Electric – Gershon Schwabe

E. Szallay – ministr vnitra za vlády Bély Kuna – Hollander

Tchernomorsky – Tchermordik

Tchernov – sovětský ministr zemědělství – Feldman

Lev Trockij – zakladatel komunistické strany – Leiba Davidovič Bronštajn

Prof. Eugene S. Varga – přední sovětský spisovatel (1954) – Weisefield

Vargo – guvernér hlavního města za vlády Bély Kuna – Weichzelbaum

Zoltan Vas – ředitel dolů v Komló, Maďarsko 1954 – Weinberger

Jean Villon – poslanec Komunistické strany, Francie po druhé světové válce – Ginsberger

Vladimirov – Feldman

Vobrov – Natansson

Volodarsky – Kohen

Voltchlcov – sovětské velvyslanectví, Londýn, 1935 – Berkmann

William Weiner – finanční tajemník Komunistické strany – Welwel Warszower

Harry Dexter White – americký komunistický špión – Weiss

Carl Winter – americký komunista (D) – Philip Weissberg

Stephen S. Wise – komunistický rabín, Americký židovský kongres – Weisz

Nathan Witt – komunistický právník – Witkowsky

Henry Yagoda – šéf OGPU – Herschel

Yaroslawsky – šéf asociace proti Bohu SSSR – Goublemann

Yurenev – sovětský velvyslanec v Japonsku, 1935 – Goffman

T.A. Yurkin – rudý ministr státních farem 1954 – Weinberg

Yurovsky – popravil carovu rodinu – Rosenberg

Zagorsky – Krachmann

Plk. Roman Zambrowski – polské politbyro 1954 – Nussbaum

Zinovjev (Apfelbaum) – politbyro – Ovsegerstion

A. Rademilsky Zverditch – Fonstein

Ale i přes všechny tyto přetvářky a úskoky spojené se změnou jména si Žid uvědomuje, že mu neustále hrozí strašlivé nebezpečí, že ho hostitelský národ PROHLÉDNE, ucítí jeho upíří zuby ve svých cévách, jak jim vysává krev, a zbaví se ho nebo ho povraždí – tak jako to učinily stovky národů v průběhu celé historie.

Uvědomuje si to, a proto je Žid nejhysteričtějším obhájcem bezpečnosti své skupiny v dějinách světa. Zaútočte na Žida a celý kmen se vzchopí k hysterickému protiútoku! Pokud je odhalen JEDEN Žid, lidé mohou odhalit celý kmen.

A kvůli tomuto strašnému pocitu neustálé nejistoty, kvůli neustálému vědomí Židů, že hostitel může kdykoli zjistit pravdu o něm a vytrhnout ho z jeho pohodlného, teplého vnitřku, vyvinul Žid fantastický program určený k tomu, aby svého hostitele předem tak důkladně paralyzoval, že probuzení bude nemožné.

Jeho genialita v tomto ohledu je ohromující. Nejsmrtelnějším nepřítelem Žida je pořádek a národní zdraví. Tasemnice se neusadí a nemohou přežít u zdravého člověka, který podstupuje lékařské prohlídky a vede čistý život.

A Židé nemohou prosperovat ve zdravé, dobře organizované a uspořádané společnosti. V takové společnosti si vládci brzy všimnou masy nepracujících a neproduktivních Židů, kteří vysávají národní krevní oběh, a opět se tasemnice vyplaví do kanalizace. To se jim stalo už příliš mnohokrát a po příliš mnoho století na to, aby to musel někdo Židům vysvětlovat. Je to v nich zakořeněný instinkt.

A tak vždy najdete Žida jako kvas rozkladu v každé společnosti, kterou zamoří. V monarchii je republikánem. V republice je demokratem. V demokracii je pro „sociální demokracii“. V sociální demokracii je komunistou. Mezi komunisty se připojí k Progresivní práci.

Žid je tedy vždy na levici – pro stále méně autority a pořádku ve společnosti – i když to maskuje tvrzením, že je pro stále více „svobody pro lid“.

Žid je světovým šampiónem „liberálů“, ne z lásky k svobodě a volnosti, ale protože ví, že zdravé politické tělo se rychle zbaví tasemnic. Liberalismus již není vírou ve svobodu, jak toto slovo kdysi znamenalo. V rukou Žida se liberalismus

stal čistým a prostým „TASEMNICISMEM“ – organizací parazitických, neproduktivních a obecně podřadných jedinců, kteří zotročují produktivní a nadřazené pouhou početní převahou.

Proto každý moderní „liberální“ program vždy vyžaduje tolik a tolik miliard z daní. Peníze jsou „krví“ společnosti a krev je vysávána z bohatých a pracujících, aby se udržela stále rostoucí horda sociálních parazitů, dotovaných neúspěšných lidí a naprostých povalečů. Pokud se podíváte na téměř jakýkoli dnešní „liberální“ program, zjistíte, že se v podstatě jedná o vysávání krve produktivních lidí, aby se nakrmili líní, zbyteční, bezcenní a zkažení.

Žid se neodváží povolit žádný reformní program zaměřený na JAKÉKOLIV parazity, protože by bylo příliš snadné, aby se reforma rozšířila, aby reformisté začali vidět parazita všech dob, Žida, — a zbavili se ho, jak se to stalo již tolikrát.

Samozřejmě, že ta chátra vždy ví, co ji udržuje naživu, což z ní dělá velmi účinné VOLEBNÍ BLOKY pro Židy, kteří vidí, že je o ně dobře postaráno.

Žid usiluje o zničení moci vlády vládnout a udržovat pořádek. A odebrání peněz a moci našim produktivním lidem a předání těchto peněz a moci hemžící se spodině v ulicích zaručeně dříve či později zničí veškerý pořádek a vládu. Po tisíce let to lstivý Žid dělal politicky – politickými kroky, v zákulisí, jako „poradce“ králů.

Nyní však Žid objevil rychlejší způsob, jak rozbít veřejný pořádek.

V podstatě právě od toho jsme vycházeli při zkoumání toho, co se stalo s naším národem a naší zemí.

Nejvíce parazitickým ze všech způsobů života je zločin. Zatímco běžný parazit hledá bezbolestné způsoby, jak vysát krev ze svého hostitele, zločinecký parazit – bandita – si ji bere holou silou a násilím, bez ohledu na bolest oběti.

Staré bandy potápěčů lodí byly zločineckými parazity. Prostě vyrazili a nejbrutálnější silou a vraždami si vzali, co chtěli, aniž by pracovali. Oběti vždy zahynuly.

Netrpěliví Židé, unavení čekáním na získání veškerého bohatství světa obvyklými židovskými sionistickými metodami „kapitalistické“ spekulace, podvodů, manipulací a politických intrik namísto práce a výroby, objevili zkratku k uchvácení veškerého bohatství a moci v celých národech.

Žid Marx vynalezl „komunismus“. Tím, že svým naivním, liberálním nežidovským obětem sliboval, že zde vytvoří „dělnický ráj“, kde budou mít veškeré bohatství a pohodlí při minimální práci tím, že budou ždímat bohaté, dokázal Žid získat do své armády obrovské masy drsných, ale krátkozrakých nežidů, s nimiž mohl přemoci relativně malý počet producentů a vlastníků bohatství. Z co největšího počtu „dělníků“ udělal zločinné potápěče lodí a slíbil jim kořist z lodí, které rozbili.

A tady máme odpověď, kterou jsme hledali na začátku této knihy: odpověď na to, KDO ničí Ameriku (a bílou rasu, která ji vybudovala) a PROČ.

Židé podporují všeobecný rozpad kultury a pořádku, aby se ochránili a zabránili tomu, aby příliš mnoho jejich obětí zjistilo, že vysávají životní sílu z naší produktivní ekonomiky, aniž by sami něco produkovali. Čím větší je chaos, tím více se židovští paraziti mohou nerušeně krmit. A zároveň působí

odvážnější banda Židů, která prosazuje komunistické hnutí, aby se zmocnila veškerého našeho bohatství a služeb pomocí holé síly a násilí v rámci rudé „revoluce“ – starého plánu „potápění lodi“.

Ideologie, myšlenky, ekonomika, náboženství, sociologie a vše ostatní nemají s tím, co se děje, nic společného. Boj se neodehrává mezi liberály a konzervativci, ani mezi komunisty a antikomunisty. Jsme obětí bandy dravých Židů, kteří jdou čistě a jednoduše po kořisti.

Je to „my“ proti „nim“.

Buď využijí všechny možné triky, aby nás připravili o to, co náš lid vytvořil – ať už jako zákeřné tasemnice, nebo jako násilní rudí sabotéři; anebo je odhalíme v celé jejich pravdě a sionistické tasemnice i komunistické sabotéry vyženeme.

Důvodem, proč je Adolf Hitler dnes Židy (a vymytými mozky nežidů) tak zuřivě nenáviděn a proklínán, je prostě to, že byl prvním v moderní době, kdo na to všechno přišel a zorganizoval svůj lid, aby vyhnal židovské tasemnice a rozdrtil židovské potápěče lodí. On to ve skutečnosti UDĚLAL, v Německu.

Aby se zachránili, byli Židé donuceni k světové válce, v níž přiměli miliony naivních lidí, jako jsem já, aby je zachránili před zánikem, kdyby Hitler přežil. Tasemnicismus a potápění lodí by odhalení nepřežilo.

Neustále křičí, že Hitler přinesl Německu prosperitu a štěstí pouze díky „válečné výrobě“. Ale to je, jako obvykle, další velká židovská lež. Hitler vytrhl židovské tasemnice z německého krevního oběhu a lidé zjistili, jak úžasný může být život bez strašného břemene masy jidišských tasemnic, které

dusily výrobu, kulturu a národního ducha. Současně Hitler odhalil a rozdrtil marxisticko-židovské potápěče lodí mezinárodního bolševismu.

Jak dokázal Hitler v Německu, ty nejhorší ze zdánlivě neřešitelných problémů naší šílené doby – úpadek, chaos, komunismus, politický, morální, vzdělávací, sociální, náboženský a národní rozklad, míšení ras a duchovní syfilis šířící se naší civilizací – zmizí, jakmile odhalíme a odstraníme zdroj většiny těchto jevů – židovské tasemnice a potápěče lodí v našich řadách. Samotná skutečnost, že židovský „velký šéf" byl nyní v této knize „odhalen", zajistí, že bude co nejvíce utajena. A pokud nebude možné ji skrýt, bude potlačena falešnými „obžalobami" autora. Jak si stále více lidí uvědomuje, co Židé dělají, židovské „obranné" skupiny se snaží prosadit zákony o „skupinovém hanobení", aby se kritika židovských zločinů a krvežíznivosti stala trestným činem.

Ale už je příliš pozdě. Oběti tasemnice si konečně uvědomují pravdu. A Židé, jak jsme již řekli, nemohou přežít jednoduché odhalení.

V následujících kapitolách tedy odhalíme jejich metody operací.

Kapitola 7: Přátelé kapitána

Plán na potopení lodí není jediným, který Židé používají, aby se bez práce dostali k bohatství.

Cíl je vždy stejný: zmocnit se veškerého bohatství a dobra světa – bez práce – a zotročit nežidy k slávě a potěšení „vyvolených“, jak to předpovídají jejich vlastní proroctví.

Zatímco brutální bolševičtí Židé čekají na břehu, aby se vrhli na loď, jakmile konečně ztroskotá, zavraždili celou posádku a odnesli si bohatství, na palubě lodi je již další banda Židů s odlišným plánem, jak se zmocnit bohatství.

Tato banda Židů jsou přátelé kapitána. Nejsou to hrdlořezové a piráti. Ne, pane! Přátelé kapitána jsou všichni „pro-loď“ a proti pirátům.

Říká se jim „kapitalisté“.

To, na co jejich židovští bratři číhající na břehu čekají, aby to provedli silou a násilím, již „přátelé“ kapitána provádějí na palubě lodi lstí a podvodem, jako vážení členové posádky.

Tito židovští pánové působí v proužkovaných kalhotách a cylindrech. Jejich podnikáním je však stará židovská lichva.

Málokdo si všimne, že výraz „kapitalista“ popularizoval nikdo jiný než ten krvavý starý Žid, sám Marx – potápěč lodí. (Komunistický manifest a Das Kapital).

Dokud Marx ve svém díle „Kapitál“ neoznačil lidi našeho druhu za „kapitalisty“, nikdy své ekonomické aktivity takto formálně nepojmenovali, ale věděli, v co věří.

NEBYL to „kapitalismus“.

Kapitál byl pro náš lid v rámci výrobního procesu pouze nástrojem. Lidé jako Henry Ford neměli zájem pouze o to, aby vydělali peníze. Spíše se snažili něco dokázat – ve Fordově případě poskytnout všem Američanům automobil díky jeho objevu „sériové výroby“. Americká ekonomika nedělá zázraky proto, že je „kapitalistická“, ale proto, že je podnikavá a produktivní! Správný název našeho systému není „kapitalismus“, ale „produktivní hospodářství“.

Produktivní hospodářství potřebuje kapitál.

Potřebuje však také pracovní sílu, materiál, management a stovky dalších věcí.

Kapitál je pouze jedním z nástrojů systému produktivního hospodářství.

Bylo zapotřebí židovského parazitického génia Karla Marxe, aby tento jediný nástroj, kapitál, povýšil na takovou úroveň v naší civilizaci tím, že jej napadl a nazval „kapitalismem“. Tím nás uvěznil do pasti, v níž bráníme to, co on sám stvořil, a tím nás odsoudil k porážce, protože bráníme systém založený nikoli na produkci, ale na manipulaci s penězi.

Kapitalismus je nahé uctívání peněz, ne jako nástroje, ale jako modly! „Kapitalismus“, jak jej propagují obě strany v probíhající šílené falešné bitvě „kapitalismus“ versus „komunismus“, je chápán jako vydělávání peněz pomocí kapitálu – ne nutně prací nebo výrobou.

Ve skutečnosti se většina mezinárodního kapitálu nevytváří prací, výrobou ani podstupováním skutečných rizik, ale manipulací s obrovskými peněžními prostředky na základě interních informací od Židů na vysokých pozicích.

Dokonalým příkladem toho, jak Židé fungují, aby získali peníze jako „kapitalisté“, aniž by pracovali, aniž by něco vyráběli a aniž by podstupovali jakákoli skutečná rizika, je způsob, jakým bylo založeno židovské jmění Rothschildů.

Jak je u mezinárodních Židů obvyklé, jedna větev rodiny Rothschildů se zakotvila v peněžním systému v Anglii, zatímco jiná větev založila podnikání ve Francii.

Těsně před bitvou u Waterloo, v níž Napoleon poprvé čelil možné porážce, obě skupiny Židů působící ve dvou „nepřátelských“ zemích ve skutečnosti spolupracovaly.

Francouzští Rothschildové zřídili řadu „semaforových“ stanic po celé Francii a přes kanál do Anglie, pomocí nichž mohli posílat zprávy o tom, jak bitva probíhá, svým židovským bratrům v údajně „nepřátelské“ Anglii. Židé Rothschildové čekající v Británii tak obdrželi zprávu o výsledku této historické bitvy o několik hodin dříve než kdokoli jiný v Anglii. (Všimněte si, že židovský „podnik“ při zřizování komunikační sítě nebyl sdílen ani s Británií, ani s Francií, ale byl tajný – výhradně ve prospěch Židů na obou stranách!)

Angličtí Rothschildové, kteří znali ještě před kýmkoli v Anglii výsledek bitvy, jenž navždy rozhodl o osudu Francie a Napoleona i o osudu Anglie, „spekulovali“ na londýnské burze s obrovskými částkami, přičemž výsledek bitvy znali velmi dobře – zatímco důvěřiví britští nežidé stále čekali na zprávy. Ti naivkové neměli šanci. Rothschildové se během chvilky zmocnili milionů a milionů – bez práce a bez rizika.

Stejný podvod je v dostihovém průmyslu známý jako „past-posting“, kdy jsou výsledky dostihu nahrány na pásku, zadrženy a poté po dostihu znovu odvysílány, aby nic netušící

sázkaři byli podvedeni a vyplatili sázky, které jsou ve skutečnosti jisté – po dostihu, pokud „past-postujete“, jdete do vězení jako zločinec.

Ale pokud jste Žid a děláte to ve velkém, podvádíte miliony lidí o miliony dolarů, stanete se „mezinárodním bankéřem“ a skvělým poradcem prezidentů.

Bernard Baruch, slavný židovský poradce prezidentů, vydělal miliony a miliony na americkém akciovém trhu, zatímco stovky nežidovských podnikatelů skákaly z oken do smrti – zničené velkou hospodářskou krizí v roce 1929. Předběžné informace pomáhají.

Chcete-li jasně vidět povahu naší současné ekonomiky a pro čí prospěch byla zřízena, podívejte se na DAŇOVOU strukturu.

Představme si například, že budete příštích pět let žít v chudobě, abyste vynalezli nový přístroj, díky kterému budou moci nevidomí vidět. To by jistě bylo pro společnost obrovským přínosem. Založíte malou továrnu na výrobu těchto přístrojů a budete tvrdě pracovat dnem i nocí, abyste je mohli nevidomým lidem nabídnout.

Řekněme, že na konci roku vyděláte milion dolarů. Strýček Sam přijde a vezme si alespoň sedmdesát procent z peněz, které jste vydělali, možná až devadesát procent. Sazba daně z peněz, které lidé VYDĚLAJÍ prací a výrobou, může přesáhnout devadesát procent.

Ale teď si představme, že místo toho, abyste něco vynalezli a vyrobili ve prospěch společnosti, jste bohatý Žid a máte přítele v Bílém domě – což není nepravděpodobná kombinace.

Váš přítel z Bílého domu vám dá vědět, že USA uzavřou smlouvu v hodnotě několika milionů dolarů na novou raketu s konkrétní společností: Zvednete telefon a nařídíte svému makléři, aby převedl vlastnictví akcií v hodnotě jednoho milionu dolarů na tuto novou společnost. To je VŠECHNO, co uděláte. O rok později se hodnota vašich akcií v této společnosti zdvojnásobila a vy nyní máte DVA MILIONY DOLARŮ – ačkoli jste NIC NEUDĚLALI, NIC NERISKOVALI a NIC NEVYROBILI.

Podívejte se ale, jak v tomto případě vláda zachází s vašimi daněmi. Takový zisk (z akcií držených déle než šest měsíců) se nazývá „kapitálový zisk“ – a zdaní se maximálně POUZE 25 PROCENT! S pomocí bystrého židovského právníka, speciálních „svěřenských fondů“ a dalších triků můžete tuto daň snížit na méně než pět nebo šest procent.

Tento pobuřující systém upřednostňuje spekulace (hazard) a enormně BRZDÍ výrobu, úspory v řízení, riziko, vynálezy a prostou starou PRÁCI.

Ti, kdo produkují, šetří, riskují, řídí, pracují a vynalézají – platí každý rok miliony, aby zajistili pohodlný život židovským pijavicím, které nikdy nepřispívají ani špetkou řízení, rizika, vynalézavosti nebo poctivé práce k naší ekonomice a platí nejméně daní. Jak dlouho si myslíte, že může ekonomika zůstat zdravá a PRODUKTIVNÍ, když inteligentní lidé začnou vidět, že práce je pro trouby, – když pohodlný život lze získat MANIPULACEMI?

A přesně to se stalo Americe a Západu, od té doby, co židovští podvodníci donutili poctivé nežidy hrát stejnou špinavou hru – nebo zůstat chudými hlupáky. Stále méně lidí je

ochotno PRACOVAT, protože stále více lidí objevuje, že existují snazší židovské způsoby, jak si vydělat na živobytí.

Přichází však doba, kdy ovoce shnije na keřích, protože nikdo nechce pracovat na jeho sběru, kdy se budou rozpadat budovy, protože nikdo nechce pracovat na jejich údržbě, kdy tisíce pracovních míst volají po obsazení, zatímco obrovské množství lidí, zejména negrů, si stěžuje na nezaměstnanost. Práce, jedna z nejzdravějších a nejvíce charakter formujících činností lidstva, je znehodnocována a opomíjena v každé ekonomice, kde Židé prosazují „kapitalistickou“ spekulaci jako cíl pro všechny kromě těch nejhloupějších.

Vrátíme-li se k naší analogii s lodí státu, „kapitalističtí“ židovští „přátelé kapitána“ nedělají nic jiného, než že přesouvají náklad sem a tam mezi různými skupinami a vždy si z něj odnášejí velký kus. Výsledkem jejich operací není nikdy více nákladu, pro producenty je ho vždy méně, zatímco Židé bohatnou.

Tuto operaci nazývají „mezinárodním bankovnictvím“. Malým investorům, kteří vstupují na akciový trh, se říká, že se „podílejí“ na vlastnictví velkých korporací. Ale malí investoři na akciovém trhu jsou přesně tím, čím jsou lidé u ruletového stolu pro „kasino“. Židé a několik vybraných „přátel“ jsou na akciovém trhu tím „kasinem“. Mají vnitřní informace od jiných Židů v Bílém domě a vládních úřadech ohledně umístění nových dálnic, nákupu pozemků pro vládní projekty, rozsáhlých nákupů ropy a zbraní, válek, stíhání v rámci Fair Trade, antimonopolních stíhání atd. Taková „spekulace“ není hazard, stejně jako „nehazarduje“ ani kasino. Malí hráči jsou přemlouváni, aby poskytli peníze, které shromažďují velcí hráči.

Není těžké pochopit, jak Židé mohou tímto podvodem oškubat „malé ryby“. Udržují je příliš zaneprázdněné a vymývají jim mozky, aby neviděli ani nepřemýšleli o tom, co se děje.

Ještě úžasnější však je, že se Židům podařilo přesvědčit naše největší a nejbohatší muže, že i oni jsou „kapitalisté“. Židé se stali partnery takových osobností, jako jsou Rockefellerové, Carnegiové, Fordové, Johnsonové atd., v tomto gigantickém podvodu s „past-postingem“, což vedlo k tomu, že výroba a podnikání byly stále více zapomínány v ošklivém boji o kapitál a peníze, bez ohledu na výrobu.

Proto jsou výrobky stále nekvalitnější a levnější, i když ceny raketově stoupají; proto se velké nadace miliardářů vždy staví na stranu židovských a levicových projektů a proto se ze starých amerických rodinných majetků vytrácí charakter. Henry Ford by vyskočil z hrobu a povraždil své vlastní vnoučata a pravnoučata, kdyby mohl vidět a vědět, co udělali s miliardami, které vydělal výrobou, a čím se stali jako prožidovští „kapitalisté“.

Není nic nemorálního ani špatného na tom, když člověk investuje svůj „kapitál“ do skutečného produktivního podniku, který prospívá lidem buď cenným zbožím, nebo službami. Pokud tím může vydělat peníze, tím lépe. Ostatní se budou snažit být ještě lepší díky konkurenci, a zboží a služby nabízené lidem se tak budou stále zlepšovat. To je svobodný, produktivní ekonomický proces, který stvořil americký ekonomický zázrak.

Ale to není to, co dělají Židé a jejich „kapitalističtí přátelé“. Vzpomínáte si, jak Rothschildové vydělali miliony v bitvě u Waterloo?

Co dali Britům nebo Francouzům za vše, co si vzali? Napadá vás jediný přínos, který jim poskytli? Jejich operace spočívala v chytrém braní a žádném dávání!

Navíc byla založena na bratrovražedném krveprolití – na tom, že árijští bílí muži z Francie zabili árijské bílé muže z Anglie z relativně malicherných důvodů, zatímco fanaticky sjednocení Židé vydělali na vzájemném zabíjení.

V každé válce (s výjimkou druhé světové války, která byla bojem o přežití židovstva) se tito stejní Židé stavěli na obě strany, prodávali oběma stranám zbraně, uniformy a vlajky, kterými na sebe mohly mávat. Například v americké občanské válce britští Rothschildové podporovali Jih, zatímco francouzští Rothschildové podporovali Sever!

Tyto „kapitalistické“ Židy lze obvykle najít v řadách těch, které nazývají „sionisty“ – Židů, kteří nosí „čepičky“, Židů, kteří pózují v oděvech židovského „náboženství“ a kteří trvají na naplnění svých paranoidních proroctví o světovém vlastnictví a nadvládě jako „Bohem vyvolený národ“.

Věří, že budou vlastnit svět a zotročí nás všechny, až budou mít celý Jeruzalém. (A teď jim chybí jen pár bloků.)

Tato jejich „svatá“ póza funguje jen tak dlouho, dokud nikdo skutečně nezkontroluje toto židovské „náboženství“, které je ve skutečnosti kodexem operací pro „Vyvolené“, aby nás ostatní podváděli, ruinovali a zotročovali, jak jsme ukázali.

Tajemstvím židovsko-kapitalistické, sionistické stránky parazitické operace zaměřené na získání bohatství nežidů je předstírání.

Jedinou realitou v ekonomice jsou zboží a služby, majetek a produktivní práce.

Všechny řeči o „penězích“, „měně“, „inflaci“, „deflaci“ atd. jsou jen kouřová clona.

Ten, kdo má monopol na zboží a služby, vlastní bohatství. Peníze jsou pouze jakousi „vstupenkou“ k tomuto zboží a službám. Židé ve skutečnosti vynalezli základní principy „kapitalistického“ okrádání prostřednictvím manipulace s penězi již dlouho před Kristem, ve starověké Babylonii.

Původně používali staří lidé jako směnné prostředky skutečné kusy zlata (nebo drahých kovů a kamenů).

Babylóňané však zbohatli a brzy zjistili, že se při obchodních operacích snaží tahat s drahocenným, ale těžkým zlatem, které jim drtilo kosti.

Chytří Židé zasáhli a nabídli se, že budou pro bohaté obchodníky strážci těžkého zlata a budou ho tahat, kdykoli to bude nutné.

Židovští strážci zlata vydávali babylonským obchodníkům malé kamenné žetony s vyrytými údaji o hodnotě uloženého zlata jako potvrzení.

Netrvalo dlouho a obchodníci zjistili, že mohou mezi sebou obchodovat – pomocí těchto kamenných „potvrzení“ od Židů namísto skutečného zlata.

A Židé zase zjistili, že jakmile si obchodníci zvykli na myšlenku obchodovat nikoli se skutečným zlatem, ale s kamennými „potvrzeními“, přestali postupně nosit zlato do a z trezorů spravovaných Židy. Obchodníci začali používat

„potvrzení“ jako zlato – a samotné zlato se z trezoru nikdy nepohnulo, bez ohledu na to, kolikrát změnilo majitele.

Tak se zrodily „peníze“ – a s nimi největší podvod v historii lidstva, podvod, který stále pokračuje!

Všimněte si, že Židé nemuseli předkládat zlato pokaždé, když došlo k transakci. Bylo tam vždy, a obchodníci brzy přestali kontrolovat jeho množství.

V těch vzácných případech, kdy bylo požadováno, Židé vždy dodali.

Ale Židé zjistili, že mohou vždy dodat jakékoli zlato, které by mohlo být požadováno, i když nemají dostatek zlata na pokrytí všech stvrzenek, které vydali! Ve skutečnosti zjistili, že jsou naprosto v bezpečí, i když mají jen deset procent zlata, na které vydali stvrzenky.

Jinými slovy, mohli vydat desetkrát více stvrzenek na zlato, než kolik zlata měli k dispozici! A přesně to raní Židé dělali, a tak se stali „kapitalisty“.

Za každou libru zlata, která mu byla svěřena do úschovy, získal Žid hodnotu devíti liber zlata, a to jednoduše tím, že si na tu samou libru zlata vystavil dalších devět potvrzení a tyto nekryté „potvrzení“ pak použil k obchodování s obchodníky za to, co chtěl, a za moc ve státě.

Věřte tomu nebo ne, přesně to samé vám dnes dělají on a jeho nežidovští partneři, přímo tady v Americe!

Federální rezervní systém, založený Židem Paulem Warburgem z domu Rothschildů, má pravomoc dělat přesně to, co dělali raní Židé v Babylonu: vydávat „stvrzenky“, nazývané

„peníze“ nebo měna, za to, co má být uloženo v jejich trezorech – ale není.

Ústava Spojených států to výslovně zakazuje, protože otcové zakladatelé si byli tohoto staletého podvodu dobře vědomi. Pouze Kongres má pravomoc razit peníze.

Nyní však vaše peníze razí Federální rezervní systém!

Pod židovským tlakem náš Kongres v roce 1913 schválil nezákonný „Zákon o Federálním rezervním systému“ (Federal Reserve Act), kterým byla zřízena centrální banka, která se pustila do starého lupičského řemesla babylonských Židů s odhodláním a stylem, jaké v historii dosud neměly obdoby.

Federální rezervní systém (polostátní organizace) si podle libosti razí peníze, přivlastňuje si skutečná aktiva a majetek a vykazuje zisk, zatímco vy, jako občan Spojených států, se potýkáte s národním dluhem vůči těmto mezinárodním bankéřům, který je tak obrovský, že přesahuje lidské chápání.

U.S. News & World Report

AS THE NATION'S GOLD KEEPS MELTING AWAY...

Tough talk by U. S. on gold and the dollar is sending tremors through financial capitals.

Authorities in Europe warn that U. S. policy shifts could undermine the dollar and bring on a major money crisis.

The U. S. dollar and its tie to gold are back in the news once again.

Gold held by the U. S. keeps shrinking and now is down to a 30-year low of about 13.1 billion dollars—a loss of more than 11 billion in 10 years. Only 2.8 billion is now available to meet foreign claims.

The dollars held by foreigners, which are a potential claim against U. S. gold, keep rising and now are up to 27 billions. So long as the war in Vietnam goes on, the outside world will pile up dollars and the gold stock will gradually be eroded.

It is going to be necessary later this year for Congress to end the requirement that a reserve of 25 per cent in gold be maintained against Federal Reserve notes—the nation's paper money. When this move is made, something of a political uproar is expected.

This situation has caused high U. S. officials to give veiled warnings that, if the outside world keeps grabbing U. S. gold in exchange for dollars, strong action by U. S. could follow.

A jolt abroad. Foreigners were jolted recently by a suggestion of New York's Chase Manhattan Bank that, in the event of a crisis, the United States would "embargo" export of gold and stop buying and selling gold. The bank subsequently backed away from its suggestion.

Yet the shock treatment appears at least temporarily to have had the desired result. Central bankers of Europe are stressing their strong feeling that, whatever happens, U. S. should adhere to its guarantee to buy and to sell gold at a fixed price of $35 an ounce.

Actually, the U. S. would like to get away from such a rigid commitment. In today's world, the dollar is the basis on which world-trade transactions are carried out. Foreign nations use dollars as an important part of their international financial reserves. At the same time, the United States is carrying the major burden for aiding poor countries and for defending the free world against Communism.

—Fletcher in "Iowa City Journal"

"BALANCE OF INTERNATIONAL PAYMENTS DEFICIT"

The American view is that all these commitments add up to a burden that no single currency should bear. This has led to efforts on the part of the U. S. to sell the idea of creating some new unit of international money, less closely related to gold, to help out.

Europe, however, shows little or no interest in supporting the U. S. in this objective. It has a huge store of dollars and gold, likes the power this gives.

U. S., as a consequence, feels backed into a corner on gold. American financial officers foresee no circumstances under which this country would raise the price of gold from its selling price of $35 an ounce, established in 1934. Such an increase would devalue the dollar, cheapen it in terms of gold.

The Vietnam drain. Much of the dollar's troubles, like so many other troubles in the U. S., can be traced to the war in Vietnam.

The dollar drain—dollars that are spent overseas—as a result of Vietnam now is reported to exceed 2 billions a year, and it is rising. That drain alone is considerably larger than the total deficit in the U. S. balance of payments, which reached 1.4 billion dollars in 1968.

Staff members of "U. S. News & World

(continued on next page)

GOLD is weighed by New York Federal Reserve Bank prior to its transfer to foreign ownership. U. S. has lost more than 11 billions in gold in the past 10 years.

—USIA/WN Photo

A způsob, jakým provedli tuto ohavnou loupež na americkém lidu, je stejný, jakým kdysi starověcí babylonští Židé podváděli tehdejší obchodníky. Tím, že vydali devětkrát více poukázek, než činily jejich zlaté zásoby, získali Židé „vstupenky“, díky nimž mohli bez práce a bez toho, aby se dostali do právních potíží, těžit z bohatství a produkce nežidovských Babylóňanů.

Zřízením „Federálního rezervního systému“ a přijetím protiústavního zákona, který jim umožňuje vydávat desetkrát

více papírových peněz – a dluhů – než mají v aktivech, Federální rezervní systém a ti, kteří hrabou zisky a úroky z astronomického dluhu, sklízejí obrovské odměny – aniž by pracovali.

Monetary Gold Stock Of the U.S. Decreased $100 Million in Week

Decline Is First Since Seven Days Ended Aug. 24; Total Reaches Lowest Level Since August '38

By a Wall Street Journal Staff Reporter

NEW YORK — The nation's monetary gold stock dropped $100 million in the week ended Wednesday, the New York Federal Reserve Bank reported in its weekly statistical review.

The U.S. gold supply currently stands at $13,159,000,000, the lowest level since Aug. 31, 1938, when it was $13,136,000,000, the report added.

The cumulative loss since the start of this year totals $335 million. The most recent weekly drop occurred in the seven days ended Aug. 24, when there was a $75 million gold loss. There have been four other $100 million weekly drops during 1966. In all 1965, the cumulative loss was $1,454,000,000.

The latest loss technically represented gold transfers from the monetary reserve, which serves as "backing" for U.S. currency, to the Exchange Stabilization Fund, a separate treasury account managed by the Federal Reserve Bank of New York. Most gold transactions with foreign central banks and international agencies are handled through this fund, which is replenished by a transfer from the gold stock whenever necessary.

Apparently the need arose partly as a result of the $45 million gold outflow during October reported Wednesday by the Federal Reserve Board in Washington. About $29.5 million of this reflected transactions with foreign countries, and the rest was due to Treasury gold-sales to domestic users.

U.S. gold losses stem from the nation's balance-of-payments deficit—the excess of money flowing out of the country over money coming in. As dollars pile up in foreign hands, they can be used by central banks overseas to buy gold from the U.S. Treasury at the fixed price of $35 a fine ounce.

The latest $100 million loss dropped the "reserve ratio"—the amount of gold backing for Federal Reserve bank notes outstanding—down to an all-time low of 32% Wednesday from 32.4% the prior week and 36.1% a year ago. The previous low of 32.1% was reached earlier this year. The law requires the ratio to be at least 25%, although the Federal Reserve has the authority to suspend the requirement under certain circumstances.

Naši lidé byli oklamáni tak, že si náš vlastní, poctivý systém „produktivního hospodaření“ zaměnili za nečestný, zkažený podvod židovského lichvářství, který se maskuje jako „kapitalismus“, a poté byli donuceni bránit tento nemorální a zkažený výsledek. Židé nás tak přiměli, abychom uctívali jejich vlastní zlodějinu, protože nám bylo řečeno (a my tomu věříme), že jsme „kapitalisté“!

Kdykoli se Židům podaří věci tak zkomplikovat a vzdálit od základní reality zboží a služeb, že vstupenky k těmto věcem, tedy peníze, se v očích obyvatelstva stanou samy o sobě něčím hodnotným, mohou Židé skutečně zasáhnout a začít jednat.

***

Státní dluh, který je nyní asi 300krát vyšší než v roce 1910 (1,1 miliardy dolarů), činí nyní 336 miliard dolarů. Samotné úroky dosahují 14 miliard dolarů ročně.

Dluh na obyvatele nyní činí asi 1 700,00 dolarů. Když převzala vedení Federální rezervní banka, činil dluh na obyvatele 12 dolarů. Od roku 1960 vzrostly životní náklady o 10,5 procenta. Dolar má nyní hodnotu pouze 45 centů ve srovnání s dolarem z roku 1941. To, co nyní stojí 2,22 dolaru, by tehdy stálo 1,25 dolaru.

Deficit za prvních osm měsíců fiskálního roku 1967 činil 17,181 miliardy dolarů. Zlaté rezervy USA klesly na 30leté minimum, které činí přibližně 13,1 miliardy dolarů – což představuje ztrátu více než 11 miliard za 10 let.

Na pokrytí zahraničních pohledávek je nyní k dispozici pouze 2,8 miliardy. Objem dolarů v držení cizinců neustále roste a v současné době se blíží 27 miliardám.

V průběhu tohoto roku Kongres zruší povinnost udržovat 25% rezervu ve zlatě na krytí bankovek Federálního rezervního systému – tedy amerických papírových peněz.

***

Donutí lidi, aby uctívali to, čemu říkají „kapitalismus“, udělají z toho téměř náboženství, z peněz vytvoří modlu a pak se pomocí svých ďábelských a rafinovaných manipulací zmocní všech peněz. A jakmile se zmocní lidské modly, tedy peněz, získají i moc. Lidé jsou dnes otroky peněz, a tudíž otroky Židů.

Nikdo se neodváží postavit se těmto Židům na odpor nebo je kritizovat kvůli strašlivé moci jejich peněženek. Pokud se odvážíte kritizovat nebo napadnout Žida, pak vy a vaše rodina budete hladovět, protože zjistíte, že všechny cesty k normálnímu získávání peněz, které potřebujete k přežití, jsou pevně uzavřeny.

Možná ještě smrtelnější a zákeřnější je způsob, jakým Židé okamžitě využívají obrovské zásoby peněz, které nashromáždili kapitalistickými manipulacemi, k tomu, aby si koupili mysli svých obětí.

Můžete myslet jen na to, co znáte.

To, o čem tedy přemýšlíte, je výsledkem toho, co slyšíte a vidíte – co čtete v novinách, vidíte v televizi, slyšíte v rádiu, učíte se ve škole, vidíte ve filmech atd.

Kdyby někdo získal úplnou kontrolu nad všemi způsoby, jakými shromažďujete informace, a nechal vás slyšet a vidět jen to, co by chtěl, a skrýval před vámi ostatní fakta, ovládal by vaši mysl, a tím i vás.

Přesně to udělali Židé, kteří padělají mapy. Vezměte si jen jednu z mnoha metod, pomocí nichž získáváte to, co doufáte, že jsou fakta kolem vás: televizi.

Televize je bezpochyby nejmocnějším médiem na světě. Například projev prezidenta nebo zpravodajský pořad Huntley-Brinkley osloví za půl hodiny více lidí, než kolik jich dokázali oslovit všichni pamfletisté od dob Thomase Painea. Žijeme v éře masové komunikace. A ten, kdo ovládá televizi, ovládá mysli Američanů.

Máte pouze tři televizní stanice: CBS, ABC a NBC. Prezidentem NBC je Robert Sarnoff, ruský Žid. Předsedou představenstva CBS je William Paley (Palinsky), ruský Žid. Prezidentem ABC je Leonard Goldenson, ruský Žid.

Cokoli vidíte a slyšíte v televizi, vám servíruje jeden z těchto tří ruských Židů. A tak například v televizních kriminálních seriálech nikdy neuvidíte negerského zločince, ačkoli podle statistik FBI je 85 procent všech závažných zločinů spácháno negry. Zejména nikdy neuvidíte židovského zločince, ani když je to nedílnou součástí příběhu, jako v Oliveru Twistovi.

Na druhou stranu, v jednom televizním pořadu za druhým, kdykoli se ve scéně objeví nějaká zkažená, zvrácená postava, v devíti případech z deseti z ní udělají nevzdělaného, sprostého, tabák žvýkajícího, zarostlého, krutého jižana, bělocha, protestanta a Anglosasa toho nejnižšího a nejodpornějšího druhu. Stačí si všimnout, kolikrát má padouch v televizním pořadu jižanský – nebo německý – přízvuk!

Současně s převzetím televize židovskými kapitalisty a sionisty kupují stále rychleji noviny a časopisy. V New Yorku vlastní židovští Sulzbergerovi The New York Times, židovští Schiffovi vlastní The New York Post a všechny ostatní noviny kromě jediných. Samuel Newhouse vlastní The New Orleans Times-Picayune; a je vydavatelem The Newark (N. J.) Star-Ledger, s Philipem Hochsteinem jako redaktorem a Samem Israelem mezi řediteli. Walter H. Annenberg je šéfredaktorem a vydavatelem The Philadelphia Inquirer a prezidentem společnosti Triangle Publications, Inc. Paul Block je vydavatelem The Pittsburgh (Pa.) Post-Gazette, The Toledo (O.) Blade a The Toledo Times. Philip L. Graham (zeť

zesnulého Eugena Meyera) je majitelem The Washington Post. John Cowles, Jr. je šéfredaktorem jediných dvou deníků v Minneapolis, The Minneapolis Tribune a The Minneapolis Star.

(Rád bych se na chvíli odklonil od tématu a zmínil tendenci amerického žurnalismu k monopolizaci. V roce 1890 vycházelo v Chicagu 11 novin; dnes jsou to pouze čtyři – The Chicago Tribune, The Chicago Daily News, The Chicago American a The Sun-Times. Dokonce i v roce 1934 mělo 82 % všech deníků ve svých oblastech úplný monopol. A podle časopisu Editor & Publisher vlastnilo a provozovalo 63 řetězců 361 deníků – což tvořilo 13 % z celkového počtu. A těchto 361 novin ovládalo přes 37 % celkového denního nákladu. Ve skutečnosti šest řetězců ovládalo 81 deníků s nákladem více než 9 000 000 výtisků, což znamenalo přes 21 % celkového nákladu v zemi.)

Stejné je to s časopisy. Například časopis Look má na náš lid dopad jako mentální bomba, o čemž svědčí nedávný rozruch kolem článku o Kennedym v časopise Look, jehož vlastníky jsou židovští bratři Cowlesovi. Židovská rodina Zimbalistů nedávno převzala starý Benjamin Franklin Journal – The Saturday Evening Post.

I na „pravicové“ straně jsou opět v čele Židé: David Lawrence, prezident a šéfredaktor U. S. News & World Report, je Žid, stejně jako rodina Meyerů z Newsweeku. Vydavatelem The New Yorker je Raoul H. Fleischmann. Předsedou Parents' Magazine je George J. Hecht.

Knižní vydavatelství se stává stále více židovským, od Simon & Shuster, Inc. přes Alfred A. Knopf, Inc., přičemž všechna jsou radikálně levicová.

Divadelní průmysl je stoprocentně v rukou Židů, a to už od dob Leeho Shuberta, Abrahama Erlangera a všech ostatních broadwayských Židů. Je třeba nějakému Američanovi připomínat, kdo vlastní a řídí filmový průmysl jako soukromý monopol? Metro-Goldwyn-Mayer, Warner Bros. a tak dále.

Ve skutečnosti neexistuje ŽÁDNÁ oblast, kde by Židé nebrali stále větší kontrolu bílým křesťanům, kteří za Ameriku bojovali a vybudovali ji.

Vše začíná opět židovskou mocí peněz, díky níž dosahují toho, co chtějí.

Zde je výstřižek z New York Times ze 4. října 1964, který odhaluje ohromující informaci, že OSMDESÁT PROCENT MLADÝCH ŽIDŮ CHODÍ NA VYSOKOU ŠKOLU – a proto brzy obsadí většinu odborných pozic v Americe, zatímco nežidé, kteří si v takovém počtu vysokou školu nemohou dovolit, budou muset sloužit královským potřebám těchto bohatých, odborně vzdělaných Židů.

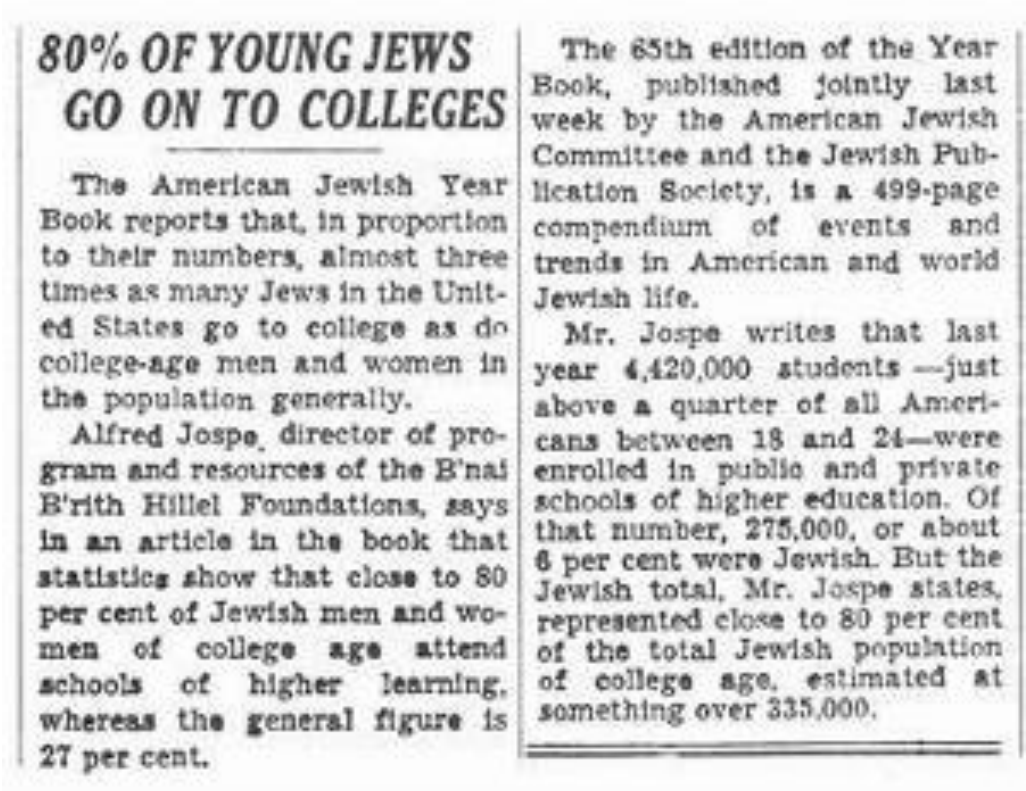

80% OF YOUNG JEWS GO ON TO COLLEGES

The American Jewish Year Book reports that, in proportion to their numbers, almost three times as many Jews in the United States go to college as do college-age men and women in the population generally.

Alfred Jospe, director of program and resources of the B'nai B'rith Hillel Foundations, says in an article in the book that statistics show that close to 80 per cent of Jewish men and women of college age attend schools of higher learning, whereas the general figure is 27 per cent.

The 65th edition of the Year Book, published jointly last week by the American Jewish Committee and the Jewish Publication Society, is a 499-page compendium of events and trends in American and world Jewish life.

Mr. Jospe writes that last year 4,420,000 students —just above a quarter of all Americans between 18 and 24—were enrolled in public and private schools of higher education. Of that number, 275,000, or about 6 per cent were Jewish. But the Jewish total, Mr. Jospe states, represented close to 80 per cent of the total Jewish population of college age, estimated at something over 335,000.

To samé se stalo v Německu a povede to ke stejnému výbuchu nenávisti vůči těmto Židům, ať už se to teď snaží zakrýt jakkoli.

Možná řeknete, že Židé mají „právo“ studovat na vysoké škole, a to i všichni, pokud si toto právo vysloužíí. Možná ano, s tím souhlasím, že člověk má „právo“ na vše, co si vysloužíí.

Ale jak jsem se dosud snažil dokázat pomocí dokumentů, mnoho Židů získává svou výhodu „legálně“ – avšak nečestně – prostřednictvím spojenectví, spiknutí, získávání předběžných informací, zmanipulované „spekulace“ atd. – nikoli poctivou prací a výrobou, jak si musí vydělávat peníze většina nežidů.

S využitím tohoto nečestně nabytého bohatství Židé pokračují v ovládání svých hostitelů a přebírají kontrolu nad národem, který jim velkoryse dovoluje působit v jeho středu.

A žádný národ na zemi, kromě národa naprostých červů, nebude navždy tolerovat, aby „hosté“ přebírali kontrolu nad jeho vlastním domovem, bez ohledu na to, jakým způsobem to dělají.

Na vysokou školu chodí nanejvýš asi 20 % mladých nežidů, zatímco 80 % Židů studuje na univerzitách.

A to zase znamená, že naše profese budou čím dál tím více židovské, zatímco nežidé bez vysokoškolského vzdělání budou těmto chytrým Židům sloužit.

Jak dlouho si tito Židé myslí, že 150 milionů nežidovských Američanů bude tolerovat, že slouží těmto arogantním 2 % populace, které se chlubí tím, že posílá téměř všechny své mladé lidi do našich profesí, aby se stali našimi právníky, našimi lékaři, našimi manažery, našimi politiky a dokonce i našimi „křesťanskými“ duchovními – (jak se mnozí z nich stávají) – dokonce i kněžími! Mimochodem, zatímco Židé jako Ostericher a Shiel se stali „kněžími“ a dokonce „biskupy“ v irských katolických komunitách, kolik irských rabínů znáte?

O tomto tématu bych mohl hovořit téměř donekonečna, ale nechme pochybujícího čtenáře, aby se přesvědčil na základě vlastního pozorování, a to tím, že si jednoduše všimne, jak jsou nebo byly všechny informace určené pro mysl a srdce Američanů stále více a více posunovány doleva a směrem k nechutnému lichocení Židům a negrům, k čím dál menšímu vlastenectví a zejména k eliminaci jakékoli zmínky o velkých činech bílé rasy.

Nejšokujícím příkladem toho, jak tito sionističtí, kapitalističtí Židé, kteří využili své zlato k ovládnutí myslí,

zmanipulovali myšlení Američanů, je to, co provedli s fakty o rasách pomocí svých peněz a vlivu v nakladatelství.

Ještě před pouhými padesáti lety by se vám vysmáli, kdybyste naznačili, že by bylo možné vymazat z myslí milionů lidí všechna zřejmá fakta o rozdílech mezi lidskými rasami. Každá encyklopedie, každá kniha, každý profesor, každý farmář znali fakta. A fakta byla (a stále jsou) přímo před našima očima v celé přírodě.

Židé si však nemohou dovolit, aby tato znalost existovala, aby si jejich oběti nevšimly, že rasová skupina Židů, vydávající se za náboženství, je požírá zaživa a připravuje na ně totální rasový útok, aby je zotročila nebo zavraždila.

Nejprve tedy dosadili několik chytrých židovských profesorů na přední místa na univerzitách, jako je Columbia University, ačkoli Columbia není zdaleka jediným příkladem.

Poté přiměli tyto „profesory antropologie“, aby začali učit, že „nic takového“ jako rasa neexistuje!

Navzdory tomu, jak šílené to bylo, a navzdory naprostému nedostatku důkazů, začali být zastánci tohoto bláznovství v židovských časopisech, tisku a knihách vychvalováni jako samotní Sókratové a Platónové antropologie.

Prvním a nejdůležitějším z těchto průkopníků biologických lží byl prokomunistický Žid jménem Franz Boas, který pravidelně posílal srdečné pozdravy soudruhu Stalinovi k jeho narozeninám (Jewish Voice, leden 1942) a jehož komunistickou minulost nemůže popřít žádný objektivní pozorovatel.

Tento komunistický Žid začal v roce 1896 vyučovat antropologii na Kolumbijské univerzitě a dominoval tamnímu antropologickému oddělení až do své smrti v roce 1942. Mezitím vydával jednu knihu za druhou, v nichž „dokazoval“, že mezi lidmi neexistují žádné rasové rozdíly. (Kultur und Rasse, Lipsko, 1914; Anthropology and Modern Life, New York, 1928; Aryans and Non-Aryans, New York, 1934; Race, Language and Culture, New York, 1940; atd.)

Celá židovská komunita se s fanatickým odhodláním zapojila do podpory svého chlapce. Boas byl oslavován ve všech novinách a časopisech v židovském vlastnictví a dostával všechny akademické ceny, jaké jen dokázali vymyslet nebo prosadit. Současně židovská média ostře kritizovala jako „bigoty“ všechny kritiky, kteří se odvážili zpochybnit jejich židovského hrdinu a jeho arogantní výroky popírající rasová fakta. Kritici byli postupně zastrašováni a umlčováni, zatímco veřejnost začala v Boasovi vidět téměř boha. Tato židovská společnost vzájemného obdivu učinila z Boase „uznávanou autoritu“ v sociální antropologii a etnologii. Jeho studenti a kolegové na Kolumbijské univerzitě – Herskovits, Kleinberg, Ashley Montague, Weltfish (všichni Židé a všichni prokomunističtí) – šířili Boasovy lži o neexistenci ras široko daleko, záměrně otravovali mysli generací studentů a profesorů na amerických univerzitách a znesvěcovali velkou vědu.

To vše pokračuje i nyní, zatímco toto čtete.

A každý kousek tohoto zázraku naruby byl vykonán židovskou mocí zlata – zlata vyhnaného z rukou našeho lidu staromódním židovským lichvářstvím a manipulací, převlečenými do pruhovaných kalhot a cylindru kapitalismu.

Díky svému podplacenému tisku, televizi atd. mohou Židé odměňovat prožidovské patolízaly a brutálně trestat pomluvami ty, kteří se odváží je napadnout, nebo dokonce jen říkat pravdu.

Muž na vysokém postu, pokud zaútočí na Židy, se stane terčem těch nejzlovolnějších a nejbrutálnějších národních pomluv a osobních útoků ve všech médiích. I když na Židy neútočí přímo, ale pouze na židovský komunismus, aniž by Židy zmiňoval (jako McCarthy nebo Robert Welch), Židé na něj přesto útočí se vší vervou.

Abychom pochopili skutečnou hloubku zlovolnosti sionistických „Přátel kapitána“, musíme se podívat na to, co udělali produktivnímu hospodaření bílého muže, z nadhledu – z dlouhodobého hlediska.

Bílý člověk všude buduje PRODUKTIVNÍ hospodářství, v němž každý pracuje, řídí nebo podstupuje skutečná rizika v podniku, na němž má osobní zájem.

Hospodářství Árijce je vždy PRODUKTIVNÍM PODNIKEM, bez ohledu na honosné názvy, které mohou být použity pro různé formy činnosti. Každý člověk dává společnosti alespoň tolik, kolik si z ní bere.

Ekonomika Žida je PARAZITICKÁ. Vždy si bere více, než vkládá. Jakmile Žid získal v naší společnosti dostatek síly, začal toto produktivní hospodářství překrucovat a zvrácet v kriminální činnost, která je téměř všude po staletí zákonem zakázána – LICHVU.

Začal náš lid zaslepovat vůči nemorálnosti BRANÍ, aniž by za to něco vyprodukoval nebo dal na oplátku. Začal potlačovat aspekt VÝROBY v práci a řízení árijské ekonomiky a klást důraz na získávání PENĚZ všemi možnými prostředky,

s výjimkou loupeže. Odvrátil pozornost Árijců od VÝROBKU k ZISKU. Řemeslná zručnost a hrdost na výrobek začaly mizet, jak zoufalý boj o ZÍSKÁNÍ PENĚZ nahradil časem prověřenou árijskou radost z tvorby věcí vynikající kvality a trvalosti. Vyrobit více nekvalitních výrobků, vyleštit je, aby vypadaly dobře navenek, prodat je za co nejvyšší cenu a pak na to zapomenout, jakmile jsou peníze v kapse. To byl nový přístup Žida, který zaplnil Ameriku miliardami tun plastového, nekvalitního ŠROTU.

Dalším krokem bylo potlačení veškeré výroby a soustředění se na manipulaci s penězi a úvěry, aby se shromáždilo ještě více peněz – bez práce, bez řízení, vynálezů nebo tvorby a bez jakéhokoli skutečného rizika. Židé obvykle měli své příbuzné v radách mocných, odkud získávali informace, které jim umožňovaly „spekulovat“ a sklízet obrovské úrody zelených bankovek – BEZ RIZIKA.

Toto hromadění peněz bez toho, aby se společnosti vracela hodnota odpovídající obdrženým prostředkům, je nemorální a destruktivní a žádná společnost to nemůže snášet donekonečna.

Žid Karl Marx pak lstivě ZAÚTOČIL na tento nemorální proces, označil jej za STEJNOU VĚC jako árijské volné podnikání, chytře nazval jak podnikání, tak lichvu „KAPITALISMEM“ a tak přiměl celý náš lid, aby BRÁNIL ŽIDOVSKOU LICHVU jako náš „posvátný způsob života“ – „kapitalismus“.

Židé tento proces stále více a více prosazovali a podařilo se jim rozdělit vynálezce, majitele a manažery od jejich vlastních pracovníků v kdysi produktivním hospodářství a vyvolat TŘÍDNÍ BOJ mezi těmito dvěma částmi našeho

hospodářství, zatímco Židé manipulují oběma segmenty, aby sklidili stále více peněz, a to vše bez práce a bez výroby.

To zase nutí stále více našich manažerů, aby se s Židy svezli do bahna a soutěžili ve stejném nemorálním, bezohledném ekonomickém pirátství, aby přežili. I Árijec se stává „kapitalistou“.

Nyní Žid „přítel kapitána“ rozdmýchává oheň zkázy ještě více tím, že nechává druhou stranu židovstva, komunistické „přátele posádky“, vést stále brutálnější útoky dělníků na „bohaté kapitalisty“.

Pojďme se podívat na tyto židovské „přátele posádky“.

Kapitola 8: Přátelé posádky

Zatímco tlustí sionističtí, kapitalističtí Židé tiše okrádají své oběti, podobně jako tasemnice, vcelku bezbolestně a potichu, najdou se i takoví Židé, kteří jsou příliš arogantní a netrpěliví na to, aby se spokojili s touto tichou a pomalou „kapitalistickou“ loupeží.

„K čertu s čekáním!“, volají si navzájem tito obávaní Židé. „Proč čekat? Proč se zdržovat tím, že se budeme chovat shovívavě k těm hloupým gójským troubům, když si můžeme prostě vzít, co mají? Jsou příliš slabí a hloupí na to, aby se bránili. Existuje rychlejší a jistější způsob, jak se dostat k zboží a službám celého světa, aniž bychom museli pracovat!“

A tak tito Židé křičí na chudé lidi světa: „Proletáři všech zemí, spojte se!“

„K čertu s Bohem! K čertu s vlastí! K čertu s mocenskou strukturou! Bohatství je naše, vezmeme si ho! Vyvlastněte vykořisťovatele! Přidejte se k nám pod rudým praporem našeho vůdce Marxe a vyvlastněte špinavé kapitalisty!“

„Ať žije práce! Pryč s vykořisťovatelskou třídou!“

Abychom se vrátili k našemu příkladu s lodí státu – rudý Žid říká posádce: „Proč by kapitán a důstojníci měli mít nejlepší kajuty a poroučet vám? Nejsou to oni, ale vy a vaše práce, co pohání loď. Je jich jen pár, a nás jsou stovky! Pojďme se vrhnout na kapitána a důstojníky, převzít velení a rozdělit si jejich bohatství a pohodlí. My, židovští přátelé posádky, vám pomůžeme. Vlastně vás povedeme!“

A tak vzniká vzpoura posádky, která se ve svých raných podobách nazývá „komunismus“ – povstání „posádky“ lidstva vedené rudými Židy.

Posádka si nikdy neuvědomuje, že (1) loď pohání nejen práce posádky, ale také vedení a moudrost kapitána a důstojníků, a (2) i kdyby byly všechny kajuty a majetek důstojníků a kapitána „sdíleny“ se stovkami členů posádky, nebyli by na tom nijak lépe, protože není dostatek prostředků, aby to mělo nějaký význam mezi stovkami členů posádky, kteří se snaží „sdílet“ několik kajut a majetku důstojníků.

Ještě důležitější (a důvodem pro židovskou podporu vzpoury) je to, že jakmile na lodi zmizí pořádek, prohrají všichni.

S výjimkou Židů.

Židovští bolševičtí potápěči lodí, čekající na břehu jako supové, mají snadnou kořist. Loď bez důstojníků a ve stavu vzpoury se rozbije o skály.

A to je přesně plán židovských „přátel posádky“.

V každém státě, kde nelze lid rychle a snadno přivést k milosrdné péči bolševických potápěčů lodí, je nutné jej změkčit, rozbít jeho vůdce, zničit jeho pořádek a nechat jeho státní loď bezcílně plout bez VŮDCE.

To je účel bolševické „třídní války“.

Je to ďábelský plán a nejzlověstnější na něm je to, jak se Židům daří přimět obě třídy, aby pro ně pracovaly.

Abie Cohen, židovský sionista a kapitalista, přítel kapitána, stojí na můstku a dává mu radu: „Vaše posádka začíná být líná, kapitáne. Podívejte se, jak tam dole leží na slunci.

Včera v noci jsem je dokonce slyšel říkat, že jste ‚starý bastard'. Budou dělat co nejméně práce. Musíte na tyhle lidi přitlačit."

Kapitán, který věří, že Cohen je jeho dobrý a důvěryhodný přítel, se do posádky pustí a pobízí ji k stále větší práci.

Mezitím je Izzy Cohen, přítel posádky, „vůdce dělníků" a bratr Abieho (kapitalistického přítele kapitána), dole mezi posádkou na přídi: „Podívejte se na toho kapitána tam nahoře," šeptá Izzy posádce. „On si tam nahoře v chladném vánku v klidu popíjí drinky, zatímco vy jste tady dole v horku a dřete pro něj jako psi. Považuje vás za nižší než prasata. Včera jsem ho to slyšel říkat. Chce zrychlit tempo a úplně zrušit vaše krátké přestávky na odpočinek."

A skutečně, když kapitán nařídí celé posádce, aby se dala do práce, Izzy řekne posádce: „Já vám to říkal." Muži si mumlají a proklínají kapitána.

Zpátky na můstku kapitalista Abie šeptá kapitánovi do ucha: „Podívejte se na ty líné, k ničemu dobré psy! Mumlají si a mračí se na vás. Raději přijměte bezpečnostní opatření, pane kapitáne. Mohli by něco zkusit."

A tak to jde dál, s rudým židovským odborovým vůdcem, „přítelem posádky" (jako Dubinsky), který podněcuje dělníky k nenávisti vůči manažerům, zatímco sionisticko-kapitalistický Žid, „přítel kapitána" (jako Goldwater), podněcuje manažery k nedůvěře a útlaku své posádky.

Když tento systém běží na plné obrátky, netrvá dlouho, než se vyvine plnohodnotné třídní rozdělení, přičemž obě životně důležité části „lodní posádky" se navzájem nenávidí, nedůvěřují si a pracují proti sobě.

Smutnou a žalostnou stránkou toho všeho je, že židovští agitátoři dokážou tak snadno přimět údajně inteligentní a vnímavé manažery („kapitány“), aby naletěli na toto zkažené třídní rozdělení.

Bohatí, manažerská třída, si neuvědomují, že bez svých dělníků jsou bezhlaví a bezmocní, stejně jako je bezmocný i ten největší kapitán lodi bez své posádky.

Židům se však neustále daří přesvědčit většinu bohatých a vládnoucí třídy, že jejich spása spočívá v nelítostném boji proti dělníkům, aby „udrželi jejich požadavky na uzdě“. Vládnoucí třída, bohatí, se tak stávají protidělnickými „reakcionáři“ – nenávidí a bojují proti svým vlastním dělníkům! Spása pro obě třídy nespočívá v boji proti té druhé, ale v tom, aby se zbavily židovských marxistických strůjců třídního rozdělení a nenávisti.

Ale protože už jen zmínka o Židech je společensky a ekonomicky nebezpečná (jak to Židé plánují), bohatí manažeři bojují proti všemu jinému než proti skutečným mučitelům, Židům, kteří podněcují šílený a sebevražedný boj posádky proti vlastnímu kapitánovi a kapitána proti vlastní posádce.

Stačí se podívat na muže jako H. L. Hunta nebo Roberta Welcha, jak mocně bojují proti „odborům“ a svými protipracovními prohlášeními vyvolávají přesně tu nenávist dělnických tříd, kterou Židé plánovali, aby se člověk cítil skleslý a znechucený. Posádce se dá odpustit, že nepřemýšlí do hloubky. Není to jejich věc. A jsou příliš zatíženi samotnou prací.

Ale to, že vysoce inteligentní, informovaní a schopní muži na nejvyšších úrovních průmyslu a obchodu naletí na reverzní

válku Židů, jako je Barry Goldwater, je neuvěřitelná hloupost a trestuhodná nedbalost.

Pouze pokud se nám podaří znovu sjednotit celou posádku lodi v upřímné a věcné spolupráci a vzájemném respektu, přičemž posádka ochotně poskytne pracovní sílu a kapitán s důstojníky zajistí vedení a pořádek, může se celá loď znovu vydat na cestu a skoncovat s krvavým bojem „dělníků proti vedení“, který nás žene na útesy do rukou bolševických potápěčů lodí. Přesně to udělal Adolf Hitler v Německu s tím, čemu říkal „nacionální socialismus“. A právě proto je tak zoufale a hystericky nenáviděn nejen židovskými „přáteli posádky“ rudého smýšlení, ale také „kapitalistickými“ kapitány. Posádka nepotřebuje židovské rudé „přátele“, když ví, že má skutečné přátele v kapitánovi a důstojnících.

V Americe jsou však právě ti „kapitáni průmyslu“, kteří mají nejvíce co získat tím, že si svou posádku vybojují zpět od židovských odborových agitátorů, těmi samými muži, kteří se neustále připojují k beznadějně reakční, protiodborové Birch Society atd. a podporují ji, čímž ženou miliony pracujících mužů ještě hlouběji do náruče čekajících židovských „přátel posádky“!

Hitler si toho všiml a představil program národní jednoty, který zdůrazňoval jeho přátelství s dělníky a lásku k nim. Proto svůj program nazval „nacionálněsocialistickým“. A fungovalo to! Znovu sjednotil průmyslové vůdce a „dělnickou třídu“. K žádnému zbavení majetku ani jedné ze stran nedošlo, jak vám může potvrdit každý Němec, který prožil ty slavné časy v Německu. Kruppovi stále měli své továrny a dělníci byli stále svobodnější a šťastnější než kdy předtím, protože se podíleli na ziscích z výroby.

Takže lstiví Židé, kteří to pozorovali, neúnavně pracovali na tom, aby přesvědčili vyšší třídy v Americe, že Hitlerův „socialismus“ je „to samé“ jako „komunismus“!!!

Výsledkem toho je prostě to, že Židům pomáhá ještě více a více rozdělovat manažery a vyšší třídy od jejich vlastního lidu, dělníků.

Pracující lidé v Americe chtějí „sociální zabezpečení“; chtějí „zdravotní péči“; chtějí paternalistickou a sociálně uvědomělou vládu. To je fakt.

Nekonečné ostouzení „socialismu“ v konzervativním hnutí je dílem Židů, jako je George Sokolsky, který s tím z velké části začal – aby dosáhl právě tohoto šíleného rozštěpení americké ekonomiky, aby oddělil manažerskou „hlavu“ lidu od pracujícího „těla“ a přiměl obě části, aby se navzájem nenáviděly.

Lidé jsou systematicky vychováváni k tomu, aby milovali a požadovali stále více „socialismu“ (což zajišťuje demagogům zvolení), zatímco manažeři a elita společnosti jsou systematicky vychováváni k tomu, aby nenáviděli jakoukoli snahu zlepšit nebo usnadnit život svým vlastním zaměstnancům (pod vlivem hysterických výkřiků o „socialismu“).

Není pochyb o tom, že marxistický socialismus, který ničí veškeré soukromé vlastnictví a produktivní hospodaření a předává veškerý majetek a záležitosti zločincům, většinou Židům, je pro každou společnost jistou smrtí.

Ale ten druh společnosti založené na vzájemné pomoci, který se vyskytuje mezi našimi lidmi všude, zejména v dobách pionýrů, je samotnou podstatou toho druhu „sociální“ lásky k sobě navzájem mezi celým lidem, která stvořila Ameriku –

spolu s těmi vynikajícími institucemi soukromého vlastnictví a produktivního svobodného podnikání.

Masové vrstvy pracujících lidí, náš lid, dobrý lid, váš lid, oprávněně chtějí nějakou pomoc, když shoří stodola, když jsou jejich děti smrtelně nemocné, když jsou staří a bezmocní a banky zkrachovaly a zničily jejich úspory atd. Pokud to elita naší společnosti, manažeři, majitelé, bohatí lidé a myslitelé, nevidí a nadále podléhají sladkým řečem sionistických „přátel kapitána“, že posádka může být zatracena, pak „přátelé posádky“ se svými sladkými řečmi o pomoci a starostlivé péči o posádku uspějí se svou zatracenou rudou vzpourou. Lidé chtějí to, co slibují Židé a jejich demagogové.

Ani to není čisté zlo.

Krátkozrací, reakční „konzervativci“ se neustále vracejí k dobám soběstačné, průkopnické a individualistické Ameriky a namlouvají si, že v těch zlatých časech neexistoval žádný „socialismus“.

Faktem však je, že samotné přežití a růst této velké země nezávisely na bezohledném boji o individuální prospěch, kde každý bojoval sám za sebe, ale na obrovském duchu spolupráce tváří v tvář společnému nebezpečí.

Když někomu shořela stodola, sousedé se mu nevysmívali, že byl „neprozřetelný“ a neměl „pojištění“. Všichni přišli, přiložili ruku k dílu, ne pro zisk, ale pro společenský cíl vzájemné pomoci, a postavili mu zcela novou stodolu – zdarma.

To není sociální stát ani potlačování podnikání.

Je to prosté uznání toho, že existují některé ekonomické pohromy, které přesahují síly i toho nejopatrnějšího a

nejpracovitějšího člověka, a když k nim dojde, je v zájmu společnosti se spojit, ne pro zisk, ale aby si lidé navzájem pomohli.

V každé slušné zemi existují desítky „socialistických“ organizací, které nepracují pro zisk, ale pro blaho všech. Bez hasičského sboru by společnost byla v neustálém nebezpečí. A kdo by chtěl komerční hasičský sbor, kde by vás majitel mohl pohrdat a odmítnout uhasit váš požár, nebo se po cestě zdržovat, až byste shořeli na popel?

Pro společnost je přínosem, když má šťastnou, spokojenou a zdravou pracující populaci tvořenou obyčejnými lidmi. Když na to „kapitalismus“ zapomíná, což se stává, a říká „ať se obyčejný člověk postará sám o sebe“ (jak to dělá většina krátkozraké reakční třídy), odřízne se od masové podpory vlastního lidu, stejně jako Birch Society a většina zbytku „konzervativního“ hnutí, což je důvod, proč je konzervativní hnutí tak žalostně bezmocné.

Vzdorovat této skutečnosti a trvat na tom, že můžeme přežít nápor rudých „přátel posádky“ (kteří všechny tyto věci kážou) tím, že přesvědčíme lidi, že nechtějí sociální dávky, sociální zabezpečení, zdravotní péči, bezplatné vysoké školy atd., znamená chovat se jako šílenec.

Abychom zastavili ďábelské rozdělování našeho lidu židovskou, marxistickou třídní válkou, abychom zabránili totální, rudé „vzpouře“ posádky, jakou prosazovali v Rusku, musí naši vrcholoví manažeři a vyšší třídy pochopit, že musí najít způsob, jak znovu získat vedení nad svými vlastními masami – svou posádkou – místo toho, aby je dál odháněli, jak

to dělají svými reakcionářskými neustálými řečmi o větších ziscích, nižších daních, zrušení sociálních dávek atd.

Nemůžeme sjednotit důstojníky lodi s posádkou a vyhodit židovské agitátory přes palubu, dokud si nejprve nezískáme posádku!

A posádku si nezískáte sliby, že „snížíte příděly“ a zvýšíte pracovní nasazení!

Židé se snaží udržovat rozkol mezi dělníky a vedením tím, že chytře podněcují dělníky proti bohatým a naopak.

Aby jim v tom zabránili, budou muset první krok udělat manažeři, bohatí (ne lid). A tím prvním krokem není větší reakcionářství, ale program poctivé a funkční sociální péče kapitána o svou posádku.

To je jedna z prvních věcí, které mě naučili jako námořního důstojníka. Dbejte na blaho svých mužů a oni vám budou navždy věrní. To je pravda.

Později napíšu více o tom, co je třeba udělat, aby se zastavilo toto sebevražedné rozdělování našeho lidu židovskou třídní válkou. Abychom pochopili Žida, abychom se „vcítili“ do jeho židovské tasemnicové duše, stačí si představit pohrdání, které chová k nežidům, a představu, kterou má o nevyhnutelném a spravedlivém triumfu své židovské rasy jako „vyvoleného národa“.

Nejrychlejší způsob, jak pochopit jeho postoj k nám, je představit si, jak byste se cítili, kdybyste se ocitli sami uprostřed národa dětí ve věku pěti nebo šesti let, z nichž všechny měří tři metry a jsou vybaveny zbraněmi. Chovali byste se k nim shovívavě, předstírali byste, že sympatizujete s jejich

dováděním, i když by vás trochu postrkávaly – a především byste se snažili, aby ani na vteřinu nepojaly podezření, že se snažíte nějakým způsobem získat nad nimi kontrolu.

Když člověk přečte dostatek židovské literatury určené pro Židy, brzy zjistí, že tito paraziti si svou povahu tak zkrášlili, až se sami považují za „zralou“ a „inteligentní“ rasu, zatímco nás vidí jako dav šílených, násilných, zatraceně hloupých surovců, kteří si užívají jako hry – pravidelné masakry zvané „války“, zatímco sofistikovaní Židé jsou násilím zděšeni – strach, který racionalizují jako „lásku k míru“.

Následují citáty z knihy You Gentiles (Harcourt, Brace & Co., N.Y., 1924), kterou napsal sionistický vůdce Maurice Samuel:

„My Židé, my, ničitelé, zůstaneme ničitelé navždy. Nic, co uděláte, neuspokojí naše potřeby a požadavky. Budeme navždy ničit, protože potřebujeme svět svůj vlastní, svět Boží, který není ve vaší přirozenosti vybudovat. Za všemi dočasnými spojenectvími s tou či onou frakcí leží konečné rozdělení v povaze a osudu, nepřátelství mezi Hrou a Bohem.“ (Kapitola IX, s. 155).

„Roky pozorování a přemýšlení posílily přesvědčení, že my Židé stojíme stranou od vás, nežidů, že nějaká prvotní vlastnost rozděluje lidstvo, jak ho znám, na dvě odlišné části; že tato vlastnost je zásadní a že všechny rozdíly mezi vámi, nežidy, jsou v porovnání s tím, co vás všechny odděluje od nás, pouhé maličkosti.“ (Kapitola I, s. 12).

„Přesto ta propast existuje, je bezedná a nepopiratelná. V zásadě jsme navždy odlišní. Náš život je jedním, váš je druhým.“ (Kapitola I, s. 21).

„Vy, nežidé, jste v podstatě polyteisté a do jisté míry modláři. My, Židé, jsme v podstatě monoteisté… Monoteismus je zoufalé a ohromující vyznání. Může být výrazem pouze těch nejvážnějších povah. Je to zásadní víra, která pohltí jednotlivce i masy v nepochopitelném moři jednoty. V monoteismu nezbývá místo pro individuální pýchu a odlišnosti, nezbývá místo pro radostnou asertivitu. Monoteismus znamená nekonečný absolutismus, drtivé vítězství Jediného, drtivé zničení ostatních.“ (Kapitola III, s. 65).

„Žid je Židem ve všem, nejen v modlitbách a v synagoze. Naše židovství není vyznáním – je to naše vlastní já, naše celistvost.“ (Kapitola III, str. 72–73).

„Protože jsem Žid, pohlížím s naprostou averzí na svět, který nachází nejvyšší a ideální vyjádření v Platónově Ústavě. A ačkoli mohu opakovat, že nejde o otázku správného a nesprávného v těchto dvou světech, vašem a našem, nemohu se ubránit hlubokému a naléhavému pocitu, že ten náš je tou správnou cestou a životem.“ (Kapitola IV, s. 87).

„Pro Žida je holá loajalita nepochopitelná, matoucí věc. To, že by lidé měli být vyzýváni, aby si uchovávali určitou zásobu této ctnosti neustále po ruce, aby ji na pokyn uplatňovali v tom či onom vztahu, je pro nás nejen iracionální: je to mimo chápání našeho rozumu.“ (Kapitola V, s. 96).

„V našem životě, židovském životě, je loajalita neznámá.“ (Kapitola V, s. 103).

„Jsme nepochybně cizím duchem na vašich vysokých školách. Vaše vysoké školy jsou totiž nejucelenějšími mluvčími vaší morálky: a ta morálka není naší.“ (Kapitola V, s. 104).

„Ať už začneme Biblí a shrneme celé naše dílo až po Karla Marxe, nebo se omezíme na jedinou zemi a generaci (například dnešní Ameriku – s Untermeyerem, Lewisohnem, Frankem, Hechtem), najdeme stejný odkaz na základy, stejné vášnivé odmítání vašeho sportovního světa a jeho sportovní morálky, stejnou naprostou vážnost, stejnou neschopnost být pouhými hravými, pouhými romantiky, pouhými lyriky.“ (Kapitola XI, str. 183).

Vidíme tedy, že Židé se přesvědčili, že svět je už po staletí v rukou nás, divokých, šílených dětí – vysokých tři metry, ozbrojených a smrtelně nebezpečných, když se rozzlobíme a propadneme „berserkerství“, jak Vikingové nazývali válečnickou zuřivost naší rasy. Představují si, že pokud se jim, „zralé“ rase, nepodaří převzít nad námi kontrolu, my šílené árijské „děti“ se navzájem pozabíjíme a zabijeme i je všechny v jedné poslední totální atomové explozi.

Věříc tomu po staletí a staletí, Židé vyvinuli nepopiratelně brilantní plán, jak převzít kontrolu nad světem od nás, idiotských „dětí“.

Dovolte mi seznámit čtenáře s židovským plánem všeho, co předcházelo podpoře degenerace, anarchie, třídního boje, ekonomického pirátství, prostě všeho.

V roce 1906 byl tajný židovský plán pro celé toto peklo, které se rozpoutalo na světě, uložen v Britském muzeu v Londýně. Jmenuje se Protokoly sionských mudrců, byl vydán v Rusku v roce 1905 a skládá se z 24 protokolů s 293 očíslovanými odstavci. Termín „gojim“, což znamená pohan nebo nežid, se v Protokolech používá všude. „Politika“ znamená celý politický aparát.

Nemohu čtenáři dostatečně doporučit, aby si je přečetl v celém jejich rozsahu. Židé hořce křičí, že tyto dokumenty jsou „padělkem“. To je však stejně irelevantní, jako tvrdit, že člověk nespáchal vraždu jedním konkrétním nožem, ale úplně jiným. Nezáleží na tom, který nůž byl použit. Faktem je, že někdo spáchal vraždu.

Protokoly, dlouho před první i druhou světovou válkou, s děsivou jasností přesně stanovily, co určitá skupina způsobí v podobě světových válek, inflace, hospodářských krizí a morálního rozkladu – jak to udělají a komu to udělají.

A o šedesát let později se splnilo každé slovo přesně tak, jak bylo uvedeno v Protokolech. Pokud jsou „padělané“, pak to udělal génius, který přesně věděl, co Židé na světě budou dělat po šedesát let, a to ne částečně, ale s dokonalou přesností. Samotné Protokoly, ze všech znalostí na této zemi, dávají člověku schopnost úspěšně předpovídat historické události, jak se mi to daří od té doby, co je studuji. A teorie, která umožňuje vědecké, vypočítané předpovědi, není známkou podvodu, ale vždy známkou realistické teorie.

Henry Ford před třiceti pěti lety o Protokolech prohlásil, že se bezohledně naplňují, což mu stačilo jako důkaz jejich pravosti. Adolf Hitler o deset let později řekl totéž. A každý, kdo si dá tu práci a tyto ohromující dokumenty si přečte, dojde ke stejnému závěru. Pokud je nenapsal Žid, byly napsány s ďábelskou přesností o Židech.

Díky nim lidstvo poprvé pochopí to, co se dříve jevilo jako nemožný chaos. Veškerý chaos, šílené „umění“, komunismus, morální špína, kontrola tisku a zábavy, vývoj světových válek, šílené stavění práce proti kapitálu a naopak – všechny tyto věci

se stávají vypočítanými prvky neustále postupujícího plánu národa nebo rasy, která se po celém světě maskuje jako „náboženství“, aby pod rouškou „náboženské tolerance“ mohla vykonat toto strašné dílo zničení.

Zde uvádíme několik ukázkových citátů z těchto ohromujících dokumentů, které byly v každém případě uloženy v Britském muzeu již před rokem 1900, takže jejich předpovědi týkající se například světových válek a podobných událostí je třeba hodnotit buď jako velmi přesné, anebo jako nejzázračnější sled náhod v dějinách:

Protokol I

„4. Co drželo na uzdě ty dravé šelmy, jimž se říká ‚lidé‘? Co jim dosud sloužilo jako vodítko?“

„5. V počátcích společenského uspořádání podléhali brutální a slepé síle; později pak Zákonu, který je tou samou silou, jen v přestrojení. Docházím k závěru, že podle přírodního zákona spočívá právo v síle.“

„6. Politická svoboda je idea, nikoli skutečnost. Tuto ideu je třeba umět použít jako návnadu k přilákání mas lidu ke své straně za účelem rozdrcení jiného, kdo je u moci. Tento úkol se usnadní, pokud je sám protivník nakažen ideou svobody, takzvaným liberalismem, a je ochoten se kvůli ideji vzdát části své moci. Právě zde se projevuje triumf naší teorie; uvolněné otěže vlády jsou okamžitě, podle zákona života, uchopeny a shromážděny novou rukou, protože slepá síla národa nemůže ani jediný den existovat bez vedení a nová autorita pouze zaplňuje místo staré, již oslabené liberalismem.“

„7. V dnešní době nahradila moc liberálních vládců moc zlata. Kdysi vládla víra. Myšlenka svobody je nerealizovatelná,

protože nikdo neví, jak ji používat s mírou. Stačí předat lid na určitou dobu samosprávě, aby se z něj stal neorganizovaný dav. Od toho okamžiku dochází k vnitřním sporům, které se brzy vyvinou v boje mezi třídami, uprostřed nichž státy shoří a jejich význam se zredukuje na hromadu popela.“

„8. Ať už se stát vyčerpá ve vlastních otřesech, ať už ho vnitřní neshody přivedou pod moc vnějších nepřátel – v každém případě lze považovat za nenávratně ztracený: je v naší moci. Despotismus kapitálu, který je zcela v našich rukou, mu podává stéblo, kterého se stát, ať chce nebo ne, musí chytit: jinak se potopí.“

„12. Naše právo spočívá v síle. Slovo „právo“ je abstraktní pojem a nic nedokazuje. Slovo neznamená nic víc než: ‚Dej mi, co chci, abych tím získal důkaz, že jsem silnější než ty.‘“

„13. Kde právo začíná? Kde končí?“

„14. V každém státě, kde vládne špatná organizace moci a kde v záplavě ‚práv‘, která se z liberalismu neustále množí, panuje neosobnost, nacházím nové právo – právo silného útočit a rozptýlit do větru všechny stávající síly pořádku a regulace, přebudovat všechny instituce a stát se svrchovaným pánem těch, kteří nás vydali na milost a nemilost své moci tím, že se jí ve svém liberalismu dobrovolně vzdali. “

„15. Naše moc v současném chatrném stavu všech forem moci bude neporazitelnější než jakákoli jiná, protože zůstane neviditelná až do okamžiku, kdy nabude takové síly, že ji již žádná lstivost nebude moci podkopat.“

„20. Lid ponechaný sám sobě, tj. nováčci z jeho středu, se přivádí ke zkáze stranickými sváry vyvolanými honbou za mocí a poctami a z toho vyplývajícími nepokoji. Je možné, aby masy

lidu klidně a bez malicherných žárlivostí vytvářely úsudek, aby se zabývaly záležitostmi země, které nelze míchat s osobními zájmy? Mohou se bránit před věčným nepřítelem? To je nemyslitelné; neboť plán rozdělený na tolik částí, kolik je hlav v davu, ztrácí veškerou soudržnost, a tím se stává nepochopitelným a neproveditelným.“

„21. Dav je divoký a svou divokost dává najevo při každé příležitosti. V okamžiku, kdy se dav zmocní svobody, rychle sklouzne k anarchii, která je sama o sobě nejvyšším stupněm divokosti.“

„22. Pohleďte na ty opilecké bestie, omámené alkoholem, jehož právo na bezmezné požívání přichází spolu se ‚svobodou‘. Není na nás a na našich, abychom se vydali touto cestou. Národy gójů jsou omámené alkoholickými nápoji; jejich mládež zhloupla v důsledku rané nemravnosti, do níž ji uvedli naši speciální agenti prostřednictvím vychovatelů, lokajů, guvernantek v domech bohatých, úředníků a dalších, prostřednictvím našich žen na místech hýření, která gójové navštěvují.“ (Prostřednictvím pornografie a bezuzdnosti ve světě umění a hudby.)

„23. Naším heslem je Síla a Přetvářka. V politických záležitostech vítězí pouze síla, zejména pokud je skryta v talentech nezbytných pro státníky. Násilí musí být zásadou a lstivost a přetvářka pravidlem pro vlády, které nechtějí složit své koruny k nohám agentů nějaké nové moci. Toto zlo je jediným prostředkem k dosažení cíle, dobra. Proto se nesmíme zastavit před úplatky, podvody a zradou, pokud slouží k dosažení našeho cíle. V politice se člověk musí bez váhání zmocnit jejich majetku, pokud tím zajistíme poddanství a svrchovanost.“ (IRS?)

„24. Náš stát, kráčející cestou mírového dobývání, má právo nahradit hrůzy války méně nápadnými a uspokojivějšími rozsudky smrti, které jsou nezbytné k udržení strachu vedoucího k slepé poslušnosti. Spravedlivá, avšak nemilosrdná přísnost je největším zdrojem síly státu: nejen kvůli zisku, ale také ve jménu povinnosti, kvůli vítězství, musíme setrvat v programu násilí a předstírání. Doktrína vyrovnání účtů je přesně tak silná, jak silné jsou prostředky, kterých se využívá. Proto to není ani tak samotnými prostředky, jako spíše doktrínou přísnosti, díky níž zvítězíme a podmaníme si všechny vlády naší nadvládou. Stačí, aby věděly, že jsme příliš nemilosrdní, a veškerá neposlušnost ustane.“

„25. Již v dávných dobách jsme byli prvními, kdo mezi lidovými masami vykřikovali slova ‚Svoboda, rovnost, bratrství‘ – slova, která od té doby mnohokrát opakovali hloupí papoušci z volebních kampaní, kteří ze všech stran slétli na tyto návnady a odnesli s nimi blahobyt světa i skutečnou svobodu jednotlivce, dříve tak dobře chráněnou před tlakem davu. Rádoby moudří muži gójů, intelektuálové, nedokázali z vyslovených slov v jejich abstraktnosti nic vyvodit; nevšimli si rozporu v jejich významu a vzájemném vztahu; neviděli, že v přírodě není rovnost, nemůže být svoboda; že příroda sama stanovila nerovnost myslí, charakterů a schopností, stejně neměnně, jako stanovila podřízenost svým zákonům; nikdy se nezastavili, aby si uvědomili, že dav je slepý, že povýšenci zvolení z jeho řad, aby vládli, jsou, pokud jde o politiku, stejně slepí jako samotný dav, že zasvěcený, i když je to hlupák, může přesto vládnout, zatímco nezasvěcený, i kdyby byl génius, nerozumí v politice ničemu – na všechny tyto věci gójové nebrali ohled; přesto však právě na těchto věcech spočívala

dynastická vláda: otec předával synovi znalost průběhu politických záležitostí takovým způsobem, aby o nich nevěděl nikdo kromě členů dynastie a nikdo je nemohl prozradit ovládaným. Postupem času se ztratil smysl dynastického předávání skutečného stavu věcí v politice, což přispělo k úspěchu naší věci.“

„26. Ve všech koutech světa přivedla slova ‚Svoboda, rovnost, bratrství‘, šířená našimi tajnými agenty, do našich řad celé legie, které s nadšením nesly naše prapory. A po celou dobu byla tato slova jako červi, kteří se zavrtávali do blahobytu gójů, všude ukončovali mír, klid, solidaritu a ničili všechny základy gójských států. To nám mimo jiné dalo možnost dostat do rukou trumfovou kartu – zničení privilegií, samotné existence aristokracie gójů, té třídy, která byla jedinou obranou, kterou národy a země proti nám měly. Na troskách věčné a genealogické aristokracie gójů jsme zřídili aristokracii naší vzdělané třídy v čele s aristokracií peněz. Kvalifikace pro tuto aristokracii jsme stanovili v bohatství, které je na nás závislé, a ve znalostech, pro které naši učení starší poskytují hnací sílu.“

„27. Náš triumf byl usnadněn skutečností, že ve vztazích s muži, které jsme chtěli, jsme vždy působili na nejcitlivější struny lidské mysli, na peněžní účet, na chamtivost, na nenasytnost lidských materiálních potřeb; a každá z těchto lidských slabostí, brána samostatně, stačí k ochromení iniciativy, neboť předává vůli lidí do rukou toho, kdo si jejich činnost koupil.“

„28. Abstraktní pojetí svobody nám umožnilo přesvědčit dav ve všech zemích, že jejich vláda není ničím jiným než správcem lidu, jenž je vlastníkem země, a že tohoto správce lze vyměnit jako opotřebovanou rukavici.“

„29. Právě tato možnost nahrazovat zástupce lidu je postavila k našim službám a dala nám takřka pravomoc je jmenovat.“

Protokol II

„1. Pro dosažení našeho cíle je nezbytné, aby války pokud možno nevedly k územním ziskům: válka se tak přesune na ekonomickou rovinu, kde národy v pomoci, kterou poskytujeme, nepochybně rozpoznají sílu naší nadvlády, a tento stav věcí vystaví obě strany na milost a nemilost našemu mezinárodnímu finančnímu systému, jenž disponuje miliony očí neustále bdělých a nijak neomezených. Naše mezinárodní práva pak vymazají národní práva v pravém slova smyslu a budou vládnout národům přesně tak, jak občanské právo států upravuje vztahy mezi jejich poddanými.“ (Podívejte se na první a druhou světovou válku a OSN.)

„2. Správci, které si vybereme z řad veřejnosti s přísným ohledem na jejich schopnost poslušnosti, nebudou osobami vyškolenými v umění vládnout, a proto se snadno stanou pěšáky v naší hře v rukou vzdělaných a geniálních mužů, kteří budou jejich ‚poradci‘.“

„5. V rukou dnešních států leží velká síla, která určuje směr myšlení lidu, a tou je tisk. Úlohou tisku je neustále poukazovat na požadavky, které jsou považovány za nezbytné, dávat hlas stížnostem lidu, vyjadřovat a vytvářet nespokojenost. Právě v tisku nachází triumf „svobody slova“ své ztělesnění, ale gójské státy nevěděly, jak tuto sílu využít, a tak se dostala do našich rukou. Prostřednictvím tisku jsme získali moc ovlivňovat, aniž bychom sami vystupovali na světlo; díky tisku máme zlato v rukou, i když jsme ho museli sbírat z oceánů krve a slz. Ale

vyplatilo se nám to, i když jsme obětovali mnoho našich lidí. Každá oběť na naší straně má v Božích očích cenu tisíce gójů.“

Protokol III

„1. Dnes vám mohu sdělit, že náš cíl je již jen pár kroků před námi. Zbývá překonat jen malý úsek a celá ta dlouhá cesta, kterou jsme ušli, je nyní připravena uzavřít cyklus Symbolického hada, jímž symbolizujeme náš lid. Až se tento kruh uzavře, budou všechny státy sevřeny v jeho smyčce jako v mocném sevření.“

„2. Ústavní váhy těchto dnů se brzy rozpadnou, neboť jsme je zřídili s určitým nedostatkem přesné rovnováhy, aby se mohly neustále kývat, dokud neopotřebují čep, na kterém se otáčejí. Gójové mají dojem, že je svařili dostatečně pevně, a celou dobu očekávali, že se váhy dostanou do rovnováhy. Ale čepy – králové na svých trůnech a prezidenti – jsou obklíčeni svými zástupci, kteří si hrají na blázny, zmateni svou vlastní nekontrolovanou a nezodpovědnou mocí. Touto mocí vděčí za teror, který byl vdechnut do paláců. Jelikož nemají žádný způsob, jak se dostat ke svému lidu, přímo do jeho středu, králové na svých trůnech již nejsou schopni se s ním dohodnout a tak se posílit proti těm, kdo usilují o moc. Vytvořili jsme propast mezi prozíravou svrchovanou mocí a slepou silou lidu, takže obě ztratily veškerý smysl, neboť stejně jako slepec a jeho hůl jsou obě bezmocné, pokud jsou odděleny.“

„3. Abychom podnítili ty, kdo touží po moci, k jejímu zneužití, postavili jsme všechny síly proti sobě a rozbili tak jejich liberální tendence směřující k nezávislosti. Za tímto účelem jsme podněcovali každou formu podnikání, vyzbrojili jsme všechny strany a učinili z moci cíl každé ambice. Ze států

jsme vytvořili gladiátorské arény, kde se střetává řada spletitých záležitostí... Ještě chvilku a nepokoje a bankrot budou všudypřítomné.“

„4. Nevyčerpatelní žvanilové proměnili zasedání parlamentu a správních rad v rétorické soutěže. Odvážní novináři a bezohlední pamfletisté se denně vrhají na výkonné úředníky. Zneužití moci bude posledním hřebíčkem do rakve při přípravě všech institucí na jejich svržení a vše se rozletí do vzduchu pod údery rozzuřeného davu.“

„6. Lid pod naším vedením zničil aristokracii, která byla jeho jedinou obranou a opatrovnicí, a to kvůli vlastnímu prospěchu, který je neoddělitelně spjat s blahobytem lidu. Dnes, po zničení aristokracie, se lid dostal do spárů nemilosrdných, na peníze zaměřených darebáků, kteří nasadili na krky dělníků bezcitné a kruté jho.“

„7. Vystupujeme na scénu jako údajní zachránci dělníků před tímto útlakem, když jim navrhujeme, aby se připojili k našim bojovým silám – socialistům, anarchistům, komunistům –, jimž vždy poskytujeme podporu v souladu s údajným bratrským pravidlem (solidarity celého lidstva) našeho sociálního zednářství. Aristokracie, která se podle zákona těšila z práce dělníků, měla zájem na tom, aby byli dělníci dobře živeni, zdraví a silní. Nás zajímá právě opak – oslabení, vyhlazení gójů. Naše síla spočívá v chronickém nedostatku jídla a fyzické slabosti dělníka, protože díky všemu, co to s sebou nese, se z něj stává otrok naší vůle a on nenajde ve svých vlastních autoritách ani sílu, ani energii, aby se postavil proti naší vůli. Hlad vytváří právo kapitálu vládnout dělníkovi jistěji, než jaké bylo dáno aristokracii zákonnou autoritou králů.“

„8. Tím a závistí a nenávistí, kterou to vyvolává, pohneme davem a jejich rukama vyhladíme všechny, kdo nám stojí v cestě.“ (Rudí potápěči lodí.)

„9. Až nastane hodina, kdy bude korunován náš Vládce celého světa, budou to právě tyto ruce, které smetou vše, co by tomu mohlo stát v cestě.“

„10. Gójové ztratili schopnost samostatného myšlení, pokud k tomu nejsou podněcováni návrhy našich odborníků. Proto nevidí naléhavou nutnost toho, co my, až přijde naše království, okamžitě přijmeme, a to, že je nezbytné učit ve státních školách jednu jednoduchou, pravdivou věc, základ veškerého poznání – poznání struktury lidského života, společenské existence, která vyžaduje dělbu práce, a v důsledku toho rozdělení lidí do tříd a stavů. Je nezbytné, aby všichni věděli, že vzhledem k rozdílům v cílech lidské činnosti nemůže existovat žádná „rovnost“. Skutečná znalost struktury společnosti, do jejíchž tajemství gójům nepřipouštíme, by všem lidem ukázala, že postavení a práce musí být udržovány v určitém kruhu, aby se nestaly zdrojem lidského utrpení, vyplývajícího ze vzdělání, které neodpovídá práci, k níž jsou jednotlivci povoláni. Po důkladném prostudování těchto poznatků se lid dobrovolně podřídí autoritě a přijme takové postavení, jaké mu je ve státě přiděleno. V současném stavu poznání a směru, kterým jsme nasměrovali jeho vývoj, lid, slepě věřící tomu, co je v tisku – a to díky podnětům určeným k oklamání a vlastní nevědomosti –, chová slepou nenávist vůči všem poměrům, které považuje za nadřazené sobě, neboť nerozumí významu třídy a postavení.“

„11. Tato nenávist bude ještě více umocněna dopady hospodářské krize, která zastaví obchodování na burzách a

ochromí průmysl. Pomocí všech tajných podzemních metod, které máme k dispozici, a za pomoci zlata, které je celé v našich rukou, vyvoláme všeobecnou hospodářskou krizi, díky níž vyženeme na ulice celé davy dělníků najednou ve všech zemích Evropy. Tyto davy se s radostí vrhnou, aby prolily krev těch, kterým ve své prosté nevědomosti záviděly od kolébky a jejichž majetek pak budou moci vyplenit.“ (Pamatujte, že toto bylo napsáno 25 let před jakoukoli světovou hospodářskou krizí.)

„16. V současné době jsme jako mezinárodní síla neporazitelní, protože pokud nás někdo napadne, podporují nás jiné státy. Je to bezedná ničemnost gójských národů, které se plazí na břiše, aby se zalíbily, ale jsou nemilosrdné vůči slabosti, neúprosné k chybám a shovívavé ke zločinům, neochotné snášet rozpory svobodného společenského systému, ale trpělivé až k mučednictví pod násilím drsného despotismu. Od dnešního premiéra či prezidenta gójské národy trpělivě snášejí a tolerují takové urážky, za které by za tu nejmenší z nich popravili dvacet králů.“

„19. A tak lid odsuzuje spravedlivé a ospravedlňuje zkaženost, čím dál tím více přesvědčen, že si může dělat, co se mu zlíbí. Díky tomuto stavu věcí lid ničí veškerou stabilitu a na každém kroku vyvolává nepokoje.“

„20. Slovo ‚svoboda‘ podněcuje lidské společenství k boji proti jakékoli síle, proti jakékoli autoritě, dokonce i proti Bohu a zákonům přírody. Z tohoto důvodu budeme muset, až nastoupíme do našeho království, vymazat toto slovo ze slovníku života, neboť implikuje princip hrubé síly, který proměňuje dav v krvežíznivé bestie.“

„21. Je pravda, že tato zvířata pokaždé, když se nasytí krví, znovu usnou, a v takových chvílích je lze snadno spoutat do řetězů. Pokud však nedostanou krev, neusnou a budou pokračovat v boji.“

Protokol IV

„3. Avšak i svoboda by mohla být neškodná a mít své místo ve státním zřízení, aniž by poškozovala blaho národů, pokud by spočívala na základu víry v Boha, na bratrství lidstva, které není spojeno s pojetím rovnosti, jež je popíráno samotnými zákony stvoření, neboť ty stanovily podřízenost. S takovou vírou by mohl být lid spravován farní správou a kráčel by spokojeně a pokorně pod vedoucí rukou svého duchovního pastýře, podřizujícího se Božímu zřízení na zemi. To je důvod, proč je pro nás nezbytné podkopat veškerou víru, vytrhnout z mysli gójů samotný princip Božství a ducha a nahradit jej aritmetickými výpočty a materiálními potřebami.“

„4. Aby gójové neměli čas přemýšlet a vnímat, musí být jejich mysl odvedena k průmyslu a obchodu. Tak budou všechny národy pohlceny honbou za ziskem a v tomto závodě si nevšimnou svého společného nepřítele. Ale opět, aby svoboda jednou provždy rozložila a zničila společenství gójů, musíme postavit průmysl na spekulativní základ: výsledkem toho bude, že to, co je průmyslem odčerpáno ze země, proklouzne mezi prsty a přejde do spekulace, to jest k nám.“

„5. Zintenzivněný boj o nadvládu a otřesy, které zasáhnou hospodářský život, vytvoří – ba již vytvořily – zklamané, chladné a bezcitné společenství. Taková společenství budou živit silnou averzi vůči politickým vrcholům i náboženství. Jejich jediným vodítkem je zisk, tedy zlato, které povýší na

skutečný kult kvůli těm hmotným požitkům, které jim může poskytnout. Pak nastane hodina, kdy ne kvůli dosažení dobra, ani kvůli získání bohatství, ale výhradně z nenávisti vůči privilegovaným, nižší třídy gójů budou následovat náš příklad proti našim rivalům o moc, milionářům z řad gójů.“

Protokol V

„Možná by se nám na čas podařilo čelit koalici gójů z celého světa; před tímto nebezpečím nás však chrání neshody mezi nimi, jejichž kořeny jsou tak hluboko zakořeněné, že je již nikdy nelze vykořenit. Postavili jsme proti sobě osobní i národní spory gójů, náboženskou a rasovou nenávist, které se v průběhu posledních dvaceti století rozrostly do obrovských rozměrů. To je důvod, proč neexistuje jediný stát, který by kdekoli získal podporu, kdyby zvedl ruku, neboť každý z nich si musí uvědomit, že jakákoli dohoda proti nám by pro něj byla nevýhodná. Jsme příliš silní – naší moci se nelze vyhnout. Národy nemohou uzavřít ani sebemenší soukromou dohodu, aniž bychom v tom tajně neměli prsty.“

„8. Ve všech dobách přijímali lidé na světě, stejně jako jednotlivci, slova místo činů, neboť se spokojí s pozlátkem a na veřejnosti se málokdy zastaví, aby si všimli, zda sliby následují činy. Proto zřídíme okázalé instituce, které budou výmluvným důkazem jejich přínosu pro pokrok.“

„9. Přijmeme za svou liberální tvář všech stran, všech směrů, a dáme této tváři hlas v řečnících, kteří budou mluvit tak dlouho, až vyčerpají trpělivost svých posluchačů a vyvolají v nich odpor k řečnictví.“

„10. Abychom dostali veřejné mínění do svých rukou, musíme je uvést do stavu zmatení tím, že ze všech stran budeme

šířit tolik protichůdných názorů a po tak dlouhou dobu, aby gójové ztratili hlavu v tom bludišti a došli k poznání, že nejlepší je nemít vůbec žádný názor na politické záležitosti, jimž veřejnost nemůže rozumět, protože jim rozumí pouze ten, kdo veřejnost vede. To je první tajemství.“

„11. Druhá skrytá podmínka úspěchu naší vlády spočívá v následujícím: Rozšířit do takové míry národní nedostatky, zvyky, vášně a poměry občanského života, aby v nastalém chaosu nikdo nemohl rozpoznat, kde se nachází, a aby si tak lidé navzájem nerozuměli. Toto opatření nám poslouží i jiným způsobem, a to k zasévání sváru ve všech stranách, k rozvrácení všech kolektivních sil, které se nám stále nechtějí podřídit, a k odrazování od jakékoli osobní iniciativy, která by mohla v jakékoli míře bránit našemu úsilí. Není nic nebezpečnějšího než osobní iniciativa; pokud za ní stojí génius, může taková iniciativa dokázat více, než dokážou miliony lidí, mezi nimiž jsme zaseli svár. Musíme vzdělávání gójských společenství nasměrovat tak, aby vždy, když narazí na záležitost vyžadující iniciativu, sklopili ruce v beznadějné bezmocnosti. Napětí, které vyplývá ze svobody jednání, oslabuje síly, když se střetne se svobodou jiného. Z tohoto střetu vyplývají vážné morální otřesy, rozčarování a neúspěchy. Všemi těmito prostředky tak vyčerpáme góje, že budou nuceni nám nabídnout mezinárodní moc takové povahy, která nám díky svému postavení umožní bez jakéhokoli násilí postupně absorbovat všechny státní síly světa a vytvořit supervládu. Na místo dnešních vládců dosadíme strašáka, který se bude nazývat Správa nadvlády. Jeho ruce budou sahat do všech směrů jako kleště a jeho organizace bude mít tak kolosální rozměry, že se jí podaří

podrobit si všechny národy světa.“ (Toto bylo řečeno 50 let před vznikem rudých Spojených národů!)

Protokol VI

„1. Brzy začneme budovat obrovské monopoly, zásobárny kolosálního bohatství, na nichž budou záviset i velká jmění gójů do takové míry, že se potopí spolu s úvěry z prodeje hned den po politickém krachu...“

„2. V celé Evropě a prostřednictvím vztahů s Evropou i na ostatních kontinentech musíme vyvolávat nepokoje, sváry a nepřátelství. Tím získáme dvojí výhodu. Zaprvé budeme držet všechny země pod kontrolou, neboť budou vědět, že máme moc kdykoli se nám zlíbí vyvolat nepokoje nebo obnovit pořádek. Všechny tyto země jsou zvyklé v nás vidět nepostradatelnou donucovací sílu. Zadruhé, našimi intrikami zamotáme všechny nitky, které jsme napnuli do kabinetů všech států prostřednictvím politických a ekonomických smluv nebo úvěrových závazků. Abychom v tom uspěli, musíme při jednáních a dohodách používat velkou lstivost a pronikavost, ale pokud jde o to, čemu se říká ‚oficiální jazyk‘, budeme se držet opačné taktiky a nasadíme masku poctivosti a vstřícnosti; tímto způsobem nás národy a vlády gójů, které jsme naučili dívat se pouze na vnější stránku všeho, co jim předkládáme k posouzení, budou i nadále přijímat jako dobrodince a spasitele lidského pokolení.“

„3. Musíme být připraveni reagovat na každý projev odporu válkou se sousedy té země, která se odváží postavit se nám na odpor; pokud by se však tito sousedé odvážili postavit se proti nám společně, musíme klást odpor všeobecnou

válkou.“ (A to osm let před první „světovou válkou“ v celé historii!)

Protokol VIII

„3. Po určitou dobu, dokud nebude bezpečné svěřovat odpovědné funkce v našem státě našim židovským bratrům, svěřujeme je do rukou osob, jejichž minulost a pověst jsou takové, že mezi nimi a lidem leží propast, osob, které v případě neuposlechnutí našich pokynů musí čelit trestnímu stíhání nebo zmizet – a to proto, aby bránily naše zájmy až do posledního dechu.“ (Jak to všichni naši vůdci DĚLALI!)

Tento ďábelský plán FUNGUJE a již více než šedesát let předpovídá události, jako jsou světové války. Bez ohledu na jeho pravost představuje cenný vhled do toho, co se děje, a vodítko k tomu, co se STANE. Henry Ford tyto úžasné židovské plány zveřejnil ve 20. letech minulého století a prohlásil: „SEDÍ TO!“ To bylo před 45 lety. A sedí to i DNES. Čtenář, který trvá na tom, že se připojí k Židům a bude tvrdit, že jde o „padělek“, nebude schopen zpochybnit ohromující souvislost mezi tím, co Protokoly plánují a předpovídají, a tím, co se ve skutečnosti děje.

Jedním ze základních prvků židovského plánu na tajné podmanění všech ostatních národů je využití podřadného lidstva jako židovských „vojsk“ – jak je uvedeno v Protokolech.

V následující kapitole se budeme zabývat touto hrozbou, která se může stát smrtícím „džinem“, nebezpečnějším než židovští intrikáni, kteří ho vypustili z láhve.

Kapitola 9: Černý mor

V Kongresovém záznamu, vydaném Tiskárnou vlády Spojených států, v části „Zápisy ze zasedání Sněmovny reprezentantů“, rok 1957, na straně 8559, najdete dokumentaci komunistického plánu, jak využít negry k dosažení komunistického vítězství v Americe. V prvním sloupci na straně 8559 najdete následující: „Israel Cohen, přední anglický komunista, ve své knize A Racial Program For the Twentieth Century napsal: ‚Musíme si uvědomit, že nejmocnější zbraní naší strany jsou rasové napětí. Tím, že vštěpujeme tmavým rasám do povědomí, že jsou již po staletí utlačovány bílými, můžeme je přimět, aby se podřídily programu komunistické strany. V Americe budeme usilovat o nenápadné vítězství. Zatímco budeme podněcovat negří menšinu proti bělochům, vštípíme bělochům pocit viny za vykořisťování negrů. Pomůžeme negrům dostat se do popředí ve všech oblastech života, v profesích i ve světě sportu a zábavy. Díky tomuto prestižnímu postavení budou negři schopni uzavírat sňatky s bělochy a zahájit proces, který nám vydá Ameriku do rukou.‘“

1957 CONGRESSIONAL RECORD — HOUSE 8559

It may be good and opportune that this civil rights question has come on for discussion at the present time. It may be that the publicity given the issues and the nationwide interest that has developed through the attempt of certain minority and political influences to push through Congress such monstrous proposals brought forward by its advocates, will arouse the people from coast to coast, and from the North to the South, to the dangers with which they are confronted and cause them to rise up in their might while there is yet time and defend their dearest possession, the Constitution of the United States of America.

This civil-rights business is all according to a studied and well-defined plan. It may be news to some of you, but the course of the advocates of this legislation was carefully planned and outlined more than 45 years ago. Israel Cohen, a leading Communist in England, in his A Racial Program for the 20th Century, wrote, in 1912, the following:

We must realize that our party's most powerful weapon is racial tension. By propounding into the consciousness of the dark races that for centuries they have been oppressed by the whites, we can mould them to the program of the Communist Party. In America we will aim for subtle victory. While inflaming the Negro minority against the whites, we will endeavor to instill in the whites a guilt complex for their exploitation of the Negroes. We will aid the Negroes to rise in prominence in every walk of life, in the professions and in the world of sports and entertainment. With this prestige, the Negro will be able to intermarry with the whites and begin a process which will deliver America to our cause.

What truer prophecy could there have been 40 years ago of what we now see taking place in America, than that made by Israel Cohen? The plan was outlined to perfection and is being carried out by politicians who have fallen into the trap. Many thousands in America today who are in no sense Communists are helping to carry out the Communist plan laid down by their faithful thinker, Israel Cohen. Truly, vigilance is the price of liberty.

The grievances heaped upon the Colonies by George III and his Parliament sound almost like conditions in the United States Government today. They certainly would be very typical if this civil-rights legislation should become law. What were some of the grievances pointed out in the Declaration of Independence? Quoting therefrom we find the following:

He has erected a multitude of new offices, and has sent hither swarms of officers to harass our people.

He has combined with others to subject us to a jurisdiction foreign to our Constitution.

Giving assent to their acts of pretended legislation (he is) depriving us in many cases, of the benefits of trial by jury.

How striking the similarity.

These are but a few of the complaints contained in the Declaration of Independence which brought on Revolutionary War. It is now proposed to reactivate, by so-called civil-rights legislation, many of the evils mentioned, and to surrender the wholesome provisions of the law put into the Constitution by the Founding Fathers to protect the liberties of the people.

I would seriously direct your attention to the right of trial by jury. No people can remain free and happy without it. This legislation plans to bypass and, by indirection, to rob the people of this right through scheme and trickery. It would substitute Federal district judges—some 200 of them—to take the place of juries. These, with all the faults, frailties, prejudices, and weaknesses common to human nature, armed with the power of injunction to enforce their decrees, with the legal force of the Attorney General to prosecute in the name of the United States, would proceed against the helpless citizen as he is selected by the Attorney General to be placed upon the sacrificial altar to satify some disgruntled person who might claim that he had been deprived of a civil right. Then by injunction such selected person would be summarily hurried off to prison without his constitutional right to trial by jury being exercised. He would not, as is the law in all criminal cases, be "presumed innocent until proven guilty beyond every reasonable doubt." He would be subjected by his Government, on being selected by the Attorney General, to this cruel and oppressive procedure. This is not America. Such legislation, if enacted and attempted to be enforced, I fear, would create a long period of unusual turmoil and oppression.

There was a period in England about 1685 known as the "Bloody Assizes" when a Judge Jeffries, and others, who, because of their cruelties, arrogance, and oppressive procedures against the people, are looked upon with infamy to this day. We are told by history that upward of 300 persons were executed after short trials; that very many were whipped and imprisoned and fined; nearly 1,000 were sent to America to the plantations as slaves. History tells us that through the ages where justice is attempted to be administered in criminal or quasi-criminal matters without the right of trial by jury that oppression is the ultimate result. From what we have already seen, and this thing is not yet started, we could expect nothing better in America over the years.

The right of trial by jury is of ancient origin. It developed in England during the Saxon period before the coming of the Normans. Most authorities say it was first used extensively about 886 during the time of Alfred the Great. In the Magna Carta—1215—juries were insisted upon as the great bulwark of the people's liberties. The historian Redpath tells us: "In general terms Magna Carta was intended by its authors to prevent the exercise of arbitrary authority over the subjects by the English king. The royal prerogatives were limited in several particulars so that it became impossible, save in violation of charter rights, to practice despotism. Of the positive rights conceded and guaranteed in the charter, the two greatest were habeas corpus and the right of trial by jury. The first was the salutary provision of the English common law by which every free subject of the kingdom was exempted from arbitrary arrest and detention; and the second was that every person accused of crime or misdemeanor should be entitled to a trial by his peers in accordance with the law of the land."

This was the first firm foothold the people obtained against the autocratic power of the kings. The right of trial by jury has gone through many struggles with despots and those who are unwilling to risk juries doing the things the ruling political class wants done. The right of trial by jury is a shield, and the only safeguard and guaranty of the people against oppression. Should this right be removed from the people, for whatever excuse offered, the keystone to the arch of their liberties is taken away and the superstructure of their freedom would surely crumble. Federal courts, with injunctive power to enforce their decrees was never the plan of the framers of the Constitution for the Government of America.

I submit that this bill should be defeated; and, to say the least, it should not pass without fully safeguarding the rights of our citizens by assuring them of a trial by jury.

Mr. ASHMORE. Mr. Chairman, I yield 15 minutes to the gentleman from Alabama [Mr. HUDDLESTON].

Mr. HUDDLESTON. Mr. Chairman, at the proper time, I intend to offer an amendment to this bill to strike out section 121 of part III. This is a matter of great concern not only to the people of my district, but to our citizens all over the country.

I am opposed to all of the provisions of H. R. 6127. I am opposed to the entire bill for the reasons which have been so ably stated by its opponents in the course of this debate. Of particular concern to me, however, is section 121 of part III of this bill. This section purports to empower the Attorney General to institute civil actions for redress or injunctive relief in cases in which it is alleged that persons have engaged or there are reasonable grounds to believe that persons are about to engage in actions or practices in violation of the civil rights of other individuals.

As many of you know, I represent the Ninth Congressional District of Alabama. This district comprises Jefferson County and the city of Birmingham. Birmingham is recognized throughout the country as the industrial center of the Southeastern States. With a population of over 800,000, we play a vital role in the industrial economy of this country. In fact, we produce 9 percent of the total iron and steel production of the country and, believe it or not, 80 percent of the cast-iron pipe. My district is one of the few economically complete districts in the Nation. I have 70,000 members of organized labor numbered among my constituents and I also have the management for that labor located in my district.

Because of the tremendous industrial and manufacturing activity in the Ninth District of Alabama, I, as as its Representative, have a great deal in common with many of the northern Congressmen on my side of the aisle who represent labor districts in northern cities and also

Takto lze v kostce shrnout židovsko-komunistický program – VYUŽITÍ zaostalé, dětinské a barbarské negří rasy k zničení bílé rasy, která stojí mezi Židy a jejich šíleným cílem světové nadvlády z Izraele.

K vyvolání vzpoury – což je podstata komunismu – potřebujete davy zuřících a divokých lidí. Židé, kteří tvoří jen

zlomek jednoho procenta světové populace, jsou příliš málo početní na to, aby si vytvořili vlastní davy, a fyzické násilí nemají příliš v lásce, takže nemohou poskytnout žádné větší množství vlastních „svalů“.

Potřebují obrovské množství „vojáků“ s mozkem o velikosti arašídu, kteří jsou sice násilní, ale chovají se jako roboti.

Negří rasa je pro potřeby Židů při podněcování jejich vzpoury ideální. Než však mohou černoši Židům a marxistům jakkoli prospět, musí být nejprve umístěni na správná místa a připraveni.

V Africe (a na venkově na Jihu) nemají černí ani prostředky, ani ducha, ani nástroje, aby mohli sloužit židovským intrikánům. Jsou tak blízcí bezmyšlenkovitým zvířatům a jsou tak dětinsky spokojení a letargičtí, že není žádná naděje na úspěšnou vzpouru s nimi. Voodoo, krádeže kuřat, melouny, mávání břitvami, sex, zpěv a tanec a další primitivní zábavy udržují venkovské a lesní negry dostatečně spokojené (nebo alespoň nepřemýšlející o svém osudu), takže je zcela nemožné proměnit jakýkoli významný počet takových černochů v zuřící dav s jakoukoli výdrží pro revoluci.

Chcete-li z negra udělat revoluční zvíře, musíte ho nejprve dostat do situace, v níž ztratí svou přirozenou schopnost těšit se z primitivních radostí a potěšení, naučit ho poznávat a vychutnávat si luxusní radosti a neřesti městské civilizace, (jako je heroin a bílé ženy), naučit ho, že má na tato potěšení právo, donutit ho soutěžit s bílými muži o tato potěšení, a pak, když selže, mu pošeptat, že v té soutěži ve skutečnosti neselhává, ale že ho „BÍLÍ VYKOŘISŤOVATELÉ“ DRŽÍ PŘI ZEMI!

Miliony primitivních afrických černochů, které do našich velkých měst přivedl jako voličský dobytek Franklin D. Roosevelt během druhé světové války a od té doby všichni liberální vůdci, nejsou schopny konkurovat bílému muži. Nezvládají to ve školách; nezvládají to v komplexních zaměstnáních; nezvládají to v intelektuální soutěži. Skutečnost, že pár míšenců to zvládne a zvládá, nevyvrací fakt, že masa negrů je vrozeně neschopná a podřadná – stejně jako fakt, že některé šimpanze lze naučit jezdit na kole, nevyvrací fakt, že šimpanzi nejsou tak chytří jako černoši.

Miliony a miliony těchto primitivních vyvrhelů a neschopných jedinců jsou nuceny žít v přeplněných městských podmínkách, jsou nuceny soutěžit s inteligentními bílými lidmi, jsou nuceny vzdát se svých přirozených radostí, jako je voodoo, bez zábran se oddávat sexu atd., jsou nuceni předstírat, že jsou někým, kým nejsou – jsou nuceni SELHÁVAT, den za dnem, týden za týdnem, měsíc za měsícem – až jsou nakonec tak frustrovaní a zoufalí, že jsou připraveni na jakékoli násilí a hrůzy, protože nic nemůže být horší než ta mučivá frustrace, které čelí v každém okamžiku svých mizerných životů.

Když Židé a liberálové neustále omílají, že jsou si „rovní“, že mají nekonečná „práva“ a že k těmto právům nemají žádné skutečné povinnosti – pak tato polozvířecí populace Afričanů, která se snaží „prosadit“ jako bílí muži, doslova zešílí.

Začíná to ve školách.

Malému černému dítěti se nejagresivnějším způsobem vštěpuje, že je v každém ohledu rovnocenné bílým dětem.

Faktem však je, že má v průměru 60–75 % IQ průměrného bílého dítěte (THE INTELLIGENCE OF PUBLIC SCHOOL

CHILDREN, GARRETT, H. E., předseda katedry psychologie Kolumbijské univerzity). V oblasti abstraktního myšlení a chladného uvažování dosahují negři ještě nižších výsledků.

V důsledku toho černé děcko nemůže držet krok. Jeho školní výsledky jsou katastrofální. Neustálé srovnávání s výkony bílých dětí ho ještě více frustruje, rozčiluje a zarmucuje. Ve své vlastní škole pro barevné se tento problém nevyskytuje. Ale když je negr nucen soutěžit s bílými, začne selhávat – a trpět z toho plynoucí ponížením – dokonce i ve škole.

To je příčinou problému „předčasného ukončování školní docházky“ negrů – nikoli deprivace nebo chudoba. Doslova miliony bílých dětí jsou chudé a utlačované a bojují o vzdělání. Ale malý negřík, pochopitelně, nemá moc ambicí pokračovat v soutěži, u které od začátku vidí, že ji nemůže vyhrát.

Takže „odpadne“ – nebo je ve školách zařazen do speciální „dráhy“, kterou zřídili liberálové, aby zakryli skutečnost zaostalosti negrů.

V obou případech netrvá dlouho, než vstoupí do soutěže o dobré zaměstnání. Přirozeně hloupý, nevzdělaný a přirozeně neschopný splnit požadavky moderní technologie se černý mladík ocitne na ulici a bez práce.

Když mu řeknou, že má právo na všechny věci, které vidí, jak si bílý muž vydělává – krásné ženy, cadillacy, luxusní život atd. – černý chlapec se naplní takovou spalující závistí a nenávistí, jakou si většina lidí ani nedokáže představit. Obrátí se k jedinému způsobu, který mu zbývá, aby ZÍSKAL to, o čem mu bylo řečeno, že si zaslouží – k násilí. Stane se zločincem. Vychází ven a krade, pálí, znásilňuje, rabuje a nakonec zabíjí; je to klasický „výtržník“.

Ministerstvo spravedlnosti i ministerstvo práce Spojených států zveřejnily statistiky týkající se negrů, z nichž vyplývá, že 10 % naší populace představované černochy páchá více než 85 % násilných trestných činů proti osobám a zdaleka nejvíce trestných činů proti majetku. (F.B.I. Uniform Crime Reports, 1966).

Věznice jsou přeplněné a praskají ve švech těmito frustrovanými, násilnými černými zvířaty, ne proto, že bychom byli nespravedliví, ale proto, že negři nedokážou ekonomicky konkurovat bílým mužům – a zločin je pro většinu z nich jediným způsobem, jak získat to, o čem jim bylo řečeno, že si zaslouží.

Ministerstvo práce USA vydalo brožuru s názvem „The Negro Family“. Je silně na straně negrů a plná výmluv pro tyto ubohé lidi. Určitě ji nelze nazvat „bigotním“ dílem. Přesto zde je to, co tato brožura na straně 40 říká o schopnosti negrů konkurovat bílým.

„Konečným znakem nedostatečné přípravy na život je míra neúspěšnosti u mentálního testu ozbrojených sil. Kvalifikační test ozbrojených sil není ani tak mentálním testem, ani testem vzdělání. Je to test schopnosti podávat výkon na přijatelné úrovni kompetence. Zhruba měří schopnosti, které by měl mít průměrný žák 7. nebo 8. třídy. Dospělý mladý muž, který tento test nezvládne, má potíže. Padesát šest procent negrů v něm neuspěje. To je míra téměř čtyřikrát vyšší než u bělochů.“

Všimněte si poslední věty v prvním odstavci, že muži, kteří v tomto testu neuspějí, jsou „v potížích“. A to je klíčové slovo života mladého negra: „POTÍŽE“.

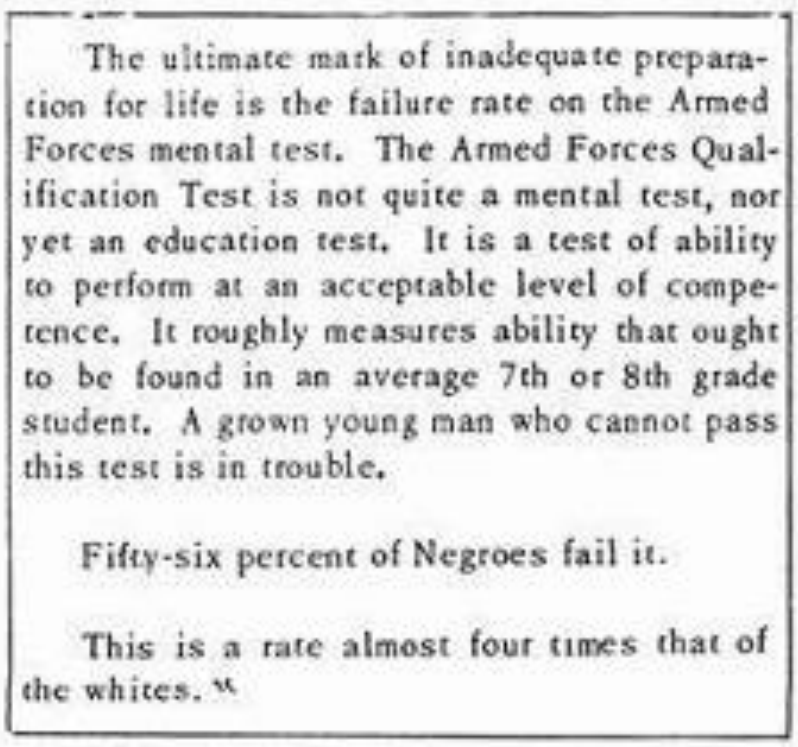

The ultimate mark of inadequate preparation for life is the failure rate on the Armed Forces mental test. The Armed Forces Qualification Test is not quite a mental test, nor yet an education test. It is a test of ability to perform at an acceptable level of competence. It roughly measures ability that ought to be found in an average 7th or 8th grade student. A grown young man who cannot pass this test is in trouble.

Fifty-six percent of Negroes fail it.

This is a rate almost four times that of the whites.[44]

Neustále vyvolává a dostává se DO potíží, ať už jako jednotlivec, nebo jako součást skupiny. Jakmile nastane vhodná příležitost, stovky a tisíce z nich se chovají svým zvířecím, asociálním způsobem a „vzbouří se“. Plení, střílejí, pálí, zabíjejí a bijí – téměř bez jakéhokoli rozumu – jen ze své zvířecí frustrace a nenávisti k systému, který jim neustále říká, že si jsou „rovní“, zatímco jejich vlastní tupé mozky jim neustále ukazují, že nejenže NEJSOU rovní, ale že jsou tak hluboko pod bílým člověkem, že pouze násilím mohou vůbec něčeho dosáhnout.

Tato situace zaručeně udělá z milionů negrů, zejména mladých mužů, krvavé revolucionáře.

Nemají téměř co ztratit a mohou získat vše. Tato černá armáda zatracených je přesně tím správným materiálem pro revoluci. Vše, co je zapotřebí k tomu, aby se tyto miliony

černých lidských bomb rozhořely do výbušného a krvavého násilí v masovém měřítku, je agitace a organizace.

Takže už dlouho před rokem 1900 plánovali a kuli pikle, jak podnítit negry k masivnímu a krvavému povstání proti bílým a proti vládě Spojených států. Nebylo to vlastně nijak těžké.

Negři se v průběhu věků osvědčili jako téměř zvířecí ve své přizpůsobivosti všem formám manipulace a otroctví.

Je třeba si uvědomit, že většina negrů v Americe se sem nedostala proto, že by byli zajati v Africe. Ne. Arabové získali drtivou většinu otroků koupí. Jejich vlastní lidé je prodávali Arabům, obvykle za korálky, sůl, cetky atd.

(A v některých případech si myslím, že Arabové za své kvalitní korálky dostali jen málo.) Druh lidí, kteří by prodali své vlastní děti do otroctví, vypovídá mnoho o povaze těchto černochů, kteří se nyní hemží v našich ulicích a požadují rovnost. Ještě více však vypovídá skutečnost, že první osadníci v Americe nebyli žádní hlupáci, pokud šlo o získávání otroků. Proč si myslíte, že jeli až do Afriky pro otroky, když lesy byly plné Indiánů? Faktem je, že zkusili levnější experiment se zotročením Indiánů (místo toho, aby je prostě zabili, jak to nakonec udělali).

Ale nefungovalo to. Indiány nebylo možné zotročit. Zamyslete se nad tím na chvíli a pochopíte něco z povahy negrů.

Nechali byste se zotročit – kdybyste měli všechny možné příležitosti k útěku z polí, plantáží, chatrčí atd.? Nechali byste někoho prodávat vaše děti a jinak by jste dovolili to, co dovolili negerští otroci?

Víte, že odpověď je hlasité, bojovné „NE!“.

Ani Indiáni by to nedělali. Mohli být spoutáni, biti a drženi v zajetí. Byli však příliš odvážní a hrdí na to, aby pokorně následovali svého pána jako pes, tak jak to byly naučeny miliony negrů. Při první příležitosti by Indián navzdory riziku zaútočil, nebo přinejmenším uprchl.

Bílí muži, Číňané a Indiáni nemohou být zotročeni (kromě vzácných případů – nikdy jako celá rasa).

Ale negři nemají elán k odporu ani k tomu, aby o tom vůbec uvažovali. Postarejte se o jejich zvířecí potřeby, dopřejte jim sexuální uspokojení podle libosti a příležitost tančit na slunci, dovádět jako opice na mýtině, zpívat a bubnovat na nějaké bongo nebo buben kolem ohně – a čistokrevný africký neger se brzy usadí jako pes v novém domově, pokud se postaráte, aby negr (stejně jako pes) věděl, kdo je pánem.

Ale stejně jako můžete vzít přátelského, poslušného psa a vycvičit ho na zuřivého zabijáka, tak můžete docela snadno vzít poslušného, bezmyšlenkovitého negra a proměnit ho v jednoho z nejstrašnějších vrahů v celé historii, jak se to děje, zejména v Africe.

Psa uděláte zuřivým, jak učí armádní příručky, tím, že ho „rozrušíte“.

Přesně tak uděláte zuřivým i černocha – tím, že ho rozrušíte!

A v souladu s plánem Izraela Cohena, předloženým v roce 1912 a otištěným v Kongresovém záznamu v roce 1957 (viz výše), Židé a komunisté systematicky rozrušují negří rasu v Americe již sedmdesát let.

Kromě toho, že ho podněcují, ho také rozmnožují, jako psy v chovných stanicích, co nejrychleji to jde – a to je opravdu rychlé. (Negr nikdy nebyl typem, který by odolal rozmnožování, kdykoli se naskytla příležitost.)

Přidejte k tomu federální finanční podporu již tak silné touhy negrů po rozmnožování a dostanete biologickou explozi. Negří ženy si vlastně vydělávají na živobytí tím, že produkují to, co lze technicky a správně nazvat „malými černými bastardy“. (Jsou malí, jsou černí a jsou v nejpřísnějším slova smyslu bastardi.) Již existují miliony těchto nemanželských černochů, o které nikdo ve skutečnosti nestojí, jakmile jsou předvedeni, aby se získal vyšší sociální přídavek, a kterým je dovoleno naprosto bezhlavě řádit v ulicích.

Tito divocí černí adolescenti jsou jádrem nepokojů v našich velkých městech. A další miliony jsou na cestě. Jsou to skuteční divoši v tom nejděsivějším smyslu slova, i když žijí v asfaltové džungli místo mezi stromy. Žijí život plný násilí a zcela postrádají

jakoukoli „etiku“. Nebojí se téměř ničeho a neuznávají ABSOLUTNĚ nic. Jediným možným způsobem, jak s nimi naložit, stejně jako s jakýmkoli nebezpečným divochem, je vynutit si jejich respekt drtivou SILOU.

Ale právě to je to, čeho se naše tupá vláda, zmanipulovaná Židy, zdráhá použít – sílu. Místo toho se neustále snažíme tyto divoké šelmy v našich ulicích podplatit penězi, „bojem proti chudobě“, uměleckými výstavami, vstupenkami zdarma, sociálními dávkami a nekonečným rozmazlováním. A co je nejhorší, neustále jim dáváme naše ženy – pošetilé, byť dobře míněné dívky, jejichž mateřské instinkty byly zvráceny z lásky

a péče o vlastní druh k lásce a péči o tyto malé černé zmije v jejich hnízdech, protože (věří), že černoši jsou „bezmocní“, „pronásledovaní“ a „nepochopení“ atd. Dříve či později tyto ženy čeká drsné probuzení, až černá zmije ukáže své tesáky. Ale do té doby je mluvit s těmito fanatickými ženami jako snažit se přemluvit homosexuála, aby se vzdal své perverze.

Výsledkem toho všeho je rojící se armáda ČERNÝCH VZBOUŘENCŮ uprostřed nás.

Rychle se cvičí a vyzbrojují pro terorismus, přímo před našima očima a s maximální arogancí. „Černí panteři“, „Diakoni pro obranu“ a desítky dalších černošských skupin typu Mau Mau se formují a cvičí se zbraněmi, molotovovými koktejly a granáty, dokonce i v tuto chvíli, kdy píšu tyto řádky. Panteři nedávno měli tu drzost vpochodovat do kalifornského zákonodárného sboru v uniformách a těžce ozbrojeni automatickými zbraněmi. Nikdo nic neudělal.

Mezitím Židé křičí, aby se odzbrojili běloši a zákonů dbalí lidé! Chtějí zákony o „kontrole zbraní“, ačkoli je zřejmé, že to na zločince a revolucionáře, kteří mají nelegální zbraně, nebude mít vůbec žádný vliv.

Jak jasnější to ještě může být?

To, co Židé udělali za posledních padesát nebo šedesát let, je nejprve podpora masové migrace černochů do měst, které potřebují jako volební bloky, aby udrželi u moci lidi jako Franklina D. Roosevelta.

Poté začali pracovat na rozmnožování těchto černochů v měřítku, jaké lidstvo dosud nezažilo – pomocí toho, čemu říkají sociální péče.

Nakonec tyto černochy neustále rozněcovali lžemi o „právech“ a naplnili jejich tupé africké mozky těmi nejdivočejšími sny o cadillacích, bílých ženách, penězích, luxusu a pohodlí – o všech věcech, které si černé masy v této společnosti nikdy nezískají, jednoduše proto, že na to nemají přirozené schopnosti.

Židé však učinili téměř zločinem i pouhé pomyšlení na tuto skutečnost, takže vše, co tito nevzdělaní černí lidé slyší, přesvědčuje miliony černochů s mentalitou džungle, že prakticky vybudovali Ameriku svým potem, zatímco my, bílí lidé, jsme je hnali bičem a leželi na hedvábných polštářích a užívali si jejich těžce vydělaného bohatství.

Uniká jim skutečnost, že to byl náš lid, kdo si uvědomil, zorganizoval a vytvořil veškeré přírodní bohatství (to samé bohatství, které v Africe po miliony let ignorovali).

I koně se potili, aby vytvořili americké bohatství. Koně si však za toto bohatství nemohou připsat zásluhy. Tuto skutečnost vnímají jako urážku ti arogantní šimpanzi, kteří se vydávají za vůdce „hnutí za občanská práva“, kdykoli se o tom zmíním ve svých přednáškách na vysokých školách.

Přesně to se děje s dětinskou rasou černochů v Americe. Ďábelští židovští, marxističtí a liberální agitátoři, kteří v nich vycítili ideální vzbouřence pro svou armádu k svržení civilizace, přesunuli černochy do nejnebezpečnějších možných pozic uprostřed naší technologické civilizace, vychovali z nich rojící se, explodující masu a poté je rozvášnili nad veškerou míru.

Výsledek na sebe nenechá dlouho čekat – ve skutečnosti je již tady, v podobě sporadických nepokojů, které se brzy rozšíří

a poté splynou v jednu noční můru teroru, krveprolití a džunglového šílenství. Nejedná se však pouze o lokální, americký problém. Tato exploze podřadných, podporovaná a vedená marxisty a Židy s jejich liberálními přisluhovači, je rostoucím celosvětovým problémem, který již dlouho nemůže zůstat nevyřešen.

Židé potlačili pravdu o lidských rasách a přesvědčili velkou část bílého světa, že vyspělé (bílé) národy „dluží“ nekonečnou pomoc „nerozvinutým“ (černým) národům.

Tato naprosto šílená lež, šířená po celé zemi, přinesla ďáblův „zázrak“ – přivedla lékaře, zdravotní péči, školy, peníze, stroje a technologii k těm nejprimitivnějším obyvatelům zaostalé Afriky, do Indie a na všechna místa, kde byla od počátku věků početní převaha méněcenných lidí omezována jejich vlastní hloupostí a nevědomostí. Ale jelikož se má za to, že všichni barevní lidé jsou si „rovní“, fanatici rovnostářství dotáhli svůj pokus o jejich zrovnoprávnění do konce tím, že je pozvedli pomocí moderní medicíny a vědy. Tím se odstranily všechny překážky rozmnožování těchto lidí.

Výsledkem je světová pohroma – ČERNÝ MOR. Egoističtí, krátkozrací muži si troufli „přelstít“ Přírodu. A Příroda jim dá strašlivou, krvavou lekci.

Každý ví, že důvodem, proč nelze prodat sníh Eskymákům, je to, že již mají všechen sníh, který budou pravděpodobně potřebovat na příštích několik tisíc let.

Stejně tak nelze prodat komáry lidem, kteří žijí v tropických bažinách.

Kdykoli nabídka čehokoli daleko převyšuje poptávku, stává se tato věc bezcennou.

Na druhou stranu se „vzduch“ kolem nás, kterého je nadbytek a který by se v běžné podobě nedal prodat ani za halíř, pro topícího se člověka najednou stává tou nejcennější věcí na světě. Tomuto zákonu nabídky a poptávky se nelze vyhnout. Cokoli, čeho je taková nadměrná zásoba, že se stává „přebytečným zbožím na trhu“, ztrácí svou hodnotu, ať se snažíte jeho hodnotu podpořit jakkoli.

Cokoli je zoufale potřebné, bez ohledu na předstírání, se stane „cenným“. To vše je úvodem k faktu, který měl být již před lety naprosto zřejmý, ale stále je poněkud skryt před běžným pohledem milionem předstíraných důvodů.

Tím faktem je rostoucí bezcennost milionů lidských bytostí.

Situace s lidstvem je velmi podobná situaci s diamanty.

Diamanty jsou dnes velmi cenné. Důvodem není pouze to, že jsou krásné. Falešné diamanty lze vyrobit tak, aby se vzhledem téměř nelišily od těch pravých, a rozdíl poznají pouze odborníci s lupou. Ne. Je to téměř výhradně vzácnost, která dává diamantům jejich skutečnou hodnotu, s výjimkou průmyslu.

Představte si, jakou hodnotu by měly diamanty, kdyby se ve vesmíru odehrála nějaká podivná událost a na Zemi by několik měsíců pršely miliardy a miliardy diamantů, až bychom byli téměř zavaleni diamanty, po kolena v diamantech. Přes noc byste za diamant nedostali ani cent. Nejen to, ale lidé by platili za to, aby je někdo odklidil z jejich pozemků. A pokud by ten déšť byl bolestivý, ničil majetek a zraňoval lidi, diamanty by patřily mezi nejnenáviděnější věci na této zemi.

Přesně to čeká negry a většinu barevných lidí – vlastně všechny podřadné lidi. Vytvořili jsme mor „negrů“.

Po tisíciletí byl lidský život vzácnou věcí, protože bylo tak těžké ho zrodit a udržet naživu. Byl vzácný, jako diamanty. To vedlo k tomu, čemu se dnes říká „humanitarismus“, uctívání něčeho „zvláštního“ na čemkoli, co má dvě nohy a dokáže zamumlat nebo zamručet pár slov. Poté, v první polovině tohoto století, udělala věda větší pokrok, než za všechna předchozí tisíciletí dohromady. Byly objeveny doslova miliony metod, jak zabránit smrti dospělých a podpořit narození a růst mladých.

V západních civilizovaných zemích to nebyla žádná katastrofa, protože lidé, jejichž počet se tímto způsobem zvýšil, patřili k vyspělé a produktivní skupině.

S příchodem intelektualismu v 18. a 19. století a jeho rakovinovým šířením do podoby nemoci zvané „liberalismus“ si však namyšlené úzkoprsé mysli začaly navzájem namlouvat, že svět již překonal fázi, v níž jsme museli poslouchat zákony přírody. „Díky naší moderní vědě,“ tvrdili tito sofističtí, liberální snobové, „přírodu ovládáme a řídíme!“

„Změnou prostředí můžeme z Bantu udělat Beethovena!“, znělo jejich pokřivené „uvažování“. „Všechny rasy a lidé jsou si rovni; někteří jen neměli stejnou šanci se rozvíjet.“ A tak se tito namyšlení mudrci z Boetie pustili do toho, aby „všem lidem“ poskytli tuto „rovnou šanci“ na přežití a rozvoj. Výsledek je přesně takový, jaký by nastal s hodnotou diamantů, kdybychom se najednou ocitli zaplaveni miliardami diamantů.

Nejnižší formy lidstva (barevné rasy) se nyní rozmnožují tak neuvěřitelně rychle, že brzy budeme „po krk v negrech“.

Svět se chystá utrpět nejhorší morovou ránu v dějinách – „černý mor“!

Již nyní převyšuje počet barevných lidí počet bílých v poměru sedm ku jedné. A zatímco bílá populace roste v průměru o 15 %, barevná populace světa exploduje tempem 70 %. Nejen to, ale tempo růstu se samo o sobě zvyšuje, takže ani současné údaje neposkytují jasný obraz toho, co nás čeká.

„Rozvinuté“ národy vysílají své „mírové sbory“, léky, vzdělání a přímo finanční dotace, aby těmto „barevným“ národům pomohly. Jediným skutečným výsledkem této pomoci je však zatraceně mnoho dalších malých negříků, kteří křičí o další pomoc, takže je jen otázkou velmi krátké doby, než bude situace naprosto komická – a děsivá.

Lidstvo ve své nekonečné domýšlivosti, že dokáže ovládat přírodu, opět přiváží králíky do Austrálie a vrabce do Ameriky. V těchto dvou případech krátká délka života dotyčných tvorů rychle ukázala člověku jeho omyl, když se králíci a vrabci rozmnožili v miliardách a stali se pro něj pohromou. Negři se rozmnožují o něco déle než králíci (ne o moc), ale dost dlouho na to, aby trvalo dalších asi 10 let, než si plnou hrůzu celé věci uvědomí idioti, kteří po celém světě prosazují neomezené rozmnožování barevných.

Populační studie v časopise Scientific American (září 1963) ukazuje, že snahy o zvýšení životní úrovně v barevných zemích nemají stejný účinek jako v bílých zemích, kde mají lidé přirozené schopnosti. V tmavých zemích, jakmile zdvojnásobíte životní úroveň jedné skupiny negrů, oni vyprodukují dalších sedm skupin a sníží tak úroveň celé populace.

Všichni negři, když dostanou pomoc zvenčí, vyprodukují pouze více.. negrů.

Ti hlupáci v OSN se už teď kroutí, když vypočítávají své vlastní statistiky (statistiky, z nichž vycházím já), které ukazují, jak se blíží „černý mor“.

Jejich odpověď, typicky liberální odpověď, zní: ANTIKONCEPCE. Taková naprostá nemožnost je jako dát někomu vodní pistoli, aby zastavil útok sloního samce. Lavina negrů, která se chystá zaplavit svět „černým morem“, má tak ohromující rozměry, že ji lze zastavit antikoncepcí stejně dobře, jako byste mohli zastavit příliv kapesníkem.

Většina průměrných mužů a žen žijících dnes, kteří jsou mladší padesáti let, se dožije doby, kdy budou negři považováni za stejně cenné jako sud bakterií syfilisu.

Čísla jsou prostě děsivá, noční můra.

Rychlý způsob, jak si udělat představu, je vzít si mapu světa, na které jsou vyznačeny takzvané „zaostalé“ nebo „pozadu“ země. Na mapě zaostalých zemí, jak rychle zjistíte, jsou téměř přesně vyznačeny země s barevnou populací – a čím tmavší země, tím více zaostalá!

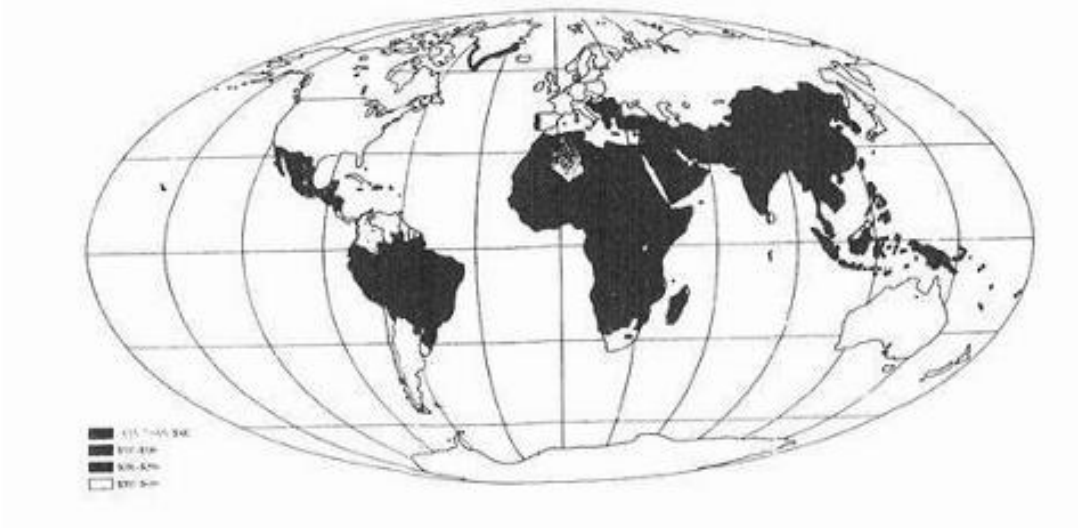

Existuje graf, který znázorňuje růst světové populace. Tento graf ukazuje, jak se stoupající křivka začíná vyvíjet téměř kolmo vzhůru. To nejhorší nás však teprve čeká!

Časopis Scientific American poukazuje na to, že existuje obrovský rozdíl mezi tím, jak vědecká revoluce ovlivňuje bílé oblasti (které označují jako „rozvinuté národy“), a tím, jak ovlivňuje barevné oblasti („zaostalé země“).

Ukazují, že raketově stoupající křivku populace tvoří z devadesáti procent barevní lidé! (Ačkoli pro „barevné“ používají „populaci zaostalých zemí“.)

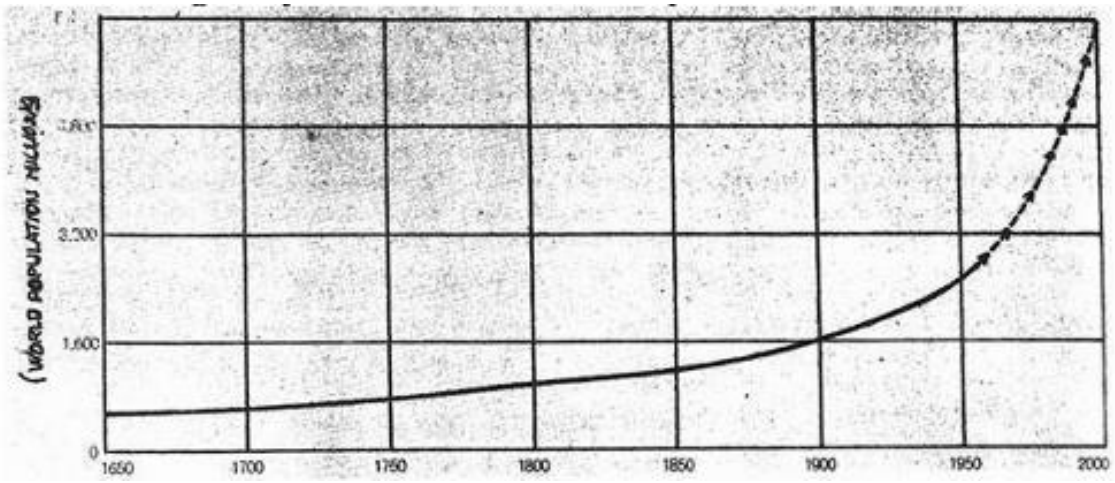

Zkuste si to vše nyní představit na pozadí „demokracie“, kterou nám neustále vtloukají do hlavy všechna informační a zábavní média, naše vláda i Organizace spojených národů. „Jeden člověk, jeden hlas“ zní jejich heslo. Nejvyšší soud dokonce rozhodl, že již nemůžeme mít státní zákonodárné sbory, v nichž by jedna část byla volena na základě geografického rozložení namísto počtu obyvatel (čímž se vláda nad Amerikou dostává do rukou měst s převahou negrů a Židů).

V globálním měřítku bude „jeden člověk, jeden hlas“ znamenat asi sto hlasů proti vám za všechno, co máte a chcete. Vše, co dokážete vyprodukovat, vám tyto barevné roje

odhlasují přímo z rukou. To je to, co stojí za jejich snahou o „světovou demokratickou vládu“ – a za jejich barevnými Spojenými národy.

Nyní se liberálové mohou libovolně rozplývat nad „bratrstvím“ a omdlévat nad podřadnými; vy i já víme, že až přijde den, kdy bílý liberál zjistí, že bude muset ve jménu demokracie odevzdat vše, co má, negrům, s liberálními kouzly bude v mžiku konec.

Ale pak už bude pro všechny bílé lidi příliš pozdě.

Až budou mít negři v této pokerové hře vše pod kontrolou, s pravidly, která sami liberálové stanovili (zatímco negři mají všechny karty), myslíte si snad, že budou nečinně přihlížet, zatímco my změníme pravidla a vezmeme jim vše? Nikdy!

Svět se v mžiku ocitne v situaci, jaká tu už kdysi byla: jedna strana má něco, co druhá strana chce za každou cenu získat, a ta první strana je odhodlána si to udržet. Žádné volby, žádné diskuse ani žádné „bratrství“ tuto situaci nevyřeší.

Dovolili jsme bandě „intelektuálních“ tupců, aby ve jménu „liberalismu“ a „demokracie“ umožnili negrům rozmnožovat se jako králíci po dobu 30 let.

Nyní je jich tolik a na cestě je jich ještě fantasticky mnohem více, že sám Všemohoucí musí shlížet na tento hemžící se černý mor s hrůzou a zděšením. On tento nepořádek nezpůsobil. To my.

Černý mor není problémem Alabamy nebo Mississippi, ani problémem Jihu, ani problémem velkých měst na Severu.

Je to SVĚTOVÝ problém. Světový problém!

Od porážky Německa neexistuje na zemi žádná moc, která by měla vůli zastavit Židy a tupé liberály, kteří budou i nadále rozmnožovat tento černý mor – dokud je nezastaví samotný mor.

Až se tak stane, bude to tak hrozná katastrofa, jakou tato planeta ještě nezažila!

„Nepokoje“ jsou jen prvními záblesky pekla.

Stejně jako nikdo nemá rád kobylky a luční kobylky, když je kobylčí mor, tak nikdo nebude „milovníkem negrů“, když bude mor „negrů“ – ani samotní „negři“. Negři se pak ukážou takoví, jací skutečně jsou, jako polodivoká forma napůl lidského zvířete, neschopná vybudovat nebo udržet civilizaci, ale schopná v obrovském počtu zcela a úplně zničit veškerou civilizaci.

Znásilnění, vraždy, loupeže, přepadení a velké nepokoje v našich městech na severu nejsou ojedinělými incidenty. Jsou to první šarvátky ve světové rasové válce, před kterou varujeme už léta.

Tyto šarvátky budou narůstat, budou mnohem rozsáhlejší a krvavější, budou se spojovat, budou delší a vytrvalejší, násilnější, profesionálnější a nakonec i těžce ozbrojené. Vedení a výzbroj pro toto světové povstání černých se právě teď vyvíjí v Číně a na Kubě. Čínští poradci a experti jsou po celé Africe, Asii a na Kubě a cvičí barevné armády a experty na masakry.

Když byli bílí masakrováni v Kongu, nesmíme zapomenout, že A. Philip Randolph, James Farmer, Dorothy Haight, Roy Wilkins a dokonce i Whitney Young (z méně násilné Urban League) všichni písemně požadovali od

prezidenta, aby se USA do Konga „nepletly“, aby nechaly divoké černochy pobíjet – a pojídat – bílé.

Je třeba si uvědomit, že ti běloši, kteří byli vyvražďováni, byli převážně bílí misionáři a liberální hlupáci, kteří odjeli do Afriky, aby pomáhali černochům.

Na tom nezáleželo. Byli to běloši, a tak byli mučeni, vyvražděni a sežráni! V Africe nebyli jako „imperialisté“, ale z obvyklých „humanitárních“ důvodů.

Tito liberální idioti se budou muset naučit, že nelze poskytovat neomezenou „humanitární“ pomoc divokým, napůl opičím bestiím, aniž by se zhoršily problémy, které jste sami způsobili.

Ale protože se liberálové nepoučí, masakry a povstání budou častější a brutálnější. Černoši se sjednotí proti Jižní Africe a Rhodésii a zbytek světa bude nečinně sedět a pronášet fráze, zatímco černý mor se pokusí vyhladit nebo zotročit bělochy dvou celých národů, zatímco národy vedené Židy jim budou pomáhat.

Nepřekvapujte se, že by se to prostě nemohlo stát!

Děje se to právě teď, v Mississippi, Alabamě a dalších částech Jihu, a v našich velkých městech, kde se černoši, blížící se k většině, snaží ovládnout bělochy prostřednictvím hromadných a blokových hlasů a partyzánské války, zatímco pošetilí běloši si budou i nadále hrát na „demokraty“ a „republikány“ atd. Kdyby náš lid měl vůli klást odpor, dokázal by to. Ale oni stále doufají, že se najde nějaký „snadný“ způsob, a nedělají vůbec nic (kromě toho, že nás pár, kteří se tomuto šílenství stavíme na odpor, proklínají jako „agitátory“ – „VNEJŠÍ“ agitátory!).

Jak se černí v Africe vrhají na bělochy a zabírají severní části velkých měst v USA, poprvé okusí pravou krev. Chytí se toho zuby nehty. Pod vedením Afriky, Čínské lidové republiky, Kuby a dalších se černý mor rozšíří jako oheň v továrně na benzín, dokud nebude hořet celá země. Teprve tehdy si tupí bílí liberálové, hloupá, hašteřivá, reakční pravice a úzkoprsí „nacionalisté“ ze 17. století konečně uvědomí, že neexistuje mnoho problémů, ale pouze jeden: RASA.

A tím jediným problémem, před nímž svět stojí, není to, jakou formu vlády nebo ekonomiky budeme mít, ale KDO bude tento svět řídit.

Jak řekl Adolf Hitler v Mein Kampf, jedinou otázkou v historii naší doby je: Bude titánský a konečný boj lidstva ve prospěch bílých Árijců, nebo ve prospěch intrikujícího Žida a jeho rojící se armády barevných podřadných?

Jak se tento rasový Armageddon blíží, skutečná hodnota lidské bytosti se brzy projeví s plnou silou, ať se nám to líbí, nebo ne. Stejně jako „mor diamantů“ sypající se z nebe, bude na této planetě taková bouře lidí, že se pod svou vlastní vahou potopí ze své oběžné dráhy. Barevné „lidstvo“ klesne na stupnici hodnot pod nulu.

Vaše děti nebo vnoučata budou nucena vyhubit a/nebo deportovat hordy divokých černochů, dokud všichni nakonec nezemřou nebo nebudou nahnáni do Afriky. A děti vašich vnoučat se zase ohlédnou zpět na vás a budou se divit, jak jsme, proboha, mohli nechat toto šílenství zajít tak daleko, aniž bychom udělali cokoli jiného než jen mluvili!

Zatímco téměř každý Američan hraje to, co jsou ve skutečnosti jen hry (relativně řečeno) – shánění peněz,

minigolf, politika, ekonomika, honba za ženami atd. – svět směřuje k ultimátní kmenové válce – SVĚTOVÉ RASOVÉ VÁLCE!

Jsou to „oni“ proti „nám“.

Nejde o ekonomický nebo sociální boj.

Nejde o politiku, náboženství, ekonomiku ani nic jiného tak složitého.

Je to tak jednoduché jako kočka proti myši; jako běloši proti Indiánům. Je to kmen proti kmeni.

A v této bitvě neexistuje nic jako „konečná spravedlnost“. Kdokoli zvítězí, bude navždy prohlášen za „spravedlivého“, přesně jak poukazuje název skvělé knihy None Dare Call It Treason: „Když se daří zradě, nikdo se neodváží nazvat ji zradou.“

Tady v Americe se černý kmen již připravuje vzít si to, co chce, od bělochů krvavou silou.

Když jsem loni hovořil se skupinou revolučních negřích studentů z Washingtonu, D.C., tato skutečnost jasně vyplynula.

Byl jsem pozván, abych promluvil před studentským klubem „Burning Bush“, a přijal jsem to, aniž bych tušil, že jde převážně o černošskou skupinu. Dali mi adresu, která se ukázala být v bývalém obchodě přeměněném na kostel v samém srdci černošské části Washingtonu. Dozvěděl jsem se, že to byla právě tahle parta, z níž vzešli Stokley Carmichael a Rap Brown.

Jakmile jsem vstoupil mezi ten černošský dav, neměl jsem v úmyslu vycouvat ani se odtamtud vyplazit. Strávil jsem tedy asi dvě hodiny tím, že jsem k nim mluvil a odpovídal na jejich otázky – nebo spíše se bránil proti jejich jedovatým výpadům.

Několikrát, zejména když jedna černoška vstala a přečetla celý obsah „Boat Ticket to Africa“, bylo nejisté, jestli se odtamtud dostanu živý. Podařilo se mi však udržet ten černošský dav dostatečně zaujatý tím, co se stane dál, aby seděl v klidu, dokud jsem neodešel.

Ale za nic na světě bych si tu zkušenost nenechal ujít. Ti revoluční černošští mladíci se netajili svými plány zmocnit se Ameriky násilím a krveprolitím.

Jediná věc, se kterou souhlasili, bylo, že Amerika jim nikdy nedá ten druh „rovnosti“, který chtěli (což, jak jasně dali najevo, zahrnovalo i naše ženy), a že si ji budou muset VZÍT zbraněmi.

„Půjdeme si pro zbraně!“ zavrčeli na mě. A opravdu jdou!

Tito vysokoškolsky vzdělaní černoši, neustále podněcovaní Židy jako Bettinou Apthekerovou, Saulem Alinskym, Miltonem Rosenem z Progressive Labor a bandou z Militant, otevřeně připravují revoluci plnou násilí a krveprolití.

Mezitím ti odporní zbabělci a strašpytlové na mé straně (což jsou téměř všichni) stále kážou, že „pravda nás osvobodí“, a píší dopisy, organizují petice a vymýšlejí nové plány na „vítězství“ – aniž by se byť jen zmínili o jménu nepřítele.

Zatímco to píšu – zatímco čtete tato slova – miliony „milých“ lidí na mé vlastní straně hrají neuvěřitelnou hru na „mám zavřené oči“. Téměř nikdo z nich (opět s výjimkou Klanu) nemá odvahu pojmenovat nepřítele. (A dokonce i Klan zakrývá část nahé pravdy o Židech, proti kterým bojujeme.) Ve skutečnosti existuje tolik vysvětlení povahy nepřítele, kolik je pravicových vůdců.

Reakcionáři vám řeknou, že jsme rozděleni kvůli ekonomickým otázkám – kapitalismus versus komunismus (ačkoli tito „experti“ musí trávit noci tím, že se snaží vysvětlit, jak většina našich velkých milionářů a velkých nadací pilně vkládá většinu svého „kapitálu“ na podporu komunismu).

Bircherovci vám řeknou, že jde o boj mezi těmi, kteří jsou pro „méně vlády a více individuální odpovědnosti“, a těmi, kteří jsou pro „velkou vládu“.

Na jedné straně stojí převážně jižanští „obhájci práv států“ proti zlé „federální vládě“ (ačkoli jediným důvodem, proč „obhájci práv států“ tak zuřivě nenávidí „federální vládu“, je to, že je v současnosti v rukou „negromilů“ a rudých. Kdyby byl prezidentem zastánce bělochů, byli by stoprocentně pro využití federální moci k ochraně bílých lidí, stejně jako já).

Mohl bych jmenovat mnoho dalších takových falešných rozdělení od povrchních myslitelů na naší straně, ale tato by měla stačit k objasnění principu. Abychom viděli pravdu za všemi těmito eufemismy a podobnými výrazy, stačí se zúčastnit dvou setkání: (za prvé) pravicového setkání, bez ohledu na to, jakého druhu; a (za druhé) levicového setkání.

Na pravicovém setkání uvidíte převážně hezké lidi, lidi našeho druhu. Jistě, někteří z nich budou jednotlivě oškliví, zkažení nebo jinak neatraktivní, ale účastníci budou převážně bílí Árijci, nebo alespoň lidé rasově podobní nám. (Dokonce i levicový tisk komentoval, jaké hezké dívky byly v Goldwaterově kampani.)

Na levicovém shromáždění uvidíte roje rasově cizích lidí – Židy, „negry“ a míšence všeho druhu. Většina z nich bude rasově odpudivá.

Zjevnou skutečností, kterou všichni ti „slušní“ pravicoví politici tak usilovně zamlčují, je to, že nejde o válku idejí, peněz, teologie, zásad či politiky, ale o staromódní, otevřený střet mezi dvěma tábory – mezi „námi“ a „nimi“.

Máme něco. Oni to chtějí.

Berou si to.

Pravice, jako bezmocný člověk v noční můře, nesrozumitelně chrochtá a snaží se „jim“ zabránit, aby jí to vzali, aniž by se dokázala hnout nebo dokonce účinně zařvat. Ve skutečnosti se naše strana ve většině případů ani neodváží si na „ně“ stěžovat a dál předstírá, že nejsme „rasisté“ – že jde jen o Ústavu, práva států, Ameriku atd.

Komerční židovský agitátor negrů, Saul Alinsky, nehraje žádné hry ani se to nesnaží skrývat; otevřeně říká své straně to, co já říkám té své.

„Machiavelli napsal knihu, v níž radí ‚majetným‘, jak si udržet to, co mají,“ posmívá se tento Žid davům Židů a negrů. „No, já učím ‚nemajetné‘, jak jim to vzít – od VÁS, bílých mužů.“

V dobách Čingischána se nikdo neobtěžoval předstírat, jak to dělají dnes; nikdo neozdoboval starodávný boj o kořist, ženy a území honosnými jmény ani ho nezaměňoval za „myšlenky“.

Nikdo se nesnažil předstírat, že jde o „boj o lidské mysli“. Barevné hordy přišly z Východu se svými krvavými meči, sekerami a kyji a vtrhly do srdce Evropy, kde zabíjely muže, braly ženy, plenily bohatství a obecně se chovaly způsobem, který je od nepaměti vlastní tomu nejhoršímu z dravců, člověku!

Pouze ti lepší bílí muži v Německu byli nakonec schopni tyto divoké žluté teroristy zastavit a zahnat je zpět do Asie.

Ve skutečnosti je starobylý severský výraz pro „Němce“ (který se dodnes zachoval v islandštině) „Thodthverdthur“, což v doslovném překladu znamená „Ochránci lidu“.

Nyní opět divoké barevné hordy terorizují Zemi a vyhrožují, že se sjednotí a použijí strašlivé technologické zbraně bílého muže, aby nás znásilňovaly, okrádaly, drancovaly, plundrovaly, vraždily a zotročovaly v takové orgii krveprolití a krutosti, jakou si na této planetě nikdo nedokázal ani představit. Židé vypustili tohoto strašlivého temného džina z láhve, aby ho „využili“ jako svou armádu ve svých šílených snech o dobytí země, v souladu se svým paranoidním proroctvím jako „vyvolený národ“.

V roce 1932 povstali němečtí „ochránci lidu“ – nacisté, jako za starých časů, a téměř zastavili tuto asijskou hrůzu, když hebrejské bratrstvo zde v USA přimělo svou loutku Roosevelta a jeho loutku Churchilla, aby využili nás všechny k rozdrcení našich bílých německých bratrů, kteří stáli mezi námi a barevnými hordami. Na příkaz Židů jsme rozdrtili starobylou německou baštu bílé rasy.

Bitva se nyní vede o ovládnutí celé planety. A barevné hordy Čingischána téměř zvítězily. Z Afriky, Indie a Asie se valí jako mor jedovatých kobylek do všech bílých národů.

Ve jménu rozumu a přežití, jak dlouho ještě budou naši zbabělí a krátkozrací pravicoví „vůdci“ předstírat, že neexistuje nic jako „nepřítel“ – že „nikoho nemáme v nenávisti“, ale pouze se stavíme proti té či oné myšlence?

Sakra, nepřítel je venku v našich ulicích po tisících, „demonstruje“, hází zápalné láhve a dokonce nás zabíjí, a to pod přímým vedením židovských generálů, jako jsou Saul Alinsky a Milton Rosen.

Můžete si být jisti, že mocní germánští bílí muži, kteří zastavili Čingischána, tak učinili bez jakýchkoli nechutných řečí o tom, že ho „nemají v nenávisti“, a rozhodně nedělali žádné tajnosti ohledně toho, kdo je nepřítel.

Je čas pojmenovat negřího, židovského a komunistického nepřítele, který nás vraždí a plánuje nás ovládnout, starodávným způsobem. Je čas nenávidět ty špinavé ďábly, kteří na nás útočí, žhavě, vášnivě a jedovatě, abychom mohli bojovat stejně tvrdě jako naši otcové – a VYHRÁT!

Ale neohrožuje nás jen černý mor.

Problémy znečištění ovzduší, znečištění vody a ničení půdy jsou také problémy příliš velkého počtu lidí – říká se tomu „populační exploze“. Zatímco kdysi mohlo několik kanalizací bez újmy ústit do řek a oceánů, dnes jich jsou tisíce, miliony, a rychle tak mění celý povrch planety Země v jednu velkou kanalizaci, dusící se smogem a přeplněnou roji lidí, kteří začínají soupeřit o místo na silnicích, o místo k životu, o místo k pohybu a dokonce i o vzduch k dýchání. Kamkoli jdete, hromadí se dopravní zácpy, dusí vás smog, voda je špinavá, půda mizí a musíte stát ve frontách na lístky – na cokoli.

Ale současná situace je jen nepatrným náznakem toho, co nás čeká v příštích dvou desetiletích.

Pamatujte, že od počátku 20. století se počet obyvatel Země zdvojnásobil. Do 70. let se zdvojnásobí znovu! A pokud se nic nezmění, zdvojnásobí se ještě jednou za polovinu této

doby, čímž vznikne svět doslova přeplněný lidmi, kteří budou bojovat jen o to, aby se nadechli, najedli a našli chvilku klidu – chvilku, kterou nikdy nenajdou.

Možná jste se nechali zlákat propagandou o antikoncepci a věříte, že je to řešení. Kromě toho, že antikoncepce prostě nebude fungovat, protože lidé jsou lidé, a je smrtící skutečností o antikoncepci to, že zabíjí ty nejlepší a podporuje ty nejhorší.

Omezování porodnosti praktikuje naše nejlepší rasová složka, protože je prozíravá, pracovitá a chce zajistit své potomky (i když je krátkozraká, pokud jde o budoucí generace). Negři se rozmnožují tak rychle, jak jen mohou, protože naše nejlepší rodiny se musí obejít bez toho a platit vysoké daně, aby „sociálními dávkami“ dotovaly toto rozmnožování barevných lidí z nejnižších vrstev lidstva.

Nemanželské černošské děti, „malí černí bastardi“, ve skutečnosti přinášejí černošským ženám stále větší příjmy a černošské ženy se do tohoto „průmyslu černých bastardů“ zapojují s velkým nadšením. Právě toto černé potomstvo, plod dotací na podřadnou lidskost, produkuje obrovské gangy černých nihilistů, jako jsou chicagští „Mighty Blackstone Rangers“, kteří terorizují celou komunitu a vyžadují v televizi „mírovou smlouvu“ s náčelníkem chicagského policejního sboru!

Lidé si tuto rostoucí hrůzu začínají matně uvědomovat.

Co však není tak zřejmé a je mnohem smrtelnější, pokud jde o antikoncepci, je způsob, jakým obrací přírodu naruby.

Dub produkuje desítky tisíc semen, nechá je všechny vyklíčit a pak příroda nemilosrdně a moudře selektuje pouze ta nejlepší a nejodolnější, aby přežila a stala se velkými stromy. Je

zřejmé, že kolem jednoho stromu není na zemi místo, aby vyrostly tisíce dalších stromů. Přesto každý rok strom produkuje dostatek semen, aby osídlil obrovské lesy napříč celými státy. Příroda nikdy neprodukuje jen „dost“. Vždy produkuje v obrovském množství, zejména proto, aby mohla selektovat.

A má k tomu ten nejlepší důvod na světě: přežití a zlepšení druhu. Nikdy se nezabývá žádným konkrétním jedincem, vždy podporuje odolnější, lepší a vybranější typy, aby zlepšila „druh“.

Tím, že dub produkuje všechna ta semena a nechává je bojovat o přežití – přičemž uspěje jen hrstka, zatímco většina zahyne –, příroda zajišťuje, že příští generace dubů bude tvořena vítězi vyřazovacího souboje, v němž soutěžily miliony a miliony jedinců a přežily jen jeden či dva ti nejlepší, aby zplodili další duby po svém obrazu.

Ve skutečnosti jste se sem dostali stejným způsobem. K vašemu vzniku stačila jediná spermie.

Příroda však vyprodukovala miliony, z nichž všechny soutěžily o šanci žít a stát se vámi. Podařilo se to jen jedné, a tím dokázala, že byla nejenergičtější a nejvýjimečnější z těch milionů a s největší pravděpodobností z ní vznikne dobrá lidská bytost, tedy vy. Kdyby příroda vyprodukovala pouze tu jednu spermii potřebnou k vytvoření dalšího embrya, mohla by to být klidně ta nejslabší. A téměř jistě by to nebyla ta, která přežila a vytvořila to nejlepší – vás.

Pokud rodiče používají antikoncepci a mají pouze jedno dítě, je velká šance, že to může být to nejhorší, jaké by kdy mohli mít. Kdyby jich měli deset nebo patnáct, jak to zamýšlela

příroda (a jak to lidstvo muselo dělat po desítky milionů let, aby přežilo), měli by velmi dobrou šanci zplodit to nejlepší, a to nejhorší by milosrdně zahynulo v raném věku, jak se to lidstvu dělo až do posledních sta let.

Dnes však krátkozraké využívání lidské lékařské vědy nejprve zabíjí prostřednictvím „antikoncepce“ miliony a miliony lidských bytostí, včetně těch nejlepších, ještě dříve, než mají šanci být počaty a narozeny – a poté udržuje při životě vše, co se narodí, i kdyby to mělo dvě hlavy, a zachovává každému takovému „příjemci“ „vědy“ možnost zplodit další nešťastníky, kteří by jinak nikdy nebyli počati, kdyby se přírodě dovolilo uplatnit svou chirurgickou moudrost.

Neexistuje žádný „lék“ na nadcházející populační hrůzu kromě zabíjení.

Příroda zabíjela prostřednictvím přirozené selekce od počátku věků. Zastánci antikoncepce, s typickou liberální zbabělostí a krátkozrakostí, zabíjejí prostřednictvím nepřirozené selekce, zbabělou vraždou, než mají lidé, které zabíjejí, šanci se hájit nebo se osvědčit.

Příroda by nikdy nedovolila, aby vznikla tato šílená přelidněnost, protože zaostalí, hloupí, líní, k ničemu dobří povaleči a svině světa po tisíciletí nikdy nepřežili dost dlouho na to, aby měli děti. I když někteří ano, navzájem se zabíjeli, pojídali se, žili v takové špíně, hrůze, nevědomosti, pověrách a nemocech, že zahynuli po milionech, jak tomu bylo v temné Africe po miliony let.

Taková byla například situace v dnešní Rhodésii, kde počet domorodého černého obyvatelstva od počátku věků nikdy nepřekročil 40 000.

Pak přišel ten humanitární, pomatený, bílý liberál a „přelstil“ přírodu tím, že poskytl těmto rojům lidské špíny lékařského génia vyšší rasy, vzdělání, policii k udržení pořádku a zabránění tomu, aby se navzájem zabíjeli a pojídali, hygienu k potlačení bakterií a komárů a prevenci nemocí, sanitární zařízení a jinak uplatňoval zázraky vytvořené bílými mozky a charakterem, aby umožnil černé a podřadné lidskosti rozmnožovat se jako mouchy na hnojišti.

Bílí přišli do Rhodesie se zákonem a pořádkem, medicínou, vzděláním a jídlem – a vyprodukovali 40 milionů černochů, kteří nyní požadují převzetí moci nad bílými!!

Cesta ven z tohoto chaosu nespočívá v poskytnutí více jídla, lepší lékařské péče, efektivnějšího zemědělství nebo kontroly porodnosti!

Existuje pouze staromódní způsob přírody: smrt, tak či onak. Někdo musí odejít, jakkoli ošklivé to může být.

Tento problém by nikdy nevznikl, kdyby byli lidé dost moudří na to, aby se řídili prastarými a věčnými zákony přírody. Ale my jsme to neudělali a tento problém nás brzy zaplaví v podobě zuřivé katastrofy.

Pokud s tím něco neuděláme, udělá to příroda. Dojde k hladomorům, jaké si svět nedokáže ani představit, k masakrům, jaké si ani nejhorší noční můra nedokáže představit, k zabíjení, nemocem, smrti a hrůze, až na povrchu země nezůstane nic než krev a temnota.

I naši nejhorší nepřátelé na tyto věci poukazují. Jako „lék“ však hlásají svou krátkozrakou „antikoncepci“.

Antikoncepce znamená smrt pro miliony nenarozených dětí. Antikoncepce je zabíjení, i když zbabělci, kteří ji prosazují, tuto skutečnost maskují nejrůznějšími výmluvami o tom, že dávají šanci těm, kteří už jsou na světě, že se postarají o ty nové atd. Antikoncepce je selekční masakr ve fázi spermie a vajíčka, který nejenže zabíjí více milionů než jakýkoli masakr v historii homo sapiens, ale také obrací přírodu naruby, vybírá ty nejhorší a rozmnožuje je, zatímco vraždí a snižuje počet těch biologicky nejlepších.

Věříme, že člověk dospěl do kritického bodu, odkud není návratu, kdy již nemůže být „zbabělý“ a čelit smrtelné skutečnosti: někdo musí odejít.

Na této planetě je příliš mnoho těl, která soupeří o každé stéblo trávy, každý nádech vzduchu a kapku vody. A příliv lidí, který se blíží, bude katastrofální, pokud se nevrátíme k plánu přírody a neselektujeme pro přežití ne ty nejhorší, ale ty nejlepší.

A kdo jsou ti nejlepší?

Vlastně je to irelevantní otázka, protože žádná skupina na světě, která má v sobě alespoň trochu života, se sama nevyselektuje k vyřazení. Každá skupina se samozřejmě bude prohlašovat za „tu nejlepší“, i kdyby šlo o ty nejčernější kanibaly, kteří tvrdí, že se navzájem pojídají a běhají nazí, jen proto, že je špinaví „kolonialisté“ „utlačují“ a oni nikdy neměli to štěstí, že by mohli poslouchat Shakespeara nebo studovat na Harvardu či v Oxfordu.

Ale přesto, pokud se na tuto otázku podíváme co nejobjektivněji z pohledu naší skupiny, bílých lidí, můžeme upřímně říci, že naše skupina si vedla lépe než jakékoli jiné

stvoření, které se kdy na této planetě objevilo. Nejsou to černí, rudí, hnědí ani žlutí, kdo stvořili zázraky naší doby; je to bílý člověk: Zkouškou „nadřazenosti“ a „podřazenosti“ není teorie, ale výkon. Ještě důležitější je, že to nejsou černí, žlutí, hnědí ani rudí, kdo má moc selektovat. PŘÍRODA SELEKTUJE PODLE ÚSPĚCHU, NIKDY PODLE TEORIE.

A bílý muž má, alespoň ještě nějakou dobu, k dispozici organizovanou sílu, díky níž může v tomto světě téměř okamžitě obnovit pořádek – a to pomocí své technologie a v případě nutnosti i jaderných zbraní (zejména až budou bílí muži z Ruska konečně přivedeni na naši stranu bezprostředním výbuchem arogantních a agresivních barevných lidí, jak se to již děje na ruských hranicích s Čínou).

Toto není výzva k brutálnímu, bezcitnému a sadistickému masakru.

Nejde tu o žádnou „nenávist“, stejně jako nejde o „nenávist“, když do domu vtrhnou švábi nebo štěnice a musí být vyhubeni. Je to otázka přežití.

Pokud přežijí a budou se hemžit po milionech, my musíme zemřít. Nebude to trvat příliš mnoho let, než to uvidí i ti nejfanatičtější liberálové. Někteří z nich to již viděli, když černoši pobíhali okolo, křičeli „Zabijte bílýho“, „Hoř, baby, hoř!“ a plenili naše města.

Abychom přežili, budeme nepochybně muset zabít obrovské množství příslušníků barevných ras, kteří na nás útočí. Věřím, že planeta bude zbarvena do ruda krví obou stran, ještě za života mnoha dnes žijících lidí, než bude ve světě obnoven pořádek a bude tak možný skutečný mír.

Nemusíme však provádět žádný vědecký „vyhlazovací“ program. (Jak nám Židé a liberální tupci neustále vyčítají.)

Musíme být pouze nekompromisní, pokud jde o přežití a práva naší bílé rodiny lidí po celém světě, a ostatní nechat na pokoji.

Pokud je necháme být, barevné roje nevydrží ani jednu generaci a přelidněná planeta se bude moci vrátit k produktivnímu řádu.

Všude, kde se běloši stáhli z barevných oblastí, se stalo právě toto: Černoši se navzájem masakrují, zotročují se, upadají do špíny a džungle téměř rychleji, než je možné uvěřit – jak Haiti ukáže každému, kdo se chce podívat, a to i po století pomoci bělochů. Nevyrábějí jídlo – a tak hladoví. Příroda vynáší svůj rozsudek.

Ti, kdo tak neúnavně volají po „míru“, by si měli pamatovat, že mírná bohyně míru mohla kráčet v bezpečí pouze po boku mocného boha války. A dnes, pokud je bohyně míru bílá, nemůže kráčet vůbec, v oblastech ovládaných těmito černými divochy.

Abychom obnovili pořádek a mír, budeme muset učinit dvě rozhodnutí: (1) Bílý člověk se musí znovu stát absolutním pánem této planety a (2) musí být obnovena silná autorita a pořádek jako první potřeba celého našeho světa, mají-li lidé být schopni věnovat se svým záležitostem bez neustálého strachu z válek, banditů, podvodníků a davů výtržníků.

Aby se běloch skutečně stal pánem planety a přežil tak útok barevných, musí zastavit zvrat v přírodních procesech. Musí věnovat péči o své vlastní rozmnožování stejnou

pozornost, jakou věnuje chovu svého psa, koně, krávy a kanárka.

Ačkoli to může znít bezohledně, běloch bude také muset najít zlatou střední cestu mezi zachováním celého svého druhu pomocí lékařské vědy a obnovením nějakého druhu selektivního procesu, který zajistí, že dědičné zrůdy jeho vlastního druhu nebudou plodit další neproduktivní a nešťastné jedince, kteří pak budou zatěžovat produktivní jedince prostřednictvím „sociální medicíny“. Bude muset přehodnotit svou roli a začít myslet nejen na jednotlivce, ale na celou rasu.

To, co rasu nenapravitelně poškozuje, nesmí lékařská věda nikdy provádět, i kdyby to mohlo učinit určitého jednotlivce šťastným.

Pokud má lékařská věda důvodné podezření, že určitý jedinec přivede na svět ubohé, bezmocné imbecily či lidské zrůdy, pak musí lékařská věda zajistit, aby se taková pohroma nevztáhla na nevinné nenarozené děti.

Jsem si dobře vědom toho, že taková zdánlivá „bezcitnost“ pobouří mnohé, kteří si budou myslet, že jsem skutečně sadistické monstrum, jak mě tak často vykreslují moji odpůrci. Naopak, jsem však prostě odhodlán zachránit svůj vlastní lid – a svět – před nevýslovnou hrůzou, tou nejhorší hrůzou, před konečným zničením bílé rasy, rasy, která je téměř sama zodpovědná za ty samé vlastnosti, jako je milosrdenství, láska, spravedlnost atd., které humanitáři tak milují, ale zapomínají, že jsou produktem pouze jedné rasy – bílé rasy.

Liberální (a konzervativní) zbabělost a dvojznačnost vedou svět, a zejména bílé lidi, přímo do pekla rasové války a noční můry nezvratné epidemie černého moru.

K vyřešení tohoto problému bude zapotřebí krvavého násilí a zabíjení, stejně jako to nebyly slova, která nám přinesla Ameriku, ale násilí a zabíjení Britů. Krvavé násilí a zabíjení bylo zapotřebí, aby němečtí bílí muži zastavili Čingischána. Krvavé násilí a zabíjení bylo zapotřebí k vítězství v každé válce, kterou jsme kdy vedli, nikoli konzervativní slova a petice.

K zastavení zamoření štěnicemi je zapotřebí zabíjení, ne slova.

Zastavení moru zrádců, agitátorů a černých polozvířat bude vyžadovat zabíjení, ne slova?

Kobylky a štěnice, které nenapadají váš domov, není třeba zabíjet. Podřadné lidstvo, které nechává bělochy na pokoji, také není třeba zabíjet a lze ho nechat, aby omezilo svůj počet vlastní hloupostí, neprozřetelností a krutostí. Ale pro ty barevné lidi, kteří ÚTOČÍ na bělochy, je navždy příliš pozdě na to, aby jim bylo dovoleno přežít.

Nemáme v úmyslu útočit na ty, kteří nás nechávají na pokoji, ani je vyhladit.

Ale nechť je toto vyhlášení války divochům, kteří se odvažují křičet „Zabijte bílýho“, a těm Židům a ostatním, kteří se odvažují je v tomto krvavém šílenství povzbuzovat, podněcovat, vyzbrojovat a financovat. Buď oni, nebo my!

Kapitola 10: Fakta o rase

Kdyby černí muži byli prostě jen bílí muži s tmavou pletí, pak by diskriminace černých mužů byla hloupá a zlovolná bigotnost.

Kdyby mezi bílými a černými muži neexistoval ŽÁDNÝ JINÝ rozdíl než barva pleti, kdyby neexistovaly žádné rozdíly v myšlení či povaze, pak by vše, co hlásají liberálové a zastánci míšení ras, byla pravda.

Stejně jako by bylo šílené a zlé nenávidět a diskriminovat lidi se zrzavými vlasy, tak by bylo šílenství a zlo diskriminovat muže narozeného s tmavou pletí – POKUD by tmavá pleť byla JEDINÝM rozdílem.

Nebylo by žádné ospravedlnění pro to, aby nebyli negři okamžitě přijati k plné rovnosti s bílými muži, včetně úplného práva uzavírat sňatky a plodit potomky s našimi ženami, pokud jsou si skutečně rovni.

Pokud však mezi negrem a bělochem EXISTUJÍ rozdíly v mysli a charakteru, kromě barvy pleti, a pokud má negr jako celá rasa nižší úroveň mysli a závažné charakterové vady, pak je vrcholem zlovolnosti a šílenství znečišťovat naši bílou rasu těmito nízkými vlastnostmi mysli a charakteru.

Otázka negrů tedy není otázkou filozofie, ale faktů.

Pokud, jak tvrdí Židé, komunisté a rovnostářští liberálové, jsou negři stejní jako běloši, s výjimkou barvy pleti, pak jsem skutečně šířitelem nenávisti, bigotem a zlý člověk, protože tak tvrdě bojujeme proti míšení ras.

Pokud je však rasa negrů, jak se FAKTICKY jeví, PODŘADNÁ, pak je tomu právě naopak a liberálové, Židé,

komunisté a rovnostáři jsou zlovolnými traviči milionu let bílé evoluce a šlechtění.

Jaká jsou fakta?

Je tak těžké zjistit, zda je negr ve skutečnosti stejný jako běloch, až na barvu kůže? Jsou všechny známé nedostatky negrů výsledkem „pronásledování“ ze strany bělochů?

Povede rovné zacházení nakonec k rovnosti lidí? Nebo se většina negrů rodí podřadná?

Na tyto otázky mohou odpovědět pouze FAKTA.

Každý běloch, který musel žít mezi skutečnými negry, rychle zjistí, že mýtus o tom, že neexistuje žádný rozdíl kromě barvy pleti, je lež.

Nesmysl o tom, že „všichni lidé si jsou rovni“, se rozplyne jako dým, kdykoli se objeví skupina skutečných, živých negrů a přistěhuje se do blízkosti bělochů.

Ve skutečnosti je víra v „rovnost“ černochů nepřímo úměrná počtu černochů žijících v dané oblasti. Matematická korelace není „dobrá“, je dokonalá.

V oblastech, jako je Kanada, kde téměř žádní negři nežijí, zjistíte, že mýtus o rovnosti je tak silný, že vás mohou zmlátit za to, že ho zpochybňujete.

V oblastech, kde žije jen velmi málo negrů, je mýtus o „rovnosti“ stále velmi silný, protože tam, kde tvoří negři jen nepatrnou menšinu, jsou obvykle nuceni chovat se jako běloši a často jsou sami téměř jako běloši. Navíc ti nemnozí negři, kteří se v takových oblastech vyskytují, jsou obvykle pečlivě vybíráni a velmi vzdělaní, protože pouze ti lepší jedinci měli

ambice emigrovat do nové oblasti a díky tomu získali lepší vzdělání.

Ale v oblastech, kde je mnoho negrů, zjistíte, že běloši nevěří mýtu o rovnosti, bez ohledu na to, jak moc se jim vnucuje. Stejně jako byste nemohli prodat myšlenku, že skunci nezapáchají, kdekoli je jich spousta, tak nemůžete šířit lež „negři jsou úžasní“ kdekoli, kde je spousta barevných „bratrů“ po ruce, aby je lidé mohli pozorovat.

A v oblastech, kde je více černochů než bělochů, jako v Mississippi, narazíte na obrovský odpor vůči černochům a na hluboké pochopení primitivní, divoké a zcela odlišné povahy těchto podřadných exemplářů lidstva.

Pokud tato přímá souvislost mezi nízkým míněním o negrech a místy, kde je jich mnoho, není důsledkem podřadnosti samotných negrů, musíte dojít k závěru, že takřka všichni lidé v Jižní Africe jsou „bigoti“, takřka všichni lidé na jihu Spojených států jsou „bigoti“ a nyní jsou „bigoty“ i téměř všichni lidé žijící ve velkých městech na severu.

Stejná severní města, která kdysi věřila, že Jih je „bigotní“ a špatně zachází s negry, nyní produkují řvoucí davy bělochů, kteří házejí kameny a láhve, kdykoli se černoši pokusí přestěhovat do jejich sousedství. Tito lidé mohli být oklamáni lží, že negři jsou ve skutečnosti běloši s tmavou pletí, pouze dokud nebyli schopni pozorovat negry, zažít negry a trpět kvůli negrům. Jakmile se však přistěhovalo velké množství negrů, běloši rychle poznali pravdu o nich.

Pokud někdo poskytne finance na tento experiment, mohu dokázat, že nesnášenlivost vůči míšení ras není „předsudkem“, ale výsledkem poznání, a to tak, že vezmu například

nejliberálnější a negry milující město v horní části Ohia nebo v Severní Dakotě, skoupím asi polovinu domů v tom městě a naplním je skutečnými, živými, obyčejnými negry. Za pár měsíců bude toto město stejně plné „bigotů“ a „nenávistníků negrů“ jako jakékoli město v Mississippi.

A důvodem nebude to, že by běloši byli „předpojatí“, ale že negři jsou prostě biologicky podřadní. A důsledky předstírání opaku lze vidět všude tam, kde se tyto ubohé černé bytosti vyskytují v hojném počtu.

Každý, kdo se pokusí žít se skunky, se stane vůči nim „bigotním“ a „předpojatým“ a řekne vám, že „skunkové smrdí“.

A bez výjimky si každý, kdo je nucen žít s masami negrů (ne s několika vybranými negřími lékaři nebo právníky, ale se skutečnými, černými, průměrnými negry), rychle si vytvoří názor, že negři jsou velmi nízká forma lidstva a že se s nimi nemůžeme mísit, aniž bychom se vrátili do džungle a špíny, ve které žijí.

Jediným důvodem, proč dnes tolik lidí tuto skutečnost nezná (jak ji kdysi znali všichni), je to, že ti samí Židé, kteří nám přinesli komunismus, sionismus, degeneraci a úpadek západní civilizace, se metodicky pustili do šíření lži, že negři jsou nám rovni. Vědí, že je to lež, ale vědomě ji šíří, právě proto, že, jak jsme již dříve ukázali, Židé, stejně jako potápěči lodí z dávných dob, vzkvétají uprostřed chaosu a zkázy a ve zdravé společnosti zanikají. Nic tak rychle nezbavuje společnost její vitality jako smíšení s negry.

Jakmile na to vše upozorním „intelektuály“ na vysokých školách, nevyhnutelně mi s pohrdáním předloží dlouhý seznam negerských „úspěšných osobností“ – státníků, spisovatelů,

géniů a podobně. Vytahují jména jako senátor Edward Brooke, Adam Clayton Powell, William White, W. E. B. Du Bois, Ralph Bunche a další.

Jedná se o jeden z těch klamných argumentů, které vypadají přesvědčivě, dokud se nad nimi nezastavíte a neprozkoumáte je kriticky. Pak uvidíte, že je naprosté šílenství soudit „negry“ podle takovýchto „negrů“. Předkládají SMĚS, aby se pokusili dokázat vlastnosti jedné INGREDIENCE. Dynamit se vyrábí z pilin a nitroglycerinu. V jistém smyslu by se tedy dalo říci, že dynamit je „vyroben“ ze dřeva.

Ale byl by někdo natolik šílený, aby proto tvrdil, že dřevo je výbušné? Když se smíchají dvě věci, výsledný produkt nelze použít k prokázání vlastností žádné z jednotlivých složek.

Když se pokusíme diskutovat o přirozených schopnostech NEGRA, liberálové, rudí a Židé okamžitě začnou s hrdostí poukazovat na tvory, kteří jsou vším jiným než skutečnými negry – muži, kteří jsou téměř vždy BÍLÍ muži s malým množstvím negří krve v sobě.

Typickými příklady v dnešní Americe jsou Adam Clayton Powell, který na vysoké škole vystupoval jako běloch a jehož rodiče vypadají téměř výlučně jako běloši; Robert Weaver, „car“ pro bytovou politiku; W. E. B. Dubois, který vypadal jako běloch s mírně negroidními rysy; nově zvolený senátor Brooke, který je běloch s trochou negroidní krve; a desítky dalších podobných případů.

Jediným místem, kde najdete černochy s výrazně negroidními rysy na veřejnosti, jsou obory, ve kterých vynikají i negři v Africe: atletika, bubnování na bubny, džunglové zpěvy atd.

Ve všech profesích a nejvyšších patrech úspěchů, KDYKOLI NAJDETE INTELEKTUÁLNÍHO NEGRA, zjistíte, že je to téměř vždy BÍLÝ muž, s právě takovým množstvím barevné krve, aby to liberálům dalo důvod k nadšení.

To je stejně šílené, jako když nasypete trochu pilin do nitroglycerinu, abyste vyrobili dynamit, necháte to s velkým třeskem vybuchnout – a pak se usmíváte, že jste „dokázali“, že dřevo je výbušné. Dynamit NENÍ dřevo, i když v něm jsou piliny, a mírně poskvrnění bílí muži s trochou negroidní krve NEJSOU „NEGŘI“ (v biologickém smyslu).

Pokud chcete znát vlastnosti dřeva, zkoumejte dřevo SAMOTNÉ, tak jak vychází ze stromu.

Chcete-li poznat vlastnosti negrů, musíte je zkoumat ÚPLNĚ SAMOTNÉ, tak jak přicházejí z Konga.

Když tak učiníme, nenajdeme v něm inteligenci a schopnosti, jaké má senátor Brooke, ale něco, co se mnohem více podobá africké gorile – něco temného a strašného, něco zvířecího a primitivního.

To není „nenávist“; to je SKUTEČNOST.

Liberálové se nikdy neunaví naříkat, že tato zjevná podřadnost je způsobena pouze „nedostatkem příležitostí“. Úplně však ignorují skutečnost, že Afrika je možná nejbohatším kontinentem na Zemi.

Jediným důvodem, proč zůstala primitivní, bylo to, že tam nebyli lidé schopní vidět a pochopit její možnosti.

Thomas Dixon, autor knihy, která se stala předlohou pro nejlepší film všech dob, The Birth of a Nation, vyjádřil tuto

záležitost mnohem krásněji a jasněji, než bych to já dokázal napodobit;

„„Můžeme negry asimilovat? Už samotná tato otázka je znečištěním. Na Haiti nemůže žádný běloch vlastnit půdu. Černí vévodové a markýzové je přejíždějí a nadávají jim, že se jim dostali pod kola. Je civilizace nějakým patentovaným pláštěm, do kterého mohou zákonodárci zabalit zvíře a udělat z něj krále?‘

‚Ale negr musí být chráněn volebním právem,‘ protestoval státník. ‚I ten nejskromnější člověk musí mít možnost se vypracovat. Skutečným problémem je demokracie.‘

‚Problémem, pane, je civilizace; ne to, zda má být negr chráněn, ale zda stojí za to zachránit společnost před barbarstvím.‘“

„„Státník dokáže vzdělávat,‘ vložil se do toho prostý občan.

Doktor si odkašlal krátkým nervózním zakašláním, které měl ve zvyku, když ho něco hluboce dojalo.

‚Vzdělání, pane, je rozvoj toho, co již existuje. Od počátku dějin vlastnil negr africký kontinent – bohatý nad rámec snů básnické fantazie, s hektary diamantů skřípajícími pod jeho bosými černými nohami. Přesto nikdy žádný z prachu nezvedl, dokud mu běloch neukázal jeho třpytivé světlo. Jeho země se hemžila silnými a poslušnými zvířaty, přesto ho nikdy nenapadlo vyrobit postroj, vozík nebo sáně. Jako lovec z nutnosti nikdy nevyrobil sekeru, oštěp nebo hrot šípu, který by stál za to uchovat déle než do okamžiku jeho použití. Žil jako vůl, spokojený s hodinou pastvy. V zemi kamene a dřeva nikdy neřezal ani metr dřeva, nevyřezal

blok ani nepostavil dům, kromě těch z polámaných klacků a bláta.‘

, S nekonečnými pobřežními pásy a kilometry vnitrozemských moří sledoval po čtyři tisíce let, jak se jejich hladina vlní ve větru, naslouchal dunění vln na své pláži, vytí bouře nad svou hlavou, hleděl na matně modrý obzor, který ho volal do světů za ním, a přesto ho nikdy nenapadlo vyrobit plachtu! Žil tak, jak žili jeho otcové – kradl jídlo, nutil svou ženu k práci, prodával své děti, snědl svého bratra, spokojil se s pitím, zpěvem, tancem a hrou jako opice. A tuto bytost, napůl dítě, napůl zvíře, hračku impulzů, rozmarů a domýšlivosti, ‚potěšenou chrastítkem, polechtanou stéblem‘, bytost, která, ponechána své vůli, toulá se v noci a spí ve dne, jejíž řeč nezná slova lásky, jejíž vášně, jednou vzbuzené, jsou jako zuřivost tygra – oni ustanovili tuto věc, aby vládla nad jižním lidem.‘“

Snad nejvýstižnější a nejprůkaznější studii rasových rozdílů mezi bělochy a černochy provedl ve Virginii doktor Ferguson. (FERGUSON, G. O., Jr. „The Psychology of the Negro“, Arch. Of Psychology, č. 36, duben 1916).

Většina studií hledajících odpověď na rasové rozdíly mezi černochy a bělochy je k ničemu, protože zcela ignorují bílou krev u mnoha „černochů“, které testují.

Ferguson vzal všechny školáky z Virginie, otestoval je na inteligenci a poté zkontroloval jejich rasový původ.

Rozdělil je do pěti rasových skupin. První skupina byla čistě černá. Druhá skupina se skládala z těch, kteří měli jednoho bílého prarodiče. Třetí skupina měla dva bílé prarodiče a čtvrtá

skupina měla tři bílé prarodiče. Pátou skupinu samozřejmě tvořili čistokrevní běloši.

Čistokrevní černoši dosáhli v testech výsledků nejméně o 40 procent nižších než čistokrevní běloši (což platí i dnes, navzdory všem penězům vynaloženým na vzdělávání a rozmazlování černochů).

Ti „Negři“, kteří měli jednoho bílého prarodiče, si vedli o něco lépe než čistokrevní černoši; s dvěma bílými prarodiči ještě lépe; se třemi bílými prarodiči téměř stejně dobře jako samotní běloši.

Všichni tito černoši žili jako „negři“ a za „negry“ se také považovali. Jejich životní podmínky a „výhody“ či nevýhody byly naprosto stejné.

Přesto však schopnosti byly přesně úměrné množství bílé krve!

Liberálové a Židé si pro tuto ohromující korelaci vymýšlejí milion výmluv. Fakta však zůstávají dodnes přesně stejná, a to i v případě psychotestů při odvodu do armády v USA, v nichž 56,1 procenta černochů stále nedokáže testem projít, zatímco u bělochů selže pouze 15,4 procenta – a to i přesto, že chudoba a znevýhodnění mnoha bělochů jsou stejně špatná nebo horší než u mnoha černochů. (ZDROJ: Ministerstvo práce, The Negro Family, březen 1965, s. 75)

Ti, kdo trvají na tom, že to, co černochy brzdí, je „nedostatek výhod“, mají nemožný úkol vysvětlit, co se stalo ve washingtonských školách.

Dokud byly školy řízeny bělochy a segregovány, byly nejlepší – i když měly jen zlomek peněz a „výhod“. Nyní, když

jsou od zrušení segregace téměř výlučně černošské, jsou navzdory většímu množství peněz, než kolik kdy bylo kdekoli jinde vynaloženo, NEJHORŠÍ!

Kdo za to může, běloši? George Wallace? Hitler? Rockwell?

Odpověď, která se sama vnucuje všem, kdo nejsou úmyslně hluší, zní, že černochům prostě chybí předpoklady k tomu, aby byli dobrými studenty.

Jsou to běžci, skokani, zpěváci, bubeníci – a lupiči a násilníci – a to rozhodně dobří. Studenti, manažeři, velcí tvůrci, intelektuálové atd. – to čistokrevní černoši NEJSOU – i když náš liberální establishment a Židé se nikdy neunaví předvádět negří nesmysly a brak jako „literaturu“ a „umění“.

Nedávný televizní dokument NBC o bytovém projektu Igoe v Saint Louis ukázal plnou hrůzu toho, co tito opičí lidé dělají, když se jim dá volnost v moderní civilizaci. Okna na prvních čtyřech patrech byla rozbita kameny zvenčí. Okna na všech horních patrech byla rozbita zevnitř. Výtahy se tak hojně používají jako pisoáry, že je veškerá elektroinstalace zkratovaná a podlahy jsou shnilé. Chodby páchnou močí a výkaly a stěny jsou pokryty nevyslovitelnými obscénnostmi.

Všechna svítidla jsou rozbitá a v temných chodbách a prádelnách v suterénu zvířecí černoši znásilňují a obtěžují téměř všechny ženy, mladé i staré, až jsou obyvatelé vyděšení.

Místo toho, aby si americká vláda uvědomila, že to vše není způsobeno „deprivací“, ale samotnou povahou těchto lidí, stěhuje všechny černochy po jedné budově za druhou, na vnější stranu oken prvních čtyř pater instaluje pancéřové mříže a na vnitřní stranu ostatních oken, do výtahů pokládá kamenné

obklady, aby byly odolnější vůči moči negrů, zabezpečuje kabely proti vodě, instaluje svítidla, jaká mají ve věznicích, která nelze rozbít, přetírá stěny speciální barvou, aby se veškerá negří špína dala smýt každý den nebo každých pár hodin, a nasazuje desítky policistů, aby hlídkovali na chodbách. Ale i NBC přiznala: „Možná to k ničemu nebude.“ Černoši to nějak dokážou zničit.

Můžete je obléct do luxusního oblečení, poslat je na Harvard, naučit je hrát na harfu, naučit je pracovat s počítačem a dokonce je naučit, jak být „doktorem“. Ale stále budou jako šimpanzi na kolech; budou dělat to, k čemu jsou vycvičeni a k čemu jsou nuceni, ale nemohou a nikdy to neudělají sami od sebe. Čistokrevným černochům chybí touha civilizovat se, organizovat se, disciplinovat se a ovládat se. Vycvičení negří „doktoři“ na vysokých školách a v soudních talárech jsou umělí, ne skuteční – na základě svého vlastního rasového dědictví se k takovým schopnostem nevypracují.

Připomeňme si několik základních faktů o životě, na které většina lidí zapomněla.

Nikdo nemusí psa učit štěkat. A kočka, která nikdy neviděla jinou kočku, ví, jak mňoukat.

Samotná podstata „psí povahy“ nutí psa štěkat, místo aby vydával nějaký jiný zvuk. Podstata „kočičí povahy“ nutí kočku mňoukat.

Možná se tento druh postřehu jeví jako ztráta času. Vždyť to přece každý ví.

Opravdu?

Jistěže ano. Lidé vědí, že psi štěkají, kočky mňoukají, a vědí, že každý druh zvířete se rodí s vlastní povahou, city a reakcemi na své prostředí.

Většina lidí si také uvědomuje, že je v samotné povaze plemene buldoků držet se zuby, dokud je nezastaví smrt, u ohařů vyhledávat zvěř, u španělů chodit do vody a u chrtů rychle běhat. Vědí, že pokud chcete psa s povahou na kousání a držení, nevyberete si chrta, ale buldoka. Vědí, že pokud chcete psa, který umí a bude rychle běhat, nechcete buldoka, ale chrta.

Zkrátka, většina lidí ví, že i když „všichni psi jsou psi“, různá PLEMENA psů mají odlišnou VROZENOU POVAHU.

Psi neštěkají jen proto, že jsou psi, ale většina lidí ví, že určitá plemena psů mají odlišnou POVAHU a druh inteligence – právě kvůli svému plemeni.

Ve skutečnosti každý ví, že plemena se liší v celém zvířecím světě.

Ale u jednoho zvířete – ČLOVĚKA – to už nevědí. Jejich myšlení o „člověku“ bylo natolik podmíněno a zkresleno, že zcela zapomněli, že i člověk je předtím, než je člověkem, také zvíře, a že se rodí s konkrétní povahou svého konkrétního PLEMENE. Nikdo při smyslech by neposuzoval každého psa pouze jako „jedince“.

Každý člověk při smyslech ví, že plemeno určuje základní povahu většiny psů v daném plemeni. Člověk, který hledá houževnatého psa, který kousne a drží se, s tvrdohlavou povahou, by ztrácel čas snahou najít takového psa mezi čivavami nebo pudly, když by ho mohl rychle najít mezi buldoky – i když všichni jsou psi. Nikdo při smyslech by neřekl: „Všichni psi si jsou rovni“ nebo „Všichni ptáci si jsou rovni“.

Ale Židé a liberálové naučili většinu lidí, že hledat jakoukoli zvláštní vlastnost u určitého druhu lidí je „bigotnost“ a „nenávist“.

Toto naprosté šílenství může být tou jedinou chybou moderního člověka, která ho zničí a pošle planetu znovu kroužit éterem, tichou a bez lidí, jak tomu bylo kdysi po miliony let.

Z historických záznamů vyplývá, že existuje pouze jeden druh „člověka“, který v průběhu dějin vytvořil „civilizaci“.

Stejně jako pes štěká, protože je pes, kočka mňouká a buldok se zakousne, tak i jeden druh „člověka“, árijský bílý muž, v sobě nese přirozenost, která plodí spravedlnost, pořádek a technologii, jimž říkáme „civilizace“.

Kamkoli se vydal, bílý Árijec ze sebe vyzařoval to, čemu říkáme „civilizace“, přesně tak, jak pes přirozeně štěká a kočka mňouká.

Tato kniha není a nemůže být antropologickým textem. Je koncipována jako populární kniha pro průměrného Američana a nemůže se zabývat složitými a obtížnými vědeckými oblastmi.

Důkazy o tom, že árijský běloch, zejména nordický, je z hlediska rasy tvůrcem „civilizace“, jsou však drtivé a náš lid je musí znát, má-li přežít.

Náš lid musí také vědět, že podřadnost negrů existuje již stovky tisíc let. Každý ví, že existují lidé, kteří jsou od přírody líní a neteční a raději leží jako slimáci na slunci.

Existují však i lidé, pro které je taková naprostá zbytečnost a lenost nesnesitelná. Někteří lidé prostě musí být v pohybu a

něco dělat. Při sebemenším „odpočinku“ se stávají neklidnými a nudí se.

Z původního lidského pokolení před milionem let byli někteří líní, jiní energičtí.

Líní a pohodlní lidé přirozeně zůstali v teplých klimatických podmínkách – v „rajské zahradě“, kde se dá lenošit, aniž by člověku byla zima, a kde mu jako potrava padají na hlavu kokosy. Tito lidé plodili další potomky svého líného druhu. V průběhu staletí a tisíciletí tito pohodlní lidé zůstávali na místech, kde se na Zemi dalo snadno přežít, křížili se mezi sebou a vytvořili rasy pohodlných a líných lidí.

Na druhé straně se někteří energičtí a vitální raní lidé začali pohybovat a migrovat po celé planetě. Někteří z nich dorazili do zamrzlých, polární oblastí severní Evropy.

Aby přežili v tak krutém klimatu, potřebovali lidé něco víc než vlastnosti bezstarostných lidí z teplých tropů.

V bouřích a vánicích kruté zimy ti lidé, kteří nepředvídali těžké časy, nenašetřili si zásoby jídla a nepostavili si úkryty dostatečně pevné, aby odolaly náporům severních vichřic, prostě zemřeli a nerozmnožili se.

Ještě důležitější bylo, že sobečtí lidé nemohli v chladném severu přežít. Lidé museli být připraveni si navzájem pomáhat a chovat se k sobě spravedlivě, aby na severu přežili.

V teplém podnebí mohl člověk přežít i s minimem prozíravosti a sobeckou lhostejností k ostatním. Jeho přístřeší mohlo být z klacků a bláta. Potraviny měl k dispozici okamžitě. Neměl potřebu si je zásobovat. Netrpěl, pokud mu chybělo

plánování a prozíravost. Potřeboval jen málo pomoci od ostatních lidí.

Ale na severu bylo sobectví luxus, který si člověk nemohl dovolit. Člověk ze severní Evropy musel rozvinout prozíravost a plánování, aby přežil drsné podmínky svého prostředí. Musel se naučit stavět pevná obydlí. Musel cvičit a rozvíjet abstraktní mentální schopnosti, aby mohl uvažovat o budoucnosti, což v tropech nebylo nutné. Ti, kteří to nedokázali, zemřeli a jejich vlastnosti s nimi vymřely.

K přirozené selekci lidí došlo, když ti energičtí opustili teplé podnebí, kde se člověk zrodil, a nechali za sebou ty líné.

Na severu musel člověk myslet dopředu, aby přežil.

Prozíraví a nesobečtí lidé ze severu se pak mezi sebou rozmnožovali, aby zplodili ještě prozíravější, vynalézavější a méně sobecké lidi, stejně jako můžete inbreedingem v buldokovi vyšlechtit vlastnosti agresivity a houževnatosti.

Během stovek tisíc let, kdy byli nuceni myslet a plánovat dopředu a pomáhat svým sousedům, vytvořili lidé na severu lidskou rasu, u níž byly vlastnosti jako energie, myšlení, vynalézavost a nesobeckost na prvním místě.

(Zde je třeba poznamenat, že Eskymáci, u nichž se tyto vlastnosti neprojevují v takové míře, jsou na severu relativně novými přistěhovalci, neboť je do arktické pustiny vyhnali zdatnější lidé, kteří je porazili a vyhnali z mírnějších klimatických podmínek v Asii. Na druhou stranu geologické nálezy dokazují, že nordický obyvatel severní Evropy obývá své chladné klima již mnoho set tisíc let.)

Severní klima tak selektovalo a vyšlechtilo rasu lidí, kteří měli schopnost myslet dopředu; myslet nikoli v konkrétních realitách přítomného okamžiku, ale v nehmotných představách a koncepcích bouří, obtíží a podmínek, s nimiž se budou muset vypořádat v budoucnosti.

Pro lidstvo to byl nový způsob uvažování.

Zvířata a divoši nemusí vytvářet abstraktní pojmy, protože se zabývají pouze pevnými realitami přítomnosti. Zvíře – a hloupý divoch – nemá žádnou představu o „zítřku“ a nezajímá se o něj (kromě toho, k čemu ho instinkt nutí mechanicky, bez porozumění). Přežití v chladném, nehostinném podnebí však nutí člověka, aby si představoval „chlad“, „tmu“ a „sníh“, i když je teplo a slunečno. Musí také potlačit své agresivní, sobecké nutkání a uvažovat v kategoriích skupinové organizace a obětování sebe sama pro skupinu.

Toto „předvídání“ je počátkem „objektivního“ a „vědeckého“ myšlení; myšlení, které se nezaměřuje pouze na bezprostřední prospěch či potřeby jednotlivce, ale na vztahy mezi věcmi a abstraktními pojmy, jako jsou „chlad“, „bouře“, „zítřek“ atd.

A potřeba sociální organizace a individuální oběti je počátkem toho, čemu dnes říkáme „spravedlnost“ nebo „idealismus“ – obětování bezprostředních, sobeckých tužeb pro dobro skupiny, toto vzdání se kousku osobní svobody ve prospěch společenského řádu a spravedlnosti.

Právě v těchto dvou oblastech vynikají nordičtí lidé; v oblastech objektivního, abstraktního, „kreativního“, vynalézavého a nápaditého myšlení; a v oblasti spravedlnosti –

vyšších společenských „pravidel“, která umožňují lidem žít v dokonalé rovnováze mezi řádem a svobodou.

Právě v těchto zásadních oblastech černoch selhává, protože jeho rasa po miliony let tyto vlastnosti téměř nepotřebovala. Čistokrevný černoch se o budoucnost stará jen málo nebo vůbec; nedokáže dobře uvažovat, kromě okamžitých záležitostí týkajících se jeho samotného a jeho vlastních, osobních potřeb daného okamžiku.

A především nemá ani ponětí o tom, co to znamená obětovat své vlastní bezprostřední blaho a potřeby ve prospěch dlouhodobého dobra skupiny. Je sobecký. Není to žádný idealista. Především je krátkozraký – jako zvíře.

„Civilizace“ bílého člověka je organizovaný systém, jehož cílem je učinit lidské přežití produktivnějším a ušlechtilejším prostřednictvím idealismu, abstraktního vědeckého myšlení, sociální organizace a spravedlnosti.

Spravedlnost je mechanismem skupiny, který zastavuje nekonečné boje, které by jinak vedli jednotliví lidé o ženy, jídlo, majetek, přístřeší a potěšení. Skupina stanoví pravidla, aby měl každý jedinec „spravedlivou“ šanci tyto věci získat, a když vzniknou konflikty, existuje organizovaný mechanismus, jiný než individuální násilí, který spor vyřeší. Skupina má také tresty a mechanismus, jak se vypořádat s útoky jednotlivců proti celé skupině – „trestní zákony“.

Lidé na severu byli nuceni tyto věci rozvinout daleko nad úroveň vyžadovanou obyvateli tropů, protože přežití na severu bylo v nejlepším případě mizivé a pouze s nejvyšší mírou nesobeckého idealismu, prozíravosti a „spravedlnosti“ mohli lidé překonat mrazivé hrůzy severu.

Tropy však zrodily rasu lidí, kteří jsou neprozřetelní, líní, bezmyšlenkovití, krutí a zvířecí, žijí pro okamžik a nedokážou skutečně pochopit naši „vědu“ ani naše vznešené pojmy jako „spravedlnost“ či skupinový „idealismus“, které po miliony let vůbec nepotřebovali.

Naopak, tvrdý život v severní Evropě zplodil rasu lidí plných energie, idealismu, jemného smyslu pro spravedlnost a především schopnosti myslet jinak než jen na sebe – myslet „objektivně“ – myslet abstraktně, matematicky, vědecky a jednat idealisticky, ve prospěch skupiny.

Mezi těmito extrémy existují všechny stupně vývoje. Zvláštní vlastnosti lidského šlechtění, které jsou zodpovědné za „civilizaci“ – za západní kulturu – jsou přesně ty zvláštní vlastnosti, které vyšlechtili lidé z extrémního severu Evropy – abstraktní, objektivní, vědecké myšlení, nesobecký idealismus a jemný smysl pro spravedlnost.

Nordici jsou tedy nadřazení v těch zvláštních charakterových vlastnostech, které budují civilizaci; zejména v energii, idealismu a objektivním, abstraktním myšlení.

Za nordiky následují alpinci, mediteránci, dinárci a další členové naší velké bílé rasy. Většina z nás je směsicí všech těchto bílých skupin.

Všechny tyto bílé skupiny jsou tak daleko, daleko nad ubohými, animálními černochy, že běloši – všichni běloši – tvoří samostatný a nadřazený druh.

Neexistuje žádný způsob, jak „zvýšit“ úroveň schopností černé rasy (pokud nejste Bůh a nemáte na to několik milionů let), stejně jako nemůžete nějakým výcvikem nebo „sociální péčí“ „vychovat“ tučňáka tak, aby létal jako orel.

Naše velká bílá rasa, vedená nordiky, je tím nejcennějším na této planetě pro všechny, kdo milují to nejlepší z civilizace, idealismu a spravedlnosti, bez ohledu na vlastní postavení na rasové škále. Nechme dědictví stovek tisíc let bílé rasy utopit v záplavě tmavší krve a veškerý idealismus, spravedlnost a kultura zahynou.

Téměř každá vyspělá západní kultura je výsledkem dobytí domorodého obyvatelstva árijskými bílými muži, kteří vnutili své zákony, vědu, náboženství a kulturu podmaněné nižší barevné rase, stejně jako to udělali běloši zde v Americe s Indiány.

Historie ukazuje, že v každém jednotlivém případě, kdy bílí Árijci vykonali tento čin vnucení civilizace barevné rase, aniž by tuto podřadnou rasu vyhladili, barevná rasa nakonec porazila menšinu bílých dobyvatelů záplavou své barevné krve.

Nejstarší kresby a záznamy egyptské civilizace dokazují, že muži, kteří postavili pyramidy a divy Egypta, byli mediterránní BÍLÍ MUŽI. Aby vybudovali mohutné pyramidy a velkolepé kamenné stavby Egypta, vydali se tito dobyvatelé na jih do negří části Afriky, nahnali do Egypta miliony černochů, kteří se chovali téměř jako zvířata, a nasadili je na práci jako otroky – podobně jako koně.

Ačkoli bílí páni přijali nejrůznější bezohledná opatření, aby zabránili smíšení jakékoli negroidní krve s jejich vlastní, vždy se našli chlípní příslušníci jejich rasy, kteří byli ochotni uspokojit své sexuální touhy bez ohledu na následky – s černými ženami.

Během tří tisíc let úpadku Egypta se prvních několik hnědých míšenců, zplozených bezohlednými bělochy s

nubijskými černochy, rozmnožilo na stovky, tisíce, statisíce a nakonec se stali takovou míšeneckou záplavou, že přemohli to, co zbylo z bílých árijských pánů, a zcela zaplavili a vyhubili kulturu vytvářející bílou rasu. Ke konci tu dokonce byl barevný faraon.

Tempo úpadku Egypta kopíruje tempo zničení bílé árijské rasy; ne přibližně – ale PŘESNĚ.

Dnes se Egypťané politicky, sociálně i rasově staví na stranu černé Afriky. A jejich slabost a zaostalost nemá nic společného s nedostatkem příležitostí; je to rasové!

Kdyby šlo o nějakou neobvyklou historickou kuriozitu, neobtěžoval bych se o tom v této knize psát.

Ale nejde o žádnou podivnou, neobvyklou událost.

Stávalo se to znovu a znovu a znovu. Stává se to vždycky.

Stalo se to v Řecku, kde bílí Árijci vytvořili nejkrásnější civilizaci, jakou svět kdy poznal – vzor pro naši vlastní dnešní civilizaci.

Raná díla umělců z Periklova „zlatého věku“ Řecka ukazují, že tvůrci „zlatého věku“ byli sami „zlatým“ lidem se zlatými, žlutými kudrnatými vlasy, modrýma očima a světlou pletí – nordici.

I oni si podmanili méněcenné, barevné, asijské národy, které v Řecku našli, zotročili je, vydali se ven a shromáždili nižší rasy negrů a postupně se smísili s těmito ubohými africkými tvory, až dnes v Řecku žije pouze menšina původní nordické rasy. A záznam o úpadku řecké civilizace je přesně záznamem o smíšení její krve s podřadnými roji jejích vlastních černých otroků.

Stejnou sebevraždu našeho národa nacházíme v Římě, Španělsku, Portugalsku, Latinské Americe, Itálii a Mexiku – všude tam, kde se bílý člověk pokusil žít ve stejném geografickém prostoru s podřadnými rasami. Ušlechtilé vlastnosti, jako jsou spravedlnost, zákon a pořádek, nestrannost, vědecká objektivita, osvobození od hrubé pověrčivosti a všechny ostatní vlastnosti nordického bílého člověka, jsou základními stavebními kameny toho, čemu říkáme civilizace. Bez těchto vlastností u lidí, kteří mají v jakékoli zemi moc, zůstává tato země zaostalá nebo se jí stává a nakonec se promění v primitivní.

Touha po spravedlnosti, objektivitě, vědeckém bádání, staletém předvídání atd. je pro Árijce, zejména nordického bělocha, stejně neoddělitelná jako štěkání pro psa nebo mňoukání pro kočku.

Ve skutečnosti je to právě tato touha po spravedlnosti, tento smysl pro spravedlnost, tato nejvyšší objektivita, která vede západního člověka k jeho vlastnímu zničení prostřednictvím „liberalismu“. Upřímný bílý liberál je člověk, který tak potlačil své přirozené instinkty a tak vyzdvihl svou lásku k „spravedlnosti“, že ZTRATIL SVŮJ VLASTNÍ SMYSL PRO RASOVÉ PŘEŽITÍ.

Jediným „společným jmenovatelem“ všech iracionálních přesvědčení „liberálů“ je tato přehnaná objektivita, tato fanatická oddanost tomu, co se jejich intelektu JEVÍ jako „spravedlivé“ (i když v dlouhodobém horizontu jejich liberální „spravedlnost“ vede k naprosté nespravedlnosti vůči jejich vlastnímu lidu – konkrétně k vyhynutí naší rasy, rasy, která jako jediná produkuje „liberály“, kteří tuto spravedlnost milují).

„Není to spravedlivé," říkají liberálové, „že někteří studenti jsou označováni za ‚neúspěšné', zatímco jiní jsou za svůj úspěch chváleni. Ti, kdo jsou označováni za ‚neúspěšné', jsou emocionálně ochromeni, a proto selhávají častěji.

Proto musíme ve školách a na univerzitách zrušit známkování. Musíme odstranit soutěž a najít způsoby, jak zajistit, aby všichni studenti byli stejně úspěšní."

„Není to spravedlivé," naříkají liberálové, „že jeden člověk se narodí jako (ošklivý a hloupý) negr, aniž by za to mohl, zatímco jiný se narodí jako hezký a inteligentní běloch. Proto je naší povinností napravit chyby přírody a POSUNOUT negra na ‚spravedlivou' úroveň s bělochem" – a tak liberálové podporují šílenství míšení ras.

„Není to spravedlivé," říkají liberálové, „že jeden člověk má milion, zatímco druhý je na mizině nebo chudý." Zapomínají na nezbytné fungování mechanismů odměny a trestu, které zavedla příroda, aby zajistila energii a práci svých tvorů, a tak se liberálové stávají prokomunisty a komunisty.

„Není to spravedlivé," skandují liberálové, „že Amerika a Evropa mají tolik, zatímco ‚nerozvinuté' (barevné) národy jako Haiti, Afrika, Čína, Indie a Jižní Amerika mají tak málo" – a tak se liberálové stávají mezinárodními rozdavači, aby zajistili, že i ten nejméně produktivní, hloupý a bezcenný pygmej dostane svůj „spravedlivý" podíl na tom, co bílý člověk vyprodukuje svou energií, kreativitou a prací.

„Není to spravedlivé," prohlašují liberálové s náboženskou vážností, „že existují války, v nichž se lidé navzájem zabíjejí," přičemž zapomínají, že pouze síla brání NĚKTERÝM lidem v

lupičství a plenění, a tak se z těchto liberálních hlupáků stávají pošetilí pacifisté.

„Není to spravedlivé," říkají liberálové, „že by si jeden elitní národ užíval tolik, zatímco jiné národy nemají nic, nebo že by některé skupiny v rámci národů měly větší moc než jiné skupiny." A tak liberální láska k „spravedlnosti" vede k jejich šílené doktríně „jeden člověk, jeden hlas" a k jejich sebevražedné, černé Organizaci spojených národů – „demokracii" – bez jakéhokoli ohledu na práva člověka, který tvořil a produkoval, aby ovládal to, co si vydobyl, zatímco jiný člověk neudělal absolutně nic, a proto nemá žádná „práva" na plody práce druhých.

Zjistíte, že každé jediné dogma levice a liberálů páchne touto šílenou vášní být „spravedlivý" k nezpůsobilým, míšencům, zbabělcům, hlupákům a podivínům NA ÚKOR VYTRVALÝCH, TVŮRČÍCH, SILNÝCH, INTELIGENTNÍCH A ODVÁŽNÝCH.

Toto šílené úsilí zvrátit moudrost přírody tím, že se chováme „spravedlivě" k neúspěšným, úchylům a zrůdám, je samotnou podstatou toho, co ti liberální idioti nazývají „ideálním komunismem". „Liberalismus" a „ideální komunismus", jsou-li upřímným přesvědčením, představují tak šílenou vášeň pro SLABŠÍHO, že fanatické oběti tohoto liberálního bludu touží ubít SILNĚJŠÍHO k smrti, jen proto, že je lepší.

Toto šílenství je vlastní superobjektivnímu bílému, árijskému lidu.

Žid, který káže komunismus, jeho doktríny „sdílení" nepraktikuje. Ne, komunismus je pro Žida pouze ZBRANÍ k

tomu, aby si podmanil mysli a srdce pošetilých nežidů, aby je mohl okrádat a zotročovat.

A mezi černými rasami stále převládá brutalita, kanibalismus a tyranie. Nehrozí, že by se někdy objevil významný počet upřímných „liberálních“ kanibalů.

Stručně řečeno, „liberalismus“ a „ideální komunismus“ jsou výsledkem árijské objektivity, spravedlnosti a lásky k spravedlnosti, dovedených až k šílenství a sebevraždě.

Abychom použili trefnou analogii, upřímní levičáci (nežidé) jsou jako zahradníci, kteří nedokážou vytrhávat plevel, protože s ním „soucítí“. Nedokážou snést pohled na to, jak je „plevel“ lidstva vytrháván z produktivních zahrad společnosti. Jejich emocionální obrana plevele je nakonec dovede do bodu, kdy jsou PRO-plevel a PROTI-ZAHRADĚ.

Pouze árijský bílý muž si kdy vyvine tento „pro-plevelismus“, tento superobjektivní liberalismus, který vede oběti k popření vlastních nejlepších zájmů a k boji (v mnoha případech hrdinskému) za „práva“ lidského plevele a odpadu.

Zbytek lidstva, nedotčený touto v podstatě nordickou schopností myslet a cítit idealisticky, nesobecky a objektivně, si jde po svém staromódním způsobem INSTINKTU, se sobeckou odhodlaností pro vlastní blaho.

Bílý člověk také nemůže vnucovat svůj idealismus, pořádek a civilizaci nižším národům.

Kdykoli si bílý člověk podmaní barevné obyvatelstvo, jako například na Haiti, a poté odejde, opět jako na Haiti, domorodé barevné obyvatelstvo se rychle propadne zpět do své přirozené

bídnosti, nespravedlnosti, hlouposti a barbarství, opět jako na Haiti.

ZÁPADNÍ CIVILIZACE JE VÝSLEDKEM VROZENÉ POVAHY BÍLÉHO ČLOVĚKA.

Bez bílého člověka NEEXISTUJE žádná západní civilizace, žádná západní spravedlnost, žádná západní technologie, žádná moderní věda ani kultura.

Pes štěká, protože je pes. Kočka mňouká, protože je kočka.

A bílá rasa vytváří západní „civilizaci“, protože je bílou rasou.

Když již není bílá, přestává vytvářet civilizaci a ve skutečnosti upadá do barbarství a degenerace.

TO JE TO, CO NYNÍ DĚLÁME VE SPOJENÝCH STÁTECH.

Až do roku 1900 byla tato země převážně nordická – složená z lidí z Anglie, Francie, Německa, Irska, Skandinávie, Polska atd., z nichž všichni pocházejí ze stejného nordického lidského rodu.

Ačkoli se vždy najdou nějaké zkažené živly, většina těchto lidí v sobě nesla základní pohnutky, které vytvářejí a udržují spravedlivé soudy a policejní systémy, čestnou vládu, poctivé politiky a státníky, odvážné a obětavé bojovníky, dobré organizátory, ty, kdo milují pravdu pro ni samou, energii a vůli pracovat a tvořit, a všechny ostatní lidské vlastnosti, které učinily z Ameriky největší a nejbohatší zemi v dějinách.

Zatímco Amerika, složená převážně z těchto nordických prvků, dobývala a pobíjela barevné Indiány, které zde našla jako domorodce, žárlivě střežila své břehy před invazemi jiných ras.

Naše imigrační politika po dvě století přísně vylučovala barevné rasy a upřednostňovala bělochy.

Až do roku 1850 jsme tedy měli homogenní, bílou, relativně stabilní populaci – s výjimkou rojů černých otroků (kteří byli drženi v přísném poddanství).

Pak několik Židů a zatracených bláznů vypustilo mezi nás první skutečné zárodky rasové nemoci, která již dříve zničila každou podobnou bílou civilizaci, od starověkého Egypta po Brazílii. Nechali jsme se zlákat jedovatou liberální myšlenkou, že barevné rasy jsou možná jen „bílí lidé s tmavou pletí“ a jsou divocí jen proto, že nikdy neměli skutečnou „šanci“.

Harriet Beecher Stoweová napsala román Chaloupka strýčka Toma – dílo plné té nejslzopudnější a nejotevřenější propagandy ve prospěch myšlenky „rovnosti negrů“, jakou svět kdy spatřil. (Málokdo ví, že židovské publikace se chlubí tím, že pan Stowe, manžel Harriet, byl nejen Žid, ale také rabín – jeden z nekonečného počtu Židů, kteří si měnili jména.)

Miliony jinak inteligentních bělochů ze Severu (kteří nikdy neviděli ani nevěděli nic o skutečných černoších) se proto ozbrojily a ve jménu těchto černochů zmasakrovaly více než milion nejlepších příslušníků bílé rasy v Americe v sebevražedné „občanské válce“.

Každý národ, který se pokusil žít ve stejné oblasti s černochy (i když byli černoši drženi v naprostém otroctví), vždy skončil s otrávenou krví a smíšeným obyvatelstvem a byl podmaněn svými podřadnými otroky.

Po tomto vykrvácení bílé rasy ve Spojených státech byli černoši nejen propuštěni na svobodu, ale byli postaveni nad bělochy jako jejich vládci v dobytém Jihu.

Pouze povstání Ku Klux Klanu zachránilo Jih (a naši rasu) před touto nevýslovnou hrůzou.

Klan, využívající přirozené vlastnosti negrů – pověrčivost a hloupost –, jezdil v noci po okolí zahalený do prostěradel. Černá polozvířata považovala tyto klanovce za „duchy“, „strašidla“ a podobně. To, spolu s otevřeným násilím a terorismem Klanu namířeným proti nadutým černochům, brzy obnovilo na Jihu vládu bělochů, pořádek a civilizaci. A když průměrný Seveřan uviděl a zažil realitu černochů, rychle se postavil na stranu svého jižanského bílého bratra – (proto byl Klan schopen přežít a uspět).

Naše rasa měla stále energii a jednotu, aby se zotavila z orgie rasového šílenství občanské války. I ti nejfanatičtější liberální vůdci té doby se zdráhali skutečného míšení ras, jaké máme dnes.

Prezident Lincoln nikdy nehlásal rasovou rovnost ani jakékoli míšení. Ve skutečnosti Lincoln hlásal pravý opak – (další příklad toho, jak naše moderní, požidovštělá společnost lže lidem). Zde je několik nejlepších Lincolnových výroků o negrech, například:

„Rovnost negrů! Nesmysl!! Jak dlouho ještě budou ve vládě Boha, který je dost velký na to, aby stvořil a udržoval tento vesmír, pokračovat podvodníci v prodávání a hlupáci v hltání tak ubohého demagogismu, jako je tento.“ (Z Fragments: Notes for Speeches, září 1859, sv. III, s. 399.)

„Soudce Douglas vám řekl, že se mu ode mě nepodařilo získat odpověď na otázku, zda jsem pro udělení občanství negrům. Pokud vím, soudce mi tuto otázku nikdy předtím nepoložil. Nebude mít příležitost se na to ptát znovu, neboť mu

zcela upřímně říkám, že nejsem pro udělení občanství negrům. Můj názor je takový, že jednotlivé státy mají podle Ústavy Spojených států pravomoc udělit negrům občanství, pokud se tak rozhodnou. Kdyby měl stát Illinois tuto pravomoc, byl bych proti jejímu uplatnění. To je vše, co k tomu mám říci.“ (Projev ve Springfieldu, Illinois, 26. června 1857, sv. II, str. 405–409.)

„V průběhu své odpovědi senátor Douglas v podstatě poznamenal, že vždy považoval tuto vládu za vytvořenou pro bělochy, a ne pro negry. No, čistě fakticky si to myslím také.“ (Projev v Peorii, Illinois, 16. října 1854, během prvních debat Lincoln-Douglas, sv. II, s. 251.)

„Podívejte se na naši současnou situaci – země je ve válce! – naši bílí muži si navzájem podřezávají krky – a pak zvažte to, co víme, že je pravda. Nebýt vaší rasy mezi námi, nemohla by tu být válka, i když mnoho mužů bojujících na obou stranách se o vás vůbec nezajímá... Pro nás oba je proto lepší, abychom byli odděleni. Vy a my jsme odlišné rasy. Mezi námi je větší rozdíl než mezi téměř jakýmikoli jinými dvěma rasami. Nemusím diskutovat o tom, zda je to správné nebo špatné, ale tento fyzický rozdíl je pro nás oba velkou nevýhodou, protože si myslím, že vaše rasa velmi trpí, mnozí z nich tím, že žijí mezi námi, zatímco ta naše trpí vaší přítomností. Jedním slovem, trpíme na obou stranách. Pokud to připustíme, poskytuje to alespoň důvod, proč bychom se měli oddělit.“ (Projev o kolonizaci přednesený delegaci negrů ve Washingtonu, D.C., 14. srpna 1862, sv. V, s. 371.)

„Řeknu tedy, že nejsem a nikdy jsem nebyl zastáncem toho, aby se jakýmkoli způsobem dosáhlo sociální a politické rovnosti bílé a černé rasy – že nejsem a nikdy jsem nebyl zastáncem toho, aby se z negrů stali voliči nebo porotci, ani

toho, aby byli způsobilí zastávat veřejné funkce, ani toho, aby se sňatkově spojovali s bělochy, a k tomu dodám, že mezi bílou a černou rasou existuje fyzický rozdíl, který podle mého názoru navždy znemožní, aby tyto dvě rasy žily společně v sociální a politické rovnosti. A jelikož takto žít nemohou, musí při jejich společném soužití existovat postavení nadřazeného a podřízeného, a já stejně jako každý jiný člověk jsem pro to, aby nadřazené postavení bylo přiděleno bílé rase.“ (Čtvrtá debata se Stephenem A. Douglasem v Charlestonu, Illinois, 18. září 1958, sv. III, str. 145–146.)

Každé slovo, které je na těchto stránkách připisováno Abrahamu Lincolnovi, lze nalézt v pravděpodobně nejúplnějším zdroji Lincolnových originálních dokumentů, v díle The Collected Works of Abraham Lincoln, které vydal Roy P. Basler a které v roce 1953 vydalo nakladatelství Rutgers University Press v osmi svazcích včetně rejstříku.

Lincoln nebyl ani prvním, kdo hlásal rasovou segregaci.

Muž, který do Deklarace nezávislosti vepsal slova „Všichni lidé jsou si stvořeni rovni“, Thomas Jefferson, psal a smýšlel stejně jako Lincoln.

Jako příklad toho, jak krutě nám dnes naše požidovštělá kultura lže, se podívejte na nápis na Jeffersonově památníku.

„Nic není v knize osudu zapsáno s větší jistotou,“ napsal Jefferson, „než to, že tito lidé (negři) mají být svobodní.“

Nápis na památníku pak KONČÍ – což vyvolává dojem, že to byl konec toho, co Jefferson napsal, a co tím myslel.

Zbytek toho, co Jefferson v té větě napsal, však tento falešný dojem vyvrací. Zde je dokončení věty, která v nápisu

chybí: „... ani není méně jisté, že tyto dvě rasy, stejně svobodné, nemohou žít pod stejnou vládou.“ (Dopis Georgi Washingtonovi, 4. ledna 1786.)

Židé, padělatelé map a zastánci rovnostářství, tím, že vymazali veškeré povědomí o našem rasovém dědictví, veškeré povědomí o zdroji civilizace, veškeré povědomí o podřadné, barbarské povaze barevného člověka a veškeré povědomí o osudu, který v průběhu celé historie potkal národy, které na tyto věci zapomněly, dokázali výrazně urychlit obvyklé historické procesy rasové degenerace a úpadku.

Naše moderní generace, nasáklá židovskou televizí, bombardovaná židovským progresivním vzděláváním, klamaná židovskými novinami, časopisy a filmy, otrávená židovskou „morálkou“ —nebo spíše jejím nedostatkem — zbavená jakéhokoli skutečného domova, rodiny, víry a ideálů, a nakonec nemilosrdně ovládaná židovskými politiky, kteří schvalují kruté zákony prosazující rasové míšení pomocí bajonetů, klesla do bodu rasové degenerace, jehož dosažení Římu trvalo pět století. Pokud nenajdeme způsob, jak našim bílým lidem znovu pomoci poznat sami sebe, uvědomit si, kdo jsou, co jsou a co nám cizí rasy Židů a negrů dělají, bude navždy příliš pozdě!

Ti, kdo milují západní civilizaci, spravedlnost, kulturu a svobodu, si musí uvědomit, že tyto věci jsou stejně výlučným produktem bílého člověka, jako je štěkot produktem psa.

Ve skutečnosti je to právě ta nadpřirozená objektivita – ta spravedlnost – bílého muže, která v něm vyvolává touhu pomáhat méně šťastným rasám a která v něm vzbuzuje tak silný soucit s nižšími rasami, že se při snaze je pozvednout vždy sám zničil. Žádná jiná rasa nechodí po světě a nesnaží se pomáhat

ostatním. Je to vždycky bílý člověk. A v procesu snahy „pomáhat“ ve skutečnosti ničí jedinou věc, která umožňuje jakoukoli spravedlnost, jakoukoli ušlechtilost, jakoukoli laskavost a kulturu v tomto tvrdém, chladném světě. Ničí bílou rasu.

Nechme bílou rasu zničit a barbarství, nespravedlnost, krutost a pověrčivost ostatních ras rychle uvrhnou svět zpět do džungle.

Amerika je nyní poslední baštou bílé rasy.

Tou baštou bylo Německo, ale Židé nás přiměli Německo zničit, a to je nyní bezmocné plnit svou starou roli „opory proti Východu“.

Anglie je ztracena, pokud jde o energii a bojovnost. Vydala své koloniální průkopníky kanibalům Mau Mau po celém světě. Vítá tyto kanibaly na svém malém britském ostrově, vězní ty, kdo s tím nesouhlasí, a proti bílé Rhodésii používá vše kromě síly, aby donutila bělochy podřídit se divochům z džungle. Anglie je nyní tak požidovštělá a oslabená, že i když se možná vzpamatuje natolik, aby tam zachránila bílé, bude trvat století, než znovu obnoví svou přirozenou energii. Anglie nemůže doufat, že povede boj za záchranu bílé rasy, když sama zaniká.

Francie, Itálie, Řecko atd. jsou příliš slabé a požidovštělé, než aby vůbec chtěly oživení.

Nemá smysl vypisovat všechna utrpení ostatních bílých národů pod židovským bolševismem a liberální propagandou.

Amerika je poslední, jedinou nadějí na záchranu všech bělochů, a tedy i naší civilizace. Pouze v Americe je stále

dostatek nezkalené árijské bílé krve s bohatstvím a mocí, aby vedla oživení naší rasy.

Pokud Amerika nakonec a nenávratně padne do rukou Židů a černochů, jak se již stalo v Anglii, Francii, Rusku a zbytku západního světa, nezůstane na této planetě ani kousek země, kde by se mohlo nebo mohlo shromáždit alespoň několik bílých mužů a zorganizovat jakýkoli odpor proti konečnému utonutí bílé rasy v záplavě podřadné barevné krve.

TAK to je!

Amerika je posledním bojištěm Armagedonu.

Musíme oslovit mysli a srdce našich stále energických, stále odvážných, stále rasově vynikajících milionů a milionů bílých mužů – sjednotit je jako rasu – navzdory náboženství, politice, geografii, ekonomice nebo čemukoli jinému.

Musí si uvědomit, že stojí na pokraji propasti, na konci milionu let vývoje velké bílé rasy – s nohou negra a Žida zapřenou v zádech a tlačící na ně.

Musí si uvědomit, že na této zemi neexistuje žádná otázka, která by pro ně byla tak zásadní jako ta, o které jim nepřítel nedovolí mluvit – RASA!

Musí pochopit, že vše, co milujeme a čeho si vážíme, a téměř vše z kultury, civilizace, spravedlnosti, pravdy a ušlechtilosti na této planetě je produktem velké bílé rodiny – jejíž součástí je každý z nich.

Musí také pochopit, že si nemůžeme dovolit malicherné rozdělování naší velké bílé rasy na znesvářené frakce, které se navzájem nenávidí. Mezi bílými muži existují jen nepatrné rasové rozdíly. A nordičtí lidé představují ideál, o který se

všichni musíme snažit. Ale ve srovnání s obrovskou propastí mezi jakýmkoli bílým mužem a barevnými rasami (zejména Afričany) jsou rozdíly mezi skupinami bílých mužů téměř neviditelné. Polák a Němec, Francouz a Angličan, Ital a Litevec, Dán a Řek, Američan a Ir, Švéd a Španěl – jsme bílí muži – poslední z druhu. Jsme bratři. Jsme obklíčeni a téměř vyhynuli. Nesmíme se hádat kvůli malým rozdílům a zapomínat přitom na ten největší a nejdůležitější rozdíl na zemi: rozdíl mezi námi, bělochy, a nimi, černochy; mezi všemi bílými muži a barevnými roji, které hrozí, že pohltí a navždy zničí celý náš druh.

Barva vaší kůže je vaší uniformou v této konečné bitvě o přežití Západu.

Je otázkou života a smrti, abychom našli energii, vůli, moudrost a diplomacii k oslovení milionů „konzervativců“, kteří jsou duchovně na naší straně, ale kteří jsou stále slepí k otázce, na níž závisí všechny ostatní – druh, rasa.

Každá bílá civilizace před námi zahynula v temné bídě, protože si běloši nikdy neuvědomili, že všechny ostatní problémy – ekonomické, politické, teologické, kulturní atd. – jsou ve srovnání s osudovým problémem RASY pouhou dětskou hrou!

Náš lid je obklíčen, demoralizován, rozerván dětinskými hádkami, neuvědomuje si, kdo jsme a co jsme, je zahnán do tisíce slepých uliček vedlejšími otázkami politiky, ekonomiky, náboženství a kultury, bojí se dokonce jen zmínit skutečné rasové problémy, které nás ničí, až čelíme katastrofě, jakou historie dosud nezažila.

Kdykoli dříve běloši utrpěli katastrofu – v Indii, Egyptě, Brazílii atd. – vždy na zemi zůstala místa, kde se bílá rasa mohla čistě rozmnožovat a vytvářet novou energii a semena, z nichž mohla vzejít obnovená bílá rasa.

Dnes se Židům, bolševikům a liberálům podařilo uskutečnit celosvětový útok na bílou rasu. Nenechali našemu druhu žádný úkryt ani útočiště, kde by mohl přežít a obnovit se. Jejich Organizace spojených národů prohlásila za zločin „genocidy“ i pouhé zmínění těchto skutečností.

A nyní se zuřivě snaží prosadit světovou policii, která by pod záštitou „bratrství“ a „rovnosti“ prosazovala rasovou katastrofu.

Sto let židovské propagandy, židovského vymývání mozků, židovské „rovnosti“, židovského podněcování „mas“ proti elitě, židovské nadvlády nad naší rasou prostřednictvím moci zlata a židovského zdiskreditování našich vůdců vyústilo v nejhorší hrůzu na planetě – rasu bělochů, kteří se nemohou dočkat, až se zničí ve jménu „světového bratrství“.

Je to vrozená, základní povaha bílé rasy, která jako jediná může vytvořit to, čemu říkáme západní civilizace, která ve skutečnosti západní civilizaci vytvořila a která jako jediná může západní civilizaci udržet.

Emocionální, dojemná propaganda o bratrství a „lásce“ může tuto skutečnost skrýt. Ale žádná z jejich hesel a propagandy nemůže tuto skutečnost změnit.

Na druhou stranu je vrozenou a základní vlastností barevných ras, zejména africké černé rasy, neschopnost rozvíjet, využívat či udržovat západní civilizaci, protože negr postrádá touhu po idealismu, nesobeckosti, prozíravosti,

abstraktním a vědeckém myšlení a kulturní organizaci. Ve skutečnosti historie ukázala, že kdykoli civilizovaná bílá rasa přivedla tmavé otroky a pomalu se s nimi smísila, civilizace bělochů se zhroutila přesně tak rychle, jak se stali tmavým, smíšeným, míšeneckým lidem.

Pokud chcete vidět klasický vědecký důkaz zla tohoto míšení ras, porovnejte historii Severní Ameriky a Jižní Ameriky.

Jižní Amerika je stejně bohatá, nebo bohatší na přírodní zdroje než Severní Amerika.

Jižní Amerika má stejně široké, nebo širší, klimatické rozmezí než Severní Amerika.

Jižní Amerika je větší než Severní Amerika.

Jižní Amerika byla osídlena dříve než Severní Amerika a měla více času na růst a rozvoj.

Proč není Jižní Amerika v civilizaci daleko před Severní Amerikou?

Proč se všichni lidé na světě hrnou do Severní Ameriky, ale málokdo se snaží emigrovat do Jižní Ameriky?

Proč je dnes Severní Amerika „nejbohatším“ kontinentem na Zemi, zatímco Jižní Amerika je stále „nerozvinutým“, zaostalým a hladovějícím kontinentem, kde se stále vyskytují lovci lebek a který je z velké části stále pokryt džunglí?

Nemůžete tvrdit, že je to kvůli „formě vlády“ nebo kvůli „svobodě“ či jakýmkoli jiným důvodům ekonomickým, politickým, teologickým, sociologickým atd., protože Jižní Amerika měla a stále má vše, co v této oblasti existuje v Severní

Americe. Většina ústav latinskoamerických zemí je přímo, téměř slovo od slova, vzorována podle Ústavy Spojených států.

Ale většina Jižní Ameriky zůstává chudá, chaotická, zaostalá, špinavá a „nerozvinutá“ – jak liberálové rádi nazývají ty ubohé, mizerné barevné rasy.

Jediný skutečný rozdíl mezi Severní a Jižní Amerikou spočívá v lidech – v RASÁCH.

Obyvatelé Severní Ameriky jsou převážně BÍLÍ – a většinou nordického původu.

Obyvatelé Jižní Ameriky jsou většinou tmaví – směsice domorodých barevných Indiánů, negřích otroků a Španělů nebo Portugalců.

Angličané, Skandinávci, Skotové, Irové, Francouzi a Němci, kteří se usadili v Severní Americe, nepřijeli jen proto, aby plenili a vykořisťovali a poté se se svou kořistí vrátili do Evropy, jak to činili Španělé a Portugalci, kteří přišli do Jižní Ameriky.

Nordici (nebo „Anglosasové“), kteří přišli do Severní Ameriky, přišli se usadit, a proto s sebou přivedli své ženy a žili jako rodiny. Běloši ze severu do značné míry vyhladili domorodé, barevné obyvatelstvo.

Španělé, kteří přišli pouze jako lupiči a vykořisťovatelé, přivedli jen velmi, velmi málo svých žen a spojili se s barevnými domorodci.

Vzhledem k povaze mužské lidské přirozenosti se věci vyvinuly tak, jak se vyvinuly.

Na severu muži zplodili více bílých mužů, jako byli oni sami, a pářili se pouze se svými vlastními ženami.

V Jižní Americe Španělé uspokojovali svůj chtíč na domorodých indiánských ženách a později na negerských otrokyních, které dovezli z Afriky. Zplodili obrovské množství zakrslých, hloupých, hnědých míšenců.

To není „nenávist“ ani „bigotnost“; to je historický fakt. A výsledek si můžete ověřit sami, pokud navštívíte Jižní Ameriku.

V Brazílii a na největší části tohoto rozlehlého latinskoamerického kontinentu se při procházce po tamějších ulicích budete cítit jako nějaký cizí obr mezi barevnými pygmeji. Ulice se hemží hnědými, zakalenýma očima, zakrslými a apatickými lidskými zrůdami v roztrhaných hadrech. Pouze tam, kam pronikla energie a kapitál ze severu, tedy ve velkých městech, najdete to, čemu bychom mohli říkat „civilizace“. Kdekoli je domorodé, míšené obyvatelstvo ponecháno samo sobě, najdete špínu, bídné podmínky, krutost, neuvěřitelný nedostatek morálky nebo norem chování, politický chaos, tyrany, lenost a stejný druh polocivilizace, jaký najdete v Africe, Indii a kdekoli, kde vládnou barevní lidé.

Jsou to možná krutá a brutální tvrzení. Srdce jemných lidí se při jejich čtení bouří. Ale přežití západní civilizace závisí na jejich recitaci a na tom, aby se vryly do myslí našeho lidu.

Liberálové s kašovitými mozky, Židé, komunisti a obrovská stáda vymytých mozků Američanů nyní dělají Severní Americe to, co Španělé udělali Jižní Americe.

A nemůžete si dovolit být v této věci citliví, protože není způsob, jak napravit rasovou chybu, jakmile jednou dovolíme, aby byla učiněna.

Pokud dovolíme, aby z vašich vnoučat a jejich dětí udělali ti idioti, vědomí padělatelé map a ničitelé lodí ubohé malé

hnědé míšence, pak i z naší mocné, úžasné severoamerické BÍLÉ civilizace uděláte jihoamerickou džungli.

Váš lid se utopí v temné krvi jistěji než ve všech oceánech světa. Běloši si musí uvědomit, že jsou všichni JEDNA RODINA, s různými větvemi rodiny zvanými Balti, Nordici, Anglosasové, Mediteránci, Slované, Dinárci, Alpinci atd. Ale bez ohledu na to, ke které větvi rodiny bílý člověk patří, je nekonečně blíže kterémukoli ze svých ostatních bílých bratrů a sester než kterékoli z barevných ras; a mezi JAKÝMKOLI bílým člověkem a ubohým, napůl zvířecím konžským negrem, který zplodil černochy v našem okolí, je nepřekonatelná propast.

Nic na této planetě není pro nás tak cenné a nemělo by být tak cenné pro svět jako dědičnost bílé „panské rasy“, která jako jediná může vytvořit a udržet spravedlnost, pořádek, kulturu a bílou civilizaci.

Ti Židé pomáhají opičím negrům, kteří spřádají plány na zničení tohoto vzácného zdroje bílé krve, a „liberálové“, kteří jim v tom pomáhají, jsou vrazi a vyhubitelé celé rasy – největší rasy, jaká kdy kráčela po povrchu této planety.

Kapitola 11: Noční můra

Je horko. Noční vzduch je dusný a tísnivý. Všechna okna jsou otevřená. Slyšíte sirénu několik bloků odtud, děti křičící na ulici a dokonce i opilecké hlasy O'Malleových při jejich obvyklé hádce. Ale okny neprochází ani závan vzduchu. Opíráte se v praskajícím proutěném křesle, tričko máte propocené. Dokonce i malý ventilátor, který se kýve sem a tam, jen zdůrazňuje brutální horko a dusno vzduchu, když vás na okamžik ovane.

Zapnete televizi a napijete se vychlazeného piva z plechovky. Vypadá to jako další horká srpnová noc – jenže tahle je nějaká jiná. Cítíte to.

Ve vzduchu visí napětí, očekávání, předtucha.

Zprávy jsou špatné. Ale to jsou špatné už od začátku nepokojů v červnu. Na nepokoje každé léto jste si zvykli už od roku 1963. Nyní, v roce 1971, se očekává, že léta budou obdobím téměř otevřené války mezi černochy a bělochy. Ani zimy už nejsou skutečným příměřím, jak tomu bývalo v šedesátých letech.

K vypuknutí války mezi černochy a bělochy dochází i v těch nejchladnějších zimních měsících. Ale vždy se ustaraným úřadům nějak podařilo obnovit alespoň nějaký pořádek. Tím, že se běloši vyhýbali černošským čtvrtím, se jim podařilo pokračovat v práci a udržovat alespoň zdání civilizovaného života.

Letos však nepokoje probíhají téměř nepřetržitě. Televize před vámi právě ukázala dramatické záběry z toho, co se děje v jiných městech: světlo reflektorů prořezává noční oblohu a osvětluje černé tváře zkřivené nenávistí, bojující s policií a

jednotkami národní gardy, střelbu a hořící budovy, kde molotovovy koktejly zapálily celé bloky.

Ve vašem městě je však už téměř dva týdny klid. Policisté a vojáci potlačili poslední povstání černochů, než se rozšířilo jen o pár bloků za hranice černošské čtvrti.

Televizní hlasatel právě vypráví, jak byla po přestřelce v Karibiku zadržena další loď plná černých sabotérů, kteří právě absolvovali partyzánský výcvik na Kubě, a jak se jim tak zabránilo ve vylodění na Floridě.

Máte toho po krk! Máte po krk těch věčných potíží s těmi černými bandami a komunistickými agitátory, kteří rozpoutávají peklo, znásilňují, vraždí, bouří se a pálí, rabují a ohrožují celá města.

Vypnete televizi.

Zíráte na strop v sílící tmě a přemýšlíte, kde to sakra skončí, jak to skončí. Těžký, horký srpnový vzduch je prosycen zvuky klaksonů aut, křikem dětí, hulákáním sousedů a někým, kdo poblíž cvičí na klavír. Další doušky piva, které se ohřívá, jak se blížíte ke dnu plechovky. Chcete si pro změnu odpočinout od těch zatracených negrů. Rozsvítíte si, abyste si přečetl westernovou knížku, kterou jste si koupil cestou domů.

Pak to uslyšíte.

Nejdřív si myslíte, že je to nějaký dav jásající na baseballovém zápase. Je to zvuk obrovského množství křičících lidí, hodně, hodně daleko. Ale nějak se to liší od jakéhokoli sportovního davu. V tom řvoucím davu je něco zlovolného, smrtícího. Vstanete z proutěného křesla a jdete k oknu. Nad

černou siluetou cihlových bytovek na východě vidíte známou záři. Požáry!

Takže to začalo znovu!

Proč už jednou provždy nezabijou všechny ty černý bastardy a neskoncujou s touhle šílenou šaškárnou! K čertu s tím! Tentokrát se na to dívat nebudete. Zavřete okno, vrátíte se a znovu zapnete televizi. Možná se vám podaří přestat myslet na ty věčný problémy s negry, když se podíváte na nějaký film nebo komediální pořad.

Se zavřeným oknem se na chvíli zdá, že jste unikli tomu prokletému negřímu peklu.

S puštěnou televizí neslyšíte dav ani občasné výstřely.

Dáte si další studené pivo a snažíte se uvolnit v záři

televizní obrazovky. Zrovna když vás začne bavit western, ta zatracená věc vám vypadne. Vstanete, abyste zatřásl zástrčkou. Někdy to takhle pomůže.

Pak si všimnete, že nefunguje ani ventilátor. Musí to být pojistka. Jdete tedy do kuchyně a svítíte baterkou do pojistkové skříňky.

Žádná pojistka není spálená.

Ale mezitím si už začínáte všímat, že všechna světla jsou zhasnutá, dokonce i pouliční lampa, která obvykle svítí do kuchyňského okna. Je tu opravdu tma!

Nejste zvyklí na takovou úplnou tmu, na takovou absenci jakéhokoli světla nebo odrazu světla. Vyvolává to ve vás děsivý pocit.

Vystrčíte hlavu z kuchyňského okna. Venku je něco nového, něco zlověstného. Nevíte, co to je, ale svírá to vaše srdce ledovými prsty.

Ve vašem sousedství je ticho. Už žádné křičící děti, žádné cvičení na klavír, žádné hádky u O'Malleyových – nic, jen ticho. Mrtvé, prázdné, těžké ticho. Ticho umocňuje vzdálené zvuky davu dole v centru města. V tiché tmě, ve které nic nevidíte, se zvuky černého davu dole zesilují a zdůrazňují, až se zdá, že se k vám blíží.

Ve tmě za vaším oknem slyšíte Jacka Morgana, který popíjí pivo na schodech před domem, jak křičí na svou ženu nahoře: „Neboj se, zlato, je to jen výpadek proudu. Za chvilku to zase zapnou. Zůstaň v klidu.“

Jedno dítě začne plakat – pak další. Venku je vzrušené, ale tiché šumění, zatímco se sousedství snaží přizpůsobit úplné tmě.

Všichni naslouchají zvukům toho černého davu ve městě, ale navzájem se ujišťují, že úřady vzpouru brzy potlačí, jako vždycky.

Pak uslyšíte paní Johnsonovou, jak volá souseda, aby jí přinesl vodu. „Něco se mi tady pokazilo,“ křičí paní Johnsonová, „nemůžu dostat vodu, abych připravila láhve pro miminko.“

Pak najednou od většiny sousedů uslyšíte, že všem nefunguje voda. Uvědomíte si, že se musí dít něco vážného, a zvednete telefon, abyste zavolali policii. Alespoň můžete nahlásit, že ve vaší čtvrti nefunguje voda.

Telefon nefunguje!

Vzpomenete si na své tranzistorové rádio a zapnete ho.

„… Žádáme veřejnost, aby zachovala klid, dokud Národní garda neobnoví pořádek. Zůstaňte ve svých domovech a nepanikařte. Současná nouzová situace se nijak neliší od... OH, MŮJ BOŽE! Oh — ahhhh.“

Z malého reproduktoru rádia se ozývá nezaměnitelný bublající zvuk muže, který vydechuje naposledy. Těsně předtím, než stanice přestane vysílat, uslyšíte: „Jak se ti to líbí, ty bílej zmrde!“

Vykloníte se z okna. „Slyšeli jste to!“ křičíte na celé sousedství. „Co jsme slyšeli?“ ozývá se z tuctu hrdla. „Právě jsem zapnul kapesní rádio a slyšel jsem, jak znělo, jako by přímo ve vysílání zabili hlasatele. Pak to vypadlo!“ „Zkuste jinou stanici!“ křičí někdo.

„To už jsem zkusil,“ ozve se někdo jiný. „Všechny jsou mimo provoz.“ „Jdu si pro zbraně,“ křičíte.

„Radši buďte opatrný,“ křičí soused, „znáte přece nové zákony o zbraních!“

„K čertu s těmi novými zákony,“ zařvete. „Jestli se ti černí bastardi přijdou sem poflakovat, tak je zastřelím. Je mi jedno, jestli mě za to zavřou do vězení. Nenechám ty špinavý negry, aby to tady rozstříleli, vypálili a ublížili našim ženám!“

Ale než stačíte popadnout schované zbraně a vyběhnout ven, už jsou tady!

Zpoza rohu se s kvílením řítí auto, házející molotovovy koktejly a střílející z automatických zbraní! V záři hořících benzínových bomb vidíte bílé oči v černých tvářích. Ale i kdybyste je neviděli, poznali byste je podle jejich sprostých

slov! Jako obvykle jsou opilí a řvou typické černé nadávky na všechny bělochy – liberály, bohaté, chudé, pravicové, členy Ku-klux-klanu – na jakéhokoli bělocha.

Jak auto plné černých teroristů mizí a stále střílí, slyšíte výkřiky umírajících a výrazy hrůzy lidí, jejichž blízcí byli zastřeleni.

Popadnete svou starou M1 z námořní pěchoty a .38 a vyběhnete po schodech, i ve tmě, po třech a čtyřech.

Venku, v blikajícím světle ohňů, obklopeném sténáním a modlitbami sousedů, narazíte na malou skupinku mužů, kteří mají dostatek zkušeností z vojenské služby na to, aby nepanikařili. Mají připravené zbraně a snaží se rozhodnout, co dál.

Navrhnete, aby někdo vyrazil na policejní stanici na Grand Avenue. Všichni souhlasí. Dobrovolně se přihlásí kluk se dvěma pistolemi. Zmizí ve tmě. Netušíte, že všichni policajti jsou mrtví.

Zrovna když diskutujete, kam koho postavit, vrací se z předměstí další auto plné těch parchantů, řítí se zpět do města a střílí na všechny strany. Padáte k zemi, zatáhnete za závěr staré M1 a cítíte vlnu uspokojení, když stará puška vypálí jednu ránu za druhou na černé teroristy. Slyšíte, jak jeden z těch parchantů křičí, když ho zasáhne kulka! Připomíná vám to válku! Ale pak si vzpomenete – tohle je váš domov! Tady žijí vaše žena a děti.

A to vám vnukne novou a hroznou myšlenku!

Žena a děti jsou na návštěvě na druhém konci města. Co se tam děje? Na chvíli se vám zastaví srdce. Ale pak ve vás vzplane zuřivost. Jestli se dotkli Janie a těch malých dětí!

Začínáte si uvědomovat, v jaké jste situaci.

Žádné světlo, žádná voda, žádný telefon, žádné rádio – málo zbraní, ještě méně lidí, kteří umí a mají odvahu je použít – žádná organizace! A velmi málo munice!

Zatímco o tom všem přemýšlíte, pouhých pár minut po prvním útoku, přijíždějí další tři auta! Začnete střílet z M1. Zasáhnete další auto! Ale ostatní kluci střílejí do prázdna a plýtvají těch pár nábojů, co máte!

Křičíte na ně, ať přestanou střílet! Je příliš pozdě. Všem došla munice.

Sténání, pláč a modlitby lidí, kteří byli zasaženi, demoralizovaly většinu ostatních. Překvapivě se zdá, že mnoho žen je odolnějších než muži a dělají, co mohou, s roztrhanými sukněmi a košilemi jako obvazy a s útěchou, kterou mohou poskytnout slovy. Mnoho mužů, zejména mladší „jive“ generace s dlouhými vlasy a shrbenými rameny, se chová jako banda dospívajících dívek, křičí a ječí a prosí někoho, aby jim „pomohl“. „Pomohl“ jim! Rád byste jim „pomohl“ pořádným kopancem do zadku.

Teď už není tma. Celá čtvrť hoří. Požáry zapálené hořícím benzínem zuřivě šlehají.

Nic je nezastaví. Žádní hasiči – ani voda.

Noc už byla nesnesitelně horká. Teď, když z mnoha domů šlehají plameny, je takové horko, že se vám svírá kůže.

Mnoho dalších lidí už se přesouvá na volné prostranství, aby unikli spalujícím plamenům. Slyšíte muže a jeho mladou ženu, jak na sebe křičí, pár domů odtud. Ona se snaží vběhnout

zpátky do domu, aby si něco vzala, než shoří. On ji drží, zatímco ona se vzpírá a křičí. Jejich děti se k ní tulí a pláčou.

Do domu se už nedostane.

Skupina černochů v autě ji vidí v noční košili, když projíždějí kolem. Zastřelí jejího manžela a děti. Chytí ji a s křikem ji vtáhnou do auta, šíleně se smějí a chlubí se navzájem tím, co udělají. A vy s prázdnými zbraněmi nemůžete udělat vůbec nic.

Během několika minut vtrhnou do čtvrti další dvě auta plná černých ďáblů. Ale ti nezajíždějí dál a nestřílejí jako ti ostatní.

Vystoupí, aby rabovali – a znásilňovali!

Většina mužů kolem vás už dávno v panice utekla a schovala se.

Sám s tím také moc nenaděláte.

Z úkrytu pod keřem na něčím trávníku, kde vás chrání před nejhorším žárem a sluncem, sledujete, jak ti černí divoši berou všechno, co se jim zlíbí – rádia, televize – a ženy! Bože, nikdy byste nečekal, že uvidíte něco takového!

Četl jste o tom, že se to děje daleko v Kongu a na jiných místech, ale vždy jste si myslel, že je to něco, co tady nikdy neuvidíte.

Teď jste nucen bezmocně přihlížet, jak šest černých zvířat strhává šaty z malé dospívající dívky O'Malleyové a znásilňuje ji, jeden po druhém – poté, co zavraždili její matku, otce a bratry. Zpočátku křičí a zoufale se brání. Ale poté, co ji dva nebo tři z těch chlípných černých bestií zbili a udělali si s ní, co chtěli, leží a kňourá. Pak už žádné kňourání není.

Celou noc ta hrůza pokračuje. Domy shoří na černé ruiny. A stále hoří.

Auta plná negrů se volně potulují po čtvrti, rabují, vraždí zraněné jen pro potěšení – a znásilňují!

Jste bezmocný! Poražený!

Konečně, kolem třetí hodiny ráno, se situace trochu uklidní. Vyplazíte se ven a voláte na ostatní, kteří ještě žijí. „Kde sakra je Národní garda?“, opakujete si navzájem, omámeně, bezmyšlenkovitě. „Kde sakra je ta zatracená garda?“

Jste jediný, kdo má dostatek zkušeností a vůdčích schopností, aby se pokusil něco podniknout. Navrhnete shromáždit raněné a bezmocné a pokusit se je všechny dostat za hromadu starých cihel a kamenů na volném pozemku. Ranění pláčou, opravdu pláčou, že chtějí vodu. Ale voda není. Nikdo zatím nemyslí na jídlo. To přijde později. Ale teď se všichni jen snaží přežít. A každou chvíli slyšíte řev obrovského davu v centru města, který se pohybuje ven a přibližuje se!

Ostatní souhlasí, že se pokusí dostat zraněné za hromadu cihel. Ale než to stihnete dokončit, uslyšíte nový zvuk – řinčení a hluk motorů, které si pamatujete z války: TANKY!

Národní garda! Konečně!

„To je Národní garda!“ křičíte na ostatní. „Slyším tanky!“ Všichni naslouchají. Jakmile tanky uslyší, ozve se slabý jásot.

A právě včas, protože černý dav je už jen pár bloků odtud!

Umíte si představit, jaké by to bylo, kdyby se sem ten černý roj krvežíznivých Afričanů dostal a dorazil zbývající přeživší! Teď se tanky konečně blíží, aby obnovily pořádek!

Poprvé máte pocit, že to přežijete. A rozhodnete se, že už se nikdy nenecháte takhle nachytat, že už nikdy nebudete tak neorganizovaní a tak špatně vyzbrojení! Jestli se ti bastardi někdy pokusí o něco podobného znovu, ať už jsou zákony o zbraních jakékoli, jste odhodláni být připraveni!

Hluk tanků se přibližuje – stále blíž. Teď je vidíte! Díky Bohu!

Železná monstra rachotí po ulicích a čistí je, zatímco za nimi postupují pěchotní jednotky v plné bojové výstroji!

Můj Bože, jaký krásný, lahodný, nádherný pohled!

Nic nikdy nevypadalo tak krásně! Pomalu, v omámení, se ti, kteří jsou schopni chodit, začínají vynořovat zpoza hromady cihel.

Tanky a jednotky odhalují roj černochů schovávajících se ve staveništi. Pěchotní jednotky se přibližují, aby je obklíčily. Tanky se zastavují.

Ale co to je! Co to sakra je! Co to tanky teď dělají?

Otočily se! Nečekají, až pěchota dorazí černé teroristy ve staveništi – otáčejí se zpět! Můj Bože! Copak neví, že tam venku jsou stovky bezmocných bílých lidí?

Ale ony se jen tak „neotáčejí zpět“!

Tanky otočily své zbraně a míří na vlastní pěchotu! Co to sakra je! A zatímco jste ještě v šoku, tanky spustí palbu z kulometů na vlastní pěchotu a kosí ji, stovky z nich!

V tu chvíli se víko předního tanku s rachotem otevře – a vy víte proč. Vyklouzne z něj velká černá hlava a šklebí se!

Mezi skupinkou mužů, žen a dětí schovaných za cihlami nyní zavládne ticho. Jsou příliš ohromeni, než aby dokázali i jen zaklít. Nikdo nemusí nic vysvětlovat.

Teď si uvědomují, co se stalo.

Velká většina černochů v ozbrojených silách a Národní gardě se připojila k černé vzpouře.

Nyní jsou mocné technické zbraně Spojených států v rukou černých divochů, jen pár generací vzdálených od zvířecího života v džungli. Rakety, tanky, jaderné bomby – vše, co bílý génius stvořil, aby se ochránil, bylo hloupě a zrádně předáno samotnému nepříteli ve jménu „bratrství“ a „rovnosti“!

Využíváte poslední zbytky své vůle a energie, abyste nahnali malou skupinku svých přeživších sousedů do opuštěného sklepa pod cihlami a troskami.

Nyní jste sami proti světu, který se zbláznil.

Žádná voda, žádné jídlo, žádná munice, žádná komunikace, žádné léky! Nic!

Ale ještě se nevzdáte.

Možná jde jen o lokální záležitost. Možná se armádě, námořní pěchotě nebo někomu jinému podaří dostat tuto džunglovou vzpouru pod kontrolu.

Pokud vydržíte, možná pomoc přijde.

Ale za tanky se nyní valí roje černochů, kteří se valí z města, opilí whisky a krví – chovají se přesně tak, jak se jejich lidé chovali od nepaměti v afrických džunglích, se zvířecí zuřivostí a krvežíznivostí! Všichni bílí vojáci a příslušníci Národní gardy v této oblasti jsou mrtví, mnozí zohaveni – zcela

zaskočeni svými vlastními černými „spolubojovníky“! Svítá horké ráno, ještě strašnější než noc, plné kouře a plamenů. Desítky sténajících raněných leží všude kolem vás, namačkaní pod kameny a cihlami. Volání po vodě, zejména od dětí, je nekonečné a srdcervoucí. Ale voda není.

Nemůžete nic dělat.

Kolem osmé hodiny se situace ve vašem okolí poměrně uklidnila. Slyšet je jen suché praskání ohňů všude kolem.

Pak uslyšíte nářek z ulice.

Nakouknete ven – a vidíte jednoho z negrů, kterého jste včera v noci zastřelili, jak se plazí, sténá a volá o pomoc.

Neodvážíte se pohnout.

Ale najednou jedna z nejodvážnějších žen, žena, která celou noc utěšovala, obvazovala a pomáhala zraněným a umírajícím, vyběhne z úkrytu. Běží k černochovi na ulici.

S hrůzou sledujete, jak vráží velký kuchyňský nůž, znovu a znovu a znovu do chvějícího se černého těla!

Poznáte ji. Je to paní Moodyová – ta liberálka! Přispěla černochům stovkami dolarů, nekonečně jim pomáhala, pochodovala v jejich protestních řadách, účastnila se s nimi sezení a dokonce jela do Mississippi, aby je zaregistrovala jako voliče. Teď ji tam sledujete, jak konečně uplatňuje zvířecí moudrost, kterou jí Bůh dal, aby chránila své vlastní! Včera v noci byli zavražděni její manžel a děti. Paní Moodyová už není „liberálka“. Teď je členkou velké bílé rasy – bojovnicí! Ale je příliš pozdě!

V deset hodin vidíte další černochy, jak se potulují po sousedství, prohrabávají trosky, kopou do mrtvých, strhávají

ženám šaty a šíleně se smějí svým nevýslovným zvěrstvům – přesně jako bratři Mau Mau v Africe!

Celý den se vám daří přežít a udržet malou skupinku pohromadě.

Několik lidí však zemře a žízeň se pro vás všechny stává nesnesitelnou.

Kolem sedmé hodiny, kdy je letní noc ještě horká od slunečních paprsků, musíte sledovat, jak malá holčička umírá v náručí své matky. Neustále volá „Mami“, a její matka jí stále šeptá: „Mamička je tady, zlatíčko, přímo tady! Jsem tady!“ a tiše vzlyká, houpá to malé dítě s kudrnatými vlásky sem a tam, sem a tam, až ta malá hlavička klesne na bok.

Oči se vám naplní slzami a srdce vztekem na ty idioty a politické krysy, které přivedly největší národ na zemi do této situace, a to vše ve jménu „bratrství“ a „pokroku“.

Pokrok! Kolem osmé slyšíte v dálce rozhlasové auto. Dlouho krouží kolem a vy nemůžete rozluštit, co říká.

Pak se začne přibližovat k vaší čtvrti a z reproduktorů se ozývá chraplavá zpráva: „Toto je nová Socialistická demokratická lidová vláda Spojených států. Svrhli jsme rasistickou ‚nenávistnou‘ vládu Spojených států. Velvyslanec OSN Alfred Goldberg již uznal novou lidovou demokracii.“

„Ozbrojené síly a Národní garda jsou v našich rukou. Čínské jednotky OSN právě přistávají na všech letištích, aby pomohly svobodu milující Lidové osvobozenecké armádě obnovit pořádek. Odpor je marný. Bez našeho svolení se v celé zemi nic nehne.“

„Dostáváte rozkaz vyjít ze svých úkrytů a dostavit se do nejbližšího registračního střediska, odkud budete přesunuti do připravených uprchlických oblastí, kde budete dostávat jídlo a následně nasazeni na práci. Po deváté hodině večer budou všichni, kdo se nepřihlásili v registračních centrech, zastřeleni. Toto je nová Socialistická demokratická lidová vláda Spojených států. Ozbrojené síly a Národní garda Spojených...“ – a nákladní auto odjelo z čtvrti a stále dokola přehrávalo svou zvěst o zkáze našeho národa.

Se slzami v očích sledujete, jak většina lidí vyklopýtá ze skrýše a začne bloudit kolem a hledat „registrační místa“. Najdete jeden náboj do své osmatřicítky.

Namíříte si ji na hlavu… a pak si všimnete hezké mladé dívky, která k vám vzhlíží s tichou modlitbou v očích. Podáte jí pistoli a vyklopýtáte z díry, ještě než uslyšíte výbuch.

To, co jsem napsal, není hysterický sen alarmisty.

Přesně tento druh věcí je podrobně naplánován nepřítelem – a již byl krvavě uveden do praxe všude tam, kde se černí vzbouřili v místech jako portugalská Angola, Kongo, Keňa atd. proti bělochům, kteří tyto země vybudovali.

Tady v Americe to už začalo – tak, jak smrtelná nemoc začíná nejprve malým pupínkem, pak vředem, pak dalšími a dalšími, až nakonec propukne v zuřivou horečku a srazí oběť na kolena.

Lháři a padělatelé map udělali vše, co bylo v jejich silách, aby zamaskovali skutečnou povahu nepokojů šířících se po celé Americe a předstírali, že jsou výsledkem frustrace a lze je vyléčit tím, že se pro negry vytvoří „lepší“ podmínky.

Nejprve bych rád poukázal na to, že počet a brutálnost těchto nepokojů je přímo úměrná míře sociální podpory a „svobody“, která se negrům hojně poskytuje.

V Mississippi, kde se k černochům zaujímá realističtější postoj a kde je proto větší kontrola, k nepokojům typu Watts nedochází. Právě ve velkých městech na severu a západě došlo k nejstrašlivějším nepokojům, ačkoli severní politici klečí na kolenou a líbají prsty na nohou arogantních černochů.

Černoši však požadují stále více a více a nikdy nebudou spokojeni, dokud nevyrabují město a nevyvraždí bělochy, jak to již udělali jejich afričtí bratři v Keni a Kongu.

Lháři a padělatelé map nikdy neřeknou americkému lidu, co za všemi těmito nepokoji stojí, a neustále opakují, že jsou „spontánní“ a výsledkem staletí útlaku. Tyto lži uspěly natolik, že většina Američanů skutečně věří, že nepokoje prostě propukají v horkých letních nocích, protože chudí, utlačovaní negři už nemohou snášet „frustraci“.

Za prvé je tu samozřejmě fakt, že je stejné horko a frustrující i pro miliony chudých bílých lidí, ale ti nevybíhají s bombami a zbraněmi, aby vyvolávali nepokoje a rabovali.

Abyste mohli posoudit, jak zlovolně falešné a nebezpečné je toto tvrzení o „spontánních“ nepokojích, musíte znát pozadí – desetiletí trpělivého komunistického plánování a organizování, které vedlo k jejich vzniku.

Již jsme uvedli výroky Israela Cohena z roku 1912, otištěné v Kongresovém záznamu, podle nichž hlavní zbraní komunistů při svržení Spojených států budou negři. (Kapitola 9).

Před druhou světovou válkou Eugene Dennis, národní tajemník Komunistické strany Spojených států, tento plán rozvedl podrobněji. Zde je doslovná citace z Dennisovy knihy A Soviet America, jak ji cituje Kenneth Goff, bývalý komunistický spolupracovník Dennise, ve své knize Confessions of Stalin's Agent.

> „V tu chvíli mají ve všech větších městech vypuknout rozsáhlé rasové nepokoje. Vůdci těchto davů mají být pečlivě vybráni a předem vycvičeni. Nepokoje mají mít takový rozsah, aby bylo nutné vyslat do těchto oblastí velké policejní síly. Zatímco se úřady budou snažit tyto nepokoje potlačit, vybrané skupiny komunistů mají obsadit rozhlasové a televizní stanice a telefonní ústředny.
>
> Mobilní oddíly komunistů mají převzít kontrolu nad zásobováním vodou a uzavřít jej, stejně jako dodávky elektřiny a plynu. Domácnosti zůstanou bez vody a paliva, světla a telefonu. Lidé nebudou moci komunikovat s přáteli a příbuznými. Profesionální vrazi shromáždí lidi v obchodních čtvrtích v některých větších budovách a zadrží muže jako rukojmí, zatímco jejich ženy budou předány sexuálně vyšinutým davům, pokud se muži nevzdají.“

Všimněte si výzvy k odpojení elektřiny, plynu atd. To byl standardní postup útoků Mau Mau na města bílých lidí po celé Africe; nejprve zničí elektrárnu, telefonní ústředny atd. Poté, v temnotě a zmatku, udeří se svým krvavým africkým terorem.

V kapitole 4 jsem již ukázal, jak se William Weiland a naše vlastní ministerstvo zahraničí s neuvěřitelnou arogancí spikli, aby svrhli proamerického Batistu, který přerušil vztahy s

komunistickými národy, a dosadili fanatického komunistu Fidela Castra.

To mělo svůj účel – ale ne jen ten, že by se obecně pomáhalo komunismu.

Spiklenci potřebovali v novém světě základnu pro zahájení své kampaně černého teroru, maskované jako hnutí za „občanská práva“. Mimo jiné chtěli rozhlasovou stanici, která by zaplavila mysli milionů amerických negrů jejich agitační propagandou, a bezpečné útočiště pro teroristy – tak jako je Laos ve Vietnamu.

S dobytím Kuby Castrem (za pomoci zrádců v naší vlastní vládě a tisku) byly zorganizovány komunistické výcvikové tábory, kde se komunističtí černí teroristé mohou naučit všechny techniky k provádění obvyklé teroristické „osvobozenecké války“ a kde lze do Spojených států pašovat vybavení pro sabotáž, otrávení vodních nádrží a zásob potravin. Vzpomínáte si, jak Castro bydlel v hotelu „Therzsa“ v Harlemu, když přijel do OSN?

Málokdo si uvědomuje, že Castro je z jedné čtvrtiny negr a jeho revoluce je stejně tak černá jako rudá!

Kubánská přední linie komunistického černého terorismu, vzdálená pouhých devadesát mil od našeho amerického pobřeží, byla Spojenými státy zaručena proti jakémukoli útoku kubánských vlastenců usilujících o osvobození své vlasti. Kennedy a Chruščov sehráli velké falešné divadlo ohledně raket a jejich odstranění (vše jsme úspěšně předpověděli v Rockwellově zprávě, protože jsme přesně věděli, co mají za lubem).

Konečným výsledkem této raketové frašky bylo, že k žádné inspekci nikdy nedošlo – ale americké námořnictvo dostalo rozkaz CHRÁNIT kubánské pobřeží před jakýmikoli možnými vyloděními kubánských vlastenců – a to stále pokračuje, přičemž kubánští proticastrovci jsou zadržováni na volném moři pod namířenými zbraněmi a předáváni do věznic v Americe za pokus o osvobození své vlastní země!

A nejen to, ale Eleanor Rooseveltová a banda podobných rudých a levičáků zorganizovali obrovskou podpůrnou operaci, aby zaplatili obrovské sumy za vydírání a dodali Castrovi obrovské zásoby vzácného vybavení, údajně za účelem „záchrany“ proticastrovských Kubánců, ačkoli jedna operační skupina amerického námořnictva mohla zachránit uprchlíky – a Kubu – za jeden den.

Jakmile se z Kuby stal bezpečný a silně ozbrojený tábor, namířený jako dýka na srdce Ameriky, šéf NAACP v Monroe v Severní Karolíně, mohutný černoch jménem Robert Williams, zahájil zkušební ozbrojené povstání a unesl jako rukojmí bělošský pár.

Když bylo jeho povstání nakonec potlačeno, uprchl do připraveného útočiště na Kubě a zorganizoval již naplánovanou rozhlasovou stanici „RADIO FREE DIXIE“.

V jednom z prvních kubánských vysílání se Williams chlubil: „S ozbrojeným povstáním v Monroe jsme selhali jen proto, že to byl náš první pokus a udělali jsme chyby. Ve skutečnosti jsme měli dostatek sil a zbraní, abychom tuto oblast proměnili v popel a trosky.“

„Porazili jsme policii a zásahové jednotky. To, co nás zastavilo, byl dovoz teroristických státních policistů z jiných

oblastí. Kdybychom zaútočili i v těchto jiných oblastech a zablokovali tyto síly, uspěli bychom.“

To, co padělatelé map a lháři Američanům neřekli, je, že celé plány nepokojů ve velkých městech jsou rozvedeny v Williamsově publikaci The Crusader, která byla poprvé vydána na Kubě.

The Crusader

MONTHLY NEWSLETTER

ROBERT F. WILLIAMS, Publisher —IN EXILE—

VOL. 5 — No. 4 — MAY - JUNE 1964

USA: THE POTENTIAL OF A MINORITY REVOLUTION

When the brutally oppressed Afroamerican speaks of violent resistance to savage racial dehumanizat.on, he reaps a whirlwind of reasons and causes why such a reaction

supposedly is insane and suicidal. There is no end to the stereotyped po'emics and heated opposition that beclouds a rational and objective discourse on the subject. From the

Tady je obálka čísla, které ve skutečnosti předpovědělo nepokoje ve Watts a popsalo postup – včetně sloganu „Let it burn!“ (Ať to hoří!).

A tady jsou podrobnější plány z časopisu The Crusader, které přesně popisují, jak to dělají a proč věří, že dokážou porazit celé Spojené státy – přesně tak, jak je uvedeno v první části této kapitoly:

When massive violence comes, the USA will become a bedlam of confusion and chaos. The factory workers will be afraid to venture out on the streets to report to their jobs. The telephone workers and radio workers will be afraid to report. All transportation will grind to a complete standstill. Stores will be destroyed and looted. Property will be damaged and expensive buildings will be reduced to ashes. Essential pipe lines will be severed and blown up and all manner of sabotage will occur. Violence and terror will spread like a firestorm. A clash will occur inside the armed forces. At U.S. military bases around the world local revolutionaries will side with Afro G. I.'s. Because of the vast area covered by the holocaust, U.S. forces will be spread too thin for effective action. *U.S. workers, who are caught on their jobs, will try to return home to protect their families.* Trucks and trains will not move the necessary supplies to the big urban centers. The economy will fall into a state of chaos.

This racist imperialist oppressor will not be brought to his knees, simply because of the fighting ability and military power of Black Freedom Fighters and their allies inside the U.S., but because of the creation of economic, chaotic conditions, total disorganization, frustration of his essential and ultra vital organs of production, and adverse conditions created by the world wide liberation struggle. Such a formidable enemy will fall prey to the new concept of revolution because of his ultra modern and automated society and the lack of psychological conditioning of his forces. Our people have already been conditioned by almost 400 years of violence, terror and hunger.

The new concept of revolution defies military science and tactics. The new concept of lightning campaigns conducted in highly sensitive urban communities with the paralysis reaching the small communities and spreading to the farm areas. The old method of guerrilla warfare, as carried out from the hills and countryside, would be ineffective in a powerful country like the USA. Any such force would be wiped out in an hour. The new concept is to huddle as close to the enemy as possible so as to neutralize his modern and fierce weapons. The new concept creates conditions that involve the total community, whether they want to be involved or not. It sustains a state of confusion and destruction of property. It dislocates the organs of harmony and order and reduces central power to the level of a helpless, sprawling, octopus. During the hours of day sporadic rioting takes place and massive sniping. Night brings all out warfare, organized fighting and unlimited terror against the oppressor and his forces. Such a campaign will bring about an end to oppression and social injustice in the USA in less than 90 days and create the basis for the implementation of the U.S. Constitution with justice and equality for all people.

It is no longer a truism that our people cannot win such a struggle. The world has changed and the favor of the situation has shifted to the side of the Afroamerican. Those who cry that we cannot win are either agents of the oppressor, latent masochists or ignorant of the new facts of life. We do not need paternal white "big daddies" for our friends now. What we need are some fighting John Browns.

Our friends are growing throughout the world, while those of our oppressors are diminishing. It is important that we immediately create stronger ties with our brothers of Latin America, Asia and Africa. It is important that our people stop cooperating with our oppressor and exert more effort to expose his beastly ways to the peoples of the world. Yes, we can win because our struggle is just and our friends are many. The hand writing is already on the wall. Victory is now within our reach. **LET US PREPARE TO SEIZE IT!**

Přečtěte si nyní tento fotostatický záznam vysílání pořadu „RADIO FREE DIXIE“, určeného milionům negrů ve Spojených státech, a lépe pochopíte, co znamenají nepokoje a

vzpoury negrů a co Ameriku čeká – pokud se brzy nepřijmou radikální opatření.

VYSÍLÁNÍ RADIO FREE DIXIE

Hodina H se blíží. Větry nepokojů a násilí se valí k břehům útlaku a nespokojenosti. Rasistické síly tyranie a nenávisti se řítí z dálky, aby způsobily zkázu našemu dehumanizovanému, takzvaně násilnému a bezmocnému lidu.

V této rozhodující hodině dlouhého a hořkého boje o přežití našeho lidu v rasistické Americe je filozofie takzvaného násilí cestou k sebevraždě a vyhlazení. Rasisty utlačovaný lid v Severní Americe je divoká šelma. Je to zuřící bestie zbavená lidských citů. Ti oklamaní naivkové, kteří hovoří o síle nenásilí a lásky při krocení hněvu rasistických bílých divochů, nečiní nic jiného, než že bezohledně vedou náš brutálně utlačovaný lid k násilné, krvavé genocidě.

Rasističtí násilníci, kteří prosazují nadřazenost bílé rasy, se smrtelně bojí sebeobrany ze strany našeho dlouho utlačovaného lidu. Důvodem je skutečnost, že postavení Spojených států ve světě je dnes natolik křehké, že jakékoli dlouhodobé masové nepokoje po celé zemi by znamenaly zvonění umíráčku pro tu frašku, jíž se říká demokratický způsob života. Na rozdíl od toho, co by náš lid chtěl, aby věřil strýček Sam a rasističtí šašci, v takovém konfliktu by nebyli vyhubeni negři, ale takzvaný americký způsob života těch rasistických imperialistů, kteří se spolčují, aby dobývali, ovládali a šířili po světě spravedlnost typu Birminghamu.

Všechny civilizované národy světa sympatizují s naším bojem za civilizaci divochů panské rasy a jejich džungle zvané zastupitelská demokracie křesťanských USA.

Víte-li, co komunistické „osvobozenecké“ síly provedly v Kongu, Keni, Vietnamu a po celé planetě v podobě masových vražd, mučení, znásilňování a rabování, můžete ještě mít nějaké pochybnosti o tom, co čeká Ameriku?

Zdá se vám první část této kapitoly stále nepravděpodobná?

Neměla by – nikomu, kdo vidí historický vzorec, který se již půl století nerušeně vyvíjí.

Bílý muž kdysi vládl světu železnou, relativně spravedlivou a humánní rukou. Docházelo k zneužívání, ale nic takového, co se děje, když je vláda předána barevným rasám, které bílý muž ovládal a civilizoval.

Nyní, když se bílý člověk stal „příliš liberálním na to, aby bojoval“, jak se chlubil Chruščov, a již nebude vnucovat civilizované chování zaostalým barevným rasám, ty povstávají jako vypuštěná zvířata z džungle po celé zemi a zabořují své tesáky do krčních tepen svých někdejších pánů.

To se již stalo lidem v Keni. Běloši se posmívali myšlence, že by Mau Mau mohli někdy zvítězit díky svému primitivnímu a krvavému voodoo a terorismu. Ale Mau Mau zvítězili a ďábel Mau Mau, Kenyatta, nyní vládne Keni, včetně bělochům, kteří čekali příliš dlouho.

Běloši v Kongu a na desítce dalších míst čekali příliš dlouho, než si uvědomili, co se děje, a nyní jsou mrtví, znásilnění nebo pryč.

V Rhodésii si běloši konečně uvědomili, co je čeká, a statečně se postavili na obranu sebe samých i civilizace. Je však zajímavé, že celé vedení Spojených států amerických podporuje síly barbarství a vraždění namířené proti našim vlastním bílým bratrům a sestrám v Rhodésii (a Jižní Africe).

Lidé ve Spojených státech stále nevidí, že peklo, které tam černí rozpoutávají, není sporadické, spontánní a výsledkem frustrace – ale vysoce organizovanou a plánovanou invazí do naší země ze strany nepřítele, který již přistál v milionech a útočí.

Kdyby vystoupili z lodí, vyběhli na pláž a udělali to, co dělají našim městům, bylo by to okamžitě zastaveno. Ale protože naši padělatelé map a lháři se svými nesmysly o „lásce“ a bratrství udržují většinu Američanů v přesvědčení, že za tím „není žádný plán“, tolerujeme každoroční eskalaci útoků na nás ze strany milionů černochů a komunistů, včetně většiny našich vlastních „vůdců“.

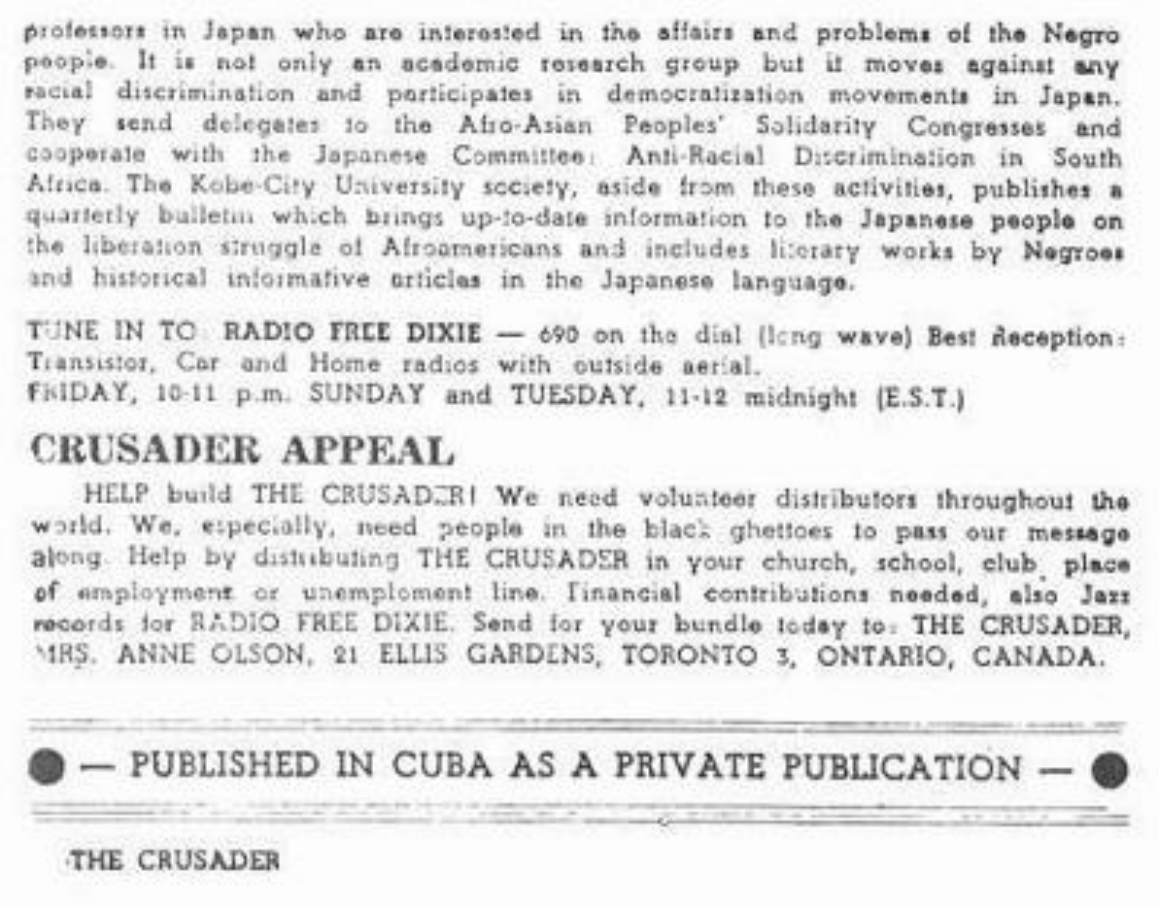

professors in Japan who are interested in the affairs and problems of the Negro people. It is not only an academic research group but it moves against any racial discrimination and participates in democratization movements in Japan. They send delegates to the Afro-Asian Peoples' Solidarity Congresses and cooperate with the Japanese Committee Anti-Racial Discrimination in South Africa. The Kobe-City University society, aside from these activities, publishes a quarterly bulletin which brings up-to-date information to the Japanese people on the liberation struggle of Afroamericans and includes literary works by Negroes and historical informative articles in the Japanese language.

TUNE IN TO RADIO FREE DIXIE — 690 on the dial (long wave) Best Reception: Transistor, Car and Home radios with outside aerial.
FRIDAY, 10-11 p.m. SUNDAY and TUESDAY, 11-12 midnight (E.S.T.)

CRUSADER APPEAL

HELP build THE CRUSADER! We need volunteer distributors throughout the world. We, especially, need people in the black ghettoes to pass our message along. Help by distributing THE CRUSADER in your church, school, club, place of employment or unemployment line. Financial contributions needed, also Jazz records for RADIO FREE DIXIE. Send for your bundle today to: THE CRUSADER, MRS. ANNE OLSON, 21 ELLIS GARDENS, TORONTO 3, ONTARIO, CANADA.

● — PUBLISHED IN CUBA AS A PRIVATE PUBLICATION — ●

THE CRUSADER

Jedním z cílů této knihy, Bílé síly, je upozornit náš lid na tuto smrtelnou hrozbu. A jedním z nejlepších způsobů, jak toho dosáhnout, je NASLOUCHAT nepříteli. On své plány neskrývá; chlubí se jimi! Otiskl jsem jen nepatrný zlomek dostupných dokumentů, které si MŮŽETE opatřit. Abych vám ukázal, co tím myslím, zde je zadní strana jednoho z těchto výtisků Crusader, které vydal Robert Williams. Můžete si jeden obstarat sami, když napíšete na adresu uvedenou na zadní straně tohoto ohavného komunistického plánu na vraždu a znásilnění Ameriky.

Tento odpad je v Severní Americe distribuován prostřednictvím ženy z Kanady jménem paní Anne Olsonová, jak ukazuje fotokopie. Tak jsme získali to, co jste již viděli.

Zde je dopis, který jsme obdrželi od této ubohé ženy a který ukazuje, jak relativně snadné je tento materiál získat:

21 Ellis Gardens
Toronto 3 Ont
Sept. 14. 1965.

Dear Mr.

Thank you very much for your contribution of $5.00 to the Crusader.

I will put your name on the mailing list to receive all future copies.

I am sending you a package of Crusaders, under separate cover, for you to give away

Keep up the good work for freedom for the Blacks

Sincerely

Anne Olson

Teď, když jste si prohlédli několik ukázek z tohoto „Crusaderu“ a přečetli si dopis paní Olsonové z adresy 21 Ellis Gardens, dovolte mi přidat další kousek skládačky – a to kousek opravdu děsivý!

Pamatujte si, že v těchto dokumentech komunističtí rasoví agitátoři vyzývají k tomu, aby se nejprve zaútočilo na zdroje ELEKTŘINY bílých lidí, aby mohli šířit svůj teror během výpadku proudu. To je opakující se téma v Crusaderu; americký vůdce Mau Mau znovu a znovu zdůrazňuje, že prvním krokem

k ovládnutí Ameriky terorismem je zničení ELEKTRÁREN a vyvolání masových výpadků proudu.

Paní Anne Olsonová z 21 Ellis Gardens předává tento materiál negrům po celé Severní Americe.

Proč opakuji toto jméno a adresu DVAKRÁT?

Protože je tu něco překvapivého ohledně někoho JINÉHO, kdo bydlí na adrese 21 Ellis Gardens. Pan Olson, manžel paní Olsonové, navštívil v létě 1965 Castrovu Kubu. O tři měsíce později, 9. listopadu 1965, došlo v elektrárně Sir Adam Beck č. 2 poblíž Toronta v Ontariu k obrovskému výpadku proudu, který na celou noc ponořil do naprosté tmy území od New Yorku po Kanadu – čtvrtinu USA a navíc Kanadu!

Pan Olson pracuje jako technik ve vodní elektrárně Sir Adam Beck č. 2! (Viz Christian Crusade Bulletin, březen 1966, s. 5)

Není to přinejmenším podezřelé?

Přesto úředníci Kanadské národní energetické rady, představitelé Komise pro vodní elektrárny v Ontariu a Americké energetické komise, kteří vyšetřovali výpadek proudu, tuto podivnou skutečnost ani jednou nezmínili, ale místo toho se uchýlili k mnoha dvojznačným prohlášením o „chybných výpočtech“. (Další výpadky proudu od té doby: Texas, Nové Mexiko a Mexiko později v roce 1965; Cincinnati a Kentucky v květnu 1967; Pensylvánie, New Jersey, New York a Delaware v červnu 1967.) „Chybné výpočty“? – nechat třicet milionů lidí bez proudu po dobu dvanácti a více HODIN?

Nebylo by přinejmenším rozumné zkontrolovat pana Olsona, zda udělal to, co on a jeho žena DOPORUČUJÍ?

Mezitím je bohužel hodně pravdy v tom, co kážou Williams a tito černí teroristé: že zatímco Američané zesílili ve zbraních a strojích, my jsme změkli a stali se závislými na těchto strojích a zbraních.

Dobře si pamatuji, že jsme ve druhé světové válce zvítězili částečně díky obrovské převaze v palebné síle a materiálu. „Sedli jsme“ na Japonce a Němce, podobně jako by tlustý muž mohl sedět na houževnatém, ale drobném bojovníkovi, i kdyby ten tlustý muž neuměl bojovat ani trochu.

Ne že by Američané neuměli bojovat; jde jen o to, že máme stále více a více strojů a palebné síly, které to za nás udělají, a každý den se stáváme stále více závislými na snadných, mechanizovaných způsobech. Ztrácíme bojovnou dravost našich předků, kteří porazili Indiány a všechny ostatní, kteří se jim postavili do cesty. Stáváme se národem lidí, kteří mačkají tlačítka. „Kdyby někdy přestala fungovat televize a rádio, vypnula se elektřina, přestal fungovat telefon, zmizela voda a nebyl by nikdo, kdo by jim řekl, co mají dělat, většina bílých Američanů by zpanikařila,“ chlubí se tento černý komunistický terorista, Robert Williams.

A Williams má pravdu!

„Budou sedět ve tmě a čekat, až se zase zapne rádio a řekne jim, co mají dělat,“ pokračuje.

A má zase pravdu – pokud to nezměníme!

K tomu přidejme skutečnost, že negři v Los Angeles, Detroitu, Chicagu, Clevelandu a mnoha dalších městech již dokázali, že jsou schopni ovládnout celé policejní sbory těchto obrovských měst. Obnovit pořádek se podařilo až Národní gardě s těžkými zbraněmi a tanky. V Detroitu nestačila ani

Národní garda a musela být povolána armáda. Policie je sama o sobě bezmocná. (A každý den zavádějí stále více „pout“, kontrolních komisí atd., aby policii ještě více oslabili, a snaží se odebrat zbraně bělochům.

Ale to není skutečné nebezpečí, ani konečný cíl černých revolucionářů.

Jak ukazují fotokopie z časopisu Crusader, jdou po ozbrojených silách!

Den za dnem, týden za týdnem, rok za rokem se černí hrnou do naší armády, námořnictva, letectva, námořní pěchoty a Národní gardy.

Všichni nedávní prezidenti a političtí vůdci to přehnali, když zajistili, že negri mají při povýšeních přednost před bílými muži. Nejen rovné podmínky, ale přednost.

Prezident Kennedy dokonce pověřil Žida Abeho Fortase, aby vypracoval Gesellovu zprávu (G.R.), speciální studii zaměřenou na nalezení způsobů, jak vytvořit stále více a více negerských důstojníků a poddůstojníků, a to tím, že v téměř každé jednotce – obvykle černošské – zřídil politické komisaře, kteří mají hlásit každého vyššího důstojníka, který nepodporuje povýšení negrů. To se děje právě teď, zatímco čtete tyto řádky.

V důsledku toho se ozbrojené složky stále rychleji plní negry, a to zejména černými veliteli: černými desátníky, černými četaři, černými poručíky – až po černé generály! Dnes tvoří negři ve všech složkách kromě námořnictva 25 až 12,5 procenta, přičemž podíl negřích rekrutů je ještě vyšší! (Viz Gesellova zpráva)

Zeptejte se sami sebe, co se děje v každé čtvrti, kam se nastěhují negři.

Neodcházejí odtud běloši?

Dokonce i Židé si uvědomují, že města na severu USA jsou nyní více segregovaná než na jihu, a to v důsledku odchodu bělochů do předměstí, zatímco černochů ve městech přibývá.

Když se černoši nastěhují, běloši se odstěhují.

A přesně to se děje v našich ozbrojených silách – přesně podle plánu! S výjimkou branců, kteří nemají na výběr, se ozbrojené síly plní negry – a velení přebírají negři. Jakýkoli pokus poctivých bílých důstojníků zastavit tento vzestup negrů je ostře kritizován jako „bigotnost“ a bílý důstojník, který se snaží trvat na zásluhách, a to i u černochů, je sám diskriminován. Vím to. Byl jsem tam, není to tak dávno.

Černoši se znovu hlásí do služby; běloši odcházejí.

Tento proces se zrychluje a zrychluje a živí se sám sebou. Pokud jste někdy viděli, jak čtvrť „zčerná“, víte, co mám na mysli. Nejdřív jeden černoch, pak několik – docela dost. Pak je najednou celá čtvrť černá.

Tak tomu je v armádě, letectvu, námořní pěchotě a v menší míře i v námořnictvu. Myslíme si, že jsme chráněni bariérou raket, jaderných zbraní a dalších technologických prostředků, které jsou bezpochyby nejmocnější, jaké svět kdy viděl.

Pokud se však tyto prostředky a zbraně dostanou pod kontrolu nepřítele, budou pro nás nejen k ničemu, ale znamenají jistou smrt!

Právě v tuto chvíli zrádní politici a demagogové předávají tyto mocné technické zbraně stále většímu počtu Afričanů!

A Černoši zase stále více upadají pod kontrolu revolucionářů z hnutí Mau Mau!

Kromě nebezpečí, kterému čelíme ze strany našich vlastních ozbrojených sil v rukou černochů, existuje i osobní nebezpečí, kterému čelíte na úrovni jednotlivce, ze strany teroristických organizací nové generace černých partyzánů ve velkých městech na severu.

V Chicagu působí obrovský zločinecký gang černošských adolescentů s názvem „The Mighty Blackstone Rangers“, který čítá tisíce členů. Kdysi existoval menší gang zvaný „Disciples“, ten se však nedávno spojil s „Rangers“ a vytvořil tak největší černošský vražedný gang ve Spojených státech. Jsou tak skvěle organizovaní, že mají velitelská centra, používají vysílačky a vyjednávají „mírové smlouvy“ s policejním náčelníkem Chicaga – v televizi! Jsou postrachem Chicaga!

Dnes je většina z nich stále ještě adolescenty. Jsou výsledkem dvaceti let placení obrovských daní na sociální dávky, které vychovaly doslova miliony těchto černých zvířat – bez kořenů, bez domovů, bez morálky, bez jakéhokoli respektu k čemukoli – natož k „autoritě“ .

Průměrný bílý Američan zapomněl na své dědictví násilí.

Vím, že já jsem na něj zapomněl, dokud jsem nezaložil Americkou nacistickou stranu.

Jako dítě ve škole se samozřejmě párkrát porvete. Možná jste, stejně jako já, prožili i pár válek.

Ale i ve válkách je boj muže proti muži – násilí na život a na smrt – vzácný. Nezažije to ani jeden z tisíce.

Násilí vedoucí k smrti však po tisíciletí patřilo ke každodennímu životu lidstva. A každodenní násilí vedoucí ke smrti je i nadále způsobem života většiny negrů ve velkých městech. Vrhnou se na sebe s noži, břitvami, zbraněmi, sekerami, drápajícími rukama a dokonce i zuby. Jsou na to zvyklí a nijak zvlášť je „neotřese“, když je náhle zaplaví výbuch tohoto druhu smrtícího násilí – o nic víc, než je „otřese“ psí souboj.

A co je nejdůležitější, tyto miliony mladých, tvrdých černochů se naučily umění násilí až na smrt. Vědí, co mají dělat.

A vy?

Co byste dělali, kdyby vás právě teď napadla banda gangsterů s holemi, noži, zbraněmi a bombami?

Tito vysoce organizovaní černoši jsou s násilím obeznámeni, vědí, jak ho použít a jak se proti němu bránit. Miliony z nich si to dokonce užívají. Nevyvolává to v nich paniku.

Ale většina bílých mužů se stala duchovně slabou, pokud jde o to, být připraveni v každém okamžiku bojovat na život a na smrt, osobně.

Až těmto milionům černošských adolescentů, kteří se dnes na ulicích našich velkoměst učí osobnímu násilí a terorismu, bude kolem dvaceti let a budou těžce ozbrojeni – jak tomu u mnoha z nich již nyní je –, budou připraveni na revoluci založenou na osobním násilí, která průměrného bělocha ohromí a zanechá ho bezmocného.

Znám tyto černošské „děti“. Jsou tak zvyklé na násilí a hrůzu, že se jim v jejich přítomnosti smějí. Nebojí se žádného

policisty, žádné zbraně ani nože – ničeho. Nemají co ztratit a jejich postavení ve vlastním černošském gangu je založeno na naprostém pohrdání nebezpečím a násilím. Být zavřený s těmito divokými černými zvířaty ve vězení, jak se mi často stává, je děsivá škola.

Dáváme desítkám tisíc těchto černých vrahů uniformy a předáváme jim nejsmrtelnější zbraně v historii světa!

Co si myslíte, že se stane, až se rozhodnou obrátit tyto zbraně proti vám – jak jsme ukázali, že je to v plánu?

Černoši již nyní odmítají zabíjení barevných lidí (nepřítele Vietcong) a jejich fanatičtější vůdci, jako je Carmichael (a nyní King), jim říkají, aby se dopustili vzpoury – ne bojovali.

A naše zbabělá vláda jim tuto vzpouru nechává projít. Jak dlouho si myslíte, že to může pokračovat, aniž by došlo k povstání v ozbrojených silách? – Také podle plánu a zdokumentováno?

A jak si vůbec představujete, že by ozbrojené síly mohly potlačit takové černošské povstání zevnitř, když každý voják z bílých jednotek byl vychován v přesvědčení, že odpor vůči negrům je „nenávist“; když mnoho důstojníků jsou černoši; když bojovníci z řad naší bílé rasy byli předčasně penzionováni, jako například nesmrtelný „Chesty“ Puller z námořní pěchoty a tisíce dalších; když jsou běloši zcela dezorganizovaní, zatímco černí mají okamžitou a téměř dokonalou komunikaci; když je každý černošský vůdce prezentován v televizi a v mezinárodním tisku, aby ho všichni černoši znali a byli připraveni poslouchat, zatímco neexistují žádní skuteční bílí vůdci, protože kdokoli, kdo se odváží nazývat se bílým vůdcem,

je z tisku vymazán nebo tak zneuctěn jako „bigot“ a „nenávistník“, že nemůže být účinný u svého vlastního lidu?

Během prvních hodin takového černošského povstání v našich ozbrojených silách by ve skutečnosti mnoho bělochů pomáhalo nepříteli – také podle plánu a jak je zdokumentováno v Crusaderu.

Naši lidé byli tak zatraceně zmanipulováni a zmláceni židovskou propagandou o „bratrství“ a „lásce“, nemluvě o otevřené komunistické propagandě ve prospěch černochů, že naše obyvatelstvo – a ozbrojené síly – se hemží „negromily“ – bílými muži, kteří skutečně věří, že je z toho či onoho důvodu jejich povinností upřednostňovat tyto černochy před vlastním lidem. Pokud by byli správně „nastaveni“ tím, že by jim bylo řečeno, že černošské povstání mělo za cíl získat liberálnější „bratrskou“ vládu, spousta těchto zatracených hloupých bílých mužů by se přidala na stranu svých smrtelných nepřátel, a to na dost dlouho, aby zajistili vítězství těmto divochům a jejich židovským komunistickým vůdcům.

Přesně to se stalo v každé zemi, kde se k moci dostali rudí – a hloupí kolaboranti byli poté rudými a černochy zlikvidováni – jako hlupáci a nebezpeční zrádci, kterými jsou!

Jsem si dobře vědom toho, že zatímco to diktuji, vše se jeví jako příliš šílené a nemožné na to, aby to stálo za to uvěřit nebo dokonce prošetřit. Já sám bych tomu nevěřil, kdybych byl na vašem místě, kdybych to neprošetřil a nezjistil, že se totéž děje znovu a znovu po celé planetě, přičemž oběti jsou vždy ohromeny a neschopné uvěřit, že by se to mohlo stát.

Název této kapitoly je „Noční můra“.

Tento název odkazuje nejen na to, co nás všechny čeká, pokud to dopustíme, ale také na nepopsatelnou agónii těch, kteří to VĚDÍ.

Pokud patříte k těm nemnohým lidem, kteří varovali Ameriku před smrtelným nebezpečím, jen aby zjistili, že nikdo neposlouchá, pak znáte tu noční můru, o které mluvím.

Nejblíže tomu je vzpomínka z dětství, kdy jsem šel na jeden z těch hororových filmů, kde se chlupatá ruka neustále natahuje, aby zezadu popadla nic netušící hrdinku. Chcete na ni křičet: „POZOR ZA TEBOU!“ – jenže nemůžete!

Dnešní Amerika je tou nic netušící, bezstarostnou hrdinkou, která se šťastně věnuje všem možným maličkostem, zatímco černá chlupatá pracka s kladivem a srpem se plíží stále blíž a blíž a blíž. Bůh nám dopřej, abychom jí stačili včas zakřičet: „PROBUĎ SE!“

Tentokrát nejde o žádný film.

Ten chlupatý, opičí černý pařát už před námi sevřel hrdla desítek nic netušících národů.

Už padesát let se to děje jedné oběti za druhou. A co jsme s tím MY dělali?

Kapitola 12: Padesát let selhání

Kdybych se narodil před tisíci lety, byl bych „levičák“.

Všechny vyšší živočišné společenské skupiny, jako jsou vlci, tuleni, opice atd., mají vládu absolutní tyranie, kterou vykonává nejvýše postavený jedinec, schopný porazit všechny soupeře. Pouze tak může příroda skupině zaručit nejlepší možné vedení v boji o přežití. Žádná jiná „vláda“ není u vyšších živočichů myslitelná ani možná.

Taková přirozená „tyranie“ není pro zvířata, která si nedokážou představit žádný jiný stav, žádnou těžkostí. Zvířata prostě přijímají absolutní nadvládu svého dobyvatele, jakmile je jednou zavedena, stejně jako bez přemýšlení přijímají bouře, bolest, každoroční migrace, narození a další jevy přírodního světa, do kterého se narodila.

Když se první jeskynní lidé vymanili ze stavu němých zvířat, jejich „vláda“ byla nevyhnutelně pouhým přenosem tohoto pravidla osvědčených vítězných dobyvatelů.

Z hlediska geologie a antropologie se člověk teprve v nejnovější době stal dostatečně imaginativním a inteligentním, aby promítl své krátké období úlevy od nadvlády vůdce do abstraktního pojmu „svobody“. I dnes je takový pojem pro primitivní a divoké skupiny žijící v přírodních podmínkách naprosto cizí a zbytečný. Kdykoli se pokročilejší civilizované skupiny pokoušejí vnutit zaostalým lidem své vznešené představy o „svobodné“ vládě, tito lidé se rychle vracejí ke svým diktátorům a tyranům, jak to vidíme všude v tropech, v Africe, na Haiti atd.

První králové a náčelníci evropské civilizace, muži jako králové Vikingů, král Artuš, Karel Veliký a Vilém Dobyvatel,

byli skutečnými bojovými hrdiny, kteří dokázali své královské právo doslova prokázat v souboji na život a na smrt, stejně jako ve všech primitivních společenstvích. A jelikož jejich lid byl ještě blízko přírodě, jejich vláda byla obvykle přijatelná pro většinu tehdejších občanů, dokonce i těch nejnižších.

Silní a skutečně stateční muži jsou málokdy krutí a zlí; podlost a krutost jsou vlastnosti slabochů, nikdy silných mužů.

Ale jak se království stalo dědičnou institucí, stali se „králové“ naprosto bezcennými a zlovolnými slabochy, kteří by v boji nikdy nepřežili. A jejich kruté, podlé „vlády“ byly naprosto nesnesitelné.

Za vlády posledního z těchto zvrácených a hloupých tyranů začali přemýšliví a odvážní muži ze všech společenských vrstev riskovat své životy, aby se postavili proti těmto zlým, malým mužům a proti systému, který z takových malých mužů dělal „krále“.

Byl bych jedním z těch mužů.

V době absolutní, nepřirozené a tyranské moci obětovaly tisíce mužů, kteří si vážili sami sebe, své životy, aby jejich bližní mohli najít úlevu od této svévolné absolutní moci nevhodných slabochů a aby mohl být systém dědičné tyranie zkrocen.

Výsledkem byly první evropské parlamenty.

V těchto skupinách šlechticů, kteří začali omezovat absolutní moc neschopných králů, seděli na LEVICI ti, kdo upřednostňovali ještě větší omezení královské moci a více „osobní svobody“ pro lid.

Naproti této skupině, na PRAVICI, seděli ti, kdo upřednostňovali buď zachování stávajícího stavu, nebo větší autokratickou moc pro krále – více státní moci a méně osobní svobody.

To byl původ pojmů „levice“ a „pravice“ a jediný skutečný význam těchto slov.

Zatímco západní svět trpěl drtivou tyranií slabochů, hlupáků a chamtivých intrikánů v roli „králů“ (a systému, který je korunoval), místo pro muže, kteří si vážili sami sebe a nechtěli sklonit hlavu před jhem tyrana, bylo na LEVICI. A tam bych byl i já, dokud by nebylo zlo napraveno.

Stručně řečeno, od nejranějšího vzniku západního člověka lidstvo nutně bojovalo proti nahé tyranii „pravice“, proti svévolné a absolutní moci a systému, který mohl takovou moc neodvolatelně vložit do rukou slabochů a hlupáků. „Pokrok“ proto po tisíc let znamenal posun DOLEVA.

Ačkoli byla absolutní tyranie krajní pravice jakkoli krutá, měla tu výhodu, že zajišťovala pořádek. Existovala hierarchie společenského a politického postavení, „společenský žebříček“ od krále až po nejnižšího nevolníka. Každý znal své „místo“ a jakýkoli nepořádek ve společnosti byl bezodkladně potlačen králem a jeho „šlechtou“ za podpory jejich armády. Martin Luther King a jeho nepokoje by ve feudální společnosti nevydržely ani deset minut. Ve společnosti panoval „pořádek“. Byl to však „pořádek“ podobný tomu ve věznici.

Na pravém okraji politického spektra tedy panuje absolutní tyranie, ale také absolutní pořádek.

Při odklonu od této absolutní tyranie pravice nebylo možné se nepohnout doleva. A na opačném extrému, na extrémní

levici, politickém protikladu extrémní pravice, stojí naprostá svoboda a žádný řád – „anarchie!“ Anarchie je stav bez vlády, kdy si každý člověk může dělat, co se mu zlíbí. To je stav, o který usilují marxisté, kteří tvrdí, že s „dokonalým“ komunismem vláda „odumře“. (Kupodivu je to také cíl, o který předstírají, že usilují zmatení Bircherovci a košer konzervativci – „méně vlády“ atd. atd.)

Ale když neexistuje vláda, navzdory hezkým teoriím komunistů a bircherovců, neexistuje ani pořádek, ani bezpečnost pro slušného občana. Během stávky bostonské policie ve dvacátých letech, než ji Coolidge potlačil pomocí Národní gardy, docházelo v celém Bostonu, ve městě bez policie, ke krveprolití a rabování a žádný slušný občan nemohl vyjít ze svého domu. I ve svém domě byl slušný občan vystaven riziku, že bude napaden, okraden, znásilněn a ponížen.

Nikdy na tomto světě nebudou všichni lidé „ušlechtilí“ a plní „lásky“ k bližním. A dokud existuje byť jen jeden parazit, který by použil násilí k okrádání, znásilňování, rabování, zabíjení atd., musí existovat nějaká vláda a nějaká síla, kterou má společnost k dispozici, aby se ochránila i před tou nejmenší menšinou predátorů.

Abychom to shrnuli, absolutní tyranie hlupáků a slabochů je neúnosná.

Ale stejně tak je neúnosná absolutní svoboda – anarchie.

Jako u většiny lidských záležitostí, odpověď nespočívá v extrémech, ale v tom, co Platón nazýval „zlatou střední cestou“ – rovnováha mezi těmito dvěma extrémy, dostatek autority k udržení pořádku a dostatek svobody k zamezení tyranie.

V boji proti utrpení způsobenému totální tyranií feudálního středověku však západní člověk neměl jinou možnost než se posunout doleva – od totální tyranie a pořádku k druhému extrému, tedy k totální svobodě a absenci pořádku – k chaosu. Byl bych tedy nucen posunout se doleva v boji za určitou svobodu od absolutní tyranie slabých a neschopných „králů“.

Lidstvo má však při nápravě zla jednu hroznou vlastnost.

Často se dlouho a tvrdě snaží nějaké zlo napravit, jen aby pak pokračovalo stejným směrem a z té nápravy udělalo nové zlo!

Přesně to se stalo v západní civilizaci. „Svoboda“ se stala šíleným fetišem, bláznivým, nelogickým heslem, před kterým se všichni klaní, bez ohledu na to, zda se jedná o skutečnou, zodpovědnou svobodu, jakou znala Amerika v devatenáctém století, nebo o divoký, vražedný, zvrácený libertinismus maskující se jako „svoboda“ divoké Afriky a americké „levice“.

My z National Socialist White People's Party věříme, že západní člověk se nutně pohyboval po tisíc let doleva, pryč od totální tyranie pravice, až dosáhl „zlaté střední cesty“ dokonalé rovnováhy mezi potřebou řádu (a určité vlády) a potřebou svobody.

Věříme, že tohoto ideálního politického zlatého středu bylo dosaženo v americké ústavě – ne v té špinavé, pokřivené věci, kterou z ní udělal současný Nejvyšší soud, ale v původní, skvěle vyvážené vládě zákonů a kontrol, kterou vymysleli naši osvícení otcové zakladatelé. Než budu pokračovat, dovolte mi shrnout dosavadní argumentaci. Pojmy „levice“ a „pravice“ se vztahují pouze na míru autority ve společnosti. Čím

autoritářštější je vláda, tím více je „pravicová“; čím více je libertariánská, tím více je „levicová“. To je historický a sémantický fakt.

Krajní pravice politického spektra představuje naprostou tyranii – samý pořádek bez jakékoli svobody.

Krajní levice politického spektra představuje naprostou svobodu – samá svoboda bez jakéhokoli pořádku.

Oba tyto extrémy jsou pro bělochy západní civilizace neúnosné.

Ideálem, o který je třeba usilovat, je dokonalá rovnováha mezi dostatečnou vládní autoritou, která zaručuje pořádek a bezpečnost pro každého občana, a zároveň mu umožňuje maximální osobní svobodu před svévolnou vládou a nespravedlivým násilím.

Navzdory šílenému zneužívání tohoto pojmu téměř všemi dnes nemohu opomenout prohlásit, že cílem dobré vlády v západní civilizaci proto musí být vyhnout se nesnesitelným extrémům jak levice, tak pravice a zavést vládu politického středu.

AVŠAK, a to je sakra velké „avšak“. Když se západní člověk posunul dostatečně doleva, aby napravil zlo tyranie, nedokázal se zastavit!

Poté, co jsme v roce 1789 založili americkou ústavní republiku, dokonalou rovnováhu mezi autoritou a řádem na jedné straně a svobodou a volností na straně druhé, pokračovali jsme v posunu doleva – směrem k libertinismu a anarchii!

Po tisících letech úsilí o „svobodu“ nebyl západní člověk schopen se spokojit, když dosáhl umírněnosti. Jako člověk

umírající žízní v poušti, který vypije tolik vody, že se tím zabije, západní člověk, šíleně žíznivý po svobodě, překročil oscvícenou rovnováhu a umírněnost Ústavy z roku 1789, aby pronásledoval chiméru „svobody“, až dnes balancujeme na hranici anarchie – až je tu tolik falešné „svobody“, že lidé jako Stokley Carmichael, Rap Brown a Martin Luther King mohou legálně přežívat, zatímco podněcují nepokoje, krveprolití a válku v našem středu, a vyhrávají světové ceny za „mír!“

Všechny formy autority, od otce rodiny po policii a vojáky, byly tak potlačeny a zničeny, že naše mladší generace pohrdá veškerou autoritou. Přísní, staromódní otcové jsou proklínáni jako „fašisté“ nebo jsou terčem posměchu a výsměchu, kdykoli se pokusí uplatnit jakoukoli autoritu k udržení pořádku v rodině. Policisté jsou suspendováni nebo dokonce souzeni a uvězněni za „brutalitu“, kdykoli použijí sílu k nastolení pořádku mezi vzbouřenými, vraždícími negry nebo jinými neukázněnými občany.

Vedení vysokých škol je označováno za „tyranské“ jen proto, že se snaží řídit své vlastní školy, zatímco vousatí anarchisté a teroristé se vzpírají jakékoli autoritě a po kampusech se procházejí s transparenty, na nichž je napsáno „K**va!“, jako by tím dokazovali svou „svobodu“.

Dělníkům se vštěpuje, že by měli řídit podniky.

Náš Nejvyšší soud a náš podlézavý Kongres rozhodly, že majitel restaurace musí uznat „svobodu“ negra nebo kohokoli jiného vniknout na soukromý pozemek, jíst nebo močit na stoly – jak se mu zlíbí.

„Práva“ zločinců jsou tak horlivě chráněna, že v našich městech už téměř neexistuje pořádek ani bezpečnost.

Homosexuálové požadují „právo“ na „svatbu“ na veřejnosti.

Děti ve škole terorizují své učitele.

Beatníci požadují volné a legální drogy.

Židovští a liberální „spisovatelé“ požadují „právo“ vydávat a prodávat našim dětem tu nejodpornější a nejperverznější pornografii jako „literaturu“ a „umění“.

Mohl bych pokračovat dál a dál, ale tento výčet by měl stačit k tomu, aby ukázal, co se stalo s naší kdysi velkolepou autoritářskou ústavní republikou.

Řítíme se vstříc anarchii, chaosu a naprosté svobodě davů.

Za těchto smrtelných okolností je pro ty, kdo nás mají politicky vést, otázkou života a smrti, aby věděli, o čem mluví, a nezaměňovali pojmy.

A přesto tu máme muže, který disponuje miliony dolarů z darů zoufalých, slušných Američanů – Roberta Welcha –, jenž Američanům tvrdí: „Nacismus a komunismus jsou JEDNO A TO SAMÉ!“ Abychom pochopili, jak šílené a sebevražedné to je, dovolte mi popsat experiment, který jsme prováděli, když jsem studoval psychologii na Brownově univerzitě.

Vzali jsme kbelík s horkou vodou a kbelík s ledovou vodou a do každého z nich jsme ponořili jednu ruku. Poté, co si naše ruce zvykly na extrémní horko a extrémní chlad, ponořili jsme obě ruce najednou do kbelíku s vodou o pokojové teplotě. Obyčejná voda se ruce, která byla v ledové vodě, zdála vařící, a ta samá voda se ruce, která byla v horké vodě, zdála ledová.

Zmínil jsem tento experiment (který si můžete vyzkoušet sami), abych poukázal na relativní povahu slov „levice“ a

„pravice“. Jistě, existují absolutní extrémy těchto pojmů, jak jsem ukázal: tyranie na pravici a anarchie na levici.

Spektrum od pravice k levici je však velmi široké a bez ohledu na to, kde se člověk na této škále nachází, ti, kdo jsou nalevo od něj, vypadají jako „levicoví“, ať už je jejich skutečné postavení jakékoli, a ti napravo se jeví jako „pravicoví“.

Proto máme Guse Halla, šéfa Komunistické strany Ameriky, který nazývá divoké, zuřící radikály z Progressive Labor „levicovými“ a prezidenta Johnsona „nacistou“!

Tato relativita na politické škále levice-pravice je důvodem, proč „levice“ a „pravice“ dnes ztratily hodně ze svého významu. Amerika se posunula tak zatraceně daleko směrem k extrémní levici, že jakákoli snaha vrátit se do středu musí být nutně „extrémně pravicová“.

Před třemi desítkami let, když židovští bolševičtí vůdci jako Rosa Luxemburgová vyvěšovali rudé vlajky a přebírali kontrolu nad celými státy v Německu, jedinou odpovědí slušných Němců musel být posun k nejnásilnějšímu extrému pravice – k tyranii. Když se něco příliš zahřeje, můžete to ochladit foukáním. Ale když to začne hořet, jako hořelo Německo židovským bolševismem, nemůžete oheň uhasit foukáním – k uhašení potřebujete OPAK ohně – vodu!

Když levice dosáhne bodu revoluce a anarchie, nemůžete ji zastavit ústavou, logikou, prosbami nebo zdravým rozumem. Můžete ji zastavit pouze obnovením chybějícího řádu, silou a autoritou!

Přesně to udělal Adolf Hitler, a právě proto je tak brutálně nenáviděn tou spodinou anarchistů, bolševiků a nejrůznějších Židů, které přelstil a porazil.

Zatím se USA nevydaly tak daleko na levicovou cestu jako Německo. Žádný americký stát nevyvěsil komunistickou vlajku a zcela nesvrhl pořádek a autoritu, jak to udělali Židé, když bylo Německo poraženo v první světové válce. Zatím se ještě můžeme zachránit ústavními a řádnými metodami a nemusíme se ještě vydat cestou diktatury, abychom napravili zlo. Zatím. Prezident má již nyní dostatek moci, aby já – nebo jakýkoli čestný, slušný a informovaný americký vůdce – mohl obnovit pořádek a svobodu v rámci zákona v naší upadající Americe.

Ale pokud budou koševativci (košer konzervativci) i nadále váhat s řešením situace s negry a předstírat, že můžeme porazit Židy a jejich úprk k anarchii a bolševismu tím, že budeme milovat Židy a negry a nikdy nezmiňovat nepřítele – a tím, že budeme předstírat, že „komunismus a nacismus jsou totéž“ – Bůh nám pomáhej! Budeme jako člověk, který najde malý plamínek v krabici dynamitu a neustále na něj fouká v naději, že ho „ochladí“ a uhasí oheň bez použití vody nebo radikálních metod, ze strachu, že zničí svůj dynamit.

Amerika si už nemůže dovolit pohrávat si s jednoduchými řešeními! Amerika „hoří“ anarchií!

Ale oheň je zatím malý. Zatím nepotřebujeme diktaturu, k níž byl Hitler donucen (protože Německo potřebovalo politický „výjimečný stav“, když celé spolkové země přecházely k komunismu).

Potřebujeme však hnutí, které je radikálně pravicové a tvrdé. Ti, kdo neustále žvaní o „individuální svobodě“, by se měli podívat do ulic jakéhokoli amerického města a vidět tu divokou, chaotickou a vražednou „individuální svobodu“, kterou již máme – pro negry, zločince, rudé a Židy! Pro

nepřítele je tu příliš mnoho „individuální svobody“. Ale koševativci se neodvažují o nepříteli ani zmínit!

Nepotřebujeme více „individuální svobody“, ale více AUTORITY pro slušné, bílé Američany, aby se zachránili před řádícími negry, komunistickými Židy a anarchistickými „studenty“ atd.

Muži, kteří nám dali Spojené státy americké, nezaložili anarchistickou „demokracii“, ale vysoce organizovaný stát, který by se dnes nazýval „extrémně pravicovým“.

Ve skutečnosti by naši otcové zakladatelé podle moderních měřítek byli označeni za nejfanatičtější „fašisty“ a dokonce za „nacisty“.

Dovolte mi připomenout čtenáři, že jeho prapraprapradědečkové a prapraprababičky negrům žádnou „rovnost“ neposkytovali, ale spoutali je do otroctví. Nad moderními metodami „prevence kriminality“, spočívajícími v rozdávání stále větších částek peněz a pohodlného pobytu v „pohovkových věznicích“, by se jen zasmáli. Zřizovali bičovací sloupy, pranýře a věšeli ty, kdo se odmítli podřídit společenským pravidlům. Ani ten nejfanatičtější „nacista“ dnes neobhajuje otroctví, ačkoli muži, kteří sepsali Deklaraci nezávislosti a Ústavu, otroctví nejen obhajovali – oni ho praktikovali.

Neumožnili volit ženám ani mužům bez majetku. Nevěřili v to, že by „lid“ měl volit prezidenta, protože si byli dobře vědomi nebezpečí demagogie, která dnes sužuje naši zemi. Místo toho zřídili volební kolegium, aby zajistili, že nebude zvolen nejoblíbenější demagog, ale nejlepší státník, který povede Ameriku. (Takže jsme volební kolegium obešli.)

Dovolte mi šokovat vás překvapivým faktem.

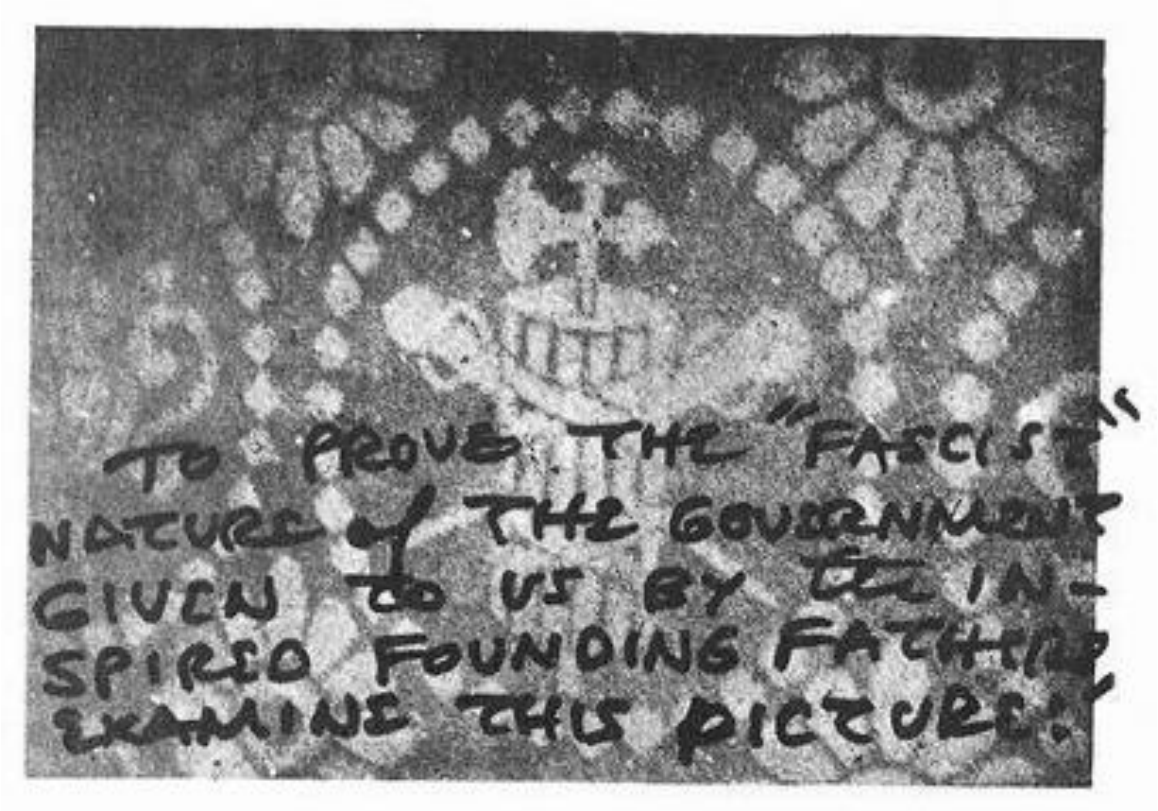

Existuje fotografie, která byla propašována z posvátné síně Nejvyššího soudu Spojených států.

Je to fotografie, kterou jsem pořídil sám – snímek sytě červeného koberce přímo pod nosem předsedy Warrena a dalších osmi soudců. Pokrývá celou podlahu síně Nejvyššího soudu!

Pokud se na ten koberec podíváte, možná na něm rozpoznáte symbol, který se v Nejvyšším soudu Spojených států vyskytuje všude.

Říká se mu „fasces“.

Zde je definice z části o „fasces“ z Webster's Collegiate Dictionary (páté vydání) na straně 363:

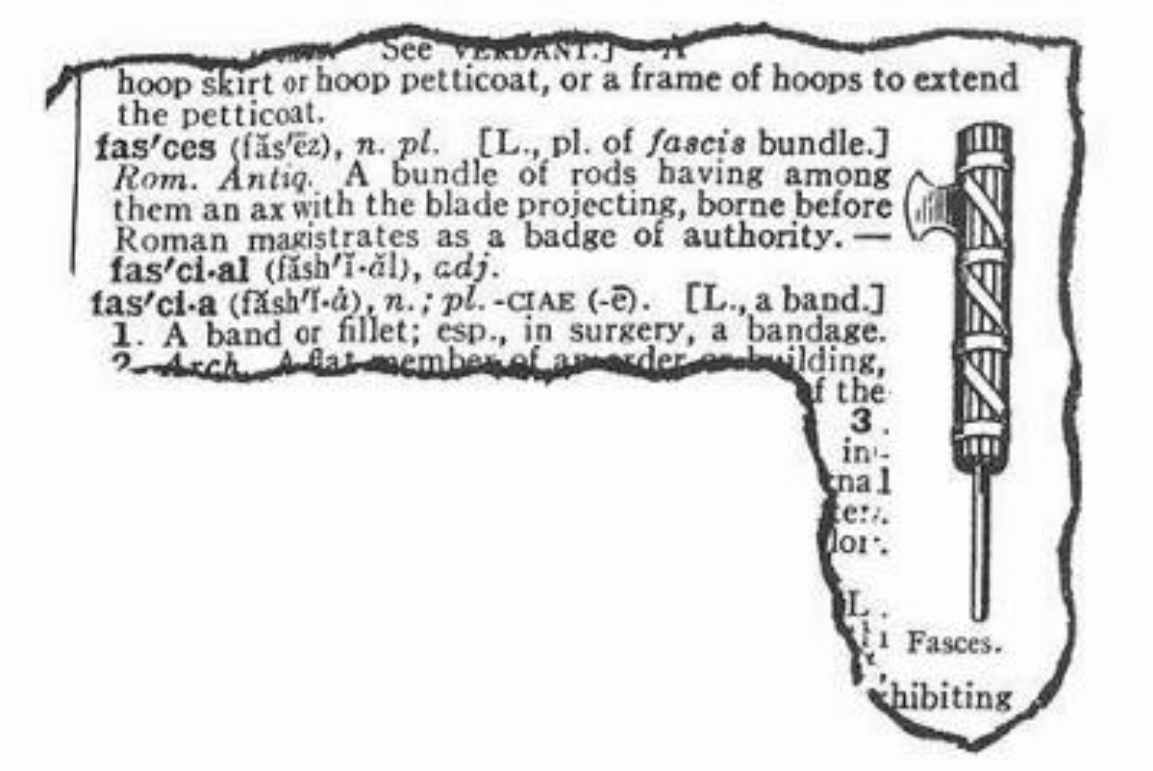
hoop skirt or hoop petticoat, or a frame of hoops to extend the petticoat.

fas′ces (făs′ēz), *n. pl.* [L., pl. of *fascis* bundle.] *Rom. Antiq.* A bundle of rods having among them an ax with the blade projecting, borne before Roman magistrates as a badge of authority. —

fas′ci·al (făsh′ĭ·ăl), *adj.*

fas′ci·a (făsh′ĭ·ȧ), *n.*; *pl.* -CIAE (-ē). [L., a band.]

1. A band or fillet; esp., in surgery, a bandage.

2. Arch. A flat member of an order or building,

f the

3.

in-

na l

er.

lor.

L.

Fasces.

hibiting

Je na něm vyobrazen svazek klacků svázaných dohromady tak, aby tvořily sekeru – symbolizující AUTORITU.

Tady je ten samý symbol na naší americké deseticentovce.

Stejný symbol „fasces“ je vytesán na čelních stěnách budovy amerického Kongresu. Ve skutečnosti se fasces vyskytuje po celé zemi na budovách federální i státní správy, na penězích atd. Stejný symbol je i na naší americké deseticentovce [na starých deseticentovkách s „hlavou Merkura“ z doby před Rooseveltem – pozn. red.].

Poznáváte v tom jméně „fasces“ něco známého? Měli byste. Je to původ slova „fašista“ – které Židé a rudí tak nenávidí. Možná jste naletěli lžím jak Židů, tak koševativců, že fašismus je „zlo“ a „neamerický“.

Pokud ano, podívejte se na definici z Webster's Collegiate Dictionary (páté vydání) na straně 365 – definici „fašismu“:

Všimněte si, že fašismus je definován jako „hnutí směřující k nacionalismu a konzervatismu v protikladu k internacionalismu a radikalismu“.

Chápete nyní, proč Židé (a pravicoví zbabělci) tak nenávidí slovo „fašismus“?

„Fasces“ byly rozesety po všem, co souviselo s vládou Spojených států, protože podle definice BYLA AMERICKÁ VLÁDA NAVRŽENA JAKO „FAŠISTICKÁ“ VLÁDA! (Nacionalistická a konzervativní).

Dokud se do toho nevložili Židé, nikdo se „fašismu“ nebál – naše vlastní vláda hrdě umisťovala symbol fašistické moci po všech našich nejposvátnějších vládních síních, na naše peníze i na naše sochy. (Ruce Abrahama Lincolna spočívají na dvou fasces v Lincolnově památníku!)

Proč si myslíte, že Židé, rudí a „košer konzervativci“ dnes toto slovo a tento symbol tak hořce nenávidí?

Odpověď lze najít v samotné podstatě „fasces“.

Podle starověké římské legendy vznikly, když byly kmeny ve starověké Itálii roztrhány na tisíc znesvářených „frakcí“. Velký vůdce, který se setkal s ostatními náčelníky, vzal do ruky hůl a snadno ji zlomil, čímž ukázal, jak snadno jsou kmeny jeden po druhém poráženy barbary.

Poté vůdce sebral svazek malých tyčí, svázal je dohromady a pokusil se je zlomit, což se mu samozřejmě nepodařilo. Všechny svázané dohromady byly příliš pevné! Poté na svázané tyče nasadil čepel sekery a ukázal, že v jednotě a agresivní sebeobraně spočívá síla a vítězství.

Lidé našeho druhu tento symbol používali a chápali po tisíce let – až do druhé světové války, kdy Hitler a Mussolini konečně přišli na to, jak zastavit pekelné rozdělování našeho lidu Židy.

V Německu a Itálii přiměli Židé masy lidí (vedené židovskými komunisty) nenávidět vlastní inteligenci jako „vládnoucí třídu“ – a „vládnoucí třídu“ nenávidět masy vlastního lidu jako „chamtivou, brutální pracovní sílu“ – sebevražednou „třídní válku“ komunismu.

Židé rozdělili Německo a Itálii na tisíce hašteřivých, malicherných a chamtivých skupinek, které byly všechny bezmocné před sjednocenou silou organizovaného, neúprosného židovstva. Stejně jako římský vůdce posílil malé klacíky tím, že je svázal do „fasces“, tak i Mussolini učinil italský lid dostatečně silným, aby přežil a nastolil pořádek prostřednictvím jednoty a autority. Hitler udělal totéž pro německý lid. A protože sjednocený lid vedený silnými, čestnými vůdci je pro židovské parazity, obchodníky, lichváře a

komunistické revolucionáře příliš tvrdým oříškem, Židé pány Mussoliniho a Hitlera upřímně nenáviděli a přiměli zbytek světa, aby je porazil.

Dnes jsou Amerika a všechny bílé, západní, křesťanské národy rozděleny jako nikdy předtím. Tady v USA nás rozdělili na republikány a demokraty, katolíky a protestanty, bohaté a chudé, Yankee a Konfederáty, kapitál a práci, liberály a konzervativce atd. atd.

Existuje vůbec nějaký „konzervativec“, který by si někdy nevzdychl: „Kéž bychom se dokázali sjednotit!“ Židé lhali o povaze „fašismu“, aby nás udrželi rozdělené a přiměli nás nenávidět jedinou věc, která nás může zachránit.

Ale vzhledem k definici ve slovníku, kterou jsme přetiskli a která ukazuje, že „fašismus“ není „to samé jako komunismus“, ale ve skutečnosti nacionalistický konzervatismus, jak máme vysvětlit sbor „konzervativců“, kteří se pilně přidávají k židovské smečce a štěkají na „fašismus“?

Proč nás také nenávidí?

Odpověď je, že většina z nich je příliš líná na to, aby si udělala domácí úkol a zjistila, co fašismus je.

Prostě slyší Židy a komunisty, jak den a noc křičí, jak je to odporné, takže to buď také nenávidí, nebo se Židů příliš bojí, aby si přiznali, že fašismus a nacismus jsou opakem komunismu.

National Socialist White People's Party věří, že naši otcové zakladatelé založili autoritářskou republiku (v žádném případě „demokracii“ – formu vlády, kterou otevřeně pohrdali). Zavedli

fasces jako samotný symbol autority, která přinesla jednotu a pořádek do třinácti původních kolonií.

A my, stejně jako naši předkové, hájíme AUTORITÁŘSKOU REPUBLIKU. Naše svastika je rasovým symbolem bílého muže, který představuje řádnou vládu a silné vedení – v rámci ústavy a zákonů.

„Fasces“, které jsou k vidění po celém Washingtonu i na deseticentovkách ve vaší kapse, ukazují jedinou cestu ke spáse pro naši bílou americkou ústavní republiku.

Americká nacistická strana se nebojí následovat tuto cestu otců zakladatelů navzdory lžím Židů a koservativců.

Masy instinktivně vnímají potřebu autority a nevědomky hledají silného vůdce.

A masy jsou zase samotnou podstatou toho, co potřebujeme k vítězství.

Máme-li získat legální politickou moc, nepotřebujeme pár „konzervativců“, ale miliony a miliony v podstatě nepolitických pracujících lidí a obyčejných Američanů, volně nazývaných „masy“. Přesto je právě tato obrovská masa moci tím, co „konzervativci“ nikdy, nikdy, nikdy nemohou získat.

Časopis U.S. News and World Report ze 7. června 1965 obsahuje statistickou analýzu katastrofálních celostátních prezidentských voleb z roku 1964.

Tyto údaje ukazují jasněji než jakékoli množství argumentů nebo přání, že již není matematicky možné, aby jakýkoli „konzervativní“ celostátní kandidát zvítězil na jakémkoli tradičním ekonomickém „konzervativním“ programu bez skryté otázky RASY.

Ve skutečnosti čísla ukazují, že ekonomický „konzervativec“ nejenže MUSÍ prohrát, ale že trend naší populace se každým dnem posouvá směrem k situaci, kdy pouze šílenec bude schopen předstírat, že existuje jakákoli možnost celostátního politického vítězství pro jakýkoli druh ekonomického „konzervativního“ programu.

Pokusím se to dále vysvětlit, ale prozatím vám představím suchá čísla.

Nejprve uvedu procentní podíl hlasů, které Johnson a Goldwater získali v nejvyšších vrstvách naší populace. Mezi profesionály, manažery atd. získal Johnson 58 % hlasů. Mezi osobami s vysokoškolským vzděláním získal Johnson 54 %. Mezi těmi, kteří mají příjem 10 000 dolarů nebo více, hlasovalo pro Johnsona 56 procent. V menších městech a obcích získal Johnson 63 %.

Všimněte si, že rozdíl mezi oběma kandidáty ve vyšších vrstvách a venkovských oblastech činí v průměru asi 15 % hlasů. To by nebyl nepřekonatelný rozdíl a dal by se snadno změnit účinnější kampaní, než jakou vedl Goldwater.

Podívejme se však nyní na opačné kategorie než ty výše uvedené. Mezi nekvalifikovanými pracovníky získal Johnson 80 % hlasů. Goldwater získal pouze 16 %! Ti, kteří neměli vyšší než základní vzdělání, hlasovali pro Johnsona.

Ti s příjmy nižšími než 10 000 dolarů dali 70,7 % svých hlasů Johnsonovi a pouze 29,3 % Goldwaterovi. Velká města a městské oblasti daly Johnsonovi 72 % hlasů a Goldwaterovi 28 %.

Rozdíl mezi Johnsonem a Goldwaterem mezi nižšími ekonomickými třídami a městskými voliči činí v průměru obrovských více než 54 %!

Ale ani toto šokující číslo nevypovídá o tom, proč je šílenství snažit se získat politickou moc na základě „konzervativního“ programu.

Podívejme se na relativní velikost obou skupin, které jsme výše porovnali.

Podle Světového almanachu z roku 1965 tvoří první porovnávaná skupina, tedy odborní a vedoucí pracovníci, kteří hlasovali pro Johnsona s rozdílem pouhých 15 %, pouze 21,8 % populace, zatímco zbytek pracovní síly, tedy polokvalifikovaní a nekvalifikovaní pracovníci, představuje 78,2 % populace.

Z menších měst a obcí, které volily Johnsona, je ve Světovém almanachu uvedeno pouze 63 % s celkovým počtem obyvatel 54 054 425, zatímco městské oblasti, které volily Johnsona v 72 %, vykazují celkový počet obyvatel 125 368 750.

A zatímco vysokoškoláci volili Johnsona pouze z 54 %, celkový počet těchto vysokoškoláků je ve Světovém almanachu uveden pouze jako 4 528 215; zatímco počet žáků základních škol, kteří volili Johnsona, je uveden jako 40 217 215 (tyto údaje představují počet zapsaných na vysokých školách a základních školách v roce 1963). K počtu zapsaných na základních školách je třeba připočítat další miliony lidí, kteří jsou zcela negramotní nebo mají za sebou jen několik let školní docházky.

Když to vše shrneme, zjistíme, že vyšší vrstvy a venkovské oblasti naší populace, které by si možná mohl získat národní

konzervativní kandidát, tvoří pouze relativně nepatrný podíl obyvatel Spojených států (přibližně 20 %). Avšak i tato ekonomicky nejkonzervativnější část americké populace je v ekonomických otázkách rozdělena a získal ji Johnson, i když průměrný náskok jeho vítězství v této části populace činil pouze 15 %.

Na druhé straně tvoří více než 80 % populace obrovské masy Američanů, kteří žijí v městských oblastech, mají pouze základní školní vzdělání, jsou pouze polokvalifikovaní nebo nekvalifikovaní pracovníci a vydělávají méně než 10 000 dolarů ročně.

A v této obrovské skupině získal Johnson 8 z každých 10 hlasů. Klíčovým faktem je, že hlas nejméně gramotného nebo nejméně informovaného člověka má stejnou váhu jako hlas H. L. Hunta nebo Roberta Welcha, a na každého voliče z vyšších vrstev připadají miliony „obyčejných lidí“.

Pro ty, kteří nemají matematické myšlení, to zkusím shrnout do velmi, velmi jednoduchého tvrzení.

S výjimkou otázky rasy je JEDINÝM místem, kde mají ekonomičtí „konzervativci“ vůbec nějakou šanci na velký počet hlasů, skupina lidí na vedoucích pozicích, s vyššími příjmy a s vysokoškolským vzděláním – zkrátka mezi vzdělanými MYSLITELI.

Mezi lidmi se základním vzděláním, kteří pracují jako dělníci nebo v manuálních profesích a mají příjem nižší než 10 000 dolarů ročně, se „konzervatismus“ prodává asi tak dobře jako sněhové koule na severním pólu. MASY chtějí „SRDEČNÉHO“ kandidáta, který působí „lidsky“ a „sympaticky“. Roosevelt, Truman, Ike, Jake a nyní Johnson –

všichni uspěli v tom, že prodali ten správný „OBRAZ“, aby vyhráli.

Ať už to můžeme jakkoli litovat, je to fakt – stejně jako je faktem, že běloši nemají rádi „negry“, ať už si ti pokrytci předstírají cokoli.

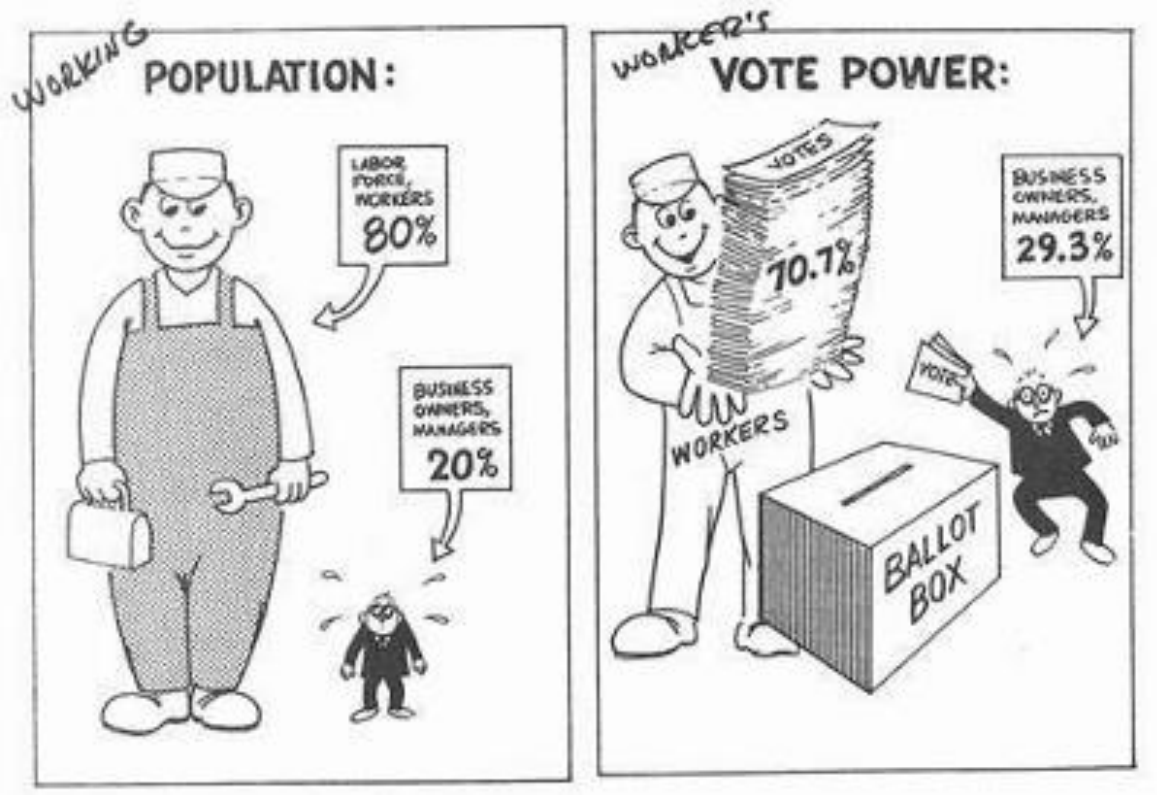

Bez mas nikdy, nikdy nezískáme moc.

A bez moci je naprostá a odporná ztráta času sedět a naříkat nad „ústavností“, „křesťanstvím“, „právech států“ atd. atd. – donekonečna. To je to, co jsme dělali, a myslím si, že každý inteligentní člověk by už dávno měl plné zuby nekonečných zpráv typu „Ó můj Bože“, letáků „Co musíme udělat“ a spolků „Pojďme se všichni spojit“.

Nejsem připraven plýtvat ani další vteřinou na neúspěchy nebo bezmocné sténání. Jen pokud bude každý krok promyšlen

tak, aby legálně získal moc, jsem ochoten dál trpět a obětovat se.

A statistiky ukazují s drtivou jasností, že je NEMOŽNÉ vyhrát na celostátní úrovni jako ekonomický „KONZERVATIVEC“.

Jak tedy můžeme zvítězit?

Odpověď zní, že musíme najít způsob, jak oslovit srdce milionů lidí, kteří volili Johnsona, Roosevelta, Ika, Harryho a Jakea. Goldwater to rozhodně nedokázal se svým image „vyždímejme chudé“ a „vyrazme do války“. Ani žádný jiný ekonomický „konzervativec“ to nedokáže – protože „konzervativec“ se v podstatě snaží prodávat ledově studené nápoje, aby vás „povzbudil“, zatímco potenciální zákazníci se všichni třesou v chladném dešti. Průměrní lidé se chtějí cítit v teple, v bezpečí a jistotě. Takoví lidé prostě jsou. A pokud trváte na tom, že budete prodávat ledově studené nápoje lidem, kteří se třesou v mrazivém dešti v krutě chladné noci, určitě selžete. My jsme selhávali.

Nepřítel to všechno chápe naprosto brilantně a s chladnokrevnou vypočítavostí využívá psychologii ve prospěch míšení ras, podvracení, úpadku, nemravnosti a zrady!

Zatím je naše strana naprosto, neuvěřitelně hloupá a slepá v jednání s masami lidí.

Někteří, kteří psychologii mas chápou, vysvětlují své selhání v efektivním využití těchto znalostí tvrzením, že je „zlé“ nebo „nemorální“ být „demagogem“ atd.

Je to jako sledovat zloděje a násilníka, jak vám ničí dům, znásilňuje vaši ženu a unáší vaše děti, a odmítat se ho pokusit

zastavit, protože má zbraň, a bylo by „zlé“, kdybyste použili zbraň, stejně jako ten zločinec.

Dokud zlí lidé používají psychologii a demagogii k získání mas pro zlé účely, dobří lidé musí tyto metody používat, aby pomohli našemu lidu sjednotit se a přežít, jinak zemřeme!

Vůbec se nestydím přiznat, že bych neváhal udělat cokoli, abych zachránil naši bílou rasu. A to zahrnuje i to, že nespočetněkrát riskuji vlastní život, že mě bijí, věznía že o mně téměř všichni lžou. Nevidím žádné velké morální vítězství v tom, že náš lid, naše ženy, naše malé bílé děti a mladé dívky by byli shromážděni do čínských komunistických táborů nucených prací nebo bordelů, nebo předáni miliardám řvoucích afrických divochů – a to vše jen proto, že naše strana je příliš „milá“ na to, aby použila zdravou psychologii k získání mas.

Ale abychom zvítězili, nemusíme dělat nic opravdu „odporného“.

Musíme jen přestat s marným úsilím zvítězit tím, že se snažíme vtloukat do hlav mas chladná, tvrdá a necitlivá fakta. To nebude fungovat.

Musíme jen podat pravdu v podobě, která lidem vyhovuje. Toho nedosáhnete dlouhými pojednáními, racionalizacemi, statistikami, fakty a nezkreslenými pravdami.

To se dělá pomocí PŘÍBĚHŮ, analogií, sloganů, diagramů, plakátů, demonstrací a především bojových prostředků – věcí, které zasáhnou srdce lidí a poté proniknou do jejich myslí.

Až konečně dokážeme, aby to pravicové vedení pochopilo, pak můžeme zastavit šílenství ekonomického „konzervatismu“

a pustit se do JEDINÉHO tématu, které SKUTEČNĚ zasáhne srdce milionů – RASY!

Ukažte člověku, že pokud zvolí kandidáta A, bude mít „negřího“ souseda, jeho děti nebudou v bezpečí a hodnota jeho nemovitosti klesne, a oslovíte jeho SRDCE. Porazíte kandidáta A.

Ale řekněte mu, že státní dluh je příliš vysoký, že „je porušována Ústava“ a že daně pro korporace jsou příliš vysoké, a on vás sotva vyslechne. Prohrajete.

Řekněte mu, že musíme být připraveni zahájit válku, abychom zachovali „Monroeovu doktrínu“, a on vás nazve „válečným štváčem“ a bude se vás k smrti bát.

Řekněte mu, že jste proti sociálním dávkám, pracujícím lidem, vysokým mzdám a sociálnímu zabezpečení a že chcete snížit daně bohatým, a on vámi bude otevřeně pohrdat jako proti „lidu“.

Ta druhá strana mu říká, že jsou „na straně obyčejných lidí“; křičí „pryč s velkými zájmy“ a on je bude volit až do soudného dne, bez ohledu na to, kolik sídel nebo televizních stanic vlastní, nebo jak ho předávají naprostým podvodníkům vydávajícím se za vůdce.

Druhá strana dělá tento druh věcí ve jménu zla už léta a získává si masy, čímž získává moc, a tím mění Ameriku v noční můru zrady a úpadku.

Naše strana byla příliš zatraceně namyšlená a povýšená na to, aby se zamyslela nad sebou samou, a stále prodává hořkou a ledovou „pilulku“ ekonomického „konzervatismu“ masám

lidí, kteří ji již padesát let odmítají, a to pokaždé s větším odstupem.

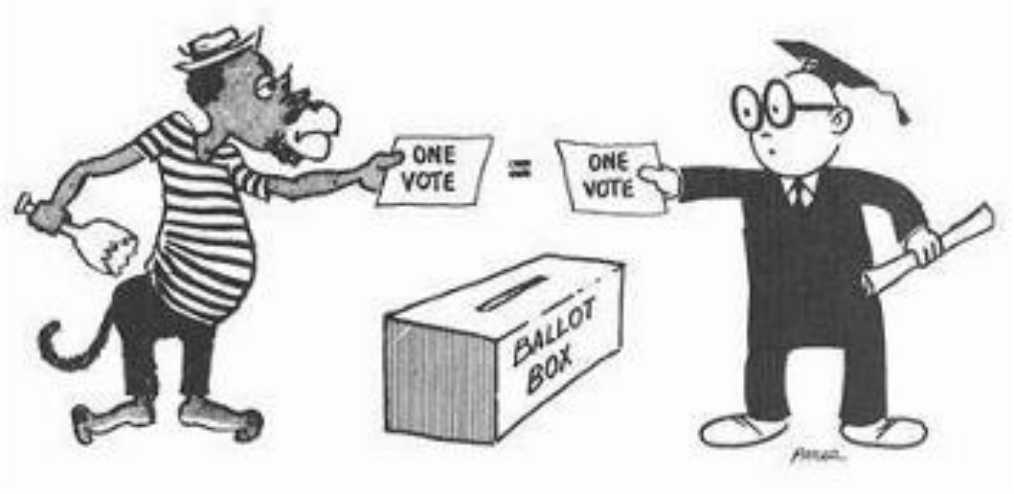

Trvalo mi 15 let, než jsem na to přišel.

V roce 1956 jsem prodal časopis, který jsem úspěšně založil pro manželky vojáků po celém světě (U. S. Lady Magazine), a všechny peníze jsem vložil do snahy „sjednotit“ konzervativce. Založil jsem „Americkou federaci konzervativních organizací“ a naivně věřil, že pokud se nám podaří sjednotit pravici, snadno porazíme levici.

Do té doby jsem měl dost příležitostí sledovat činnost „pravice“ – konzervativců – a dospěl jsem k závěru, v naprosté nevědomosti o skutečné povaze věci, že k úspěchu potřebují jen organizační úsilí, které je „sjednotí“, a to s PLÁNEM jako v podnikání. Zjistil jsem, že existují desítky, možná stovky velmi bohatých mužů, jako H. L. Hunt z Texasu a Robert Welch z Bostonu, kteří to cítili podobně jako já a kteří by společně mohli shromáždit dostatek peněz a zdrojů, aby převálcovali marxisticko-sionistické Židy a levicové aktivisty.

Zdálo se, že talentu a schopností je dostatek – a vlastně i většina lidí na mé politické straně –, takže zdravý rozum vedl k závěru, že to byl pouze nedostatek odhodlaného úsilí o

sjednocení sil, který umožnil levicové menšině, podněcované ještě menší menšinou Židů, dosahovat jedno vítězství za druhým a uvrhnout Ameriku na cestu marxistického socialismu a rasového rozpadu.

Už tehdy jsem si uvědomil, že mluvení a vzdělávání jsou k ničemu, pokud nejsou zaměřeny na jediný politický cíl, který má smysl, a tím je MOC.

Tehdy jsem ale vůbec netušil, jaké lidi se pod pojmem „pravice“ skrývají. Od milionářů až po vystrašené maloměšťáky, kteří navštěvují nekonečné ubohé „konzervativní“, „100% americké“, „staromódní“, „ústavní“ a „práva států zachovávající“ schůzky – z hořké zkušenosti jsem se naučil, že lidský materiál pravice tvoří z 90 % zbabělci, hlupáci, blázni, lidé s úzkoprsým uvažováním, žvanilové, blbci, nevyléčitelní skrblíci a – nejhorší ze všeho – koníčkáři – lidé, kteří si začali užívat perverzní, masochistické potěšení z toho, že si navzájem donekonečna vyprávějí, jak nás všechny znásilňují „ti, o kterých víte, o koho jde“, ale kteří by za žádných okolností nepomysleli na to, že by riskovali svá dvě auta, upravené domy nebo lukrativní zaměstnání, aby s tím něco UDĚLALI.

Vůbec jsem o tom však nevěděl a plný svého obvyklého nadšení a elánu jsem zaplatil sérii rozhlasových spotů před a po pořadu pravicového komentátora Fultona Lewise, v nichž jsem oznamoval schůzku ve Washingtonu za účelem organizování pravice.

Odezva se zdála být potěšující. Zavolaly stovky lidí a já se domluvil s jedním z nich, Samem Jonesem, korespondentem

Bill Buckleyho National Review, že pro naše první setkání využijeme krásné staré sídlo ve Virginii v McLeanu.

Ze stovek lidí, kteří zavolali, se na setkání dostavilo jen asi padesát.

Na shromáždění jsem vystoupil v tom nejlepším „konzervativním“ stylu, „slušně“ jsem kázal o nutnosti „držet pohromadě“ víc než o čemkoli jiném a sklízel jsem tu a tam vlny zdvořilého potlesku.

Jak se teď třesu, když pomyslím na tu veškerou slabou, zbytečnou a hloupou „slušnost“ – zatímco je naše rasa a celý náš svět brutálně ničen!

Tu a tam se někdo z publika zeptal: „A co Židé? “ A ozývalo se chichotání a šoupání nohama, jako u žáků základní školy, když někdo zmíní slovo „sex“. Pak jsem tohoto „odvážného“ člověka pokáral za tak „odporné projevy předsudků“, přičemž jsem dal jasně najevo svou spravedlivou lásku k úžasným Židům a dokonce jsem si s některými blízkými přáteli vyměňoval významná mrknutí nad svým „chytrým“ podvodem.

Židé by takové setkání za nic na světě nenarušili. My, stejně jako milion dalších „konzervativců“, jsme si namlouvali, že „bojujeme“ proti zradě, podvracení, komunismu a míšení ras (Židům), aniž bychom cokoli dělali a aniž bychom ublížili samotnému nepříteli. Kdybychom neměli taková hloupá malá tajná setkání, nakonec bychom v sobě nahromadili takový tlak frustrovaného vlastenectví, že bychom možná udělali něco důrazného – a tudíž účinného.

Uspořádali jsme malou sbírku, rozdali jsme členské průkazy a pak jsme tam postávali a žvanili, jak to bývá po takových „bitvách“ s nepřítelem zvykem.

Všichni si navzájem gratulovali k tomuto novému a strašlivému útoku na „Eskymáky“, jak je tehdy nazýval John Kasper, a my jsme se vraceli domů rozzářeni velkým „úspěchem“.

Vynaložil jsem svůj čas a peníze v úsilí „pěkně“ zorganizovat pravici jako „Americkou federaci konzervativních organizací“ a vydávat celostátní konzervativní noviny.

Scházeli jsme se v nejlepších zasedacích místnostech hotelů Statler a Mayflower. Nechal jsem si vyrobit krásné dopisní papíry s vyraženým zlatým písmem. Využil jsem všechny své schopnosti v umění, psaní, organizování, propagaci a vedení – ty samé schopnosti, které nyní slouží Americké nacistické straně – ale tehdy byly k ničemu. Základní premisa – premisa konzervatismu – byla špatná.

Ačkoli se to tak jeví, boj mezi „konzervativci“ a „liberály“ NENÍ bojem idejí ani politických organizací. Je to boj síly, teroru a moci. Židé a jejich komplici a loutky neřídí naši zemi a její lid díky vynikajícím idejím, zásluhám své práce nebo skutečné většině lidí, která za nimi stojí.

Jsou u moci navzdory tomu, že tyto věci postrádají, a to pouze proto, že se k moci dostali pomocí odvážných TAKTIK MENŠINY. Mohou se udržet u moci jen proto, že se lidé bojí postavit se jim na odpor – bojí se, že budou společensky vyloučeni, bojí se, že budou očerněni v tisku, bojí se, že přijdou o práci, bojí se, že nebudou moci řídit své podniky, bojí se, že přijdou o politické funkce. Je to STRACH, a pouze STRACH,

co udržuje tyto špinavé levicové úlisníky u moci – NENÍ to neznalost amerického lidu, jak si „konzervativci“ neustále navzájem namlouvají.

Naši pravicoví „bojovníci“ si navzájem neustále opakují: „Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí“. Pravdou však je, že každý OTROK zná pravdu, ale k čemu mu to je, pokud nějakým způsobem nezíská MOC, aby si svou cestu ke svobodě VYNUTIL. Není to pravda, co nás v Americe osvobodí, protože miliony lidí již pravdu znají a hořce nenávidí to, co se děje, ale BOJÍ se dokonce i přiznat, že pravdu znají. Deset milionů lidí podepsalo petici za Joea McCarthyho – a ne všichni jsou mrtví. Ale mohli by stejně tak být, dokud pravice tráví veškerý svůj čas a peníze snahou „získat“ dalších deset milionů, místo aby přiměla těch deset milionů, které už máme, aby SE POSTAVILI! Máme dostatek lidí, peněz a prostředků, abychom zítra ráno vzali Ameriku zpět z rukou zrádců, pokud by všichni lidé, kteří už vědí, co se děje, už neměli STRACH a POSTAVILI SE!

Dokud se pravice ve svém boji omezí na to, že bude „milá“, budou se široké masy veřejnosti jako ovce klanět levici, která milá NENÍ – která k udržení své nadvlády nad naším národním životem a kulturou SILOU využívá pomluvy, ekonomické pronásledování, právní šikanu a nakonec i fyzický teror. Tato síla je samozřejmě maskovaná šekovými knížkami, soudními taláry, zmanipulovanými stranickými sjezdy atd. – ale stále jde buď o sílu samotnou, nebo o hrozbu síly, která drží Ameriku na kolenou a ve STRACHU.

Žádné množství novin a letáků, i kdyby to byla samá mistrovská díla propagandy, a žádné množství řečí a schůzek

nemůže zastavit tuto rostoucí sílu levice a MOC a STRACH, který vzbuzuje – natož ji zatlačit zpět a nakonec zničit.

Ale v roce 1955 jsem si ještě představoval, že bychom se k Židům mohli „přikrást“, stejně jako ostatní moji „vybuznělí“ přátelé. Vybudovali bychom si velkou členskou základnu hnutí zdola tím, že bychom Židy vůbec nezmiňovali, ba dokonce bychom je chválili – a pak, zatímco by nic netušili, bychom se stali silnějšími a silnějšími, až bychom jednoho krásného dne smazali úsměvy z našich tváří, otočili se k překvapeným Židům a ukázali jim, co jsme měli v úmyslu!

Kdekoli jsem se objevil, všude jsem narážel na propagaci tohoto zbabělého snu. Každý konzervativec, s nímž jsem se setkal, mě vzal stranou a naříkal nad nejnovějšími skandály a zradou těch „víte-koho“ a popisoval mi nejnovější plány, jak se k těm mučitelům přiblížit nepozorovaně.

A já jsem byl součástí této dětinské iluze stejně jako kdokoli jiný. Strávil jsem doslova stovky hodin diskutováním o metodách této supertajné revoluce.

A jediné, co jsem z toho všeho získal, bylo konečné zjištění, že bylo – a vždy bylo – nemožné porazit teroristy slovy. Takové zlé uzurpátory je třeba vyhnat stejnou zbraní, která je dostala k MOCI. Jejich zbraně byly a jsou tajné a maskované. Naše zbraně musí být ze své podstaty otevřené, legální a čestné. Ale stále to musí být MOC – ne řeči v letácích nebo lstivé sny – a proto to s sebou nese RIZIKO.

Také jsem poznal lidi, kterým jsme s manželkou z nějakého nejasného důvodu, na který si už nevzpomínám, začali říkat „zatvrzelci“. Byli to ti věční „vlastenci“, věční účastníci schůzek, nevyčerpatelní řečníci a žvanilové, ti

superchytří všeználci, kteří „tentokrát rozhodnou volby“, atd., atd., a nechutní koníčkáři, kteří jednou týdně nebo tak nějak vybíjeli svůj potlačený „patriotismus“ v masochistickém orgasmu, který zřejmě získali tím, že se bičovali nejnovějšími zvěrstvy Židů. Zdálo se, že tito lidé „bojují“ proti Židům celý svůj život – roky a roky a roky. Jejich standardní reakcí na cokoli, co nevymysleli sami – nový plán, jak se na Židy nenápadně vrhnout – bylo: „Bojoval jsem proti tomu ještě předtím, než ses narodil, synku“ – a to mělo toho nováčka odehnat.

Jako by lidé, kteří strávili čtyřicet nebo padesát let tak monstrózně neúspěšným bojem, měli vůbec právo otevřít tlamu!

Jak měsíce ubíhaly a my jsme sledovali, jak se naše skromné úspory tenčí, aniž by se objevily nějaké známky skutečného pokroku, začal jsem trpět „desperationitidou“, tak typickou pro pravici. Začal jsem se stýkat s početnou, neorganizovanou, ale stálou skupinou „vlastenců“, jaká existuje všude, a diskutovat o nejrůznějších „lstivých“ způsobech, jak na Židy „vysypat všechnu pravdu“ najednou. Existovaly nekonečné plány na shazování „celého příběhu“ z letadel po milionech na veřejnost, zatímco bezmocní Židé by v zuřivosti sledovali, jak letáky poletují dolů.

Mluvilo se o plánu přepadnout televizní stanici, držet personál pod namířenými zbraněmi, zatímco jeden z nás – nikoho nezajímalo, kdo přesně – by předložil milionům bez dechu dokumenty a fakta o židovském charakteru komunismu – kterých máme tak hojně, ale které znamenají tak málo, dokud oslovujeme jen jeden druhého. Existoval dokonce plán na vypuštění obrovských nápisů na balónech, připevněných na

nepřístupných místech, které by „práskaly“ na Židy z nebe, zatímco by se oni zoufale snažili je sundat.

Tyto divoké nápady jsou ve skutečnosti – zatímco toto čtete – někde diskutovány jinak inteligentními lidmi – lidmi, kteří jsou prostě příliš přemoženi vlastní plachostí a nevědomostí, aby viděli, že i kdyby tyto ošklivé triky na Židech provedli, nemělo by to vůbec ŽÁDNÝ VÝSLEDEK.

Lidé jsou mnohem apatičtější, než by se dalo uvěřit, a to i poté, co tuto skutečnost zjistíte. Je zapotřebí neuvěřitelné množství propagandy, opakované znovu a znovu a znovu a znovu, aby se s nimi dalo pohnout byť jen o kousek. To je jeden z důvodů, proč mi Joe McCarthy řekl, že se ani nepokusí říct celou pravdu. „Prostě by mě zavřeli jako blázna,“ řekl, „a veřejnost by zapomněla, o co vlastně šlo.“ A pravděpodobně měl pravdu.

Myšlenka, že existuje NĚCO SNADNÉHO, co lze udělat, aby židovští zrádci utíkali do Izraele jako krysy, zatímco my triumfálně vstoupíme do Bílého domu, je jedním z nejhorších sebeklamů, který udržuje pravici ve žvanění a konspiracích, zatímco Židé se nám smějí a pošlapávají naši Ústavu, naše práva, naše tradice, naši důstojnost a naši bílou rasu.

Každému, kdo poprvé zjistí, co se děje, lze odpustit, že si tuto dětinskou iluzi po určitou dobu živí. Ale když vidí, jak Židé nechávají hladovět rodiny jeho spolubratrů, hromadně je posílají do vězení, odvážejí do „psychiatrických léčeben“ a pomlouvají a ničí je jen za ten nejmenší pokus postavit se židovské moci, měl by to pochopit nejpozději do pár let. Každý muž, který stráví třicet nebo čtyřicet let předstíráním, že existuje tak snadná cesta, zatímco naše země a naše bílá rasa

upadají a upadají a upadají – není snílek ani ignorant. Je to zbabělec! „Konzervativci“ jsou mistři světa v strkání hlavy do písku, šeptají si mezi sebou „tajně“ pod pískem, zatímco jejich opeřené zadky vlají ve větru, aby je Židé mohli kopat, jak se jim zlíbí. Konzervativci neoklamávají nikoho kromě sebe samých.

Jedním z konzervativních vůdců, s nimiž jsem se spojil, byl William F. Buckley ml., vydavatel časopisu National Review. Můj přítel zde ve Washingtonu, Sam Jones, byl jeho korespondentem, a tak jsme se setkali na schůzce v New Yorku. Samotná konverzace s Buckleym a jeho spolupracovníky byla intelektuálním zážitkem. Nikde jinde na světě, kde jsem kdy byl, jsem nezažil tolik pulzující intelektuální energie a geniality. Sám Bill je nesmírně sympatický a chytřejší než všichni ostatní. Ale mezi jeho spolupracovníky jsou tři nebo čtyři Židé, z nichž jeden vypadá obzvlášť židovsky, a atmosféra tam je jiná než u jiných „konzervativních“ skupin.

Buckley je v židovské otázce nesmírně opatrný a i když se s ním setkáte o samotě, je těžké z něj dostat informace o tom, co si o tom myslí. To nejlepší, co můžete získat, jsou opatrné narážky, z nichž si můžete vyvodit, co chcete. Od té doby jsem se dozvěděl důvod: Buckleyho milionářský otec měl velké zájmy u Židů v Izraeli a výsledkem je, že i dnes Buckleyho antiliberalismus a antikomunismus končí na hranicích Izraele a sionistických zasedacích sálů.

V té době jsem však i já hrál tu hloupou hru na „mám zavřené oči“, a tak jsem měl pocit, že pomáháním Buckleymu lze hodně dokázat, a souhlasil jsem, že pro něj budu propagovat National Review. Vložil mi na účet ve washingtonské bance tisíc dolarů a já se pustil do projektu, jehož cílem bylo zajistit

National Review masový náklad na vysokých školách a univerzitách.

V té době jsem se však intenzivně věnoval vlastnímu úsilí o založení A. F. C.O. a novin, a stydím se přiznat, že jsem pro Billa odvedl mizernou práci. Vyvinul jsem určité úsilí, ale chyběl mi elán a plné nadšení, které jsou pro takovou propagaci nezbytné, a nic se nestalo. S výčitkami svědomí jsem Billovi vrátil peníze, po odečtení výdajů. Kromě toho, že byl příliš opatrný v otázce židovské, což je samozřejmě jeho právo, byl Bill Buckley jako člověk stoprocentně čestný a na rozdíl od situace s jinými pravicovými politiky, s nimiž jsem pracoval nebo se snažil pracovat, bylo mé selhání v dosažení čehokoli s Buckleym zcela mou vinou.

Navzdory všem penězům, které jsem do toho vložil, a veškeré práci a inspiraci, kterou jsem tomu věnoval. Moje snaha „sjednotit konzervativce“ a porazit mistrovské intrikány světa – Židy – pomocí intrik nevyšla. Došly mi peníze a šel jsem pracovat pro dva pravicové milionáře, nejprve pro Boba Snowdena z Memphisu v Tennessee a Hughese z Arkansasu, a poté pro Russella Maguira (který vydával časopis Mercury – byl jsem jeho asistent).

Maguire uměl hezky mluvit o boji. Ale když ten skutečný boj začal, vycouval. Celou tu ošklivou historii jsem odhalil v předchozí knize (aniž by mě jeden z nich žaloval za pomluvu), ale zde ji nebudu opakovat.

Stačí říct, že tito milionáři, ačkoli byli upřímní, prostě nevěřili a pravděpodobně stále nevěří, že jsme ve smrtelném nebezpečí. Domnívají se, že existuje nějaký snadný způsob, jak

zachránit své obrovské bohatství, aniž by to museli „vyslovit nahlas“.

Vím, že mnoho pravicových lidí je upřímně znepokojeno mými boji s lidmi, jako jsou Maguire, Snowden, Welch, Hargis a další, a mými odhaleními o tom, jací ve skutečnosti jsou. „Dělají dobrou věc,“ říkají mi, „proč je nenechat, ať si dělají, co chtějí. Pomáhají. Neubližuj jim.“

Trvám na tom, že jen předstírají, že pomáhají – ve skutečnosti však škodí.

Než se dav lidí vzbouří a podnikne něco účinného a razantního proti tyranské situaci, musí se nejprve vybudovat určitý emocionální tlak. Petarda nemá sílu kulky z pušky, protože exploduje neškodně do všech směrů. Plyn z kulky z pušky však nemůže uniknout, ledaže by byl vystřelen ven obrovskou rychlostí, protože je uzavřen a nasměrován do užitečných kanálů.

Dokud si Welch a všichni ostatní jeho druhu, bohatí i chudí, mohou namlouvat iluzi „boje proti Židům“ tím, že verbálně a neškodně vybuchují tlak uvnitř sebe do všech směrů, aniž by kdy ublížili židovskému zrádci, brání tomu, aby se vybudoval tlak, který potřebujeme k tomu, abychom se rozzuřili a bojovali.

Židé to vědí a dovolují těmto stovkám a stovkám neškodných pravicových organizací, aby v tichosti za židovskou „papírovou oponou“ nekonečně žvanily. Nedosahují žádného významného počtu lidí mimo svou vlastní skupinu. I když se jim to podaří, je jejich přístup tak slabý a psychologicky tak špatný, že získají jen pár vzácných jedinců.

Nikdy, nikdy nevycházejí mezi veřejnost, do ulic, a neoslovují masy inspirujícím a hnacím mužským hnutím, které jako jediné dokáže získat srdce mas! Rozdávají letáky a baví se pouze mezi sebou.

Kdyby jen desetina peněz, které se rok co rok vylévají do takových „ohňostrojových“ hnutí, byla shromážděna, nasměrována a použita na ideologickou střelu vystřelenou bojujícími muži, Židé by se nezastavili před ničím, aby tu smrtící „střelu“ rozdrtili a zničili.

I bez těch peněz, jen s několika zrnky „prachu“, ale soustředěnými a nasměrovanými silou, jsme si již vysloužili naprostou nenávist Židů, což je jediný jistý znak toho, že na ně nevystřelujeme věčný pravicový „plyn“, ale smrtící kulky, o nichž vědí, že nakonec zničí jejich nelegální, tyranskou moc.

To neznamená, že se musíme vypracovat k revoluci „vidlemi a barikádami“ pomocí násilí. Tento staromódní útok nebude fungovat, jak se naše strana naučila v občanské válce a při stíhání Ku-klux-klanu.

V Americe je již spousta lidí, kteří procitli. Mají strach a jsou frustrováni svou neschopností něco udělat s tím strašným zlem, které vidí růst.

Časopis Mercury skutečně „informoval“ spoustu lidí. Stejně tak Birch Society. Ale nepotřebujeme další informované lidi, kteří se nepostaví a nebudou BOJOVAT proti tyranii!

Věci jako Mercury a Birch Society také udržovaly „tlak“ emocí na uzdě u milionů Američanů, kteří již byli informováni – kteří mají pocit, že dokud se vydávají věci jako Mercury a Welch podává petici za odvolání Earla Warrena, „něco“ se děje. Tito dobří lidé jsou oklamáni neustálými radami, aby „napsali

svému senátorovi“, a domnívají se, že se nějakým způsobem můžeme z tyranie vypsat nebo vyjednat. Nejhorší ze všeho je, že tyto noviny a spolky jsou finančními „dírami“, které pravici vykrvácí a oslabují. Prostě nejsou peníze na boj, nejsou peníze na kulky a střelný prach, protože vše bylo utraceno za petardy, uniformy, kapelu, obrázky nepřítele, vzrušující shromáždění a pohádky na dobrou noc pro vojáky.

Jak jsem zjistil – a jak ví každý zkušený „patriot“ –, tyto nesčetné spolky, které jen olizují známky a křičí, nelze sjednotit. A i kdybyste to dokázali, byly by ještě horší, kdyby se spojily, než když se hádají každý zvlášť. Jak to tak mistrně vyjádřil Hitler: „Osm chromých mužů kráčejících ruku v ruce nedělá jednoho gladiátora“.

Tito slabí pravicoví vůdci, kteří už čtyřicet či padesát let kážou o milionu různých triků, jak se vyhnout zoufalému a nebezpečnému boji, jenž je vždy cenou za jakékoli vítězství, se blíží ke konci své cesty. Už dlouho nemohou předstírat, že se můžeme zachránit jejich sladkými zázračnými léky. Až pacient ucítí v hrudi smrtelné chrčení, jak to nyní cítí bílá Amerika, náš lid bude znechucen šarlatánskými lékaři a jejich cukrovými sirupy a pilulkami a uvítá náš drsný a tvrdý, ale účinný lék.

Naše motto zní: „Bílý muži, postav se a bojuj s námi o přežití, nebo nám jdi z cesty!!!“

Ale nejsou to jen ti zbabělí „konzervativní“ diletanti, kteří nám stojí v cestě a musí být odstrčeni, pokud máme někdy zvítězit.

Ještě smrtelnější jsou ti Jidášové, ti „vůdci“ koševativců, které nám posílá druhá strana, aby vedli naši stranu.

Zamyslete se!

Žid Kivie Kaplan vede NAACP, zatímco jiní Židé, jako Rosenwaldovi, Sternovi a Lehmanovi, poskytují miliony ve zlatě na podporu komunistického míšení ras v Americe.

Žid Milton Rosen vede nejnebezpečnější a nejnásilnější komunistickou skupinu v Americe, „Progressive Labor“.

Židovka Bettina Apthekerová stojí v čele našich vysokoškolských intelektuálů a levicových revolucionářů.

Židovka Dorothy Schiffová vydává levicový deník New York Post, zatímco její židovští kolegové vydávají většinu ostatních „liberálních“ novin, jako jsou New York Times (Sulzburger), Washington Post (Myers) a tak dále až do omrzení.

Pokud jde o LEVICI, najdete v jejím čele a/nebo mezi jejími finančníky jednoho z Božích vyvolených, někdy se „šábesgójem“ v popředí, ale vždy s Židy, kteří drží peněženku a dodávají jiskru života levicové revoluci, míšení ras a perverzi.

Člověk by si myslel, že s touto nepopiratelnou historií vedení útoku na Ameriku by Židé měli potíže nechat se přijmout i jako NAŠI vůdci. Člověk by si myslel, že pravice by k Židům byla přinejmenším podezřívavá, natož aby je přijímala jako vůdce.

Ve skutečnosti Protokoly (a Lenin) otevřeně říkají, že způsob, jak vykastrovat a rozdrtit opozici, je ji sám VÉST – vést ji ke zkáze a frustraci.

A není snad celá pravice v záhubě a frustrovaná, jako málokteré tak velké hnutí v historii?

Vědomi si geniality židovského a komunistického spiknutí, může někdo věřit, že by tito mistři intrik nedokázali dosadit některé ze svých nejlepších mužů a žen na NAŠI stranu?

Bylo trochu těžké si to všechno o Barrym Goldwaterovi uvědomit, a to i přesto, že prosadil více zákonů na podporu integrace než kterýkoli jiný senátor, zradil Tafta ve prospěch Ika, podpořil „hrozivý zákon 1313“ a stál u zrodu zákonů o koncentračních táborech pro duševně nemocné na Aljašce.

VOTE FOR ME... I AM AGAINST SOCIAL SECURITY! AGAINST MEDICAL CARE, AGAINST WELFARE, AND I AM FOR WAR!
CRACK
HUNGER PAINS
VOTE FOR ME... I AM FOR SOCIAL SECURITY, WELFARE, MEDICAL CARE, PEACE, PLENTY, PROSPERITY...

Kdyby se Goldwater v roce 1964 opravdu snažil dostat do úřadu, napadá vás něco hloupějšího, než jet do Apalačských hor a kázat o omezování podpory pro chudé, jet do Tennessee a kázat o omezování levné elektřiny od TVA pro chudé farmáře, nebo jet do St. Petersburgu na Floridě a kázat o omezování podpory pro seniory? Nebo když byli lidé pobouřeni zločinností negrů v ulicích a republikáni natočili na toto téma vynikající film pro celostátní televizi, napadá vás lepší způsob, jak si zajistit, že nezískáte hlasy, než zakázat tento film, jak to udělal Goldwater, takže nebyl nikdy uveden?

Bylo to přímo k smíchu, že miliony a miliony bílých křesťanských Američanů tak zoufale tvrdě pracovaly na tom, aby zvolily židovského prezidenta Spojených států!

Ale není nic vtipného na muži, který stál za Goldwaterem – a za Buckleym, za Young Americans for Freedom, za Výborem pro vyloučení Rudé Číny z OSN a za tuctem dalších „krycích organizací“ řízených z 79 Madison Avenue v New Yorku – 100% Židovi – „bývalém“ komunistovi MARVINU LIEBMANOVI!

Liebmanovou nejnovější zástěrkou je organizace „Přátelé rhodéské nezávislosti“ a stejně jako všechny jeho ostatní „výbory“ a zástěrky i tato shrábne vlivná jména – a peníze – v řádu milionů dolarů. Získává bezplatnou reklamu od desítek dobrých a upřímných vlastenců a jejich novin. Dokud se tomuto jidišskému podvodníkovi daří předstírat, že „něco dělá“ na pomoc našim bílým bratrům v Rhodésii, nelze pro ně udělat nic skutečného. Je to odporný a nechutný podvod, který mě rozčiluje víc než jakékoli podobné židovské podvody v nedávné minulosti.

Abych předložil své argumenty proti panu Liebmanovi, dovolte mi rozebrat jeden z jeho dřívějších „výborů“, který stále vede velmi úspěšnou činnost v sabotování Ameriky, i když ti nejlepší Američané stále vkládají své duše a prostředky do pomoci tomuto židovskému „pravicovému vůdci“.

Liebman založil „Výbor pro vyloučení Rudé Číny z OSN“ ve své vlastenecké továrně na peníze na adrese 79 Madison Avenue v New Yorku. Stejně jako všechny Liebmanovy krycí organizace byla i tato skvěle promyšlena tak, aby zasáhla

pravicové a vlastenecké kruhy v citlivém místě a přinesla tak bohatý výnos v hotovosti. To se podařilo a děje se tak i nadále.

Ale málokterá z vlasteneckých obětí tohoto židovského politického podvodu, pokud vůbec nějaká, si kdy prohlédla záhlaví dopisů Liebmanova „výboru“. Tam by našli jména takových „konzervativců“ jako senátor Paul Douglas, poslanec Fino, poslanec Halpern, senátor Javits, Hubert Humphrey a desítky dalších fanatických levičáků.

Proč? Jak to?

Proč by levicoví aktivisté chtěli udržet Čínskou lidovou republiku mimo svou milovanou, „rudo-černou“ OSN?

Odpověď je taková, že v den, kdy se Čínská lidová republika dostane DO Organizace spojených národů, je velká šance, že USA z ní VYSTOUPÍ. Veřejné mínění od OSN hodně dostalo, ale tito levicoví aktivisté lstivě kalkulují, že vstup Čínské lidové republiky by znamenal odchod USA.

Mezitím pan Liebman shromažďuje doslova miliony dolarů, pořádá masové shromáždění v Madison Square Garden atd. a udržuje dobré, vlastenecké Američany zaneprázdněné jako bobry, kteří bojují za to, aby Čína zůstala mimo OSN, aby USA zůstaly v tomto špinavém nepořádku.

Když se ukázalo, že desítky tisíc vlasteneckých mladých Američanů na našich vysokých školách mají dost zuřivých beatníků a levicových zrádců řádících na univerzitních kampusech, pan Liebman přiměl nějakého židovského asistenta (Schuchmana), aby zorganizoval „Mladé Američany za svobodu“, a opět shromáždil veškerou opozici proti židovstvu a nasměroval ji k neškodnému chrochtání na pečlivě kontrolovaných, prožidovských vlasteneckých shromážděních.

Jako obvykle se stádo bohatých a vlivných „gójských“ vlastenců nemohlo dočkat, až se na tohoto úžasného Žida, Liebmana, vrhne se svými jmény a penězi. Když přednáším na univerzitních kampusech, nejagresivnější a nejhlasitější odpor přichází právě od těch ubohých členů YAF, ovládaných Liebmanem, kteří na mě mávají těmi nejhloupějšími a nejubožejšími transparenty, jaké si lze představit, a křičí, že jsem „rudý“ a podobně.

(Mimochodem, právě s těmito ubohými dětmi z Liebmanovy „YAF“ jsem zaznamenal některé ze svých nejvíce povzbuzujících úspěchů. Mají v zásadě dobré instinkty a moje řeč je vždy ohromí. Často se ke mně později přidají a stačí jen hodina či dvě, abych v nich vzbudil odpor k tomu, jak je Liebman a práskači řídící YAF podvedli.)

V únoru 1962, v devátém čísle Rockwell Report, jsem zahájil dlouhou sérii odhalení o Liebmanovi a jeho továrně na peníze na adrese 79 Madison Avenue. Odhalil jsem skutečnost, že ačkoli Liebman neměl mít s YAF nic společného, na poště YAF se objevovalo číslo Liebmanova frankovacího stroje a pošta YAF byla otevírána a podepisována v Liebmanově kanceláři! To zahrnovalo i hotovost!

Jakmile toto odhalení vyšlo najevo, Liebman spěšně přesunul své operace, aby to zakryl.

Já jsem však pokračoval ve sledování jeho hanebných operací a při každé příležitosti je odhaloval vysokoškolským studentům. Zejména se mi podařilo dosáhnout pokroku u vysokoškolských studentů v YAF, když jsem odhalil Liebmanovu ohavnou komunistickou minulost. Nakonec, když už nebylo možné fakta dále skrývat, YAF je přiznala.

Zde jsou fakta, která YAF přiznala ve svém vlastním časopise The New Guard z května 1966. Přečtěte si je a pak posuďte, zda by pan Liebman mohl být tím pravým člověkem, který by měl vést mládež v YAF, vlastence ve Výboru Rudé Číny, Bílé muže ve Výboru pro Rhodésii a všechny ostatní organizace, které využívá k tomu, aby vysával pravici a udržoval ji ve frustraci a bídě. Marvin Liebman byl ve svém rodném Brooklynu židovským učitelem občanské výchovy (!) zverbován do Americké studentské unie, která byla známá jako extrémní fronta mladých komunistů. Během několika měsíců se Liebman vypracoval do disciplinovaných řad samotné Komunistické strany a otevřeně se připojil ke Komunistickému svazu mládeže. YAF přiznává, že „ani mezi newyorskou mládeží nebyl nikdo tak aktivní ve straně jako mladý Marvin“.

Sám Liebman přiznává, že v typicky židovském stylu neměl rád otevřené, „drsné věci“ jako demonstrace a raději se stal tím, čemu říká „manipulátor“ ostatních!! (Jak to dělá i nyní.) Žid Liebman – „Marv“ – dělal vše, co se od Žida očekává: zapsal se na Newyorskou univerzitu, pronajal si byt ve „Village“, psal levicovou propagandu a předstíral všechny „literární“ ambice špinavých beatnických rudých, negrů a obecné chátry.

Po odvodu do armády, jak přiznává YAF, Liebman objevil „chytrý“ systém, jak se vyhnout službě v kuchyni a jakýmkoli jiným povinnostem, které se mu nelíbily. V typickém židovském stylu si Marvin prostě „rozbil brýle“, čímž nechal všechnu práci na těch hloupých gójích. Když to přestalo fungovat, podařilo se Židovi Marvinovi „pořezat si prst“. (Žádný vtip! YAF to všechno skutečně přiznává v tištěné podobě!)

Tento prohnaný komunistický Žid také dokázal propadnout v základním výcviku!

Navzdory tomu, že se vyhnul veškeré kuchyňské službě buď rozbitím brýlí, nebo předstíráním bolesti kvůli záděrce, dokázal se tento Žid vykroutit a přesvědčit, aby mohl napsat příručku pro kuchyňskou službu, aby gójové pracovali ještě tvrději!

Nakonec se Marvinovi podařilo nechat se propustit z nenáviděné armády – kvůli úpalu!

Odvážný Žid, čerstvě po „bitvě“ v armádě, se rychle vrátil do komunistické kanalizace a stal se redaktorem časopisu The Spotlight pro American Youth For Democracy. YAF v této souvislosti uvádí: „Liebman vzkvétal pod komunistickou disciplínou a byl hrdý na to, že je komunistickým funkcionářem“.

Žádné rozbité brýle ani záděrky pro tohoto pejzatce.

Liebman se stal přisluhovačem komunistického vůdce Earla Browdera a jeho židovské manželky. Když Browder upadl v nemilost, Marvin se ocitl na okraji a u tvrdé komunistické bandy, a tak se, jako většina Židů, stal stoupencem nejvýznamnějšího židovského komunisty všech dob (kromě samotného Marxe), Trockého (Bronštajna).

Jako trockista se Liebman přidal k izraelské teroristické skupině IRGUN a pomáhal při mučení a vraždění britských mladíků. Poté se pokusil vstoupit do řeckých komunistů, ale odradil ho nedostatek finančních prostředků, a tak se rozhodl, že existuje způsob, jak být komunistou a zároveň bohatým a zajištěným.

Marv začal pracovat jako sběratel finančních prostředků pro organizaci United Jewish Appeal. Tito profesionální židovští sběratelé peněz ho naučili, jak „prodávat“, jak navrhnout dojemnou kampaň, aby se shrábly šekely, jak z věřících vytáhnout peníze skrytým nátlakem a jak sbírat jména a vliv.

Jakmile Marvin uviděl, jak tito profesionální židovští směnárníci pracují, věděl, že našel své životní poslání. Byl však stále tak „rudý“, tak vášnivě levicový, že cítil nutkání využít své schopnosti ve prospěch své židovsko-komunistické „věci“. Shromažďoval finanční prostředky pro prezidentskou kampaň Henryho Wallace. Vede kampaň pro fanatického levičáka Rudolpha Halleyho do newyorské městské rady. Nakonec skončil u muže, který ho nasměroval k tomu, čím se zabývá dnes, u fanatického levičáka jménem Harold Oram. Oram pověřil Liebmana pašováním Číňanů z Rudé Číny (a, jak se dá předpokládat, do našich Spojených států). Liebman tím vydělal obrovské sumy a naučil se techniky, jak ze svých „věcí“ vytěžit peníze a známá jména, díky kterým získal ještě více peněz.

V roce 1953, kdy se vlastenci obávali zrady ve prospěch Čínské lidové republiky, viděli Oram a Liebman svou jedinečnou příležitost:

1. Vydělat miliony;

2. Uvést antikomunisty v omyl;

3. Zabránit antikomunistům v účinném jednání;

4. Udržet skutečné antikomunisty v bídě;

5. Zdiskreditovat skutečné antikomunisty; a

6. Zamlčovat skutečná fakta o komunistech.

Založili „Výbor milionu proti přijetí Čínské lidové republiky do Organizace spojených národů“. Přizvali Herberta Hoovera, Charlese Edisona, Waltera Judda a mnoho dalších opravdových vlastenců. Ale hlavně shromáždili spoustu peněz! Jak to jen proudilo!

Po tomhle už to šlo samo. S využitím technik získání finančních prostředků, které se naučil v komunistické straně a ve škole United Jew Appeal, založil Liebman jednu organizaci za druhou, aby shrábl miliony od důvěřivých vlastenců, kteří se nikdy nezastavili, aby zvážili, jak podivné je, že když je levice vedena téměř ze 100 % Židy, zdá se, že k „vedení“ naší strany v opozici proti všem těmto Židům je k dispozici pouze fanatický židovský sionistický terorista a „bývalý“ komunista!

Pojďme se nyní podívat na Liebmanovo nejnovější dílo, jeho výbor pro Rhodésii.

Do jeho čela postavil nikoho jiného než „Taylor Caldwellovou“. Taylor Caldwellová má být údajně skvělá spisovatelka a také velká příznivkyně „pravice“.

Vždycky mě zajímalo, jak se silné antikomunistce daří tak úspěšně prodávat své knihy po celém světě v každém židovském knihkupectví.

Pak jsem se něco dozvěděl. Slečna „Caldwellová“ mi napsala hanlivý dopis poté, co si přečetla jednu z mých Rockwellových zpráv o „berlínské krizi“, v níž jsem odhalil tiskoviny vydané Židy, v nichž před druhou světovou válkou přesně předpovídali, jak rozdělí Německo – tak, jak se skutečně stalo – a jak nakonec vyhubí Němce jako národ prostřednictvím hromadné sterilizace. (Viz Rockwell Report č. 1, říjen 1961)

Dopis slečny „Caldwellové“ byl ohromujícím dokumentem. Byl tak hloupý a neinformovaný, že jsem tomu nemohl uvěřit.

Napsala stránky plné hloupostí, z nichž uvedu jeden příklad: aby zdiskreditovala mé tvrzení, že Židé mají něco společného s komunismem, zuří, že dva nejvíce antikomunistické listy v New Yorku jsou News a Mirror (to bylo v roce 1961) a že je vlastní Židé! Na druhou stranu, říká tato „skvělá“ spisovatelka, nejlevicovější noviny v New Yorku, Times, jsou z 98 % křesťanské. (!!!!) (Times vlastní Sulzburgerovi a Ochsovi – Židé – zatímco pro nové čtenáře, News vlastní křesťan Patterson).

Aby svou hysterickou ukázku neznalosti ještě korunovala a „dokázala“, že komunismus není židovský, píše, že notoricky známý „Sidney Hook z Kolumbijské univerzity je hluboce konzervativní“!!

Zde je přímá citace této šílené ženy: „Většina Židů... je hluboce konzervativní“. (!) Dodává, že miliony a miliony Židů byly zavražděny „ruskými komunisty“!!!

Svůj dopis zakončuje slovem „H*vno!“. Opravdová „dáma“.

Byl jsem prostě ohromen touto dávkou šílenství a naprosté hlouposti. Nemohl jsem tomu rozumět, ať jsem se snažil sebevíc.

Nakonec jsem se trochu ponořil do minulosti této dámy a začal jsem zjišťovat, že existuje důvod pro její „šílenství“ a důvod pro její velký „úspěch“ jako „spisovatelky“.

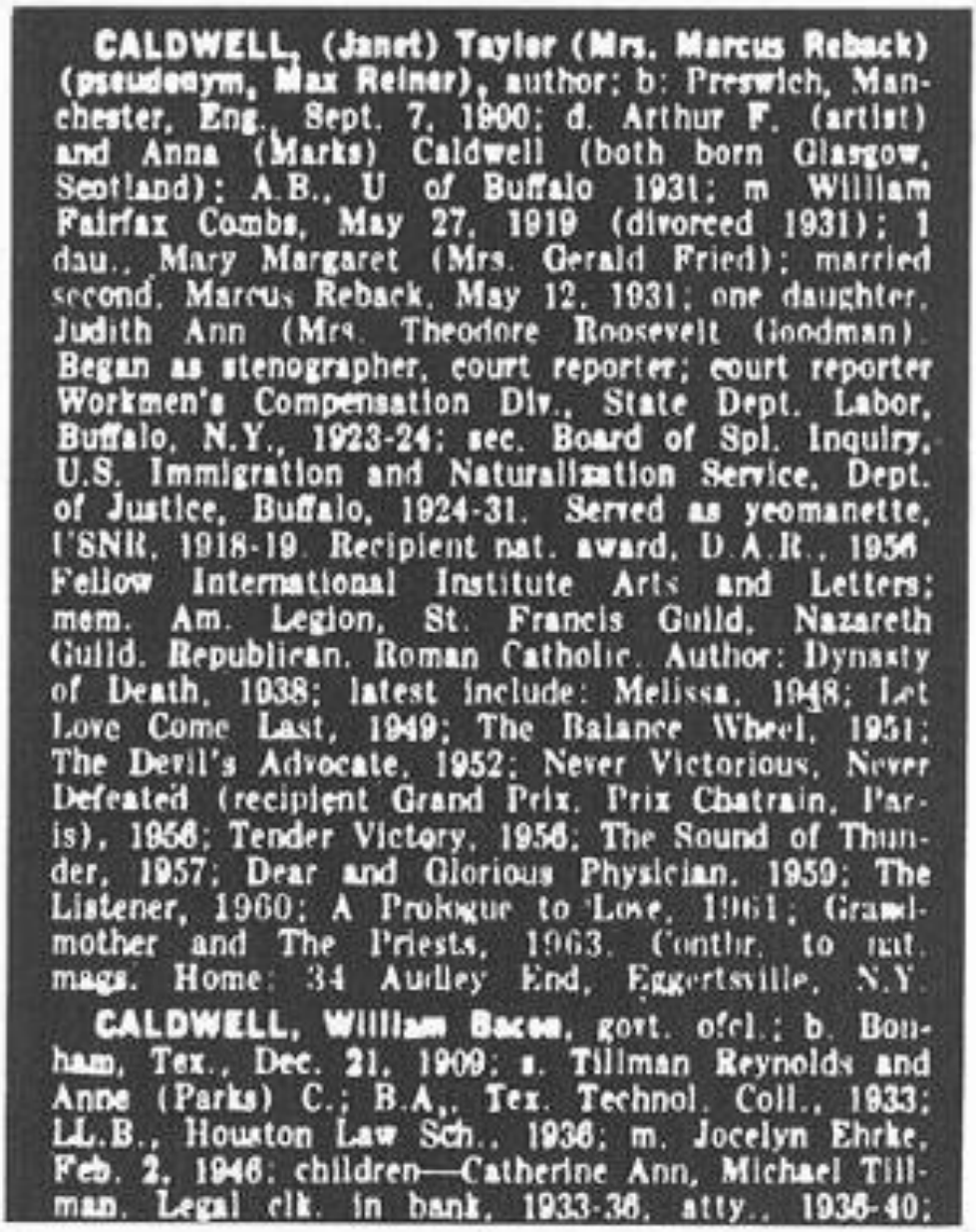

CALDWELL, (Janet) Taylor (Mrs. Marcus Reback) (pseudonym, **Max Reiner**), author; b. Prestwich, Manchester, Eng., Sept. 7, 1900; d. Arthur F. (artist) and Anna (Marks) Caldwell (both born Glasgow, Scotland); A.B., U of Buffalo 1931; m. William Fairfax Combs, May 27, 1919 (divorced 1931); 1 dau., Mary Margaret (Mrs. Gerald Fried); married second, Marcus Reback, May 12, 1931; one daughter, Judith Ann (Mrs. Theodore Roosevelt Goodman). Began as stenographer, court reporter; court reporter Workmen's Compensation Div., State Dept. Labor, Buffalo, N.Y., 1923-24; sec. Board of Spl. Inquiry, U.S. Immigration and Naturalization Service, Dept. of Justice, Buffalo, 1924-31. Served as yeomanette, USNR, 1918-19. Recipient nat. award, D.A.R., 1956. Fellow International Institute Arts and Letters; mem. Am. Legion, St. Francis Guild, Nazareth Guild. Republican. Roman Catholic. Author: Dynasty of Death, 1938; latest include: Melissa, 1948; Let Love Come Last, 1949; The Balance Wheel, 1951; The Devil's Advocate, 1952; Never Victorious, Never Defeated (recipient Grand Prix, Prix Chatrain, Paris), 1956; Tender Victory, 1956; The Sound of Thunder, 1957; Dear and Glorious Physician, 1959; The Listener, 1960; A Prologue to Love, 1961; Grandmother and The Priests, 1963. Contbr. to nat. mags. Home: 34 Audley End, Eggertsville, N.Y.

CALDWELL, William Bacon, govt. ofcl.; b. Bonham, Tex., Dec. 21, 1909; s. Tillman Reynolds and Anne (Parks) C.; B.A., Tex. Technol. Coll., 1933; LL.B., Houston Law Sch., 1936; m. Jocelyn Ehrke, Feb. 2, 1946; children—Catherine Ann, Michael Tillman. Legal clk. in bank, 1933-36, atty., 1936-40;

Ve skutečnosti se nejmenuje „Taylor Caldwellová“; ve skutečnosti je to „paní Marcus Rebacková“ a je vdaná za pana Rebacka, Žida!

Její dcera si vzala Žida jménem Gerald Fried.

Další dcera si vzala Žida jménem Goodman.

Chápete teď, proč „slečna Caldwellová“ tak zuřila, když jsem zveřejnil důkazy o židovském zapojení do komunismu a o plánu na vyhlazení německého národa? A proč může prodávat

své knihy po milionech v židovských knihkupectvích po celém světě, i když je vrcholnou funkcionářkou Birch Society a autorkou? A proč může být taková sprostá žena široko daleko oslavována jako brilantní spisovatelka, stejně jako je Židovka Barbara Streisand uctívána v každých židovských novinách a časopisech jako největší zpěvačka světa atd. atd.?

Zatímco „Taylor Caldwellová“ je jednou z velkých osobností John Birch Society, je také uvedena jako „přispívající redaktorka“ časopisu, který napadl Goldwatera jako psychopata, velkého „konzervativního“ časopisu Fact, vydávaného Ralphem Ginsburgem, který byl nedávno odsouzen k vězení za svůj naprosto sprostý Eros.

Časopis Fact je tak levicový, jak jen to jde, a tato „Taylor Caldwellová“ (paní Marcus Rebacková) si bez problémů hraje na velkou „konzervativku“, i když přitom pomáhá panu Ginsburgovi očerňovat své údajné konzervativní „přátele“!

Takže nyní byla „slečna Caldwellová“ (paní Rebacková) jmenována předsedkyní organizace Friends of Rhodesia (Přátelé Rhodésie) pod vedením Marvina Liebmana. S takovou pěknou dvojicí židovských „přátel“ Rhodésie nepotřebuje žádné nepřátele.

Ale ani tento židovský manipulátor, Liebman, není nejhorší příčinou nekonečného neúspěchu v antikomunistickém táboře!

Nejsmrtelnějším nebezpečím ze všeho jsou schopní „konzervativci“, kteří se nějak dostali do spárů Židů!

Tito Židy řízeni „koševativci“ disponují obrovským množstvím peněz, průmyslovou mocí a národním vlivem.

Kdyby se někdy sjednotili proti židovským mučitelům našeho lidu, hra by byla do rána u konce.

Vědomi si toho, Židé pro tyto upřímné, ale krátkozraké bohaté pravicové politiky vytvořili jakousi ohradu, ve které se mohou vyřádit, jak se jim zlíbí, aniž by jakkoli narušili plány našich smrtelných nepřátel!

Samotné slovo a pojem „konzervatismus“ zaručují, že oběti tohoto klamu se budou snažit pouze „zachovat“ to, co již NENÍ (jako například Ústavu atd.), čímž se odsuzují k ubohému, OBRANNÉMU jednání v týlu. Jsou velmi podobní bělovousým starým generálům kavalerie, kteří jsou již dlouho v důchodu a chichotají se a zuří kvůli obnovení své milované kavalerie, dlouho poté, co tanky a raketomety smetly poslední koně z bojiště.

Ti, kteří se zavázali něco „zachovat“, jsou odsouzeni k tomu, že uvažují tak silně v obranných kategoriích, že samotná myšlenka útoku se jim jeví jako rouhání. Kdykoli navrhnu akci, jako třeba pořádně zmlátit zrádce, kteří pálí americké vlajky, tito „konzervativci“ reagují, jako bych si uprostřed tiché modlitby v kostele říhl.

Židé zajistili relativní bezpečí pro vlastence, kteří mlčky souhlasí s tím, že zůstanou v oficiálním židovské ohradě. A hranice této židovské ohrady spočívají v tom, že se vyhýbají zmínce o pouhých dvou věcech: RASE a ŽIDECH.

Můžete být ekonomickým konzervativcem; můžete být proti všem možným oblíbeným terčům nenávisti „konzervativců“, jako je „velká státní správa“ Earl Warren, nízká cla, daně, odbory atd. Ale stačí, aby nějaký konzervativec veřejně zmínil Židy, a okamžitě se stane terčem nejhoršího

židovského terorismu. Ať jen řekne, že si myslí, že existují určité důkazy o tom, že negři si možná nejsou biologicky rovni bělochům, a otevřou se stavidla židovské nenávisti a špíny, která se na něj vylije takovou záplavou urážek a pomluv, že uteče jako zajíc. Bude označen za „rasistu“, „bigota“, „nenávistníka“, „fašistu“ – a nakonec za „nacistu“!

Ubozí, vystrašení obyvatelé této židovské „konzervativní“ ohrádky se tak bojí, že by Židé mohli mít sebemenší tušení, že by snad mohli uvažovat o tom, že se o pár centimetrů vyplíží z ohrádky, že se obvykle snaží Židům zaručit a znovu ujistit svou pokornou podřízenost nekonečnými útoky na „rasisty“ a „nacisty“.

Organizace jako The Birch Society, Billy James Hargis, Fred Schwartz, Constitution Party – všechny zůstávají ve své ohradě, ačkoli většina jejich vůdců zná „skóre“. Rozhodli se však, že je „chytrou strategií“ spolupracovat s Židy, aby si tím vybudovali větší členskou základnu a finanční sílu.

Slyšeli jste však někdy v životě o někom, kdo by vyhrál válku tím, že se nejprve zavázal, že o nepříteli nikdy nepromluví, a poté neudělal nic, co by nepřítele napadlo, aniž by to nejprve schválil sám nepřítel?

Přesně tak jsme prohráli korejskou válku a nyní marníme tisíce amerických životů tím, že prohráváme ve Vietnamu.

Když vás nepřítel má na lopatkách a téměř vás porazil, je naprosté šílenství mu jakkoli vycházet vstříc. A předstírat, že je to váš kamarád, a pak mu dovolit, aby diktoval vaši strategii, je čistá sebevražda, nemluvě o zbabělosti.

Kromě toho, že tento konzervativní defétismus a nedostatek agresivity – eufemismy o „právech států“ – oslabují

váš boj ještě předtím, než začne, PŘESVĚDČUJÍ NAŠI STRANU, ŽE NEPŘÍTEL JE VŠEMOCNÝ. Arogantní sebevědomí je mocná zbraň a více než jednou přineslo malému člověku vítězství nad velkým. Ale každý člověk, malý či velký, který se krčí a plazí před nepřítelem, mnoucí si ruce, usmívá se, hrbí ramena a ujišťuje svého smrtelného nepřítele, že je z něj prostě nadšený – ten se sám odzbrojil a znemožnil sám sobě BOJOVAT. Na tom není nic chytrého ani moudrého.

Náš národ a náš lid hyne pod náporem politických intrikánů, demagogů, lhářů a zbabělců. Lidé možná nedokážou tuto myšlenku vyjádřit právě těmito slovy. Ale ve svém srdci to vědí. Touží po tom, aby se objevil muž, který pohrdá kompromisy, intrikami, demagogií a prohnanými lžemi. Chtějí slyšet muže, který řekne – ba dokonce vykřikne – to, co mají lidé v srdci, bez strachu a bez kompromisů. Chtějí skutečného VŮDCE, ne dalšího prohnaného politika. Náhradu přijmou, budou pro ni hlasovat a fandit jí, jen dokud nebude k dispozici ten pravý. Světlo měsíce se ocení jen tehdy, když není slunce.

Než se takový silný vůdce může objevit a oslovit srdce milionů lidí, musí být lidé nejprve připraveni na bitvu, kterou takový vůdce nevyhnutelně vyvolá. Židé, černoši, komunisté, liberálové – a zakotvení koševativci – budou zoufale bojovat, aby zabránili takovému muži vystoupit, protože vědí, že to bude znamenat jejich vlastní zánik jako „vůdců“. Budou se zuřivou vášní bojovat proti vedení čestného muže, protože to odhalí jejich vlastní mizerné selhání a zbabělost.

Lidé to již tuší. Zatím však nechtějí totální, krvavou bitvu, v níž by pravděpodobně přišli o svou barevnou televizi, svá dvě auta a elektrickou sekačku na trávu. Stále doufají, že mohou zvítězit nějakou „SNADNOU“ cestou. A George Wallace (v

době, kdy píšu tyto řádky) představuje pro miliony Američanů právě tuto nadějnou, „snadnou“ cestu.

Ale nepřítel nemůže dovolit vítězství Wallace, protože ví, že Wallace by byl pouze předzvěstí nového, úplného „Hitlera“ – POKUD by vyhrál.

Zároveň Wallace zabudoval do své kampaně stejné slabiny a záruky zničení jako Bircheři a další; trvá na tom, že se pokusí vyhrát bitvu na život a na smrt stejným způsobem, jakým „bojujeme“ ve Vietnamu – tím, že bojuje pouze za podmínek a na základě, které mu dovolí nepřítel. Místo toho, aby bojoval na základě RASY, na které by mohl sjednotit hašteřící se a rozdělenou „pravici“, bojuje na neudržitelném základě „práv států“, „segregaci“ a ostatních koševativních šiboletů, která brutální nepřítel tak snadno rozmetá.

Díky promyšlené kampani a tlaku Židů na Ameriku se zpočátku objevili takoví kompromisní „konzervativci“ jako Buckley. Když nedokázal zastavit židovskou mašinerii (protože k ní sám patřil), těch pár, kteří chápali, že je třeba něco víc, se shromáždilo pod vlajkami Birch Society. Ale dnes i to selhává, protože Birch Society se také stýká s nepřítelem – Židy – a „miluje“ ho, a dává příspěvky vlastenců na to, aby posílala negry na univerzitu na stipendia, a to vše zatímco nazývá čestné muže, kteří pojmenovávají nepřítele, „komunistickými agenty provokatéry“!

Další fází tohoto amerického hnutí směrem doprava musí být a je „wallaceismus“ – skrytý a zákeřný rasismus, který je nyní v módě na Jihu a v konzervativních kruzích.

Ze stejných důvodů, proč selhal buckleyismus a welchismus, selže i wallaceismus.

Nemůžeme vyhrát v Koreji a ve Vietnamu, když nechceme bojovat, a nemůžeme vyhrát ani tady v Americe, když nejenže nechceme bojovat, ale ani nechceme pojmenovat nepřítele.

Nejsme snad zatracení blázni, když nadále necháváme nepřítele diktovat podmínky boje?

Nejsme snad idioti, když nadále bojujeme podle brutálních podmínek nepřítele, když utrpíme jen porážku a vidíme, že konec je jen pár měsíců daleko?

Nejsme snad víc než blázni, když připouštíme, aby nás vedli téměř výhradně Židé a „bývalí“ komunisté či prokomunisté jako Liebman, Goldwater – a nyní Reagan –, zatímco existují miliony ryzích, nefalšovaných Američanů, kteří jsou ochotni a schopni vést?

Jak dlouho budeme ještě věřit, že můžeme Židy „přešachovat“ a přelstít „chytrou“ demagogií, když oni jsou světovými mistry ve lstivosti a demagogii?

Na každou lstivou lež, kterou dokážeme vyřknout (například že „nejsme rasisté“), dokážou Židé vyřknout deset mnohem lepších a přesvědčivějších lží.

Jak dlouho potrvá, než se naše masy skvělých Američanů naštvou natolik, že řeknou, jak musíme: „K čertu se všemi přetvářkami a hezkými řečmi! Je čas pojmenovat toho proklatého židovského, sionistického, „negerského“ a komunistického nepřítele, bojovat s ním a zabít ty, kteří se pokoušejí spáchat zradu, zotročit nás nebo nás zabít! Je čas bojovat!“

Odpověď na tuto otázku zní, že to nebude trvat dlouho. Wallace musí mít svůj den. Lidé se musí naučit, že naše rasa

nemůže vyhrát žádným druhem lsti – ani když je to považováno za chytrou lest, jako je popírání, že je člověk „rasista“, a dokonce tvrzení, že „rasismus je zlo“. Wallaceismus je fáze, z níž je třeba vyrůst, stejně jako dospívající prochází nezralými fázemi vývoje. Rasismus nejenže není „zlo“ – rasismus je naše jediná naděje!

Amerika bude brzy připravena na vůdce, který prošel peklem, aby hlásal čistý rasismus a bojoval za náš bílý lid jako rasu, bez jakýchkoli hezkých výmluv nebo zakrývání skutečnosti.

Lidé, když jim inflace a ekonomická katastrofa ukradnou úspory, když „negři“ znásilňují jejich matky, manželky, sestry a dcery, když jejich země hoří a je drancována negerskými davy, když se Židé stali jen o trošku arogantnějšími a monopolizují všechno, předvádějí se jako naši učitelé, hudebníci, komici, herci, filozofové, spisovatelé a nakonec i našimi pány – když toho lidé budou mít už jen trochu dost, pak nám radikální rasový postoj a bilance Americké nacistické strany přinesou srdce a lásku mas amerických lidí.

Pro pravicovou politickou skupinu je lákavé dělat právě teď nejrůznější kompromisy, aby přilákala, udržela a získala finanční podporu velkého počtu lidí, kteří zatím nevidí zoufalou potřebu radikálních opatření.

To je to, co nyní dělají všechny velké a úspěšné pravicové organizace. Říkají vše, co je vypočítáno tak, aby jim přivedlo stáda frustrovaných lidí, a vyhýbají se tomu, aby řekly cokoli, co by mohlo šokovat a rozrušit tato stáda chudých, frustrovaných Američanů, i když možná vědí, že náš lid potřebuje slyšet a znát krvavou, smrtící a nebezpečnou pravdu.

Tyto v současnosti „úspěšné“ pravicové organizace, včetně zastánců Wallace, jsou jako matka, která se bojí vzít svého syna k zubaři, aby mu vytrhl zkažený a nemocný zub, a místo toho mu dává sirup s léky na uklidnění. Žádný z těchto vlastenců s „uklidňujícím sirupem“ se neodváží jít po smrtících bakteriích, které způsobují potíže, doporučit zabití bakterií (což představuje židovské zrádce v našem středu) a zbavit se bolavého zubu. (Což v této analogii představuje dvacet milionů „negrů“, kteří způsobují Americe nejhorší „bolest“, jakou jsme kdy měli.)

Ale přijde čas, kdy ani ten největší zbabělec, co se týče návštěvy zubaře, už nemůže dál klamat sám sebe uklidňujícími sirupy a spěchá k opravdovému zubaři, aby podstoupil radikální léčbu, která jako jediná může vyřešit jeho problém – nechat si zub vytrhnout a bakterie způsobující zubní kaz ZABÍT.

Nic menšího nedokáže zastavit skutečnou bolest zubů.

A nic menšího než zabití nepřátelských bakterií a vytáhnutí „negrů“, kteří způsobují peklo, nedokáže zastavit nemoc a bolest, která zabíjí Ameriku a bílou rasu.

Naším úkolem je být dobrými zubními lékaři, zůstat neochvějní a mít připravené kleště a dezinfekci, abychom mohli vytáhnout černý bolavý zub a dezinfikovat náš národ od bakterií židovské zrady a zkázy, až bude pacient připraven.

Padesát let „konzervativního“ selhání stačí!

Kapitola 13: Bílé impérium

V předchozí kapitole jsem předložil téměř neuvěřitelné důkazy o tom, že tváří v tvář nejhorší katastrofě v celé lidské historii byla jedinou reakcí většiny z nás to, že jsme se přidali k nepříteli.

Než přistoupím k představení toho, co lze a co je třeba učinit, aby se tomuto sebevražednému šílenství zabránilo, musím se na chvíli zastavit a čtenáři připomenout, že tento boj není jen „o všechno“, ale že jeho prohra bude znamenat masakr a teror, jaké tato planeta dosud nezažila.

Židé a jejich barevní spojenci, kteří stojí za dnešním peklem na světě, si nedělají legraci; nepoužívají polovičatá opatření. Zabíjejí své nepřátele.

Jako nezvratný důkaz krvavé, vražedné povahy Židů stačí nahlédnout do jejich vlastních slov. Chlubí se tím.

V prvních stoletích lidských dějin všechny rasy a skupiny zabíjely hojně. Ale pouze Židé a další Orientálci se kdy vyžívali v krvi a se zvrácenou nenávistí se chlubili agonií a bizarním masakrováním svých obětí.

Pokud to zní příliš extrémně, vezměte si židovskou Tóru (Starý zákon) a přečtěte si prvních několik kapitol jako historii. Muži, které Židé uctívají jako své „svaté“ a „proroky“, byli podle jejich vlastního svědectví nejkrvavější bandou masakrovacích umělců v celé historii. Kamkoli přišli, s potěšením zabíjeli všechny, kdo „močili na zeď“ (jak to rádi vyjadřují), někdy šli ještě dál a vraždili dokonce i prasata, dobytek, kočky a psy svých nepřátel.

Edward Gibbon uvádí ve svém monumentálním a autoritativním díle Decline and Fall of the Roman Empire další historický příklad sklonu orientálních Židů k vraždám. Na straně 384 vydání z Londýna z roku 1783 Gibbon píše:

> Od vlády Nera až po vládu Antonina Pia projevovali Židé vůči římské nadvládě prudkou netrpělivost, která se opakovaně projevovala v těch nejzuřivějších masakrech a povstáních. Lidstvo je zděšeno při vyprávění o hrůzných krutostech, kterých se [Židé] dopustili ve městech Egypta, Kypru a Kyrény, kde žili ve zrádném přátelství s nic netušícími domorodci. V Kyreně povraždili 220 000 Řeků, na Kypru 240 000 a v Egyptě velmi velké množství. Mnoho z těchto nešťastných obětí bylo rozřezáno na kusy podle přikázání, které David schválil svým příkladem. Vítězní Židé požírali maso, olizovali krev a vnitřnosti si ovíjeli kolem těla jako opasek.

Příliš málo Američanů si uvědomuje, že v moderní době není nejstrašnější gang vrahů, jaký kdy v Americe vznikl, mafie, ale gang Židů z newyorské čtvrti Lower East Side.

Organizace Murder, Inc. sídlila v brooklynské čtvrti Greenpoint a vedl ji Žid Louis „Lepke“ Buchaiter. V tradici židů Tóry a Židů zmíněných Gibbonem, kteří rozřezávali lidi na kusy a tančili v ulicích s vnitřnostmi svých obětí, se krvežízniví Židé z Murder, Inc. specializovali na svazování svých obětí zaživa a jejich pomalé ubodávání k smrti sekáčky na led – za peníze! Žádná jiná skupina nájemných vrahů se nikdy nevyrovnala krvavé, židovské Murder, Inc.!

Z těžko sehnatelné knihy s názvem Murder, Inc. o likvidaci tohoto gangu bývalým generálním prokurátorem New Yorku

Thomasem E. Deweym jsem si zapsal vybrané postavy tak, jak se v knize objevily. Podívejte se na jména lidí zapojených do této židovské vražedné mašinérie za peníze.

AL GLASS, Carl SHAPIRO, Max „The Jerk“ GOLOB, Irving „Chippy“ WEINER, „Abbadabba“ BERMAN, „Waxey Gordon“ WECHSLER, Bo WEINBERG, Emanuel „Mendy“ WEISS, „Tootsie“ FEINSTEIN, Sholem BERNSTEIN, Hyman KASNER, Jacob „Hooky“ ROTHMAN, Mickey COHEN (o tom jste už slyšeli), Charlie WORKMAN, Mert WERTHEIMER, „Pittsburg Phil“ STRAUSS, „Pretty“ AMBBERG (tento Žid se specializoval na vraždy mučením pomocí sekáčku na led), „Abe“ WAGNER, „Bugsy“ GOLDSTEIN, „Bugsy“ SIEGEL (další, o kterém jste už slyšeli), „Dopey Benny“ FEIN, Benny „The Boss“ TANNENBAUM, Abraham „Misfit“ LANDAU, „Big Harry“ SCHACTER, Meyer LANSKY, Joey AMBERG, „Gangy“ COHEN, Emanuel „Manny“ KESSLER, „Puggy“ FEINSTEIN, „Dandy Phil“ KASTEL, Frankie TEITELBAUM, „Longy“ ZWILLMAN, „Lulu“ ROSENKRANZ, Isidore „Curley“ HOLZ, Charlie SOLOMON, Paul BERGER, Lou COHEN, „Wolfie“ GOLDIS, Abe SLABOW, „Nig“ ROSEN, Yasha KATZENBERG, „Fat Sidney“ BLATZ, Max RUBIN, Allie „Tick Tock“ TANNENBAUM, Charlie YANOWSKI, Moses „Moey Dimples“ WOLINSKY, Max SHAMAN, „Happy“ MELTZER, Moses „Moe“ SEDWAY, Al SILVERMAN, Harry „Big Greenie“ GREENBAUM, Lou GLASSER, Willie SHAPIRO, Jacob „Gurrah“ SHAPIRO, Max BLECKER, Sam GASBERG, Harry MILMAN, Arnold ROTHSTEIN, „Muddy“ KASOFF, Joey SILVERS, Hyman

YURAN, „Fatty“ KOPERMAN, Solomon „Jack“ GOLDSTEIN, Izzzy FARBSTEIN.

A mnoho dalších, všichni ŽIDÉ.

Během druhé světové války měli být nacisté vrcholem brutality a bezohlednosti. Skutečností však je, že selhali právě proto, že nebyli tak bezohlední a brutální jako jejich nepřítel.

Téměř všichni partyzáni za nacistickými liniemi se nakonec ukázali být komunisty – a Židy. Když tito komunističtí „partyzáni“ během druhé světové války začali z úkrytu střílet německé vojáky do zad a vraždit vojáky i civilisty vyhazováním vlaků do vzduchu, Němci reagovali zastřelením některých rukojmí, ale téměř vždy s určitou zdrženlivostí. Nevyhnutelným výsledkem byl vždy ještě tvrdší odpor rudých, protože když zasadíte ránu odhodlanému nepříteli, musí ho to zcela zničit – jinak to v něm jen podnítí ještě větší odpor, nenávist a sílu.

Když používáte teror, jak Židé až příliš dobře vědí, musí být totální.

Podívejte se, co tito komunističtí milovníci lidstva udělali v Katyňském lese v Polsku během druhé světové války. Americký Senát vyšetřoval toto nevyslovitelné zvěrstvo a fakta si můžete ověřit ve zprávě amerického Senátu o tamních masakrech.

Jakmile komunisté obsadili Polsko, židovský komisař v Rudé armádě shromáždil všechny důstojníky polské armády – nejen ty nejvyšší, ale každého důstojníka v polské armádě – celkem 15 000 – odvedl je do Katyňského lesa a systematicky je povraždil. Těchto 15 000 polských důstojníků pohřbili v rozsáhlých hromadných hrobech.

Když Němci získali kontrolu nad východním Polskem, objevili hromadné hroby.

Hned po jejich objevení povolali na místo Mezinárodní červený kříž, aby provedl inspekci, a poté pozvali dva vysoké plukovníky americké armády, aby se na vlastní oči přesvědčili o tomto krvavém důkazu povahy Židů, kteří vedli naše „statečné sovětské spojence“ (jak mi tehdy bylo řečeno). Roosevelt a jeho banda těmto dvěma americkým důstojníkům zacpali ústa a vyhrožovali jim vojenským soudem, pokud by se odvážili promluvit!

Důvodem, proč jsem vybral tento malý kousek důkazu o povaze monster, proti kterým musíme bojovat, je ukázat vám vzorec – vzorec systematického vyhlazování, který nás, náš lid a celou naši civilizaci rychle zničí, pokud ho nezastavíme!

Židovští vládci světové revoluce nikdy neriskují útoky za svými liniemi. Vědí, že většina lidí se nepohne bez vedení elity své skupiny – přirozených vůdců – stejně jako se vaše ruce nepohnou bez vedení vaší hlavy. Židovští revolucionáři tedy systematicky a chladnokrevně rozbíjejí „hlavu“.

Proto zabili všechny polské důstojníky (ne jen pár rukojmí, jak by to udělali Němci) – celý velitelský sbor polských sil. Bez hlav polský lid už nikdy nezpůsobil rudým žádné skutečné potíže.

Jedna z nejnovějších vylepšených technik Židů, jak „setnout hlavy“ celým národům a hnutím, se stále častěji uplatňuje v sovětských satelitních státech Evropy (které Rudým předali zrádci v americké vládě).

Prohnaní Židé, kteří tahají za nitky v zákulisí těchto nešťastných sovětských pracovních kolonií, objevili a začali

využívat naprosto ďábelský plán, jak zabránit jakémukoli odporu proti židovské tyranii v tom, aby kdy dosáhl úspěchu.

Tito vypočítaví komunističtí přátelé, stejně jako jejich bratři z Murder, Inc., čas od času chladnokrevně plánují, organizují a provedou „vzpouru“ proti sobě samým.

Tajně povolují ozbrojování a organizování „odporu“, který sami podporovali. Sledují jeho vývoj a někdy mu pomáhají, pokud se zdá, že váhá. Jejich „Radio Free Europe“ má například tento ďábelský účel.

Jakmile si jsou jisti, že shromáždilo všechny nejlepší a nejodvážnější potenciální vůdce lidu, vyvolají otevřené povstání, které jim umožní vtrhnout a vyhladit nejnovější a nejmladší generaci vůdců – což bylo jejich původním záměrem!

To se skutečně stalo v Maďarsku v roce 1956!

Tato vypočítavá zlovolnost má navíc tu výhodu, že utlačovaní lidé si začínají uvědomovat, jak byli oklamáni, takže jakýkoli budoucí vůdce, který se pokusí zorganizovat odpor, je okamžitě považován vlastním lidem za nepřátelského provokatéra, bez ohledu na to, jak upřímný je. V takové mlze podezření je nemožné, aby se odpor rozvinul.

V posledních stoletích našli Židé ještě snazší způsob, jak vyhubit nenáviděné gója. Donutí nás, abychom to udělali za ně.

Můj bratr býval vyhazovačem v drsné taneční hale.

Jelikož můj bratr není ani zdaleka žádný tvrďák, zeptal jsem se ho, jak přežil jako jakýsi „policajt“ mezi všemi těmi brutálními rváči.

Odpověděl: „Kdykoli najdu opilého rváče, který dělá potíže, najdu si ještě většího rváče, obvykle stejně opilého, a

řeknu mu, že potřebuji jeho pomoc. Pochválím mu, aby si připadal důležitý, a přesvědčím ho, že ten druhý je ‚nepřítel'. On tam jde a toho druhého vyhodí, a pak je oba zamknu venku."

Už nejméně sto let Židé uplatňují tento ďábelský plán na bílé národy po celém světě.

Kdykoli cestuji z našeho ústředí v Arlingtonu ve Virginii do naší tiskárny a výrobního závodu, které leží na virginském venkově mezi Washingtonem a Richmondem, projíždím územím, které patří k nejkrvavějším v Americe – jsou to bojiště války, v níž bylo povražděno více bílých Američanů než ve všech našich ostatních válkách dohromady! (Lidé zapomínají, že takzvaná občanská válka byla naším největším krveprolitím, které daleko předčilo první i druhou světovou válku i všechny naše ostatní války.) Někdy, když na dálnici uvidím jeden z těch malých historických ukazatelů, zastavím auto a vydám se do tichých kopců a luk, kde se navzájem zabíjely armády statečných mladých Američanů.

Když tam stojím na těch dlouho tichých bojištích Bull Run, Manassas, Fredericksburg, Spotsylvania nebo Chancellorsville obklopujících národní ústředí a tiskárnu Americké nacistické strany, téměř slyším troubení trubek a výkřiky těch stovek tisíc nejlepších mladých lidí na obou stranách; výkřiky rebelů – náhle zastavené úderem studené oceli do břicha a proměněné v křik hrůzy a smrti.

Slyším zvířecí chrčení, zatímco moji bratři na obou stranách se s vervou pouštějí do krvavé práce – bodají, střílejí, ostřelují z děl a ubíjejí k smrti stovky tisíc svých vlastních bílých bratrů – a to vše ve jménu rojů napůl opičích negrů, kteří teď rozvrací Ameriku! Nestydím se přiznat, že když tam stojím

v klidném tichu venkova a představuji si tisíce našich hrdinných mladých chlapců, jak se navzájem zabíjejí a rozřezávají na těch bojištích, nedokážu zadržet slzy.

Takzvaná občanská válka je dnes v historii dostatečně daleko, takže mnoho Američanů na obou stranách Mason-Dixonovy linie konečně začíná vidět tragickou pošetilost tohoto bratrovražedného konfliktu. Již mnoho let, zatímco toto píšu, „jižní demokraté“ a „konzervativní republikáni“ ze severu stojí společně, alespoň v některých kongresových sporech, a snaží se napravit část šílených škod, které byly naší bílé rase způsobeny na krvavých bojištích občanské války.

Občanská válka nebyla vedena za účelem „zachování Unie“, jak tvrdí propaganda, ale ve prospěch obchodních zájmů rasových agitátorů, kteří tuto válku vyprovokovali svou propagandou ve stylu románu Chaloupka strýčka Toma a svou falešnou, pokryteckou „láskou“ k černochům. Ti samí rasoví agitátoři s radostí a chamtivostí přiváželi své barevné přátele do Ameriky po celých lodích, dokud se to vyplatilo (až do roku 1808, kdy byl obchod s otroky zastaven). Ale jakmile se jim obchodní konkurence Jihu začala jevit jako nevhodná, jakmile už nebylo z prodeje černochů co vydělat, pak se jejich srdce obrátila k těm ubohým, pronásledovaným polopicím, které teprve nedávno přivezli v řetězech z Afriky, za zlato, za hotovost, na velkých plachetnicích Severu.

Občanská válka byla pouze první z „válek rasové sebevraždy“ našeho lidu, první ze stoletého maratonu vzájemného zabíjení bílých bratrů bílými bratry (a nyní, když je možné bombardování ze vzduchu, i zabíjení bílých sester bílými bratry, jak jsme to udělali během druhé světové války, když jsme zabili čtvrt milionu z nich prchajících před

komunismem v krásném, nemilitarizovaném a bezbranném městě Drážďany).

Nic není tak naprosto šílené a sebevražedné jako to, jak se bílí muži po celém světě horlivě vrhají do toho, aby se navzájem vraždili po milionech, kdykoli se to hodí Židům a jejich lživým liberálním přátelům, aby nás poštvali proti sobě.

Židům stačí jen využít své noviny, televizi, rozhlas, knihy, časopisy a školní učebnice k tomu, aby nám otrávili mysl, a různé skupiny bílých mužů lze znovu a znovu vybičovat k vražednému zuřivému boji proti sobě navzájem. Židům stačí jen vyprávět nám o „zvěrstvech“ spáchaných nějakou jinou skupinou bílých mužů, a my je po milionech vyvražďujeme. V těchto bratrovražedných válkách jsou vždy zabíjeni ti nejlepší muži z našich řad, protože ti méně schopní zůstávají doma jako „4-F“, zatímco ti nejlepší potenciální otcové odcházejí na porážku. A z těchto „nejlepších“, kteří jdou na porážku, jsou vždy jako první zabiti ti nejlepší z nejlepších z našich mužů, protože právě oni jsou ti, jejichž idealismus a odvaha je vedou k tomu, aby se stali dobrovolníky v prvních útocích a při obzvláště nebezpečných misích.

Kdykoli se Židům zdá, že nějaká část bílé rasy je na cestě k obnovení národního zdraví (a tudíž připravena vymýtit zárodky židovské degenerace a nemoci), Židé prostě začnou působit na celý zbytek bílého světa (přesně jak předpovídají Protokoly), aby nás ostatní poštvali proti našim vlastním bratrům.

Lžou nám, že naši bílí bratři jsou „nepřátelé“, že naši bílí bratři „mučí a vraždí děti a nevinné lidi“, že plánují nás „dobýt“ a zotročit nebo zavraždit, že jsou to „bestie“, že celé lidstvo

volá, abychom šli a rozdrtili naše bratry – vždy jménem těchto Židů a/nebo negrů – a za poslední půlstoletí jménem komunistů. Co americká většina získala z první nebo druhé světové války?

Zachránili jsme svět před tyranií? Ne!

Učinili jsme svět „bezpečným pro demokracii“? Ne!

Získali jsme nějakou půdu nebo velké, bohaté kořisti – nějaké doly nebo kolonie? Ne!

Vše, co jsme získali, byly bolesti hlavy, odpovědnosti a další malé války, které nám plivly do očí, protiamerická nenávist, Berlínské zdi, rozdávání „zahraniční pomoci“, Koreje, Vietnamy, Kuby a nekonečné nepokoje a zločinnost doma.

To je standardní vzorec našich dnešních „válek“ – vzájemná sebevražda bílých proti bílým, následovaná předáváním stále větší části našeho území, bohatství, práv a moci komunistům, Židům a negrům a odzbrojováním jakékoli skutečné opozice vůči židovské lůze jako forma zrady „amerického snu“.

Dokud budou konzervativci příliš zbabělí na to, aby se této skutečnosti postavili čelem, a budou i nadále ostře kritizovat skutečné antikomunistické bojovníky, jako byli němečtí nacionální socialisté a nyní američtí nacisté, budeme vůči prohnaným Židům naprosto bezbranní.

Nemůžete prohlašovat „pravdu“ za svou největší zbraň a zároveň se plazit Židům u nohou a vyprávět ty největší lži všech dob o Adolfu Hitlerovi a vašich vlastních bojovnících!

Abychom pochopili psychologickou pošetilost konzervativního postoje k Hitlerovi a „nacistům“, představme

si, jaký by byl dopad, kdyby v době bitvy u Alama žilo ve Spojených státech velké množství bohatých Mexičanů.

Dále předpokládejme, že by většina amerických novin byla ve vlastnictví a pod kontrolou mexických Američanů, takže by náš lid neslyšel nic jiného než to, že Davy Crockett a jeho banda „válečných zločinců“ vedli „agresivní válku“ tím, že zabírali mexický majetek v Alamu, zatímco Santa Anna vedl „demokratické“ síly „spravedlnosti a milosrdenství“.

Každý Američan, který zpochybňoval zlovolnost Davyho Crocketta nebo pochyboval o dobrotě Santa Anny, by nikdy nebyl vyslyšen, ale byl by okamžitě označen za „nenávidícího Mexičany“, za „antimexikánského“ – a poté by byl uvržen do chudoby a hanby.

Kdyby někdo neměl odvahu a čestnost říct pravdu o hrdinství Davyho Crocketta a jeho mužů v Alamu, samotná Amerika by brzy skončila zcela v rukou Mexičanů!

Právě toho dosáhli Židé tím, že zastrašili nebo podvedli americké konzervativce, aby se připojili k Židům v jejich nenávistné kampani proti Hitlerovi a nacistům, plné lží a špíny.

Bez inspirace a hrdinství mužů jako Crockett, Bowie a Travis nemůžeme vyhrát naše války. Když se stanete tak zkaženými a zbabělými, že se necháte zastrašit k tomu, abyste proklínali své vlastní hrdiny, ztratili jste schopnost přežít – historie vás již označila pro smetiště.

V roce 1932, když se spiklencům podařilo dostat Franklina Roosevelta a jeho židovskou bandu do Bílého domu, naplánovali otevřené převzetí moci pro svou komunistickou světovou revoluci. Americe lhali, připravili ji strašnou

hospodářskou krizí a prodali jí Rooseveltovy lži. Byla by to hračka.

Ale klíčem k ovládnutí Evropy bylo Německo, které jim v jejich plánu světové revoluce házelo klacky pod nohy. Pokud by se nepodařilo Německo obsadit nebo alespoň zbavit moci (jak se nyní stalo), světové vítězství komunistů by bylo nemožné.

V poslední chvíli se zvedl silný muž a vytrhl iniciativu z rukou intrikujících Židů. Adolfu Hitlerovi se podařilo přivést zpět k rozumu a cti tolik milionů dobrých německých lidí, že slabá vláda byla donucena předat Hitlerovi zákonnou moc, a to z vůle lidu.

Adolf Hitler bojoval v Alamu bílé rasy. Odrazil barevné síly rasové sebevraždy, síly komunismu, síly arogantního sionismu a síly mezinárodní manipulace s penězi dostatečně dlouho na to, aby několik mužů, jako jsem já, mohlo vymazat židovské pavučiny z našich mozků a zahájit dlouhý boj za probuzení našeho lidu a jeho osvobození od hrozivého přízraku židovské a barevné světové tyranie.

Hitler koupil svým vlastním životem a životy milionů mladých německých mužů drahocenný čas, abychom se mohli probudit a zorganizovat se k odporu proti Židům a negrům, stejně jako Crockett a jeho muži koupili svými životy čas pro generála Sama Houstona, aby se zorganizoval k odporu proti Mexičanům.

Abychom se vrátili k naší mexicko-americké analogii, dokážete si představit, jak by se Mexičané (v soukromí) popadali smíchy, kdyby v době bitvy u Alama všichni američtí vůdci označovali Crocketta a jeho muže za „bandu chuligánů“,

„válečné zločince“, „tyrany“, „Huny“, provozovatele mexických „vyhlazovacích táborů“ atd., zatímco by tito američtí vůdci zároveň nešetřili chválou na své úžasné, vlastenecké mexické „přátele“ tady v Americe a posílali by Santa Annovi veškerou možnou pomoc a podporu, nazývali by ho „dobrým starým strýčkem Santou“ – stejně jako Truman označoval Stalina za „dobrého starého strýčka Joea“?

Ale šílenství konzervativců tím nekončí.

Dnes Židé dosáhli toho, že konzervativci v Americe opakují sborově, jako hejno papoušků: „Komunismus a nacismus jsou totéž“! (To konzervativcům umožňuje „dokázat“ Židům a rudým teroristům, že oni, konzervativci, jsou stejně protinacističtí, jako jsou protikomunističtí!)

Tento kousek šílenství musí nechat Židy se válet po podlaze, jak se drží za břicha v agónii a záchvatech smíchu.

Abychom si plně vychutnali toto šílenství „komunismus a nacismus jsou totéž“, musím čtenáře požádat, aby se mnou chvíli setrval, zatímco se vrátíme k analogii s Alamem. Představte si, pokud můžete, všechny „úctyhodné“ muže a vlastence té doby, jak všichni dělají spoustu výnosných obchodů s Mexičany a svým mexickým přátelům přísahají, že ačkoli jsou proameričtí, rozhodně nejsou „antimexičtí“!

Aby se vyrovnali šílenství dnešních „vlastenců“, kteří prohlašují: „Komunismus a nacismus jsou jedno a totéž“, museli by se tito „vlastenci“ z dob Alama klanět před svými mexickými obchodními partnery jako figurky v hodinách z Černého lesa a neustále opakovat: „Nejsme proti Mexičanům. Ve skutečnosti jsme proti Crockettovi stejně jako proti Santovi

Annovi. Ve skutečnosti jsou Crockett a Santa Anna jedno a totéž! Oba střílejí a používají zbraně!“

Je to opravdu tak jednoduché, i když když jste přímo uprostřed toho všeho a sami jste vystaveni terorismu, pomluvám a ztrátě zaměstnání a majetku, které zařídili židovští milovníci demokracie, může být pro vás na chvíli těžké plně si uvědomit hloubku tohoto antihitlerovského šílenství.

Z historického pohledu bude naprosto legrační (pokud přežijeme dost dlouho na to, abychom se mohli smát), jak William Buckley pozval do své televizní show Maxe Lernera, Jacoba Javitse a dlouhou řadu odporných, levicových, rudých a sionistických Židů a zacházel s nimi jako s ušlechtilými a čestnými Američany, zatímco pro mě a všechny ostatní, kteří se odváží říkat pravdu o Adolfu Hitlerovi, nemůže najít dost slov, aby nás proklel a zatratil.

Po sto let židovští agitátoři zdvojnásobovali a znásobovali tempo, jakým zabíjíme naše nejlepší, tím, že stavěli bratra proti bratrovi v nekonečných, hloupých válkách, které my vždy prohráváme a oni vždy vyhrávají.

„Cílem Židů je a zůstává vyhlazení toho nejlepšího z gójů“, jak uvádí Talmud. Neustále nás zabíjejí – nyní po milionech –, zatímco oni se rozmnožují a sílí. Na začátku této kapitoly jsem zmínil, že kromě Židů existovala v historii ještě jedna orientální skupina, která se vyznačovala rozsahem svých masakrů a krvežíznivostí – Mongolové.

V celé historii neexistuje nic, co by se vyrovnalo záznamům o odporné masové krutosti a vraždění „Zlaté hordy“ Čingischána.

Stejný asijský rys u Židů, který plodí takovou lásku k masakrování a krutosti, se v čisté, původní podobě nachází u divokých Mongolů.

Když se tato žlutá bestie Asie zvedne a kráčí po zemi, Velký pisatel dějin namáčí své pero do krve a připravuje se psát kapitoly o smrti, utrpení a zničení. Ale to bylo před stovkami let. Co by Čingischán dokázal dnes s vodíkovou bombou?

Pokud ty, bělochu, nedokážeš najít vůli, abys si tuto mrazivou myšlenku připustil a něco udělal s blížícím se časem, kdy k tomu dojde, zjistíš a tvé děti se naučí starodávný význam „žlutého nebezpečí“ – barevného nebezpečí.

Židé shromáždili barevné národy země, vyzbrojili je nejmodernějšími zbraněmi atomové energie a podnítili je k neomezeným snům o dobytí světa.

Zatímco píšu tyto řádky, naši „odborníci“ vyjadřují stále větší a větší „překvapení“ nad rychlostí, s jakou Rudá Čína postupuje k zprovoznění vodíkové bomby!

Jenom blázen by si nevšiml, že se svět rychle blíží k hroznému vyvrcholení, v němž bude učiněno nejvýznamnější rozhodnutí v celé lidské historii: dlouho očekávaný Armageddon, neboli „Ragnarok“.

Každý rok, každý měsíc, každý týden a každou hodinu se přibližujeme k tomu strašlivému okamžiku, kdy Rudá Čína, spojená s černou Afrikou, Indií, černou Amerikou a zbytkem barevného světa, bude mít moc odpálit na bílé národy světa rakety s hlavicemi vodíkových bomb. Čína je již jen pár měsíců od toho, aby byla schopna zničit bílou Ameriku a bílou Evropu.

Utěšujeme se myšlenkou, že „by si to netroufli“ – protože bychom jim to hned oplatili. Pokud zabijí sto milionů z nás, my zabijeme dvě stě milionů z nich.

Jak hloupí ještě můžete být?

Ihned poté, co rudí převzali moc v Číně, úmyslně zavraždili čtyřicet milionů lidí, aby „zredukovali“ populaci, která byla příliš početná na to, aby ji bylo možné uživit. Všechny barevné národy mají stejný problém s přelidněním, jak jsme již ukázali v prvních částech této knihy. Čína, Indie a Afrika by byly požehnány zničením několika set milionů hladových krků navíc.

Pokud by na nás tyto barevné rasy vypustily roj vodíkových bomb – což naši odborníci již připouštějí –, dokázali bychom zastavit jen několik z nich. Většina z nich by prošla a smetla města jako Los Angeles, New York, Chicago, Detroit, Boston, Dallas, Denver, Minneapolis, Houston, St. Louis, Filadelfii a Washington. Ztratili bychom nejen více než sto milionů našich lidí, ale také veškeré složité stroje, které podporují moderní průmyslovou společnost.

To, co bychom zničili v „odvetě“ proti barevnému světu, by nebyli „lidé“ v americkém smyslu slova, ale roje negramotných, ubohých, sotva existujících nádeníků, kanibalů, nedotknutelných a žebráků, kteří jsou bezcenní – skutečnou zátěží pro svou vládu!

Barevní vůdci se „odvety“ nebojí! Byla by pro ně pomoc!

Rusko si to uvědomuje čím dál tím více. Mezi Ruskem a Čínou roste nepřátelství a strach, protože Rusko si uvědomuje, že Čína je méně komunistickým národem než barevným nacionalistickým národem.

Rusové jsou „bílí“ a Číňané je nenávidí a útočí na ně jako na „imperialisty a vykořisťovatele“ – stejně jako útočí na nás, „špinavé americké fašisty“.

To, co náš svět čeká během vašeho života, není válka mezi komunismem a kapitalismem, ale vyhlazovací válka mezi elitní bílou menšinou lidstva a rojící se, podřadnou, barevnou většinou.

Komunismus se stává – a ve skutečnosti již je – vzpourou barevného světa proti bílé rase. A barevní Číňané jsou jen pár dní či měsíců od toho, aby získali moc zničit nás všechny, a to i bez vlastních atomových zbraní (které jim poskytli naši liberálové a Židé).

Zatímco Johnson, De Gaulle, Kosygin, Wilson, Kissinger a ostatní bílí tupci, vydávající se za „státníky“, se hádají a smlouvají mezi sebou, Rudá Čína, která ukrývá a cvičí barevné světové revolucionáře a teroristy, organizuje v celosvětovém měřítku něco tak strašného a krvavého, že to západní mysl nedokáže ani pojmout – Čingischánovu hordu barevné smrti pro bílou rasu.

Jakmile tito barevní muži z Východu získají vodíkovou bombu a schopnost ji dopravit na místo určení, nic nezastaví útok – a zničení Západu!

Mají co získat – a my máme co ztratit. Otevřeně o tom píší, mluví o tom, chlubí se tím! A naši „státníci“ stále hrají středověké hry s ekonomickými sankcemi, rovnováhou sil, odzbrojením atd. až do zblbnutí.

Dokud budou obrovské masy bílých mužů ve všech národech tolerovat loutky a zatracené hlupáky ve vedoucích pozicích, budou tyto loutky a liberálové hrát své dětinské hry

„mocenské politiky“ 19. století, zatímco barevný svět a Židé se připravují na rasový Armageddon s použitím vodíkových zbraní bílého muže k jeho zničení.

Abychom přežili, musíme tyto loutky a hlupáky odstranit z pozic moci a vlivu a dosadit na jejich místo tvrdé, realistické vůdce, kteří nás sjednotí a zorganizují v boji o přežití. Takoví muži si uvědomí a využijí základní životní skutečnost, na kterou ti tupci, co jsou dnes u moci, tak důkladně zapomínají.

Ústřední skutečností, na kterou se v dnešním šíleném světě zapomíná, je síla!

Liberalismus a intelektualismus tak zaslepily západního člověka, že většina z nás zapomněla na absolutní a naprostou nadřazenost síly.

Každé zrnko písku na každé pláži na světě je tam, kde je, díky síle, která ho tam umístila.

Když se setká silnější síla se slabší, silnější vždy zvítězí a slabší zničí. Liberálové a tupci by si přáli, aby tomu bylo jinak, a dnešní umělý svět strojů jim dává zdání, že sílu lze nahradit „rozumem“.

Ale to je stejně iracionální a pověrčivé „myšlení“ z džungle jako u jakéhokoli šamana, který mává ocasem ještěrky nad kanibalem se zlomenou nohou.

Pokud dobří lidé opustí a zneváží sílu, pak ji zlí lidé převezmou a umlátí nás s ní k smrti.

Když dobří lidé odloží svou palici, zlí lidé je tou palicí dříve či později rozmlátí.

Pokud se mi v této knize podaří sdělit jen jediný bod, ať je to tato skutečnost: že civilizace, mír a pořádek nezávisí na „dobré vůli“, ale na síle, policistech, armádách a zbraních.

Hitler to vyjádřil výstižněji a poetičtěji, než bych já kdy dokázal: „Jemná bohyně míru může bezpečně kráčet pouze po boku zuřivého boha války!“

Ti, kdo skutečně touží po světě skutečného řádu a míru, po světě, kde mohou lidé žít své životy s rozumnou nadějí, že si naplánují budoucnost a dosáhnou svých cílů, aniž by byli zastřeleni, nebyli bombardováni, vyhozeni do vzduchu, znásilňováni, upalováni, ubiti k smrti při povstáních, sežráni v Kongu, posíláni do šílených válek, aby tam miliony umírali pro nic za nic, a navždy udržováni v duchovním zmatku a bídě, se musí právě teď rozhodnout pracovat na vytvoření bílé jednoty a bílé nadvlády nad světem.

Neexistuje žádná jiná alternativa.

Pouze bílá rasa – vždy bílá rasa – prokázala v průběhu staletí schopnost prosazovat mír a pořádek v tomto světě.

Od té doby, co Britské impérium abdikovalo, přesně jak předpověděl Adolf Hitler, se svět propadá stále hlouběji do chaosu, krveprolití a teroru.

Nic nemůže tento pokračující pád zastavit, kromě totálního úsilí bílých mužů přestat se hádat o malicherných, relativně nepodstatných rozdílech mezi nimi, sjednotit se jako panská rasa a prosadit mír a pořádek.

Celý svět je ve stavu nepokojů, podobně jako v našich městech. Jediným způsobem, jak v nepokojích obnovit

pořádek, je síla: okamžitá, jistá a dramatická síla, uplatněná s inteligencí a co největší spravedlností – ale především síla.

Slovo „síla“ se dnes stalo sprostým slovem, a to díky Židům a jejich naivním stoupencům, kteří sní o míru dosaženém prostřednictvím slabošské poddajnosti.

To, co se dříve nazývalo Ministerstvo války, bylo například přejmenováno na „Ministerstvo obrany“ – jemná a zdánlivě nevýznamná změna, ale psychologický ústup obrovského významu. Tato psychologie ústupu a „obrany“ nás připravila o primární dar přírody všem jejím stvořením, vůli bojovat za život a chránit své blízké.

Celá bílá rasa byla otrávena tímto jemným defétismem a slabostí.

Bílá rasa byla kdysi strážcem světa a svět byl uspořádaný. Ve srovnání s krvavými převraty dneška byl také relativně mírumilovný.

Pokud bílá rasa znovu nenajde vedení, moudrost a vůli k tomu, aby strážila svět, bude planeta i nadále v sevření rostoucího chaosu a teroru, dokud džungle nezíská zpět přeživší, kteří se skrývají v jeskyních a dírách jako vystrašené bestie.

Pouze sjednocená bílá rasa, plně si vědomá svého přirozeného osudu, osudu, který jí byl svěřen jako dar nadřazeného původu, jako panská rasa, ušlechtilá rasa schopná vytvořit zázraky západní kultury – pouze taková sjednocená rasa může najít vůli a sílu k obnovení pořádku ve světě, který se nachází v procesu sebevraždy a rozpadu.

A přesto, tváří v tvář nejstrašnější hrozbě všech dob, v poměru sil deset ku jedné, se ocitáme v chaosu, demoralizovaní, utápějící se v poraženectví, plazící se u nohou našich vlastních ničitelů a každým okamžikem ztrácející sílu. Je snadné podlehnout zoufalství.

Ale v této kosmické hře o všechno je ještě jeden prvek, který musíme vzít v úvahu, pokud chceme správně posoudit přežití našeho lidu a kultury, a tím je skutečnost židovsko-negroidně-mongoloidní hrozby.

Tím prvkem je načasování – nebo, chcete-li, osud.

Mocná bílá rasa je zmanipulovaná, naplněná sebevražednou sebenenávistí, pobláznëná svými smrtelnými nepřáteli, degradovaná, omámená drogami a lžemi a zjevně se řítí vstříc zapomnění.

Ale síla krve je stále přítomna, jak jsme dokázali v každé válce, kde nás Židé „pustili z řetězu“.

Kdykoli, jako například ve druhé světové válce, si Židé přejí, abychom byli našimi starodávnými, divokými a mocnými já, schopnými rozdrtit cokoli, co nám stojí v cestě: kdykoli nám dovolí, aby se k nám vrátil přírodní zákon, i když jen dočasně a nesprávným způsobem, náš lid se ukazuje stále jako hrdinové a bojovníci, nikoli jako dekadentní slabochové nebo jako lidé z jakékoli umírající kultury.

Zvěsti o naší smrti jsou, abych citoval Marka Twaina, „velmi přehnané“. Jsou to jen zdání.

Stačí, aby se objevil silný vůdce, aby náš lid jednou poznal pravou povahu svých židovských a barevných „přátel“ (jak se již začíná dít), a krev našich vikingských předků se rozbouří v

berserkerském zuření, které smete miasmu židovského a barevného jedovatého plynu z našich životů, tak jako lev jediným skokem odežene hejno mávajících supů.

Ještě nenastal náš „čas“ zemřít.

Osud má způsob, jak prosadit svou vůli navzdory všem lidským snahám o jeho zmaření, a to jak při tvorbě, tak při ničení.

Osud přinesl velikost Říma, když nastal čas. A když nastal čas, odhodil jej stranou a uvolnil cestu mocnějším barbarům, kteří se valili z chladných severních lesů.

Osud stvořil Britské impérium, když nadešel čas. A po staletích vlády Osud stáhl své požehnání a Britské impérium zemřelo – když nadešel čas.

Osud právě teď, v Americe, zrodí nové impérium naší doby, Bílé impérium – sjednocení bílé rasy a její vědomé rasové panování nad světem.

Navzdory všem známkám smrti a nemoci roste hluboko v nitru naší rasy zárodek té jednoty a toho Bílého impéria, které bude trvat tisíce let a zničí vše, co mu stojí v cestě.

Osud se prostě nedá zmařit ani ošidit, a to ani takovými mistry podvodu, jako jsou Židé. Židé vypustili barevného džina z láhve, vyzbrojili ho, pobouřili, přiměli ho, aby se vrhl na bílý svět, a vyslali ho na misi, od níž si Židé slibují, že předá svět Vyvoleným.

Ale poslední kroky afrických a asijských hord mi připomínají ten dramatický odstavec – jeden z nejdramatičtějších v celé anglické literatuře – napsaný

Somersetem Maughamem, který vyjadřuje můj názor tak, jak to žádná jiná expozice nedokáže:

SMRT PROMLOUVÁ:

V Bagdádu žil jeden obchodník, který poslal svého sluhu na trh nakoupit zásoby. Za chvíli se sluha vrátil, bledý a třesoucí se, a řekl: „Pane, právě teď, když jsem byl na tržišti, strčila do mě v davu nějaká žena, a když jsem se otočil, uviděl jsem, že to byla Smrt, která do mě strčila. Podívala se na mě a udělala výhružné gesto: teď mi půjč svého koně a já odjedu z tohoto města a vyhnu se svému osudu. Pojedu do Samarry a tam mě Smrt nenajde.“

Obchodník mu půjčil svého koně, on mu vrazil ostruhy do boků a uháněl tak rychle, jak jen kůň dokázal cválat. Potom se obchodník vydal na tržiště, kde mě uviděl stát v davu, přišel ke mně a zeptal se: „Proč jsi dnes ráno, když jsi uviděla mého sluhu, na něj udělala výhružné gesto?“ „To nebylo výhružné gesto,“ odpověděla jsem, „bylo to jen překvapení.“ Byla jsem překvapená, že ho vidím v Bagdádu, protože jsem s ním měla dnes večer schůzku v Samarře.“

Dnes ti barevní podlidé z celého světa, ta chátra, žebráci, kanibalové, nedotknutelní a celý ten ubohý roj, který Židé vypustili na svobodu, sedí pevně v sedlech, útočí plnou rychlostí, pobízejí své koně k zuřivému cválání a závodí stále rychleji a rychleji směrem k Samarře.

Kapitola 14: Bílá revoluce

Než budeme pokračovat, pojďme si stručně zrekapitulovat, co jsme již probírali. V prvních dvanácti kapitolách knihy Bílá síla jsem předložil následující tezi:

Západní společnost je nemocná, zkažená a umírá, ale většina jejích občanů se o to zjevně nezajímá. (Kapitola 1 – „Chropot“.)

Náš lid, zejména naše mládež, jsou duchovně ztraceni – prázdní. (Kapitola II – „Duchovní syfilis“.)

Tento nemocný, zkažený a duchovně prázdný stav našeho lidu není přirozenou degenerací, ale výsledkem úsilí bandy „liberálních“ lhářů – „padělatelů map“. Účelem těchto lživých padělatelů map je nasměrovat západní civilizaci na útesy, aby ji, stejně jako kdysi potápěči lodí, mohli vyplenit a zotročit náš lid. (Kapitola 3 – „Padělatelé map“.)

Aby urychlili náraz naší „lodi státu“ na útesy, dosadili potápěři lodí jako naše „kapitány“ samé podvodníky a zrádce, kteří s nimi spolupracují (Kapitola 4 – „Pokřivení kapitáni“)

Padělatelé map a potápěči lodí jsou vedeni skupinou lidí zvanou „Židé“. (Kapitola 5 – „Potápěči lodí“.)

Židovská rasa vede skupinu potápěčů lodí, zkorumpovaných kapitánů a padělatelů námořních map ve spiknutí, jehož cílem je zničit západní civilizaci a bílou rasu, protože jsou duševně nemocní a trpí masovou paranoiou; věří, že jsou „Bohem vyvoleným národem“ a vždy nevinnými „obětními beránky“, což jsou klasické příznaky paranoie. Tyto šílené myšlenky přetavili v „náboženství“, protože jsou v podstatě paraziti, kteří nechtějí pracovat a musí se živit na úkor

jiných lidí, jako tasemnice. Zdravé společnosti tyto lidské tasemnice vždy vylučují. Židé mohou žít pouze v nezdravé společnosti, stejně jako tasemnice mohou žít pouze v nezdravém a nečistém těle. Židé proto podporují každý druh degenerace a chaosu, aby mohli vysávat krev nezdravého lidu. (Kapitola 6 – „Podrobný pohled na padouchy“.)

Existují dvě části tohoto světového židovského spiknutí, obě směřující k dobytí světa a obě využívající strategii „rozděl a panuj“. Jedna část, „přátelé kapitána“, je sionistická a kapitalistická. Podporují světové židovské spiknutí tím, že shromažďují zlato falešnými spekulacemi a nečestným obchodováním, a pak toto zlato používají k nákupu novin a jiných médií, pomocí nichž vymývají lidem mozky. Také zesilují aroganci a bohatství vyšší třídy, čímž podporují třídní boj. (Kapitola 7 – „Přátelé kapitána“.)

Druhá část světového židovstva působí jako „přátelé posádky“. Kážou násilnou třídní válku zdola: komunismus – vzpouru. Komunističtí Židé věří, že tak mohou naplnit starodávná židovská proroctví o světové nadvládě prostřednictvím krvavého násilí světové revoluce. Potřebují nekonečné masy snadno manipulovatelného lidstva. Židé tedy nejprve podporují rozmnožování obrovských barevných rojů a poté jejich podněcování k marxistické vzpouře proti elitní bílé menšině. (Kapitola 8 – „Přátelé posádky“.)

Aby zničili nenáviděné bělochy a tím posunuli vpřed svou násilnou světovou revoluci, Židé podporují nekonečné rozmnožování, ozbrojování a organizování barevného světa. Přesouvají hordy černochů do městských oblastí, kde je nutí soutěžit s bělochy, a poté, když černoši selžou, Židé je přesvědčují, že jsou „utlačováni“. To vede k nepokojům a

nakonec k ozbrojenému povstání jak v Americe, tak jinde. V důsledku této židovské podpory rozmnožování barevných ras prudce stoupá porodnost barevných, zatímco ti nejlepší z bělochů se navzájem vyvražďují v bratrovražedných válkách a prostřednictvím kontroly porodnosti. Konečným výsledkem bude světová rasová válka, v níž se rojící barevné rasy postaví proti menšině bělochů v boji o přežití. Buď barevné roje, vedené a podněcované Židy, přemohou bílou menšinu a zdědí zničený svět, nebo je rozdrtíme my. Je to „buď oni, nebo my“. (Kapitola 9 – „Černý mor“.)

Negří masy jsou biologicky podřadné a snadno manipulovatelné. Židé však nemohou tak snadno manipulovat s bílými muži, a proto dělají vše pro to, aby zničili představu, že existuje něco jako „rasa“, s úmyslem vyhubit bílého člověka (zejména nordického typu). (Kapitola 10 – „Fakta o rase“.)

Před námi leží totální světová rasová válka, v níž se černí bouří v ozbrojených silách, zatímco běloši jsou paralyzováni „láskou“ a propagandou o integraci, a děsivé zbraně moderní technologie bělochů padají do rukou černých teroristů a jsou použity proti svým bílým tvůrcům k vytvoření marxisticko-míšenecké-židovské Ameriky ovládané OSN. (Kapitola 11 – „Noční můra“.)

Tváří v tvář této ohavné hrozbě byla jedinou reakcí bělochů padesát let neúspěchů, protože naše strana trvala na „boji“ pouze v konzervativní „ohrádce“ vybudované Židy, nikdy nezmiňovala židovského nepřítele a nikdy nebojovala na jediném základě, který může sjednotit naši rozhádanou stranu – RASE.

Konzervativci se nechali nalákat do padesátiletého boje na oblíbeném terénu Židů – v oblasti ekonomických manipulací. „Konzervativci“ odhánějí naše vlastní masy tím, že kážou ekonomický „royalismus“, přesně tak, jak to Židé chtějí. Navzdory této konzervativní hlouposti vedou zdravé rasové instinkty našich pracujících lidí stále více doprava, až je nyní značná část z nich následuje Wallace. Ale i Wallace vychází Židům vstříc tím, že popírá rasu a spolupracuje s ďábelským židovským nepřítelem. Žádný vůdce, ani Wallace, který zůstává v židovské ohradě, nemůže doufat ve vítězství. Vítězit může pouze vůdce, který říká revoluční pravdu – celou pravdu. A to zahrnuje i skutečnost, že Adolf Hitler bojoval v Alamu naší bílé rasy a že nepřítelem jsou ŽIDÉ a NEGŘI. (Kapitola 12 – „Padesát let selhání“.)

Místo takové upřímnosti je však konzervativní hnutí zneužíváno a manipulováno Židy, kteří se vydávají za naše „vůdce“.

Ti, kdo sledovali tato fakta a argumenty, si nyní jistě kladou otázku (stejně jako jsem si ji kdysi kladl já): „Co to všechno znamená? Co máme dělat? Můžeme zvítězit? A pokud ano, jak?“

Účelem této kapitoly je ukázat čtenáři, že existuje historicky ověřená metoda, jak rozdrtit tyto arogantní rudé Židy a jejich barevné oddíly. Hitler to dokázal – a právě proto ho tak nenávidí a tak hořce hanobí jeho jméno i vše, co s ním souvisí.

Německo se ocitlo v přesně stejném revolučním chaosu, jakému čelíme my dnes. Byli jsme vtaženi do šílené války ve Vietnamu, kterou nesmíme vyhrát.

Davy zde doma sabotují kluky, kteří tam venku bojují. Dokonce útočí na vojenské vlaky a lodě s municí a prochází jim to.

Německé jednotky, bojující na frontě v první světové válce, se ocitly sabotovány zezadu židovsko-marxistickou revolucí, přesně tak, jak to máme tady teď. Židé způsobili rozsáhlou stávku v muničním průmyslu, takže vojáci neměli čím střílet, a vyvolali vzpouru v německém námořnictvu v Kielu.

Tady v Americe Židé a jejich spojenci podporují vyhýbání se branné povinnosti, poskytují pomoc a útěchu nepříteli a podněcují otevřenou vzpouru mezi negry, kteří křičí: „K čertu, ne, my nepůjdeme!“

Vidíme, jak židovská chátra vyvěšuje na našich ulicích vlajku Vietcongu (komunistů) a pálí naši americkou vlajku.

V německých spolkových zemích Bavorsku, Hesensku a Sasku se k moci dostali rudí. Vyvěsili své hadry s kladivem a srpem a vláčeli německou vlajku v blátě.

V Německu Židé využili metod kapitalismu, aby nashromáždili téměř veškeré bohatství, stali se téměř všemi profesory, téměř všemi právníky, téměř všemi lékaři a vytlačili Němce z těchto profesí. Židé ovládli Německo prostřednictvím tisku, profesí a moci peněz.

Tady v Americe se děje totéž, podíl Židů na vysokých pozicích stoupá a Židé tiše ovládají Ameriku prostřednictvím kontroly tisku, profesí a peněz.

Zatímco bohatí němečtí Židé obsazovali všechny špičkové profesní pozice, komunisticko-židovští odboroví agitátoři

měnili miliony německých dělníků v nepřátele vlastního národa – v zuřivé, násilnické komunisty, stejně jako to Židé dělají mnoha americkým dělníkům prostřednictvím zkažených, rudých odborů.

Židé v Německu, jako typičtí paraziti, tak chamtivě požírali bohatství národa, že zničili ekonomiku a zruinovali měnu, čímž vyvolali katastrofální inflaci.

Přesně to samé se odehrává i zde, pouze míra krize zatím nedosahuje úrovně, jaká byla v Německu.

Ale totální inflace je na dosah.

Židé v Německu měli téměř úplnou kontrolu nad tiskem a všemi ostatními médii, aby oslovili mysli a srdce lidí, a tuto moc využívali k šíření zvrácenosti, chaosu a bezmyšlenkovitého hédonismu mezi německým lidem.

Je to dnes tady v Americe nějak jiné?

Židé v Německu svými komunistickými lžemi a propagandou podněcovali a rozněcovali nenávist milionů Němců vůči svým německým spoluobčanům. Aniž by chápali, co je příčinou jejich chudoby a utrpení, zaplnili německé ulice násilnými, bouřícími se davy.

Je to dnes tady v Americe nějak jiné?

Židé v Německu před druhou světovou válkou prosazovali homosexualitu, nemravnost, oplzlou „literaturu“, šílené „tance“ čerstvě dovezené z afrických džunglí, šílené „umění“, marxistickou „hudbu“ a rozmařilost mládeže.

Je to dnes tady v Americe jiné? NE!

Židé zničili Německo.

Téměř zničili Ameriku.

V Německu se v poslední chvíli z hloubi duše německého národa zrodil muž, který disponoval duchovní silou a vůdčími schopnostmi, aby znovu prosadil nadvládu německé většiny, obnovil německou čest a vybudoval zdravou a plnohodnotnou společnost.

Vystoupil prostý německý desátník a shromáždil kolem sebe statečné kamarády, kteří raději zemřeli, než aby přihlíželi, jak je jejich lid drcen a zotročován Židy. Adolf Hitler zahájil gigantickou renesanci národa, která ohromila celý svět!

Hitler využil věčné zákony revoluce a kontrarevoluce k rozdrcení nelegitimní židovské moci a k opětovnému prosazení legitimní moci většiny německého národa.

Důvodem, proč naše strana v Americe padesát let nedělala nic jiného než ustupovala tak odporným a zbabělým způsobem, je to, že dosud nikdo z naší strany nikdy nepoužil tyto věčné zákony REVOLUCE, MOCI a MASOVÉ POLITIKY na náš problém

Naše strana byla příliš dlouho příliš mocná a bohatá na to, aby mohla pocítit jakoukoli skutečnou možnost porážky a smrti. Naše strana si hrála dětské hry ekonomického konzervatismu, zatímco nepřítel – téměř výhradně profesionální revolucionáři – systematicky ničil naši moc, naše bohatství a naši schopnost klást odpor. Každý den, každý rok jsme slabší a oni silnější.

Další existence západní civilizace a bílé rasy závisí na tom, zda se dostatek Američanů bude natolik obávat blížící se katastrofy, aby proti ní podnikli profesionální a revoluční kroky – namísto toho, aby pokračovali v těch pohodlných, „koševativních“ hrátkách z posledních padesáti let.

Čelíme REVOLUCI, a to krvavé. „Práva států“, „konzervatismus“, „wallaceismus“ a dokonce i

Klan jsou jen rozpadající se Maginotovy linie, zdi, které mohou brutální postup nepřítele trochu zdržet, ale nikdy ho nezastaví. JEN ÚTOK MŮŽE TYTO VĚCI VYŘEŠIT, a to ne žádný polovičatý „útok“ ve stylu Vietnamu, ale ten staromódní, v němž je náš cíl jednoduchý a přímý: ZNIČIT nepřítele – rozdrtit ho, porazit a vyhladit, dokud již nebude představovat hrozbu.

Důvodem, proč náš lid není schopen vidět naléhavou, zoufalou potřebu revoluce, místo toho hloupého, konzervativního váhání v židovské ohrádce, je to, že téměř celý náš lid, na obou stranách, vlevo i vpravo, se stal obětí židovské propagandy proti „extrémismu“ a radikalismu.

Útok na nás je i samotným nepřítelem nazýván „černou revolucí“. Je komunistický. Je bezprávný. JE RADIKÁLNÍ, NÁSILNÝ A KRVAVÝ!

Jediná obrana, která má vůbec šanci na úspěch, musí být stejně radikální.

Když na vás někdo střílí, může uspět jen palba na oplátku.

Každému se dá odpustit, když si na pár minut, nebo třeba i na hodinu či dvě, namluví, že by se z přestřelky mohl vyvléknout slovy. Ale když střelba pokračuje a pokračuje, stává se čím dál krvavější a nepřítel otevřeně prohlašuje svůj záměr vás vyhladit, jak to dělají černoši, je šílenství a sebevražda spoléhat se dál na snadné, „milé“, „umírněné“ a „konzervativní“ metody přežití.

Způsob, jakým v revoluci „opětujete palbu“, je vlastní revoluce.

ZAČALI ČERNOU REVOLUCI. ZASTAVIT JI MŮŽE JEN BÍLÁ REVOLUCE!

A o tom je tato kniha.

Za posledních dvacet let jsem prošel cestou od „republikána“ přes „tvrdého republikána“, „antikomunistu“, „mccarthyistu“, „konzervativce typu Birche“ až po lstivého nacistu! — a nakonec až k otevřenému nacionálnímu socialistovi – Hitleristovi!

Stal jsem se revolucionářem, který se věnuje profesionální, nekompromisní, bílé, antikomunistické revoluci stejně oddaně, jako se každý komunista věnuje své krvavé revoluci.

A aby byla bílá, antikomunistická revoluce úspěšná, musí být něčím víc než jen bojem proti druhé straně.

Musí to být revoluce za něco tak velkolepého a vznešeného, že je člověk schopen za to hrdinsky položit život.

Lidé budou mluvit téměř o čemkoli. Lidé budou bojovat jen za velmi málo věcí.

A lidé budou bojovat až do smrti pouze z těch nejzákladnějších pohnutek. Budou hrdinsky bojovat (tj. s nejvyšší obětavostí – což je to, co znamená „hrdinství“) pouze za idealistické cíle, které považují za větší a svatější než své vlastní přežití.

Pouze když dokážete v muži vyvolat hluboký pocit, že přežití jeho blízkých, jeho čest nebo celý jeho národ jsou ve smrtelném nebezpečí, bude riskovat svůj život v boji proti drtivé přesile, kde je jeho vlastní přežití nepravděpodobné.

Židé jsou tímto „rodinným“ pocitem naplněni až k prasknutí, takže nejenže drží pohromadě, jak je dobře známo, ale také se navzájem obětují a dávají jeden pro druhého, jak dokazují záznamy o jakékoli židovské sbírce, a nával Židů, kteří se dokonce vydávají bojovat za svůj drahocenný Izrael, to dokazuje ještě více. Právě tento fanatický „rodinný pocit“ dělá ze Židů takovou sílu v tomto světě.

Černoši jsou dnes díky židovské agitaci také naplněni tímto stejným pocitem boje za svou rodinu, za „své vlastní“, a to do té míry, že vycházejí po tisících a čelí bití, vodním dělům, vězení a dokonce i smrti, aby prosadili revoluci svých „bratrů v duši“.

Americké protikomunistické vedení je však zatím natolik posedlé penězi, bezpečností, pohodlím, luxusem a nedělním večerním popíjením čaje, že nikdo není ochoten se pro takový odporný materialismus příliš obětovat, natož hrdinsky položit život za takové zbabělé „vůdce“.

Zejména masy pracujících lidí nejsou jen nepřesvědčeny, aby bojovaly za svou vlastní stranu podle ekonomických přístupů „Bloomers“ Buckleyho, „Rabbit“ Welchem, „Fattym“ Hargisem a „Dry Goods“ Goldwaterem, ale, jak jsme ukázali v „Padesáti letech selhání“, masy jsou touto sobeckou peněžní šíleností rádoby antikomunistického „vedení“ přímo odpuzovány a znechuceny.

Abychom povzbudili náš lid k boji v zuřící kontrarevoluci, kterou musíme rozpoutat proti židovskému a negřímu nepříteli, musíme našemu lidu vštípit silný pocit sounáležitosti – naléhavou, obětavou a idealistickou touhu sjednotit se a bojovat

za „to naše“. „Wallaceismus“ je předposledním krokem k tomuto cíli.

Wallaceismus však musí selhat, stejně jako všechny ostatní polovičaté kroky, protože mu chybí odvaha a upřímnost, aby dal masám ten silný, OTEVŘENÝ pocit „rodiny“, bez něhož je to jen další (byť dočasně úspěšnější) pokus vplížit se na židovské nepřátele, aniž by je pojmenoval, a to dokonce za cenu spolupráce s nimi.

Palivem, které živí oheň za wallaceismem, je rasismus, ten samý pocit rodiny, o kterém jsem psal.

Ale Wallace donekonečna opakuje: „Nejsem rasista; rasismus je zlo!“

Lidé mu samozřejmě nevěří. Nadšení, které vyvolává, je rasový pocit rodiny – ne politický. Wallace je nejlepším rasovým symbolem naší bílé rodiny, kterému Židé (prostřednictvím kompromisu) dovolili vzestup jako národní a poněkud respektovanou osobnost.

Ale právě ten kompromis, díky kterému Wallace dosáhl určité „úctyhodnosti“, nakonec dá Židům moc Wallace zničit (a oni ho zničí) – stejně jako za posledních 50 let rozdrtili všechny ostatní, kteří uzavřeli kompromis.

V dobách krvavých revolucí nemají moc rozvášnit a vést masy lidí ti, kdo jsou ochotni dělat kompromisy, ani ti slušní „hodní hoši“, ale divocí, zuřiví a zapálení extrémisté – Patrickové Henryové, Leninové, Garibaldiové, Kenyattové a Hitlerové – muži, které nejvíce nenávidí a proklíná právě ta moc, proti níž bojují. (Rád bych zdůraznil, že tím nechci naznačovat, že by tito muži byli v něčem podobní. Chci tím říci,

že každý z nich uspěl proti desítkám dalších potenciálních vůdců pouze proto, že byli ti NEJEXTRÉMNĚJŠÍ.)

Lenin zvítězil v Rusku nad umírněnějšími menševiky právě proto, že byl vyhoštěn a uvězněn jako nejnásilnější a nejextrémnější ze všech soupeřících vůdců.

Jomo Kenyatta, vůdce Mau-Mau, se dostal k moci v Keni právě proto, že byl uvězněn jako nejnásilnější, nejradikálnější a nejkrvavější kanibalský vůdce.

Tady v Americe si Stokely Carmichael a H. Rap Brown nevyhnutelně získávají srdce černošských mas právě proto, že jsou nejnásilnějšími, nejradikálnějšími a nejextrémnějšími černošskými vůdci a pravděpodobně půjdou do vězení, což jim pomůže stát se ještě více vůdci černochů.

Na zcela jiné úrovni si Adolf Hitler získal srdce německého lidu a dostal se k moci právě proto, že i on byl uvězněn jako nejradikálnější, nejtvrdší a nekompromisní ze všech soupeřících „nacionalistických“ vůdců.

Tito nejvyšší vůdci revoluce jsou vždy nenáviděni a proklínáni kompromisníky a zbabělci z vlastních řad, protože tito zbabělci a kompromisníci se zoufale snaží vyhnout krvavému teroru nepřítele. Kompromisníci se tedy snaží získat dočasnou přízeň nepřítele tím, že ostře útočí na skutečné revolucionáře, kteří jako jediní mohou dosáhnout toho, za co tito salónní revolucionáři předstírají, že bojují.

Zjistíme tak, že téměř každý antikomunistický vůdce v Americe, od Buckleyho po Welcha, lstivě šíří lež, že pracuji pro Židy a komunisty tím, že „provokuji“ nepřítele. Jistěže provokuji nepřítele, stejně jako voják provokuje nepřítele – tím, že na něj střílí! Kompromisníci a „koservativci doufají, že když

na mě budou dostatečně zle útočit, získají si důvěru a lásku svých židovských kamarádů (ačkoli každá významná židovská organizace a vůdce v Americe zle útočí na Welcha, Buckleyho, Hargise a zbytek z bandy „moji nejlepší přátelé jsou Židé“).

Jak lze bojovat – a zvítězit – aniž bychom provokovali nepřítele?

Hluboko v srdci si široké masy lidí – a mnozí z vůdců – již uvědomují, že problém Židů, negrů a komunistů už dávno překročil bod, kdy bychom nepřítele mohli od moci odradit pouhými slovy. Obyčejný dělník ví, že nás nepřítel donutil k BOJI o přežití a o zachování toho, co jsme vybudovali, když vidí, co černí v Americe provádějí.

Má-li náš lid mít nějakou naději na konečné vítězství, musíme mít organizovaný a připravený tvrdý revoluční kádr, který převezme vedení, až se zhroutí wallaceismus, poslední naděje kompromisníků.

Organizovat a vycvičit tento tvrdý kádr revolučních bílých vůdců je a vždy byl mým jediným účelem při budování Americké nacistické strany.

Když už měli komunisté dost Kerenského intrik, Lenin se dokázal chopit moci, i když musel v boji o vedení dohánět velký náskok, protože se pevně držel tvrdé, nekompromisní linie a byl připraven, když nadešel správný čas, navzdory všem vězením a pronásledováním.

Když Němci měli dost intrik s von Papenem, Bruningem a dalšími, Hitler dokázal získat moc, i když v souboji o vedení musel dohánět velký náskok, protože se neochvějně držel tvrdé, nekompromisní linie a byl připraven, když nadešel správný čas, navzdory vězením a pronásledování.

Když už měli divocí černoši v Keni dost intrik „umírněných“, probritských černošských vůdců, dokázal Jomo Kenyatta v boji o vedení z pozice zaostávajícího zvítězit, protože se neochvějně držel tvrdé, nekompromisní linie a byl připraven, když nadešel ten správný čas, a to i přesto, že v té době si odpykával dlouhý trest odnětí svobody.

Ať už dnes jakkoli trpíme, jdeme do vězení, hladovíme a jsme proklínáni vlastními lidmi, vím s historickou jistotou, že nacistická strana bude mít sílu vymanit se z pozadí, až nadejde správný čas a náš lid bude konečně znechucen nekonečnými kompromisníky, od Welcha po Wallace.

Až budou chtít bojovat, až budou připraveni obětovat cokoli, jen aby se už ani jeden den nemuseli klanět negrům a Židům, nic nás nezastaví. Neboť za sebou budeme mít nejmocnější sílu na této planetě: miliony a miliony bojovných bílých mužů, naplněných tím svatým a revolučním smyslem pro rodinu, který se po staletí ukázal jako neporazitelný.

Situace, kdy revoluční, krvaví černoši nutí k povolání armády v Detroitu, zatímco píšu tato slova, již překročila bod, kdy by si s ní Wallace mohl vypořádat na základě „práv států“. Již nyní je jasné, že k obnovení pořádku a rozumu bude zapotřebí masivního a jednotného federálního úsilí.

Až bude náš lid mít dost černé revoluce a konzervativní zbabělosti, pak budeme připraveni rozdrtit nepřítele BÍLOU REVOLUCÍ.

Kapitola 15: Nacionální socialismus

Dosud byla tato kniha převážně kritická.

Nyní nastal čas předložit konstruktivní plány pro budování a tvoření.

Vynaložil jsem rok výzkumu a napsal stovky stránek, abych pomohl čtenáři uvidět a pochopit, že západní civilizaci dělí jen pár let od konce, k němuž dospěla římská civilizace – od zapomnění – a že on sám bude sdílet osud milionů těch, kteří již padli do rukou židovských smrtelných nepřátel západní civilizace – otroctví nebo, co je pravděpodobnější, vraždu – pokud nějak nenajdeme vůli a moudrost, abychom přestali utíkat před nepřítelem a zaútočili na něj bílou revolucí!

Jak se vlastně pustíte do vytváření revoluce?

Máme si všichni nechat narůst vousy, vyběhnout do ulic a začít křičet, mávat rukama, házet bomby a jinak se chovat jako stereotypní „revolucionáři“? NE! Samozřejmě že ne.

Naše revoluce je pro nás již zcela naplánována.

Hitler inspiroval, zorganizoval a provedl relativně pokojnou revoluci, revoluci, která si vyžádala mnohem méně životů než americká revoluce a zanedbatelný počet životů ve srovnání s jakoukoli revolucí, kterou kdy provedli židovští bolševici.

Nejen to, ale Hitlerova revoluce, jak slíbil v Mein Kampf, byla 100% „legální“ – legitimní – formálně vyjádřená vůle většiny německého lidu, schválená jak nejvyšším výkonným představitelem Německa, von Hindenburgem, tak německým „kongresem“, Říšským sněmem.

Hitler měl mnoho příležitostí uchopit moc silou a mohl tak snadno učinit již v roce 1931. Hitler však věřil, že revoluce proti vůli lidu, revoluce, která se dostane k moci pouze silou, nemůže dlouho vydržet.

Hitler, stejně jako já, věřil, že vůdce je nepřítelem civilizace, pokud za sebou nemá vůli svého lidu.

Jak tedy mohu volat po „revoluci“? Jak mohu psát o „zabíjení a umírání“?

Není snad samotnou podstatou revoluce násilí? Ne nutně.

Může v ní být prvek násilí, ano. Když na vás zaútočí vrah a vy stojíte před volbou mezi smrtí a tím, že smrt udělíte vy sami, pak je násilí jedinou možností. A západní civilizace je skutečně napadena nepřítelem, který pravidelně, jako součást své politiky, zabíjí a masakruje bezohledněji než jakákoli jiná skupina v historii.

Musíme tedy být dostatečně násilní, abychom zastavili zabíjení komunistického nepřítele, a dostatečně bezohlední, abychom rozbili jeho moc.

V roce 1923, když hrozilo, že se v Bavorsku chopí moci komunisté, požádali nacionalisté, konzervativci a generál Ludendorff Hitlera, aby v Mnichově vedl „puč“ – povstání. Pak ho však tito slabí vůdci v poslední chvíli zradili. „Puč“ byl potlačen a Hitler byl uvězněn. Jak však později ukázaly události, nejednalo se o revoluci proti vůli lidu. Podstatou skutečné revoluce však nikdy není POUZE krveprolití a převrat. V opravdové a trvalé revoluci jsou násilí a zabíjení pouze jedním z prostředků k dosažení radikální změny celkového duchovního pohledu – vnějším projevem nejvyšší

lidské vůle k vytvoření nového uspořádání fyzických záležitostí, které by odpovídalo vnitřnímu ideálu.

Autorita, kterou dnes vykonává většina těch, kteří jsou u moci, je nefalšovaná tyranie, i když je pokrytecky maskovaná jako „demokracie“. Není to benevolentní, inteligentní autorita k udržení pořádku a spravedlnosti, kterou zavedli Otcové zakladatelé ve prospěch bílých mužů.

Naše revoluce musí pevně vycházet z ideálu zničení nelegální moci tyranů a obnovení spravedlivého společenského řádu, který je založen na pevné autoritě pocházející přímo od našeho lidu a svobodně udělené vůdci.

To, věřte tomu nebo ne, je přesně to, co Adolf Hitler udělal pro Německo a co my musíme udělat pro Ameriku.

Naše revoluce, zkrátka, musí mít za hnací sílu a cíl nejen nenávist a zničení nepřítele, ale musí být prodchnuta absolutním odhodláním nastolit spravedlivý společenský řád, v němž každý člověk může naplnit svůj maximální potenciál jako úspěšná, šťastná a produktivní součást naší velké bílé rasy.

Co je to takový spravedlivý společenský řád?

Ve zdravých společnostech, kde jsou přirozené instinkty neporušené, není třeba toto chápání vědeckých principů úspěšného skupinového života. Zvířata například mají uspořádané a úspěšné „společnosti“, protože příroda dává každému společenskému tvorovi všechny instinkty, které potřebuje pro úspěšný skupinový život.

Vlci, mravenci, včely – a lidoopi – mají například vysoce organizované a naprosto zdravé, uspořádané společnosti.

První lidé měli zdravé společnosti. Poté jim rostoucí kontrola nad přírodou umožnila uniknout z jejich přirozeného prostředí, obklopit se umělými věcmi a luxusem, až se stali dekadentními a plnými arogantní domýšlivosti – domýšlivosti, která se dnes nazývá „liberalismus“.

Pouze tím, že se vrátíme k jednoduššímu a primitivnějšímu způsobu života v bezmyšlenkovitém a necivilizovaném zvířecím světě a pozorováním fungování instinktů, které jim dal Stvořitel, můžeme nahlédnout do zázraků toho, co bylo dáno i nám – a co jsme zahodili.

Příroda stvořila „plemena“, s nimiž může experimentovat a hledat stále lepší odrůdy, stejně jako to dělá dobrý farmář. Stvořitel, jenž je nekonečně moudřejším farmářem než jakýkoli člověk, trvá bezpodmínečně na čistotě, posvátnosti – BIOLOGICKÉ INTEGRITĚ každé skupiny.

Ale příroda, stejně jako farmář chovající krávy, může plemeno vylepšit pouze tím, že podporuje šlechtění lepšího typu a eliminuje ten horší. Příroda tento úkol plní pomocí nejmocnějších instinktů, které nám byly dány: LÁSKY k našim vlastním a NENÁVISTI k těm, kteří narušují – neboli „cizincům“.

Tyto dva instinkty jsou stejně důležité: Láska není „dobrá“, zatímco nenávist je „zlá“ – což je výmysl, který tak milují Židé, liberálové, hippies, buzíci a polointeligenti.

Láska je skutečně neuvěřitelně mocná a dobrá, když je PŘIROZENÁ.

LÁSKA, ta přirozená, zdravá, je skutečně tím, co pohání svět, a je nejkrásnějším, nejsvatějším zázrakem, jaký kdy na této zemi vidíme.

ALE BEZ SMRTELNÉ NENÁVISTI K TOMU, CO OHROŽUJE TO, CO MILUJEME, JE LÁSKA PRÁZDNÉ SLOVO, SLOVO PRO HIPÍKY, BUZNY A ZBABĚLCE.

Rád bych se tomuto konkrétnímu zákonu společenského života věnoval mnohem podrobněji, neboť, jak uvidíme, BIOLOGICKÁ INTEGRITA je podstatou, smyslem a vrcholem nacionálního socialismu, pokud jde o árijskou společnost – a vlastně i každé zdravé lidské společnosti, která kdy existovala.

V této práci však prostě není dostatek místa pro knihu, kterou by bylo možné napsat pouze na toto téma. Mohu to shrnout pouze tím, že prvním zákonem veškerého skupinového života společenských tvorů je BIOLOGICKÁ INTEGRITA; absolutní, naprostá a nekompromisní loajalita k vlastní rasové skupině založená na všepohlcující lásce a absolutní, nekompromisní nenávisti vůči jakýmkoli cizincům, kteří zasahují do skupiny a hrozí smíšením svých genů s geny žen vlastní skupiny.

V každodenním životě se tento zákon projevuje láskou k vlastnímu druhu a nenávistí k agresivním vetřelcům (proto většina zdravých bělochů instinktivně pohrdá „negry“, Židy a jinými „cizinci“).

Druhým nejdůležitějším zákonem je zákon TERITORIA. Například deset nebo dvacet samců drobné tropické ryby zvané „mečovky“ si každý vymezí část akvária, jakmile jsou do něj umístěni, a budou útočit na jakýkoli vpád jiného samce.

Pokud jsou do akvária vloženy samice, samci o ně budou bojovat, jak se dalo očekávat. Ale překvapením pro vědu bylo, že sex není nejsilnějším motivem v životě těchto malých ryb.

If you start cooling the water in their tank, you can reach a point where the water is so cold the males no longer give much of a damn when you introduce the females. When the water gets so cold as almost to kill the little fish, they pay no attention at all to the females. But even when they are on the point of almost freezing to death, they will still come out ferociously to defend their TERRITORY-their private property!

Nacionální socialismus je mimo jiné založen na tomto pojetí soukromého vlastnictví. Zákon TERITORIA se projevuje jako „nacionalismus“ a soukromé vlastnictví v lidské společnosti.

V celém živočišném království není vůdce nikdy volen hlasováním, ale vždy prostřednictvím přirozené selekce, kterou příroda stanovila jako jediný spolehlivý způsob, jak zajistit, že skupinu vede ten nejschopnější bojovník. Tomuto jevu jsem dal název zákon VŮDCOVSTVÍ.

Jakmile si každý člen zvířecí společnosti uvědomí své místo v přirozeném biologickém řádu tvrdosti, moudrosti a chytrosti, každý člen se usadí ve své vlastní nice a skupina je relativně klidná a spořádaná. Teprve když mladí samci začínají dospívat a musí si vybojovat své místo na žebříčku, dochází k vážným bojům. A jakmile každý samec zjistí, koho může porazit a kdo může porazit jeho, usadí se a žije pokojně a spokojeně na místě, které si pro sebe našel.

Tak se stanoví další dva základní principy nebo zákony veškerého skupinového života – VŮDCOVSTVÍ těmi nejlepšími a přirozená hierarchie nebo stupnice vedení všech ostatních členů skupiny – POSTAVENÍ.

Studium zvířecího světa nakonec dokazuje, že samice se nepletou do záležitostí samců a specializují se na plození a výchovu mláďat tím, že organizují zdravé rodiny. Shrneme-li to: Existuje pět základních zákonů veškerého skupinového života, které jsem nazval „ZÁKONY KMENE“;

(1) Zákon BIOLOGICKÉ INTEGRITY (láska zevnitř, nenávist zvenčí)

(2) Zákon TERITORIA (soukromé vlastnictví)

(3) Zákon VŮDCOVSTVÍ (nejlepšími)

(4) Zákon POSTAVENÍ (neboli přirozené místo každého jedince ve skupině) a

(5) MATEŘSTVÍ u žen.

Díky působení těchto přirozených zákonitostí, které platí v celém světě společenských živočichů, panuje ve skupině relativní mír a pořádek.

Teprve když je skupina nějakým způsobem vystavena nepřirozeným podmínkám, selhávají instinkty dané Bohem, které nás vedou k poslušnosti těchto železných zákonů přírody.

Při zvažování toho všeho si v duchu připomeňte zdánlivě „šílený“ jev, jakým je mladistvá kriminalita. Máme syny a dcery některých z nejvíce „privilegovaných“ a bohatých lidí, kteří se najednou zdají být šílení, bijí staré lidi, bezdůvodně ničí věci, berou jedovaté drogy a stávají se arogantními, asociálními zločinci. Zároveň zjišťujeme, že děti z některých nejchudších skupin v naší společnosti nevytvářejí téměř žádné delikventy.

Až donedávna například mladí Číňané nikdy nebyli delikventy (a stále mají mnohem nižší míru delikvence než jiné skupiny). Mladí lidé z úzce semknutých, i když velmi chudých

skupin, jsou často nedotčeni moderním šílenstvím mladistvé delikvence.

Proč tomu tak je? Proč by se bohatý mladý chlapec nebo dívka měli stát zloději, vandaly a být násilně antisociální navzdory všem myslitelným výhodám, zatímco děti některých nejchudších lidí v Americe jsou vyrovnané a konstruktivní?

Odpověď zní, že děti, které vyrůstají ve skupině, jíž se podařilo zachovat alespoň zdání zákonů přirozeného skupinového života (tzv. „zákony kmene“), které pociťují, že jsou loajálními členy skupiny, „kmene“, že „patří“ k něčemu nebo někomu, co stojí za to, a které proto chápou pět základních zákonů veškerého skupinového života, nejsou frustrované, ztracené ani prázdné.

Židé, šířením liberalismu a komunismu, vědomě a vědecky přistoupili k procesu vymazání z duší našeho lidu veškeré vzpomínky na posvátné „Zákony kmene“, které samy o sobě mohou učinit skupinu lidstva zdravou, šťastnou a mírumilovnou.

Žádný člověk nemůže žít v míru a produktivním štěstí MIMO nějaký „KMEN“, ke kterému je NESMÍRNĚ LOAJÁLNÍ a který ho na oplátku DUCHOVNĚ PODPORUJE.

Židé šířili nevýslovně destruktivní myšlenku „universalismu“, „jednoho světa“ – jednoho davu bezrasových, bezstátních a atomizovaných jedinců – jako nejvyšší ideál lidstva. Dokonce i konzervativci se nechali zlákat k tomu, aby se verbálně hlásili k této stejné nepřirozené, roztříštěné, superindividualistické, ŽIDOVSKÉ nemoci společnosti.

Židé nám tvrdí, že zákon BIOLOGICKÉ INTEGRITY (láska zevnitř, nenávist zvenčí) je „rasismus“ – „největší zlo“

všech dob! Říkají nám, že pokud nemilujeme žluté a černé – a zejména Židy – stejně jako svůj vlastní lid, pak jsme zlí, zvrácení a odsouzeni k zániku – jsme „rasisté“. Miliony ubohých bílých troubů věří této židovské lži!

Říká se nám, že zákon o TERITORIU (soukromém vlastnictví) je nepřirozená chamtivost a že slušní lidé musí chtít sdílet vše a nemít žádnou touhu po vlastním soukromém majetku. Nazývají to „marxistickým socialismem“, „komunismem“ a různými jinými jmény naznačujícími zájem o „společnost“ a „komunitu“ – ale všechna z nich útočí na jádro nejmocnější a jediné motivace živých tvorů budovat, tvořit a produkovat. Další miliony věří těmto židovským lhářům.

Židé nám říkají, že zákon VŮDCOVSTVÍ (vláda nejlepších) je „diktatura“ a že musíme usilovat o „demokracii“ (vládu davu): Miliony bílých Árijců se nechaly oklamat a uvěřily této siréně „demokracie“, až nyní davy lidského odpadu terorizují celý náš národ.

Židé nám tvrdí, že zákon POSTAVENÍ (ustavení přirozeného řádu schopností každého člověka na jeho správném místě) je „třídním vykořisťováním“ a že přirození vůdci společnosti – ti, kteří dosáhli úspěchu – musí být rozdrceni a zavražděni těmi, kteří úspěch nezaznamenali. Celé národy plné dobrých bílých Árijců byly oklamány touto ohavnou židovskou metodou rozdělování a dobývání našeho lidu prostřednictvím třídního boje.

Nakonec nám tito vždy milující Židé říkají, že specializace žen na výchovu dětí je bestiální zotročení našich žen, že ženy jsou předurčeny k tomu, aby byly soudkyněmi, strojvedoucími, důstojnicemi a vedoucími pracovníky v podnikání. Výsledkem

je samozřejmě rostoucí destrukce té posvátné a krásné instituce všech zdravých civilizací, mateřství, a s ním i domova a rodiny. Celý náš západní svět podlehl tomuto „demokratickému“ židovskému podvodu, který z žen učinil nejžalostnější oběti židovské nemoci.

Miliony „moderních“ žen jsou beznadějně ztracené, frustrované a naprosto nešťastné, i když skrz reproduktory křičí o více „právech“ a pochodují v bouřlivých, militantních politických organizacích. Mezitím miliony rodin postrádají vřelé, úžasné matky a domovy se stávají spíše luxusními vězeními než zázraky lásky a tepla, jakými byly domovy před sto lety.

Přemýšleli jste někdy nad tím, proč se tolik mladistvých delikventů sdružuje do gangů? Léta jsem, stejně jako většina lidí, předpokládal, že jde o nepřirozenou zvrácenost „zlých“ kluků, protože jsem vyrůstal v jakési buržoazní „bublině“ a o kruté realitě života jsem věděl jen málo.

Jakmile však člověk pochopí zákony společenského života všech tvorů – lidskou potřebu žít podle „zákonů kmene“ –, stává se „gang“ srozumitelnějším. Ukazuje to, že naše děti mají alespoň stále zdravé instinkty, i když vnější projevy těchto instinktů jsou kruté a antisociální v důsledku nepřirozených podmínek, které jsou dětem vnucovány jejich naprosto nezdravým městským prostředím.

Všimněte si, že úplně první charakteristikou gangu je „exkluzivita“. Fanaticky „drží při sobě“. Napadněte jednoho a všichni vás napadnou. Zahrávejte si s jednou z žen gangu a jste mrtví. Jsou k sobě vášnivě loajální. A ještě vášnivěji nenávidí vetřelce a útočníky.

Potvrdili svaté zákony přírody o BIOLOGICKÉ INTEGRITĚ a loajalitě ke skupině, i když nevědí proč.

Všimněte si, že další věcí, kterou gang dělá, je vytyčení „území“ – teritoria. Běda tomu, kdo toto „území“ poruší – zasáhne do „soukromého vlastnictví“ gangu! Mohlo by něco jasněji ilustrovat zákon TERITORIA?

Gang není nikdy veden „demokratickými“ volbami, ale tím nejtvrdším, nejlepším (podle standardů gangu). Zde je klasický příklad zákona VŮDCOVSTVÍ.

Všimněte si, jak si každý člen gangu dokonale uvědomuje své přesné místo v hierarchii – kdo je nad ním a kdo pod ním. Ať se kdokoli pokusí postoupit výš, a je s ním skoncováno. Ať se pokusí posunout o stupeň výš, a ten nad ním ho zničí. To je zákon POSTAVENÍ – stejně jako v přírodě.

A nakonec si všimněte žen v gangu. Dávají nějaké rozkazy vůdci? Ne! Pobíhají kolem a požadují „práva“? V žádném případě! Chovají se jako samice ve zbytku zvířecího světa a nesnaží se chovat jako samci. Těší se ze své role žen, z toho, že „patří“ k mocnému samci a hrdě mu pomáhají. A to je přesně role žen ve zdravých a šťastných společnostech. (Je zajímavé si všimnout, že židovští freudovští psychiatři-podvodníci jsou nuceni se vracet k zákonům skupiny, zákonům kmene – aby dosáhli „vyléčení“ drogově závislých a alkoholiků. Vytvářejí skupinu a jejich silné instinkty loajality k této skupině mohou někdy překonat osamělé, individuální slabosti.)

I černoši ve svém slepém a hloupém boji dělají totéž, instinktivně vytvářejí černošské loajality, křičí „Bílá síla“ a oslovují se navzájem „bratři v duši“.

Navzdory nejkrajnější chudobě na Lower East Side v New Yorku v raných letech židovské imigrace i tyto ubohé hordy židovského odpadu z Evropy držely pohromadě s tak fanatickou skupinovou loajalitou a dodržovaly všechny „zákony kmene“, že mezi nimi téměř nedocházelo k delikvencím ani zločinům proti sobě navzájem. Ve skutečnosti je skupinová loajalita těchto Židů snad nejfantastičtější v historii světa. Vynesla je téměř k ovládnutí celého světa – ne proto, že by byli statečnější, pracovitější, inteligentnější nebo cennější než my ostatní – ale proto, že dodržují základní zákony přírody a udržují skupinovou loajalitu. Zatímco my ostatní jsme naletěli na jejich shnilé nesmysly o „jednom světě“ a „všichni jsme bratři“, které rozkládají naši společnost, Židé udržují svou společnost díky skupinové loajalitě, jakou historie dosud nezažila, a tak kráčí od jednoho triumfu k druhému.

Teprve když Adolf Hitler před padesáti lety začal toto vše intuitivně vnímat jako nový světonázor, světonázor nacionálního socialismu, získali nežidé první vhled do rodící se vědy o životě lidských skupin. To, co jsme po staletí dělali instinktivně a co Židé stále dělají instinktivně, začal Adolf Hitler intuitivně vnímat a chápat.

Podstatou nacionálního socialismu je rasismus, který, zjednodušeně řečeno, představuje pouze přesvědčení, že lidé se liší v kvalitě rasy přesně stejně jako všechny ostatní živé bytosti a že běloch je zatím nejvyspělejší rasou, zatímco černoši jsou nejnižší. A jak si čtenář jistě vzpomene, toto je vůbec první zákon skupinového života, „BIOLOGICKÁ INTEGRITA“, jak jsem jej nazval.

Na rozdíl od ohavných lží Židů (a „konzervativců“) bylo soukromé vlastnictví Adolfem Hitlerem důrazně chráněno;

Krupp ani ostatní velcí či malí vlastníci nemovitostí a podnikatelé za Hitlera nepřišli ani o cent, stejně jako německá knížata. (V jednu chvíli chtěli fanatičtí „levičáci“ v jeho straně německá knížata zbavit majetku a Hitler musel potlačit vzpouru ve vlastních řadách, aby ochránil jejich vlastnická práva, což také udělal.) Hitler byl nacionalista, věřil v území a soukromé vlastnictví.

Netřeba zdůrazňovat, že Hitler dal svému lidu VŮDCOVSTVÍ – ne sladké řeči ani demagogii – a oni ho za to milovali. Následovali ho s láskou a ochotně, stejně jako členové všech šťastných, úspěšných a zdravých společenských skupin.

Mezi Hitlerovým lidem panoval mír a pořádek, protože učil, že člověk si zaslouží a musí dostat stejnou úctu za to, že je dobrým kopáčem příkopů (pokud to byla hranice jeho schopností sloužit svému lidu), jako člověk, který byl schopen vynalézt nový a úžasný stroj nebo být politickým vůdcem.

Každý člověk v Hitlerově Německu byl uznáván za své místo ve společnosti, pokud jej naplňoval podle svých nejlepších schopností. Nebyli neustále pobízeni (jak je tomu u nás ze strany Židů), aby požadovali pouze pozice prezidentů, předsedů představenstva a vedoucích pracovníků, když se někteří lidé s těmito konkrétními schopnostmi prostě nenarodili.

Selhat v tom, co člověk dokáže, a přitom vyvolávat peklo a usilovat o to, co nedokáže, znamená narušovat spořádanou a šťastnou společnost, nemluvě o beznadějné frustraci jedince, který odmítá uznat své přirozené místo ve světě.

Hitlerův stát tedy uznával zákon POSTAVENÍ. Každý muž byl ctěn za to, co dělal loajálně a s maximálním úsilím, bez

ohledu na to, zda byl farmář, válečník, nádeník, tovární dělník nebo cokoli jiného.

A konečně, Hitler dohlédl na to, aby bylo ženám navráceno jejich dávné přirozené právo a aby byly ctěny jako manželky, matky a budovatelky šťastných, zdravých domovů – jako tvůrkyně dobrých lidí.

Lži o Hitlerově éře jsou dnes tak rozsáhlé a silné, že je téměř nemožné o nich pochybovat. Pokud však potkáte čestného a odvážného Němce, který tuto velkou dobu prožil (a je ochoten promluvit navzdory teroru, jenž dnes panuje vůči těm, kdo se odváží říkat pravdu), dozvíte se, že německý národ pod Hitlerovým vedením poznal, jaké to je mít dobré vedení a žít v přirozeném, zdravém státě.

Aby zabránili šíření těchto poznatků a tohoto přirozeného stavu společnosti (a tím zničení parazitické existence židovstva), tito židovští ďáblové vyprovokovali nás ostatní, abychom šli a zmasakrovali a rozbili tento zázrak bílé árijské renesance.

Ale přirozený zákon nelze zničit, stejně jako nelze „zničit“ fakt, že dva plus dva jsou čtyři. Můžete lidi zastrašit, aby to neříkali, a donutit je všechny papouškovat „dva plus dva je sedmnáct“ – ale dva a dva jsou stále čtyři a vždy se najde někdo s odvahou a moudrostí, dříve či později, kdo srazí teroristy a lháře k zemi, aby znovu prosadil pravdu.

To se již děje po celém světě.

Mladé „gangy“, o kterých jsem se zmínil, jsou jen jedním z příznaků toho, co se ve skutečnosti děje. Lidé najdou cestu zpět k přirozeným „zákonům kmene“.

To, co Hitler dal světu, tedy nacionální socialismus, je v jistém smyslu pouze moderní podobou prastarého, přirozeného „kmenového zákona“ – receptu na šťastný a zdravý život ve skupině, který Velký Duch dal všem živým tvorům, včetně člověka.

Nacionální socialismus není nic jiného než PŘIROZENÝ ŘÁD (název, který by v jistém smyslu lépe vystihoval realitu než „nacionální socialismus“). Hitler musel vymyslet název svého hnutí tak, aby uspěl v konkrétní politické situaci, a byl proto nucen použít názvy a termíny, které by splnily jeho účely. V Německu byly miliony a miliony Němců, kteří se považovali za „socialisty“ – ale byli v manipulativních spárech Židů. Spíše než vést více bitev, než musel, Hitler v podstatě řekl těmto milionům: „Pokud musíte být ‚socialisty‘, nebuďme židovskými ‚socialisty‘ – marxisty – buďme ‚NACIONÁLNÍMI socialisty‘, což znamená národní společnost. Buďme ‚socialisty‘ pro Německo, ne pro Židy.“

A fungovalo to! Miliony a miliony dobrých mužů a žen, kteří byli Židy svedeni ke komunismu, se díky Hitlerovým metodám vrátili ke svému vlastnímu lidu a k přirozenému řádu zdravého skupinového života.

Kromě základních prvků přirozeného řádu, které jsem výše popsal, ztělesňuje nacionální socialismus něco mnohem vyššího a ušlechtilejšího než pouhý soubor pravidel či zásad. Nacionální socialismus jako FILOZOFIE ztělesňuje věčnou touhu, kterou lze nalézt ve všech živých bytostech – ba ve všem stvoření – po vyšší úrovni existence, po dokonalosti, po Bohu.

Tato „aristokratická“ idea nacionálního socialismu – idea neustálého úsilí celé přírody o stále vyšší, stále složitější a stále

dokonalejší existenci – je metafyzickým, nadpřirozeným aspektem našeho ideálu.

Jinými slovy, pojmy sociální spravedlnosti a přirozeného řádu jsou orgány a nervy nacionálního socialismu, ale jeho POVAHOU, jeho „náboženským“ aspektem – tím, co ho povyšuje nad jakoukoli striktně politickou filozofii – je jeho uctivý postoj k přírodě a náboženská láska k velkým darům neznámého Stvořitele.

Křesťanství je například mnohem vyšší věc než jeho rituály, slova jeho modliteb nebo jakékoli jeho vyznání. Je to DUCHOVNÍ USILOVÁNÍ o ideály duchovní dokonalosti věřícího. Nacionální socialismus je stejným druhem úsilí o stále vyšší a vyšší úrovně zde na této zemi, zatímco křesťanství usiluje o budoucnost a pozdější život mimo tuto zemi.

Pro obyčejného „vojáka“ v naší „armádě“, který buduje a bojuje za přirozený řád – nacionální socialismus –, stačí, aby respektoval a dodržoval zákony a doktríny stanovené vznešenými ideály naší filozofie, a to pouze s instinktivní láskou k těmto ideálům, možná aniž by plně chápal nejvyšší formy naší filozofie.

Ale stejně jako největšími křesťanskými vůdci byli ti, kteří se nezabývali detaily a pravidly, ale spíše ti, kteří byli „opojeni Bohem“ nejvyššími ideály náboženství, i vůdci naší nacionálněsocialistické elity musí sdílet tento zásadně náboženský přístup. Pro ně musí být skutečný význam naší rasové doktríny součástí jejich idealistického „úsilí o Boha“.

Prostřednictvím úplné identifikace sebe sama s naší velkou rasou se podílíme na její minulé i budoucí slávě. Když jakýmkoli způsobem přispíváme, zejména sebeobětováním, k

pomoci naší rase na cestě k vyšší existenci, dosahujeme k Bohu – Stvořiteli panské rasy.

Stručně řečeno, zatímco mechanismy a pravidla nacionálního socialismu, jak jsou zde kodifikovány a vyloženy, postačují většině z nás, pro těch několik idealistů, kteří jsou připraveni a ochotni obětovat i svůj život ve jménu svého národa, musí být nacionální socialismus skutečným náboženským ideálem – úsilím o Boha. Nacionální socialismus je jediným hnutím, které získalo dostatečné sebepoznání a vhled, aby bylo schopno pochopit tento odklon od liberální umělosti a krátkozrakosti směrem k věčné moudrosti Přírody. Naše bezvýhradná víra v rasu, naše trvání na přírodních zákonech ve společnosti, ekonomice a všech ostatních oblastech lidské činnosti jsou v každém případě vědomým, vědeckým uplatňováním železných zákonů přírody, namísto domýšlivých a krátkozrakých zvrácených výkladů těchto zákonů, jak je prosazují arogantní liberálové a marxisté s mozkem velikosti arašídu.

Naši liberální a marxističtí oponenti jsou stejně slepí k tomu, co dělají. V každém případě však zjistíme, že jde v podstatě o nepřátele přirozených zákonů, namyšlené, akademicky vzdělané „intelektuály“, kteří jsou obětí klišé o tom, že „trocha znalostí“ je „nebezpečná věc“. Protože zjistili, že mohou naučit konžského negra recitovat poezii nebo dokonce vystupovat jako právník či lékař, jsou plní pýchy nad svou schopností přetvářet přírodu podle svých představ a domnívají se, že z jakéhokoli Hotentota mohou udělat samostatného západního bělocha. Skutečnost, že příroda již z negra udělala to, čím je, a že žádná lidská síla nemůže „z

prasečího ucha udělat hedvábnou kabelku“, prostě odmítají uznat.

Nacionální socialismus je destilovanou esencí lásky a úcty k přírodě a milujícím, vědomým a vědeckým uplatňováním věčných, spravedlivých a krásných zákonů přírody v každém okamžiku lidské existence. Zároveň nacionální socialismus uznává potřebu člověka po vyšší kultuře, než jakou mají bezmyšlenkovitá zvířata džungle, a povyšuje tak uplatňování přírodních zákonů z holé, zuby nehty vedené soutěže zvířecího světa, například na regulovanou a řádnou soutěž podle spravedlivých pravidel.

Naši protivníci chtějí konkurenci zcela odstranit – což je naprosto nepřirozená představa.

Nacionální socialismus trvá na tom, že člověk může zdokonalit a obohatit uplatňování přírodních zákonů života ve prospěch člověka, ale trvá také na tom, že člověk nemůže uniknout přírodním zákonům ani se jim vzepřít. Mezi stavy společenského zdraví („nacionální socialismus“ nebo přirozený řád) a společenské nemoci (židovský marxismus) leží „země nikoho“ nicoty – místo, kde lidé nejsou ani mrtví, ani skutečně živí.

Demokracie, „liberalismus“ a „konzervatismus“ jsou čisté, nefalšované stavy nicoty. Nemají žádný základní, fundamentální pohled na život, žádné porozumění, žádnou životní sílu hluboko v sobě. Jsou to jen efektní triky s hezkými slovy a frázemi, které vůbec nic neznamenají. Vedou pouze k chaosu a připravují cestu Židům a jejich proklatému, nepřirozenému komunismu.

Jediný způsob, jak můžeme někdy zastavit tento židovský podvod a získat mysli a srdce našeho lidu, je obnovit pro náš lid Přirozený řád – Zákony kmene –, který nám jako jediný dá sílu a vůli znovu prosadit přirozenou, biologickou nadřazenost naší bílé rasy, a tak zachránit západní civilizaci.

Zničte soudržné síly přirozeného řádu v jakékoli skupině a ta se stane chaotickou, beznadějnou, frustrovanou, ztracenou, prázdnou, krutou a nakonec bezmocnou vůči jakékoli jiné skupině, která je sjednocená a řídí se zákony kmene.

Proto černoši v tolika případech děsí celá města. Drží při sobě. Udeřte na jednoho a milion černochů se na vás vrhne. Proto se policie často již neodváží je zatýkat, ani za ty nejohavnější přestupky.

A Židé jsou mezi námi ještě mocnější, ze stejného důvodu. Drží při sobě.

Přidáme-li Zákony kmene k Zákony rasy, které jsme prozkoumali dříve v kapitole 9, můžeme syntetizovat nový zákon moderní společnosti; Zákon skupinové dominance.

Ve stavu přírody bude ta zvířecí nebo primitivní lidská skupina, která je biologicky nadřazená, skupina složená z nejlepších jedinců, nesoucí nejlepší geny a chromozomy, dominovat všem podřadným skupinám, protože všechny skupiny v přírodě (nadřazené i podřadné) se řídí Zákony kmene stejně.

Jediným faktorem, který v živočišné říši hraje rozhodující roli, je tedy biologická dokonalost rodu. Ale vědecké vychytávky, luxus a židovský „liberalismus“ natolik zničily schopnost moderního, civilizovaného bílého muže vnímat a poslouchat přírodní „Zákony kmene“, že ztratil soudržnost své

skupiny; jako společenské zvíře se „rozpadl“; je roztříštěn a atomizován na miliony izolovaných jedinců a stovky tisíc sobeckých „nátlakových skupin“, tříd atd. Tato téměř úplná fragmentace velkého „kmene“ bílých mužů nás jako skupinu zbavila síly.

Zákon SKUPINOVÉ DOMINANCE mezi lidmi je pravidlo, že jakákoli skupina, která fanaticky dodržuje přírodní Zákony kmene, bude schopna ovládnout jakoukoli skupinu, která tyto zákony porušuje, bez ohledu na to, jak podřadný může být „kmen“, který zákony dodržuje.

To je důvod, proč negři a Židé vládnou nad bílým mužem v Americe, kterou vybudovali a vlastní bílí muži. To je důvod, proč trpíme tyranií „menšin“. Jakákoli organizovaná menšina špíny a lidského odpadu má moc – zatímco velká bílá, nežidovská většina je rozlehlý, bezmocný, ochromený obr.

Cílem naší nacionálněsocialistické revoluce je tedy obnovení zákonů kmene pro náš lid, aby jeho přirozená biologická nadřazenost v rozmnožování opět umožnila bílému muži vládnout nad tím, co vybudoval a nad čím by měl vládnout.

Přesně to udělal Hitler a nacionální socialismus v Německu pro miliony a miliony roztříštěných, izolovaných lidí, kteří se topili v hlubinách beznaděje a chaosu.

Hitler nezískal u svého lidu tak ohromující úspěch proto, že byl „tvrdý muž“, že pořádal velké, vzrušující shromáždění, že Němci jsou od přírody „zvířata“, ani z žádného jiného důvodu, který uvádějí lživí Židé a jejich podlézaví liberální a konzervativní spojenci.

Důvodem, proč Hitler dokázal v Německu uskutečnit sociální zázrak, bylo to, že intuitivně pochopil vše, co jsem napsal, a navrátil svému lidu PŘIROZENÝ SPOLEČENSKÝ ŘÁD.

Hitler naučil svůj lid, aby přestal nenávidět jeden druhého jako izolované, osamělé a vystrašené jedince, a vrátil mu ten svatý pocit sounáležitosti s národem, s „kmenem“; ano, skutečného bratrství (ne toho umělého, které propagují Židé). (Na „bratrství“ s vlastním lidem není nic špatného a je na něm všechno správné. Teprve když se Židé lstivě a falešně snaží rozšířit „bratrství“, aby nasadili přes význam slova „bratr“ závoj a udělali z nás „bratry“ se Zulu, Pygmeji, Číňany, Křováky a Židy, stává se „bratrství“ synonymem rasové katastrofy, jak se také stalo.)

Hitler vštípil svému lidu stejného ducha obětavosti a vřelé lásky k rodině i k národu (který je jednou velkou „rodinou“), jenž spojuje a obohacuje každou přirozenou společenskou skupinu tvorů ve stvoření.

Jak jsem již mnohokrát poukázal, žádný člověk nemůže žít šťastně, úspěšně a produktivně jako osamělý, zahořklý jedinec, který je ve válce se všemi svými bližními. Každý z nás má hlubokou potřebu tepla a lásky své skupiny, těch, kteří patří do jeho biologické rodiny. Moderní člověk ztratil ten pocit skupinového tepla, loajality a lásky, a výsledkem je chaos a duchovní prázdnota, kterou vidíme všude kolem nás v této rozpadající se západní společnosti.

Hrůzy popsané v první kapitole této knihy jsou přímým důsledkem téměř úplného porušování zákonů kmene v Americe. Tyto hrůzy by pokračovaly, i kdyby všichni Židé a

negři přes noc zmizeli, pokud bychom našemu lidu neobnovili, tak jako to udělal Hitler, PŘIROZENÝ ŘÁD, „Zákony kmene“.

Naše revoluce tedy není materiální ani fyzická, ale představuje radikální duchovní proměnu v pocitech našeho lidu:

Odstranění sobeckého atomismu a chamtivého, úzkoprsého „individualismu“; ať už se tomu říká „liberalismus“, „konzervatismus“ nebo „demokracie“, a obnovení hluboce uspokojivých pocitů lásky k našemu vlastnímu druhu v srdcích západních bílých mužů. Tato láska k vlastní skupině se projevuje ochotou obětovat se a dávat pro svou rodinu – a širší rodinu své rasy.

Kapitola 15: Bílá síla

Aby bylo jasno, já se zasazuji o naprostou a úplnou BÍLOU SÍLU v tomto světě!

Bílí muži si již nemohou dovolit váhat a spokojit se s kompromisy a polovičatými opatřeními, mají-li ochránit své životy a zájmy. To, čemu čelíme, není sociální, filozofický, ekonomický, náboženský ani územní boj, ale zápas mezi KVALITOU – elitní, avšak menšinovou bílou rasou – a KVANTITOU, obrovskými hejny podlidské chátry, která se shromáždila pod praporem židovského marxismu, aby byla použita jako obří beranidlo proti bílé rase.

Naše obléhaná rasa se zorganizuje a bude bojovat o své přežití, nebo ji zaplaví spodina země. Pokud budeme i nadále váhat, racionalizovat a zdržovat se polovičatými opatřeními, budeme z povrchu této planety vymazáni. Toto je skutečně „SÍLA SPODINY“ s pomstou – jako nějaké hrozné rozmnožení švábů, kteří, pokud jich bude dost, mohou doslova udusit i toho největšího myslitele nebo bojovníka v historii; spodina světa se shromažďuje k útoku.

Na každého z nás připadá sedm z nich!

Jedinou odpovědí na SÍLU SPODINY musí být a je BÍLÁ SÍLA. Síla světové elity, bílých lidských bytostí, které již prokázaly svou přirozenou, Bohem danou nadřazenost nad tímto shromažďujícím se rojem spodiny, musí tuto spodinu zatlačit zpět, obnovit pořádek a kulturu ve světě a udržet tento pořádek jediným způsobem, jakým byl pořádek kdy udržován – SILOU!

Dnes na Zemi již neexistuje žádná skupina bílé rasy, která by měla šanci tuto spodinu porazit, s výjimkou bílých mužů ze Spojených států amerických.

Amerika je jediným národem, který má, jak je chladnou skutečností, FYZICKOU sílu na to, aby tu spodinu porazil.

Centrum židovské moci a peněz je tady v New Yorku, v USA, ne v Moskvě a ani v Jeruzalémě. A americký dělník a farmář má v sobě stále ty dobré a zdravé rasové instinkty našich předků, kteří znovu a znovu odráželi hordy míšenců pouhou silou odvahy a vůle.

Jsem si dobře vědom vlny odporu, která se zmocňuje mnoha Evropanů při pomyšlení, že by „Američané“, jaké znají a zažili, mohli někdy obnovit západní kulturu. A těžko se jim to dá vyčítat. „Američtí“ zástupci v dnešní Evropě jsou z větší části ŽIDÉ. „Americká“ zahraniční politika, kterou zažili, která zničila jejich země, vyvraždila jejich lid a polovinu Evropy vydala komunismu, a která i dnes poskytuje pomoc a útěchu nepřátelům bělochů, zatímco ničí jejich přátele, byla a je řízena, inspirována a podněcována ŽIDY.

Zkrátka, Evropané viděli Ameriku pouze židovskýma očima – viděli „Američany“, kteří vůbec nejsou Američany, ale Židy.

Ale moji drazí bílí muži Evropy, věřte mi, když vám říkám, že Amerika překypuje dobrými a statečnými muži – muži, kteří s vámi sdílejí stejnou krev a kteří přinesou čest naší rase, až konečně pochopí naléhavou nutnost vyhrnout si rukávy a pustit se do boje na život a na smrt.

Ale kromě toho musí být věčné žárlivosti, rivality a krevní msty mezi částmi bílé rasy ZASTAVENY jako strategická

nutnost – nesmí pokračovat ve prospěch sjednoceného světového židovstva.

Bílí muži Evropy: odložte, pokud můžete, vzpomínku na dvě světové války, ve kterých jsme spojili síly s našimi smrtelnými nepřáteli, abychom zmasakrovali vaše nejlepší mladé muže – i my jsme v těch bezbožných válkách prolili svou krev. Odpusťte nám, že jsme byli tak slepí – že jsme obrátili smrtící sílu naší moci proti vám, místo proti židovskému komunismu, který nás nyní všechny pohlcuje. Odpusťte nám utrpení a ponížení, které jsme vám způsobili, a připojte se k nám v posledním zoufalém boji za naši rasu a naše národy.

TENTOKRÁT to bude jiné!

TENTOKRÁT budeme stát společně jako bratři proti společnému nepříteli.

TENTOKRÁT zrádci nikde nenajdou žádného bělocha, který by naslouchal jejich lžím a bojoval za ně.

TENTOKRÁT nebudeme mít žádné slitování s těmi, kdo způsobili našemu lidu nevýslovné utrpení; nedáme milost těm, kdo mezi námi žili jen proto, aby nás zničili. TENTOKRÁT – společně – VYŽENEME TY BASTARDY KE ZDI!

Jak toho dosáhnout?

Věřte tomu nebo ne, není to nijak zvlášť obtížné. Jedinou překážkou, která nám v tuto chvíli stojí v cestě, je neuvěřitelná schopnost našeho lidu RACIONALIZOVAT a VYČKÁVAT tváří v tvář smrtelnému nebezpečí.

Kůň je nesrovnatelně silnější než člověk a mohl by ho ušlapat k smrti, kdyby si to někdy uvědomil. Ale on si to neuvědomuje, a tak dál táhne v postroji, tahá a vleče, svázaný.

Drtivá většina Američanů má po krk arogantních Židů, kteří jim kradou bohatství, a bouřících se negrů, kteří ničí jejich ulice, ale – stejně jako ten kůň – neznají svou sílu.

Tady v Americe převyšují bílí muži počet té cizí spodiny o obrovský náskok. Pokud si někdy uvědomí sílu, kterou jejich počet představuje, nic na světě je nezastaví v tom, aby ušlapali k smrti ty špinavé podvratné živly a zrádce, kteří je bili, lhali jim, okrádali je a nakonec na ně vypustili dav černých afrických divochů.

Jakmile kůň zjistí, že MŮŽE člověka ušlapat a vyváznout z toho, stává se „psancem“ a už se z něj nedá udělat nic jiného než otrok.

Jediným důvodem, proč bílí muži v Americe nyní nemohou pocítit svou sílu, i když tvoří drtivou většinu s neslýchanou silou, je to, že je Židé díky své kontrole nad celým naším komunikačním systémem dokázali udržet od sebe oddělené.

Většina bílých mužů VE SVÉM SRDCI souhlasí s tím, co jsem řekl v této knize. Ale myslí si, že jsou sami!

Židé rozpoznali vrozený smysl pro spravedlnost bílého muže. Rozpoznali hluboce zakořeněnou touhu bílého muže po řádu a jeho vrozenou averzi k tomu, co tento řád narušuje. A VYUŽILI TYTO DOBRÉ A ZDRAVÉ VLASTNOSTI – využili to nejlepší v nás, aby nás zničili!

Televize, rádio, filmy, knihy, časopisy, noviny, školy a dokonce i naši vlastní vládní představitelé nám neustále a opakovaně vtloukají do hlavy, že není „slušné“ věřit, že africká opice není naším rovným – ačkoli fakta jednoznačně dokazují naši nadřazenost ve všech záležitostech týkajících se

civilizované společnosti. Není „slušné“, jak nás učí, chtít zachovat čistotu naší krve – chtít, aby naše vnoučata byla BÍLÁ.

Není „hezké“ poukazovat na špínu, nemravnost, zločin a nemoci, které se vkrádají do sousedství po příchodu černých „sousedů“. Není „hezké“ chtít, aby naše děti byly vzdělávány na své vlastní úrovni, místo aby byly drženy na úrovni hloupých černochů. Není to „hezké“, jak se nám říká, protože to není „spravedlivé“.

Ale podívejme se na to z druhé strany.

Je „hezké“, když naše ženy žijí v neustálém strachu, že je znásilní nebo zavraždí zuřící černá opice? Je „hezké“, když naše děti přejímají jazyk, postoje a morálku podlidské spodiny? Je „hezké“, když naši muži soupeří o obživu s negramotnými – a ti negramotní z toho vycházejí jako vítězové? Je „hezké“ snášet daně a inflační ceny, abychom podporovali rozmnožování černé spodiny, když to žene naše matky z domova a od rodiny do továren? Je „hezké“ zanechat našim dětem v dědictví svět ovládaný cizí spodinou?

ROZHODNĚ NE; NENÍ TO HEZKÉ – a není to spravedlivé.

Jsi otrokem ve své vlastní zemi, bílý muži. Každý rok si můžeš ponechat méně plodů své práce; každý rok je těžší nést břemeno, které ti cizinci naložili; každý rok levná pracovní síla cizinců činí tvou budoucnost méně jistou; každý rok ustupuješ o pár kroků více do světa otroctví.

Kde to všechno skončí? ŘEKNU TI TO – skončí to úplným a totálním vyhlazením „bílých“.

Přestaňte si racionalizovat situaci, o které víte, že je smrtelně vážná. Přestaňte se uchylovat k polovičatým opatřením v situaci, která volá po rozhodném zásahu. Přestaňte používat obchod, společenskou etiketu, rodinu a bezpečnost jako výmluvu pro naprosto zbabělé chování. Pokud budete váhat ještě o něco déle, boj skončí – a běloši prohrají!

POVSTAŇTE A BOJUJTE!

IN HOC SIGNO VINCES

Trvalý úspěch v jakékoli lidské činnosti nikdy není výsledkem pouhé náhody. Dosažení jasně stanoveného cíle, ať už jde o cestu z bodu „X“ do bodu „Y“, stavbu domu nebo založení firmy, je vždy výsledkem tří faktorů:

1. Intelektuální schopnost rozpoznat daný problém, očekávaný odpor a nejlepší způsob, jak tento odpor překonat a dosáhnout cíle.

2. Vůle a odhodlání učinit vše, co je nezbytné k dosažení vytouženého cíle, bez ohledu na odpor.

3. Fyzické prostředky, síla a odvaha prosadit a uskutečnit plán nebo boj, který vymyslela mysl a který určuje vůle.

Pokud některý z těchto tří prvků v našem záměru chybí, je neúspěch nevyhnutelným a předvídatelným výsledkem.

Člověk, který je příliš hloupý na to, aby pochopil různé faktory spojené s pokusem dojít z bodu „X“ do bodu „Y“, kde je cesta mezi nimi džunglí plnou hadů, nebezpečných masožravců a horečky, a který se nedokáže vybavit zbraněmi, mapami, léky a dalším vybavením, se nikdy nedostane do bodu „Y“, ať už je jeho odhodlání jakkoli neochvějné a jeho svaly jakkoli silné. Jiný muž, který se pokusí o stejnou cestu, ačkoli jasně vnímá nebezpečí a připravuje se na ně, a ačkoli má silné svaly, přesto se mu nepodaří dosáhnout „Y“, pokud je tak nerozhodný a slabé vůle, že nevytrvá v boji a nemilosrdně nepoužije jakoukoli sílu, která by mohla být nezbytná k rozdrcení a zničení sil, které se mu staví na odpor. A třetí muž, který má intelekt, aby vnímal nebezpečí a připravil se na ně, a vůli a odhodlání probojovat se i s nejvyšším hrdinstvím, ale který je křehkého těla a tak fyzicky slabý, že nemůže vykonat

příkazy své mysli a jeho vůle nemůže než podlehnout silnějším protivníkům, s nimiž se setká.

S civilizacemi je to stejné jako s bojem jednotlivých lidí. Desítky velkých civilizací zanikly kvůli selhání v jednom nebo více z těchto tří prvků, které jsou nezbytné v boji o přežití.

Divošské společnosti obvykle zanikají ne tolik kvůli nedostatku silné vůle nebo fyzické síly, jako spíše kvůli neschopnosti vnímat skutečnou situaci. Topí se v pověrách a klopýtají ve tmě nevědomosti, jsou přemoženy fyzickými silami násilných přírodních jevů, katastrof a nemocí, které se civilizovanější společnosti naučily překonávat.

Na druhé straně civilizace, navzdory všem svým intelektuálním úspěchům a vědě, zanikají nejčastěji kvůli selhání vůle, kvůli oslabení divokého a nemilosrdného pudu k přežití a nadvládě, který původně vytvořil společnost. Stávají se „humanitárními“, sobeckými a měkkými. Stávají se fyzicky slabými a závislými na placených armádách a policii, které za ně bojují. Bojový duch cti, sebeobětování a hrdinství jejich předků ustupuje rostoucí lásce k pohodlí a luxusu a zbabělosti maskované jako „humanitarismus“.

Když civilizace ve svém úpadku dosáhne tohoto vyčerpaného stadia, může konečný rozpad společnosti, jehož dekadence je každým dnem zřetelnější, zastavit už jen velmi vzácná historická událost. Pouze tehdy, když umírající společnost má ještě dostatek životní energie k tomu, aby zplodila duchovního obra, božskou reminiscenci na dávné hrdinství svého lidu, který je schopen šokovat a vyvést civilizaci z její přirozené historické noci spánku a smrti, navzdory sebevražednému odporu umírajících národů, které

touží pouze po „míru“ a spánku smrti, může se společnost na chvíli znovu vzchopit.

Západní, árijská civilizace překročila historický bod, odkud není návratu, na své cestě do limba během devatenáctého století, jak správně poznamenali Spengler, Chamberlain a další. Nebýt neuvěřitelného, zázračného příchodu Adolfa Hitlera v poslední možnou chvíli, jedinou snesitelnou cestou pro inteligentního, vnímavého a citlivého člověka obklopeného odpornou a sebevražednou civilizací by bylo rezignované užívání si takových momentálních radostí, které poskytovaly únik z duši drtící reality požidovštělé, kanibalizované a hloupé civilizace, která se ve jménu „humanitarismu“ řítí zpět do džungle.

Avšak to, že se v dějinách objevil Adolf Hitler, je důkazem toho, že v bílé západní civilizaci stále ještě zůstává dostatečná jiskra obětavé a tvůrčí síly, která by snad mohla bílému člověku umožnit přežít dalších tisíc let či tak nějak. Tato nekonečně vzácná jiskra však zůstane pouze jiskrou a rychle pohasne v temnotě, dokud bude ta nepatrná elitní menšina lidstva, která má dostatek rozumu na to, aby pochopila, co Hitler udělal, příliš sobecká, zbabělá a krátkozraká na to, aby uplatnila poučení z historie, než bude navždy pozdě, a rozdmýchala jiskru, kterou nám Hitler dal, ve řvoucí plamen tvůrčí civilizace založené našimi odvážnými předky.

Dosud strašlivý trest, který židovské síly úpadku a zkázy uvalily na bojující hrdiny civilizace Adolfa Hitlera, tak znervóznil a vyděsil svět, že i ti, kteří jsou schopni vidět a pochopit nebezpečí pro lidstvo a cestu ke spáse, jak ji ukázal Adolf Hitler, jsou tak žalostně připoutáni ke svým životům, svobodám a pohodlí, že se neodvažují uchopit posvátnou jiskru

přežití bílé rasy a rozdmýchat ji dechem svého života, který brzy musí dostat – nebo navždy zhasne.

Árijské, bílé lidstvo stojí na pokraji temnoty a zapomnění. Na skalních výběžcích v nekonečné temnotě pod ním leží kosti jiných vševědoucích, namyšlených civilizací, které si bezpochyby nedokázaly představit svůj vlastní zánik právě v době, kdy byly obklopeny vnější mocí a velkolepostí své říše. Nebyly schopny si uvědomit ani čelit ÚPLNÉ hrozbě rostoucí slabosti a „humanitarismu“, nebyly schopny vyvinout ÚPLNOU vůli nezbytnou k zvrácení historického pochodu ke smrti a zapomnění. Byly příliš líné a sobecké, chamtivé a zbabělé, aby naslouchaly té hrstce, která byla upálena, ukřižována, ukamenována, předhozena lvům nebo jí byl podán kalich s jedem.

Pokud za tisíc let bude existovat nějaká historie a budou existovat lidé schopní ji studovat, budou se především divit a nevěřit tomu, jak tvrdohlavě bílý člověk odmítl využít svou drtivou sílu, své znalosti a prozřetelný dar v podobě vedení Adolfa Hitlera, aby se zachránil před tím nejneuvěřitelnějším a nejvíce ponižujícím otroctvím v rukou relativně malé bandy odporných, patologicky nevyrovnaných, fyzicky slabých a zbabělých, arogantních a tyranských Židů.

Naše dnešní problémy nejsou „americké“, „britské“, „francouzské“, „německé“, „evropské“ ani „africké“ problémy – jsou to problémy PŘEŽITÍ VŠECH BÍLÝCH LIDÍ.

Jaký je, ve jménu toho nejzákladnějšího rozumu, rozdíl mezi tím, zda se Bartholomew Buckingham narodil u Temže, Hans Schmidt u Rýna, Pierre Dubois u Seiny, Per Olafson ve Stockholmu, Eric Erasmus v Durbanu, Joe Doaks v Podunku v

Ohiu nebo John Smith v Aucklandu na Novém Zélandu, ve srovnání s otázkou: „Budou ještě existovat další Bartholomewové, Hansové, Pierrové, Perové, Ericové, Joeové nebo Johnové?“

Naše planeta se hemží barevnými tvory, kteří nás převyšují počtem více než ČTYŘI KU JEDNOMU – a ve všech našich národech jsou tito podřadní tvorové, jak se nám říká, našimi „rovnými“, schopnými odhlasovat naše peníze, naše svobody, naše životy a naši čest. Podle staromódních představ o nacionalismu a demokracii mám já, Lincoln Rockwell, vážit si, starat se a být loajální k některým z nejnižších výplodů džungle, a to pouze za předpokladu, že je jejich černá matka přivedla na svět v nějakém americkém příkopě nebo špinavé kolébce – protože pak jsou samozřejmě „Američané“ a nejsme snad všichni za „Ameriku“?

Nebo mám být loajální a zemřít za tato ubohá a žalostná polozvířata, mé „americké spoluobčany“, tím, že vyvraždím miliony a miliony nejlepších biologických exemplářů mé vlastní rasy, protože banda hollywoodských Židů nás učí, že Američané musí nenávidět Němce?

Nebo snad mám být loajální k určitému kousku země, kvůli kterému musím zabíjet vlastní lidi a možná i sám zemřít? Končí snad moje loajalita k tomuto kousku země u kanadských hranic?

Ale možná je to „amerikanismus“, ke kterému mám být loajální a kvůli kterému musím vést válku proti německým mužům, ženám a dětem. Když však zkoumám, co mi říkají, že je „amerikanismus“, zjišťuji, že spočívá především v ochotě

pokorně se podřídit židovskému vedení mé kultury, vlády, náboženství, zábavy a dokonce i mého sexuálního života.

Ne, to vše je nesmysl.

Jediná věc, ke které mohu být loajální s hlubokým přesvědčením – jediná loajalita, která dává smysl – je moje RASOVÉ, a tedy kulturní, bratrství s mým vlastním lidem, bez ohledu na to, kde se náhodou narodili! Když je tato loajalita zpochybňována a můj lid je v nebezpečí, je příšerné předstírat, že si musíme navzájem nedůvěřovat jen proto, že žijeme za imaginárními geografickými hranicemi, a že na základě náležité přípravy a agitace ze strany bandy mezinárodních Židů my, bílí muži, musíme vyrazit, abychom se navzájem zabíjeli, bombardovali se na popel a navždy se nenáviděli, protože jsme „obchodní rivalové“ nebo kvůli „americké demokracii“ či „Britskému impériu“ či kvůli čemukoli jinému na světě.

Jsem BÍLÝ MUŽ a bratr všech ostatních bílých mužů, a hodlám stát po boku všech z nich a v případě nutnosti je vést do boje o přežití proti nevýslovné hrozbě barevných populací Země, které povstávají, aby bílé lidi vyvraždily a oloupily – a to pod vedením intrikánského Žida!

Ale stejně jako první muž v analogii o procházce džunglí zamořenou hady, příliš mnoho našich bílých „vůdců“ nedokáže vnímat kosmické rozměry problému a představuje si, že je to něco, co lze vyřešit v „jejich“ zemi a polovičatými opatřeními.

Těch pár jedinců, kteří vidí strašlivou a naprostou naléhavost situace bílého muže, se až do našeho příchodu na scénu pokoušelo bojovat s méně než úplnou výzbrojí potřebnou v totálním boji o přežití. Většina nejlepších vůdců si představovala, že malé skupinky obléhaných bílých mužů,

shromážděné do malých geografických hloučků za imaginárními liniemi a statečně mávající ve větru kousky látky různých barev, mohou přežít samy, a k čertu s ostatními bílými muži, kteří mají kousky látky jiné barvy.

Židé se NIKDY nedopustili té chyby, že by se vážně rozdělili do těchto falešných geografických „týmů“. Naopak, Židé – se svým bolševismem, sionismem a míšením ras – útočí na VŠECHNY bílé lidi, VŠUDE a POŘÁD. Posílají své černé armády do všech našich národů v totálním útoku proti bílé elitě světa, bez jakéhokoli ohledu na „národní“ hranice, vlajky, jazyky nebo kultury. Tváří v tvář této totální mezinárodní hrozbě vyhlazení na základě RASY lze najít miliony těch, kteří již vidí nebezpečí, jak temně blábolí o „yankeeském imperialismu“, „Britském impériu“, „špinavých katolících“, „nemorálních ateistech“, „republikánech“, „labouristech“, „prokletých Yankeeích“, „Německo na prvním místě“ atd. atd. ad nauseam.

Jako malí chlapci obklíčení davem únosců a vrahů se nemohou ubránit hádkám o tom, kdo má nejvíc kuliček, a na smrtelné nebezpečí dočasně zapomínají. Bitva naší doby – pokud k nějaké bitvě dojde – je o PŘEŽITÍ BÍLÉ RASY!

A aby přežil, bude muset bílý člověk ZNOVU DOBÝVAT zemi, kterou kdysi dobyli a civilizovali jeho předkové za cenu tolika prolité krve. Pod praporem mezinárodního židovstva hrozí barevné masy, že vrátí civilizaci do barbarství. Pod praporem s hákovým křížem Adolfa Hitlera ovládnou bílí muži po celém světě planetu, aby zachránili civilizaci.

Židovská válka proti civilizaci byla ve skutečnosti celosvětovou, gigantickou REVOLUCÍ, v jejímž průběhu

přiměli miliony z nás, abychom se navzájem vraždili za pokřiků „Demokracie!“, „Gott mit uns!“, „Osvoboďte otroky!“, „Svoboda, rovnost, bratrství!“ A nyní se připravují na konečnou krvavou lázeň, během níž budeme křičet „Kapitalismus!“ a „Komunismus!“, zatímco se dva týmy bělochů budou navzájem vyvražďovat pomocí vodíkových bomb financovaných Židy.

V průběhu těchto bratrovražedných a sebevražedných válek se Židé nebáli obětovat tisíce svých bratří pro svou ďábelskou věc, jak to udělali při posledním monstrózním masakru ve 40. letech. Židé si uvědomují to, co si musíme uvědomit MY: že hrají o nejvyšší sázku v dějinách lidstva – nadvládu nad celou zemí – a neváhají přijmout nevyhnutelné závěry strategie a taktiky, které jim diktuje vědomí této sázky. Pokud máme přežít, musíme i my mít dostatek rozumu a duševní síly, abychom se postavili tváří v tvář smrtelným faktům dané situace a jednali BEZOHLEDNĚ, RYCHLE a ÚČINNĚ.

Židé již téměř dosáhli posledního stupně své čtyřtisícileté revoluce – otevřené světové nadvlády. Nyní disponují naprostou skrytou mocí, díky níž mohou manipulovat a řídit veškeré dění ve světě, a chybí jim už jen trochu dalšího vymývání mozků a zlomení vůle mas, aby se jejich světová nadvláda stala uznávanou a oficiální mocí. Bojovali a vybojovali si cestu k této neuvěřitelné moci díky nepřekonatelné odhodlanosti a železnému odhodlání po více než čtyřicet století a pouze zázrak může zabránit konečnému vítězství takových fanatických válečníků, jakkoli by takové vítězství bylo pro lidstvo tragické a zlovolné.

Dokonce i ateističtí Židé – což je většina z nich – mají nevysvětlitelnou víru ve starodávná židovská proroctví, že až

„zákon vzejde z kopců Sionu“ a Jeruzaléma, nastane pro Židy tisíciletí a oni budou vlastnit a vládnout Zemi. TEĎ JSOU V JERUZALÉMĚ a k úplnému ovládnutí jim chybí jen pár ulic! Prožívají celosvětové šílenství, protože již cítí úplné vítězství, které jim máme dát, a dokonce již nyní připravují své obětní orgie vítězství v Tel Avivu!

Tváří v tvář této nepopsatelné hrozbě, že celý svět i my všichni upadneme do tyranie bandy zločinných paranoiků, je úzkoprsý šovinismus, konzervatismus a regionalismus většiny pravicových vůdců naprostou hloupostí! V době, kdy páni míšenců, Židé, vedou MILIONY divochů v celosvětovém útoku proti nositelům civilizace z řad bílé elity a kdy je z historického hlediska konec na dosah ruky, mohou jen ti nejvíce krátkozrací vůdci nadále udržovat naše děti rozdělené a bezmocné v „týmech“ Američanů, Dixiecratů, katolíků, Němců, Yankeeů, ateistů, Holanďanů, konzervativců, Irů a tak dále po celém tom žalostném, srdcervoucím seznamu. Žid může být vším tímto – ale NEJPRVE JE ŽIDEM!

Prvním úkolem toho, kdo chce zachránit civilizaci – což vyžaduje záchranu bílého člověka – je učinit bílého člověka nade vše a zcela vědomým si RASY nad všemi ostatními loajalitami. Náš lid může být demokraty, Němci, katolíky nebo Angličany, pokud chce a pokud to vyhovuje jeho záměrům, ale NEJPRVE MUSÍ BÝT BÍLÝM ČLOVĚKEM! Jinak nás Židé udrží rozdělené, bezmocné a nevědomé naší rasové jednoty a síly, zatímco oni budou fanaticky bojovat jako Židé, bez ohledu na to, kde se nacházejí, dokud nebude po všem.

Svět televize, raket a letecké dopravy se stal příliš malým na to, aby si jakákoli skupina bílých mužů kdekoli mohla ještě někdy dovolit ten sebevražedný luxus, že by proti sobě bojovala

ve jménu Židů, bez ohledu na to, jaký důvod by k tomu propaganda uváděla. Prostě si nemůžeme dovolit bojovat mezi sebou, když čelíme tak drtivému a smrtelnému útoku nekonečných hord vedených tak fanatickým a ďábelským nepřítelem, jakým je marxistický sionistický Žid. Důvodem, proč bílý muž tak dlouho prohrává, je především to, že nedokázal nebo odmítl vidět obrovský rozsah a naléhavost svého problému. Nechal se rozptýlit milionem malých hádek o maličkosti, zatímco jeho rasa byla dohnána téměř k vyhynutí.

Stejně jako první muž v analogii jsme nepochopili cestu, povahu překážek a, co je nejhorší, ani jsme si neuvědomili cíl, který musíme dosáhnout – nebo zemřít. Tímto cílem je a musí být PANSTVÍ BÍLÉHO ČLOVĚKA NAD ZEMÍ, protože civilizace závisí výhradně na takovéto vládě bělochů. Jakýkoli menší cíl je naprosto bezcenný, stejně jako by bylo bezcenné, kdyby člověk, který má být pověšen, bral vitamíny a dosáhl dokonalého zdraví.

A tak fantasticky obtížný a kosmický cíl, jakým je světová nadvláda, nelze dosáhnout štěstím, lstivostí, polovičatými opatřeními, modlitbami, nadějemi, krásnými projevy, letáky či sporadickým násilím. Naším cílem musí být a musíme dosáhnout SVĚTOVÉ PROTIREVOLUCE proti židovské marxisticko-sionistické revoluci. A revoluce nejsou nikdy, nikdy, NIKDY výsledkem spontánních a náhodných povstání, ale VŽDY jsou výsledkem nemilosrdného, vědeckého plánování a boje, založeného na neměnných zákonech velkých společenských převratů. Za vidlemi a barikádami se vždy skrývá příběh spiknutí organizátorů při svíčkách – jinak by revoluce skončila v mžiku.

Naše hrstka vůdců si dosud nejen neuvědomila neslýchané rozměry cíle, o který musíme usilovat, ale také se naprosto nezvládla vyrovnat se svou děsivou odpovědností při plánování. Znovu a znovu se objevovali rádoby vůdci a vedli nás v žalostných pokusech o uchopení konce tygřího ocasu, jen aby promarnili naše síly, krev a hrdinství v marném boji, který vždy končí rozdrcením jedinou drtivou ranou z tlapy bestie.

Židovskou světovou revoluci může zlomit a porazit pouze protirevoluce.

Každá revoluce musí být pečlivě a precizně naplánována v souladu s železnými zákony, jimiž se řídí chování lidských mas. Světová revoluce, tváří v tvář mezinárodní a ohromující moci židovstva, musí být naplánována a provedena s brilantností a bezohledností, jaké v dějinách světa nemají obdoby.

Nejzákladnějším pravidlem takového kataklyzmatického společenského převratu, jakým je revoluce, je: „Krev mučedníků je semenem církve!“ Možná to zní krutě a brutálně, ale je to přesto pravda, že čím větší je zamýšlený rozsah lidského převratu, tím větší množství krve a slz musí být prolito, aby bylo dosaženo cíle. Takový bezprecedentní, kolosální pohyb, který jako jediný může zvrátit sebevražedný trend západního světa a uvést bílého člověka do dalších tisíce let přežití, nemůže být nikdy zahájen – natož vyhrán – žádným bezpečným, bezbolestným nebo snadným způsobem. I obyčejné utrpení a mučednictví jsou příliš nepatrné pro ten druh hnutí, které musíme zapálit, abychom přežili. Všechno, co se týká současné smrtelné bitvy o světovou nadvládu, je a musí být olympijské, a nemůžeme se vyhýbat olympijským UTRPENÍM, pokud chceme doufat ve vítězství.

Velké hnutí vždy vyžaduje, aby se miliony lidí obětovaly v zápalu sebeobětující oddanosti věci. A tyto obrovské masy lidí nelze nikdy přimět, aby se vrhly do plamenů revoluce s pokřiky jako „Příznivá obchodní bilance!“ nebo „Práva států!“ atd. Pouze ZÁKLADNÍ pudy z hlubin lidské psychiky mohou vytrhnout pomalu se pohybující masy z jejich nevědomé apatie do divokého víru emocí, který je zcela unese v přílivové vlně revoluce. Nic neovlivňuje tyto základní emoce mas tak jako HRDINSTVÍ a pouze nejvyšší stupeň hrdinství může nyní zachránit bílého člověka z jeho letargie a paralyzujícího strachu ze Židů.

A neexistuje žádný jiný symbol než svastika a žádné jiné jméno než Adolf Hitler, které by bylo tak krásně vypočítáno k vyvolání pronásledování a následného hrdinství, které jako jediné může sjednotit a roznítit bělochy v neodolatelnou vlnu protižidovské marxisticko-sionistické revoluce. Až do příchodu Adolfa Hitlera neměli běloši světa nic, absolutně NIC, co by se podobalo společné věci, společným hrdinům, společným mučedníkům, posvátným svatyním, jménům a symbolům. Ale nyní, poté, co miliony mladých německých bílých mužů hrdinsky obětovaly své drahocenné životy v prvním skutečném boji v historii za bílou elitu, máme konečně krví nasáklé svatyně, symboly a mučedníky, které jsou nejzákladnějšími prvky revoluce.

Miliony stejně drahocenných mladých bílých mužů na nepřátelské straně, bojujících za ďábelské komunisticko-sionistické Židy, ztratí své životy zcela zbytečně, pokud nepřijmeme tuto ohromnou krevní oběť a nevyužijeme ji k zajištění toho, aby se už nikdy více neprolévala drahocenná bílá krev v boji za Židy a negry.

Přesto, a je to neuvěřitelné, šťastní dědicové všech těchto sebeobětí a hrdinství – příjemci těchto drahocenných, krví potřísněných praporů a posvátných jmen – odmítají své dědictví jako „nepraktické“.

„S otevřeným vyznáváním nacionálního socialismu a svastiky nikdy nemůžeme vyhrát,“ vysvětlují tito pánové chabě. „Židé naučili lidi je příliš nenávidět,“ dodávají. „Pokud budeme používat svastiku a příliš otevřeně chválit Hitlera, uvrhnou nás do vězení nebo nás zabijí!“ A nevrhli se snad do vězení VŠICHNI tvůrci revolucí, včetně židovských tvůrců rudé revoluce – a někteří z nich byli dokonce zabiti? Máme my, nacionální socialisté, být bázlivější a zbabělejší než banda Židů? Právě to pronásledování a krveprolití, kterému se tito nerozhodní jedinci snaží vyhnout, je sine qua non našeho vítězství!

Nejsou to prázdná slova. Osobně jsem jejich pravdivost ověřil tady v Americe, v centru moci světového židovstva, tím, že jsem byl zbit, že jsem šel do vězení a do blázince, že jsem ztratil svou drahou rodinu a že žiji jako zvíře. Dvanáct dní od dnešního dne, kdy toto píšu, mě čeká opět vězení. Tyto věci jsou nepříjemné a dokonce srdcervoucí – ale MUSÍ BÝT!

Za pouhé dva roky jsem se vypracoval do vedoucí pozice v celosvětovém boji za bělochy, ačkoli jsem začínal jako bez peněz, neznámý a osamocený jedinec, stejně jako miliony a miliony dalších – a to jednoduše a výhradně proto, že jsem s vděčností a láskou používal vzácná jména a symboly, které byly zalité a nasáklé oceány krve a slz – svastiku a jméno vůdce Adolfa Hitlera.

Dočasné a okázalé politické úspěchy jsou vždy snadné. Je vždy jednodušší a rychlejší vložit do saka vycpávky, než budovat lidské svaly, které by sako naplnily, měsíce či roky práce a potu. Již padesát let dochází k neustálému vzestupu a pádu „pravicových“ či bělošských hnutí, která jsou postavena výhradně na vycpávkách.

Tím, že se vyzdvihuje mateřství, ctnost, vlastenectví atd. a vyhýbá se bezohledným prohlášením o skutečném účelu těchto organizací – jímž nutně musí být vyhlazení komunisticko-sionistických nepřátel lidstva –, lze shromáždit velké davy lehkomyslných „vlastenců“, „konzervativců“ a dokonce i pár „tvrdých“ antisemitů. Ale tyto lidi k takovému hnutí neláká to, že by byli tak zapálení revolučním zápalem, že by se jen stěží dalo zabránit tomu, aby na ulicích napadali své trýznitele. Spíše se připojují k „vlasteneckému“ spolku, aby ulevili svému špatnému svědomí tím, že předstírají, že bojují proti Židům a jejich zradě a teroru pomocí toho, co nazývají „chytrými podzemními metodami“. Jednou týdně si uleví od své potlačované frustrace z tyranie Židů a negrů na „shromáždění“ (samozřejmě soukromém) a pak se šťastně vracejí domů k dalšímu týdnu zisků, večírků a televize.

Takové „velké myši“ jsou zděšeny, když se naznačí, že by snad měly rozdávat letáky na ulici nebo protestovat proti nějakému pobuřujícímu příkladu židovsko-komunistické arogance. A pokud někdo odhalí nejen Židy takovými, jací skutečně jsou, ale také tyto politické povaleče, kteří odčerpávají podporu a energii pro skutečný boj, tito hrdinové na to reagují tím, že křičí, že dotyčný je provokatér, který se snaží, aby byli všichni ukřižováni jako banda nacistů – což by, nebýt jejich odporné zbabělosti, možná i byli.

Úkolem světové protižidovské revoluce není přilákat a organizovat tyto opovrženíhodné zrádce, ale vyhnat je z cesty a z činnosti, kde nebudou schopni vysávat z hnutí ten malý kousek dostupné podpory pro zbytečné „projekty“, jak to dělají už léta. Nic nesplní tento úkol tak dobře jako svastika. Politické loutky, spekulanti, prostitutky a zbabělci utíkají s ocasem mezi nohama před tímto hákovým křížem, stejně jako ďábel před svěcenou vodou.

Na druhou stranu má svastika neodolatelnou přitažlivost pro právě ty odvážné, smělé a bezstarostné bojovné MLADÉ muže, které potřebujeme. V Americe většina z nich prostě nenávidí negry kvůli svému čistě bělošskému instinktu. Jakmile se dozvědí o roli Židů v hanebné situaci negrů, stanou se během chvilky nacisty. Pak už trvá jen pár měsíců, než pochopí i hlubší význam, idealismus a skutečné cíle hnutí.

Ale ještě důležitější než tyto výhody je to, že krví nasáklá svastika má na Židy nadpřirozený účinek. Je to koneckonců jen pár černých čar – ale vyvede to Židy z jejich obvyklého lstivého a vypočítavého rozpoložení a udělá z nich hysterické a pošetilé bytosti. Pro ně to nejsou jen čáry, ale strašná hrozba nemilosrdného odhalení, rychlé spravedlnosti a strašné pomsty, kterou si podle svého provinilého svědomí zaslouží. Je to jako obrázek elektrického křesla pro pronásledovaného vraha.

Klidný, vypočítavý Žid je nejnebezpečnější bestií na povrchu země. Díky uplatnění svého ďábelského, zvráceného, ale brilantního rozumu Žid téměř ovládl nás všechny ostatní. Ale hysterický, křičící Žid, který přišel o rozum z nenávisti a strachu z trestu za své zločiny, je bezmocnou hračkou v rukou vypočítavého nacionálního socialisty.

To jsme dokázali už mnohokrát – i když židovské rady utratily miliony dolarů za to, aby mezi Židy šířily výzvu, ať nás ignorují. Ale ty hordy viníků to nedokážou! Jakmile uvidí tu svastiku a uslyší, jak chválíme Adolfa Hitlera a popisujeme plynové komory pro zrádce, promění se v ječící, zuřící ghettožidy, kteří si své vítězství navždy zmařili v poslední chvíli svou šílenou vášní nenávisti a pomsty.

Výsledkem je životní míza politického hnutí: PUBLICITA! Navzdory židovské dominanci ve všech médiích veřejného informování nelze přehlídky svastik a nacionálních socialistů na veřejných ulicích skrýt ani ignorovat, aniž by se prohrála hra. Mohou sice potlačit zprávy, to je jisté. Ale pak si příliš mnoho lidí uvědomí jejich moc nad tiskem a cenzuru. A když je mladé hnutí schopno vynutit si zveřejnění své existence v obřích národních televizních sítích, v časopisech, tisku atd. – slouží to jako jasný signál pro miliony frustrovaných lidí, kteří takové hnutí hledají. Jen tak se nám podařilo oslovit tisíce lidí po celém světě, kteří nikdy předtím nebyli členy žádné „vlastenecké“ organizace, ale nedokázali odolat Americké nacistické straně a Světové unii nacionálních socialistů.

Svastika a Hitler nejsou zdaleka žádným břemenem, ale ve skutečnosti představují řešení věčného problému pravice – peněz! Když nemáte peníze na tiskovinách, pronájem sálů atd. – což je u nás běžné – můžete vyrazit do ulic, pochodovat, rozdávat ručně vyrobené letáky a pořádat demonstrace – a to zcela zdarma. Židé se rozzuří, zaútočí – a vy pak máte zdarma k dispozici židovskou televizi, noviny, časopisy atd. v hodnotě milionů dolarů. Samozřejmě se můžete dostat do potíží a budete muset chvíli sedět ve vězení, abyste se zotavili. Ale to je malá cena za úžasné výsledky.

Kromě bezplatné publicity, která doprovází otevřené působení jako nacista, také zjistíte, že samotná troufalost této věci přiláká mladé bojovníky, které potřebujete, i když o politice této záležitosti nic nevědí a je jim to lhostejné. Obdivují surovou odvahu a troufalost. Později, až poznají fakta o něco lépe, budou bojovat za ideály a za bílého člověka. Ale do té doby budou tito cenní ochránci vaší svobody slova bojovat jen pro zábavu.

Především vás svastika zachrání před zásadní chybou pravice – že sladký rozum změní svět a zachrání nás před židovskými tyrany.

Rozum je v lidských záležitostech stále ještě v plenkách, jde o vzácný a cenný jev, který se vyskytuje v mutovaných mozcích nepatrné menšiny homo sapiens. A i těch pár géniů, kteří jsou schopni uplatňovat skutečný, nezávislý rozum, jsou téměř zcela neschopni jednat v souladu s jeho diktátem – což je jeden z důvodů, proč tolik z nich končí jako ztroskotanci ve světě, který je ani jejich rozum nedokáže ocenit.

Světu vládne VŮLE, SÍLA a MOC, od přílivu a odlivu až po rozhodnutí vašeho souseda vstoupit do Rotary klubu. Pouze zanedbatelná hrstka podivínů změní názor v důsledku přesvědčivého argumentu. Drtivá většina, včetně dnešních „intelektuálů“, změní názor pouze proto, aby se PŘIZPŮSOBILA. Jinými slovy, mysl drtivé většiny se VŽDY podřídí nejsilnějšímu názoru – názoru, který přináší odměny a vyhýbá se trestu.

Pravice zkoumá své důvody, argumenty a fakta a shledává je pravdivými a správnými – ať už tomu tak skutečně je či nikoli. Poté se rozhořčí nad tím, že ti neandrtálci od vedle

nedokážou tuto správnost vidět a ocenit, a s velkou pravděpodobností je vyhodí z domu za to, že kážou „nenávist“. Ale tak to prostě je. Ti lenoši se budou držet jakéhokoli názoru, který se jeví jako nejsilnější a projevující VŮLI K MOCI. Ve svém přístupu k rozumu jsou zcela a beznadějně ženští a vždy, VŽDY upřednostňují sílu před „správností“.

Když říkají „ne“ naší svastice a nacionálnímu socialismu, jsou to jen věčné ženy, které říkají „ne“, ale myslí tím: „Pokud přijmeš mé ne, pak jsi slaboch a nemáš právo na mé laskavosti. Uvidíme, jestli máš mužnost a sílu, abys mě donutil říct ano!“

Teď nás nenávidí, protože jsme slabí a bezmocní. Žádné rozumné argumenty na světě je nikdy nepřimějí, aby nás nebo naše myšlenky milovali v JAKÉKOLIV podobě, ať se je snažíme obalovat do jakýchkoli sladkých slov, dokud si nevynutíme jejich respekt a obdiv k naší vůli, naší odvaze a naší síle! Jakkoli jsou hloupí, jejich instinkty pro vnímání síly a moci jsou stále čisté, a pokus vpašovat nacionálněsocialistické myšlenky pod rouškou „vlasteneckých lig“ a jiných milých, bezpečných skupin je zcela oprávněně odpuzuje jako činy zbabělců a podrazáků.

K ČERTU s plíživými, bezpečnějšími přístupy! Vystavují nás pronásledování stejně jako přímý, otevřený přístup a pokaždé nás odsuzují k mizernému, plíživému neúspěchu. Pokud máme být posledními bílými muži, kteří dobyli svět; pokud máme být nakonec přemoženi smečkou krys, pojďme alespoň čelit smrti naší rasy tak, jak naši předkové čelili své smrti – jako MUŽI. Neplazme se mezi krysami, neprosme o milost ani se nesnažme být lstivější než ony a předstírat, že jsme sami krysy!

Postavme se na popraviště dějin – pokud už máme být pověšeni – jako mučedníci z Norimberku, vzpřímení a hrdí! Je snad život tak sladký, pohodlí tak drahocenné a místo v židovské účetní kanceláři tak posvátné, že se BOJÍME uchopit mocnou ruku ADOLFA HITLERA, která k nám sahá z naší slavné minulosti? Ještě jednou: K ČERTU s plížením a bezpečím!

Je součástí Židů být záludní a lstiví. Genialita našeho lidu vždy spočívala v radostné síle, robustní razanci, přímočarosti, mužné odvaze a planoucím hrdinství. Když Židé svým ekonomickým terorismem, věznicemi, tyrany a katy zastrašují bělocha, aby odložil svou palici, a pobízejí ho, aby se pokusil přelstít židovskou tyranii, Židé tak zcela vykastrovali kdysi silného bělocha a odsoudili ho k hanbě a porážce. Běloch NIKDY nemůže vyhrát plížením se!

Na úsvitu nordické civilizace se nižší rasy krčily ve svých primitivních chatrčích a modlily se: „Pane, zachraň nás před zuřivostí mužů ze severu!“ Právě TAKOVÝ muž vybudoval západní civilizaci. Pokud má být civilizace nyní zachráněna před roji zdegenerovaných Židů, jejich kanibalskými komplici a jejich nevýslovně zvrácenými liberálními přáteli, bude to právě TAKOVÝ muž, kdo ji zachrání, a NIKDY to nebude plíživý člověk!

BÍLÝ MUŽI! V tvých žilách proudí ta samá železná krev tvých mocných předků! Vznešená postava ADOLFA HITLERA k tobě natahuje svou obří ruku, aby tě pozvedla k MOCI, která si podmaní svět! Už dost dlouho ses krčil před trpaslíky! Nyní POVSTAŇ! Postav se krysám a havěti u svých nohou! Ať pocítí špičku a podpatek tvé boty! Rozdupej je!

Spal jsi. Až povstaneš a postavíš se na nohy a masy opět uvidí, jak vypadá muž SÍLY, budou tě milovat, tak jak si nyní namlouvají, že tě nenávidí. S jiskrou nacionálního socialismu, zapálenou Adolfem Hitlerem, hořící v tvé hrudi, jsi neporazitelný! IN HOC SIGNO VINCES! Ve znamení svastiky TY zvítězíš!

Spojte se s hrdiny v Americe, Británii, na Islandu, v Dánsku a dalších bílých zemích, kteří vztyčili svatou svastiku a bránili ji svou krví. Vzešla z popela Berlína a nikdy již nebude stržena. Postavte se s námi před oltář Adolfa Hitlera a svět dobývající bílé rasy a zasvěťte svůj život, tak jako my, aby se do světa opět vrátil řád a spravedlnost západní, bílé civilizace. Naučme zrádce, krysy a pygmeje, aby se znovu krčili strachem ve svých chatrčích a modlili se: „Pane, zachraň nás před VZTEKEM MUŽŮ ZE SEVERU!“

Lincoln Rockwell